

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Billionaire's Redemption

She hates him.
He deserves it.

But redemption sure
does look good in a
tailored suit.

The Wilder Brothers Series

KJ RAFFAT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİLYARDERİN KURTULUŞU

WILDER KARDEŞLER

KJ RAFFAT

© 2025 KJ Raffat
www.kjraffat.com

Milyarderin Kurtuluşu
Wilder Kardeşler, #1

Kapak Tasarımcısı: Jillian Liota, [Blue Moon Creative Studio](#) Kapak Çizeri: Maryam Safdar

Editör: Adair Ashwood Düzeltmen:
Genesis Grey

Tüm hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadan kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz, ancak kısa alıntılar
Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere, olaylara veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

✿ [Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

MEET THE WILDER BROTHERS

Ethan Wilder – Milyarderin Kurtuluğu Caleb Wilder –
Başlık TBA
Jake Wilder – Başlık TBA
Nick Wilder – Başlık TBA

***Wilder Brothers serisindeki her kitap, mutlu sonla biten
bağımsız bir kitaptır.***

CONTENTS

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Sonsöz Teşekkürler KJ](#)

[Raffat Hakkında](#)

BÖLÜM

NATALIE

TOPUKLARIM LOBININ MERMER ZEMİNİ ÜZERİNDE HIZLICA TIKLAYARAK YANKILANIYOR. cam paneller ve krom armatürler arasında. Temmuz sabahının ışığı, yüksek pencerelerden sızarak minimalist dekorun keskin kenarlarını yakalarken, klima New York'un bunaltıcı yaz sıcaklığıyla mücadele ediyor. Takım elbiseli insanlar, sadece Manhattan'da bir Pazartesi sabahının yaratabileceği aciliyetle telefonlarına fısıldayarak dolaşıyorlar. Onlara bakmıyorum. Sadece ilerlemeye devam ediyorum, göğsümde asit gibi yanan bir nefretle.

Thalvyn Maritime'de üç yıl boyunca tek bir hastalık izni bile almadan çalıştıktan sonra, nihayet tatile çıktığımda Braxton Thompson bu lanet yeri satmaya karar veriyor. Şu anda Hawaii'de olmam gerekiyordu, vücudum güneş kremiyle kaplı, kızıl saçlarım havuzdan ıslak, Pasifik güneşinin altında sarhoş ve mutluluktan uçmuş halde.

Ama hayır.

Asistanım Layla panik içinde beni aradığında, içkime bile dokunmamıştım, sesi telefonda kırılan cam gibi çatlıyordu.

Şirketi satmak mı?

Kime?

Neden?

Asansör çaldı ve tam içeri girerken arkamdan tanıdık bir ses duyuldu.

"Natalie!"

Omzuma bakınca, sarışın bir kadın bana doğru koşarken gördüm, tasarımcı ayakkabılarının topukları cilalı zeminde çılgınca tıklıyordu. Kısa saçlarının uçları omzuna zar zor değiyordu, beni asansöre kadar takip etti, kestane rengi gözleri endişeyle doluydu. "Burada ne işin var? Bu hafta tatile çıktığını sanıyordum."

"Dün Hawaii'ye indim," diyorum karamsar bir sesle, on beşinci kata basarken. "Layla aradığı için cennetten ilk uçağa atladım. Şirketi satıyorlar mı?!"

"Satmıyorlar." Iris'in cevabı sert, her zamanki kusursuz soğukkanlılığı çatlamış. "Zaten satıldı. Başka bir şirket bizi satın aldı."

"Kim?"

Iris omuz silkiyor, ipek bluzunu düzeltirken o da en az benim kadar sinirli görünüyor. "Yönetim kurulu dışında kimse bilgilendirilmedi. Ben pazarlama müdürüyüm ama ben bile bilmiyorum. Dün gece tüm projeleri askıya almam için bir e-posta aldım. Her şey yeni CEO tarafından yeniden onaylanmalı. Seni geri çağırdılar mı?"

Asansör yukarı doğru süzülürken, cam duvarların ardında uzanan şehri seyrederek başımı salladım. "Hayır, geri dönüp insan kaynakları müdürünün değiştiğini öğrenmek istemedim. Ve eğer bir şirket satın alma olduysa, yeni CEO'nun kim olduğuna bağlı olarak birçok kişi işini kaybedecek. Burada olmam gerek."

Iris derin bir nefes alır, nefesi cilalı çelik kapıları bir anlığına buğular. "İşini çok ciddiye alıyorsun. Kovulacağını sanmıyorum ama haklısın. Cuma gününden beri dedikodular durmak bilmiyor. Thompson, yetersiz çalışanların listesini hazırlayıp yeni sahibine vermiş galiba."

"Onun adı o listenin en başında olmalıydı," diye mırıldanıyorum, Braxton Thompson'ın her zaman

"Adam beş asistanından birini çağırmadan zımbayı bile kaldıramazdı. Şirketi zar zor yönetiyordu. Tek iyi bildiği şey etekli kadınlara bakmakti."

Iris'in sözlerim üzerine pantolonundaki kırıksıklıkları düzelttiğini fark ettim, gülümsemesi sertleşti. "Bir keresinde bana pantolonların çok erkeksi olduğu için etek giymem gerektiğini söylemişti."

Alaycı bir şekilde güldüm, sesim dar alanda keskin bir şekilde yankılandı. "Kadın çalışanlar için pantolon giymeyi yasaklayan ve resmi kıyafet olarak etek giyilmesini zorunlu kılan bir şirket politikası oluşturmaya çalıştı. Üstelik eteklerin de belirli bir uzunluktan kısa olması gerekiyordu. Adam, yürüyen, konuşan bir dava davasıydı."

Onunla bakiştığımızda içimden bir iç çekiş kaçır, ikimiz de çok sayıda rahatsız edici karşılaşmanın yükünü paylaşıyoruz. "Belki yeni CEO, eteklerimizin dizimizin altına kadar uzamasına değil, işimizin kalitesine daha fazla önem verir."

"Umut etmekten başka çaremiz yok." Iris, asansörün zili çalarken gözlerini gökyüzüne çevirir.

On beşinci katta inip ofisime doğru ilerlerken, kahve ve fotokopi makinesinin tonerinin tanıdık kokusu beni eski bir dost gibi karşılar. İçeri girdiğimde, Layla'yı bekleme odasındaki masasında, departmanımdan iki adamla fısıltıyla konuşurken görürüm. Duruşu dedikodu kokuyor ve ben hiç havamda değilim.

"Henry, George, yerlerinize dönün."

İkisi de bana şaşkın şaşkın bakıyor ve George kekeliyor: "Bayan Thorne! Döndünüz mü?"

"Dedektiflik yeteneklerin hala eşsiz, George." Sesim çöl kumu kadar kuru. "Yerine otur. Su sebilinin başında dedikodu yapmanın sırası değil."

"Ama biz su soğutucusunun yanında değiliz..." Henry başlıyor, ama bir bakışla o da arkadaşının peşinden, kediden kaçan fareler gibi koşarak geri dönüyor.

"Ee?" Layla arkamdan gelerek ofisime girerken, endişesi dalgalar halinde yayılıyor. Uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde örülmüş, tek bir tel bile yerinden oynamamış, gözlükleri ihtiyaçtan çok gösteriş için. Layla çok düzgün ve zarif görünüyor ve yüzündeki rahatlamadan, beni gördüğüne minnettar olduğu anlaşılıyor.

"Memo dün kapanış saatinden hemen önce gönderildi," diyor bana gergin bir şekilde, ellerini ovuşturarak. "Bay Thompson o saatte binadan çıkmıştı. Tüm bölüm başkanları onun ofisine gittiler, ama orada değildi. Bunu yapabilir mi? Bu yasal mı?"

Nefes almak için durakladığında, gözlerimin ucuyla gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "Ne yasal?"

"Bilirsiniz, kimseye haber vermeden şirketi satmak?"

Dudaklarım bükülerek bir grimasa dönüştü. "O onun şirketi idi, Layla. Ve anladığım kadarıyla, ilgili kişilere bilgi verilmiş. Braxton muhtemelen sorularımız olacağını bildiği için, şirket notunu göndermeden önce buradan kaçtı. Çok etik bir davranış değil, ama bu yüzden onu dava edemezsin."

Layla zorlukla yutkunur ve ben ona gözlerime kadar ulaşmayan hafif bir gülümseme atarım. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Günün sonunda hepimiz durumumuzu daha iyi anlayacağız. Bu arada, George'u bul, onunla otur ve son üç yılda işe alınanların listesini hazırla. Onları üç aylık geri bildirimlerine göre düzenle, her departman için ayrı ayrı, Layla. Ayrıca, Bay Thompson'ın kişisel olarak önerdiği kişileri de işaretle. Ve Bay Thompson'ın yeni CEO'ya gönderdiği lanet olası listeyi de getir bana. Tanrı bilir, kimi kurbanlık koydu."

Asistanım ses tonumdan irkildi. "Ne yapıyoruz? Neden bunu yapıyoruz?"

Koltuğuma yaslanıp, yorgunluğun ağırlığı üzerime ağır bir battaniye gibi çöküyor. "Yeni CEO bunları istiyor. Güven bana. Hazırla gitsin."

Layla pek mutlu görünmüyor, ama ben yüzümü ellerimle ovuştururken odadan çıkıyor. Saçımdan tokayı çıkarıp uzun kızıl saçlarımı omuzlarımdan sırtlarıma döküyorum ve şakaklarımda hissettiğim baş ağrısını gidermek için saç derimi masaj yapıyorum.

Dün Layla'dan gelen telefon yeterince kötüydü, panikle tizleşen sesi Hawaii'nin huzurlu dalga seslerini kesmişti. Bugün sabah saat üç civarında New York'a indiğimde, şehrin bayat havası bana bir duvar gibi çarptı ve Clarice adında birinden CEO'nun talimatlarını net ve profesyonel bir dille ileten bir e-posta almıştım.

CEO'nun talimatlarını net ve profesyonel bir dille aktaran bir e-posta almıştım. Bunun ne anlama geldiğini zaten biliyorum.

İnsanlar işten kovulacak.

Duvar saatine bakıp iç çekiyorum ve kalbimin hızlı atışlarına uyumlu bir ritimle parmaklarımı masaya vuruyorum.

Şimdi bekleme süreci başlıyor.

ÖĞLEDEN SONRA GEÇ SAATLERE DOĞRU ÇAĞRI GELDİĞİNDE, KLİMA FAZLA ÇALIŞMASINA RAĞMEN OFİS HAVASI BOĞUCU HALE GELMİŞTİ.

Layla ofisime girer, yüzü bembeyazdır ve hayalet görmüş gibi görünmektedir.

"O burada. Ofisinde ve seni görmek istiyor."

Ayağa kalkmadan önce gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum ve birdenbire daha da çekici gelmeyen hüzünlü ton balıklı sandviçimi bırakıyorum.

Yeni CEO'nun kim olduğunu öğrenmek için sabah boyunca telefon görüşmeleri yaptım ve aklıma gelen her yolu denedim. Hatta birkaç kişiden iyilik bile istedim, ama tüm konu gizli tutuluyor. Yönetim kurulu bile Fort Knox'tan daha sıkı bir şekilde ağzını kapalı tutuyor.

Bu sabah hazırladığım dosyaları alıp, en üst kata doğru ölüm yürüyüşüne başlıyorum. Koridorlardaki sessizlik, dışarıdaki yaz havası kadar yoğun bir korku ve endişeyle dolu. Herkes işten çıkarılmayı bekliyor, yanlarından geçerken konuşmaları kesiliyor. Endişelenmek için haklı nedenleri var. Genellikle şirketler satın alındığında, yeni yönetim "yeniden yapılanma" demeden önce hızlı bir şekilde işten çıkarmalara başlar. Ancak yeni CEO'nun kimi kovacağına karar verdiğini sanmıyorum. Ya şirketin zayıf halkalarını bulmak için beni çağırıyor ya da kovmak için. Her iki durumda da hazırlıklıyım. Özgeçmişim, son birkaç yılda beni işe almak isteyen bazı şirketlerin masalarında duruyor. Sürprizle karşılaşmak gibi bir niyetim yok.

Üç yıldır Thalvyn'de çalışıyorum ve bir zamanlar New York'un en prestijli lüks yat üreticilerinden biri olan bu şirketin düşüşünü durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

en prestijli lüks yat üreticilerinden birinin düşüşünü durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Şirketi seviyorum ve işimde çok iyiyim. Ayrılmak istemiyorum. Ancak bu, gözlerimi kapatıp kafamı kuma gömeceğim anlamına gelmiyor. Hayatta pratik olmayı öğrendim. Bağlanmak, kalbin kırılmasının en garantili yoludur.

Ve kalbimin kırılması konusunda çok fazla tecrübem var.

Asansörden çıkıp bir zamanlar Braxton'ın kullandığı en üst kata çıktığımda çenemi sıkıyorum. Adam tüm katı kendi ofisi olarak kullanmakta ısrarcıydı, kendi egosunun bir anıtı gibiydi. Yaşına rağmen, kolunda bir eş olmadan asla görünmezdi — kendi deyimiyle "haftanın tadı". Ama bugün koridordan geçerken, bir zamanlar yattığı, az giyinmiş mankenlerin fotoğraflarının asılı olduğu duvar, yani onun "ganimet duvarı" yok olmuştu. İki yanımdaki kapılar kapalıydı ve koridorun sonunda CEO'nun asistanına ait küçük bir ofis vardı.

Masasının arkasında oturan kadın, keskin bakışlı, köşeli yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen kısa saçlı bir esmer. Benden biraz büyük olsa da, benimle aynı yaşta gibi görünüyor. Beyaz bluzunda tek bir kırışıklık bile yok ve kalem eteği dizlerinin altına kadar uzanıyor — Braxton'ın tercih ettiği kıyafet kurallarından ferahlatıcı bir değişiklik. En azından bu bir şeyi kesinleştiriyor: Bu CEO, çalışanlarının etek boylarına takıntılı biri olmayacak.

"Bayan Thorne," diye selamladı kadın kibarca, kahverengi gözleri sakın ve durgun bir su gibi. "Benim adım Clarice Jameson. CEO sizi bekliyor."

Clarice. Bana e-postayı gönderen kadın.

Yeterince toplantıya katıldım, alt akıntıları ve güç oyunlarını okuyacak kadar. Bir an için, CEO'ya soyadıyla hitap etmemesini garip buluyorum. Ancak, önümdeki heybetli kapıya bakınca bu anlık şaşkınlık kayboluyor. "Teşekkürler."

"Derlemeniz istenen dosyalar bunlar mı?" diye sordu Clarice, elini uzatarak.

"Evet," diye kısa bir cevap verdim. "Ve daha fazlası. Sakıncası yoksa, ona kendim teslim edeceğim."

Bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verir. "Tabii, bu taraftan."

Kapıyı açarak, "Bayan Thorne sizi görmeye geldi" diye açıkça duyurur.

Braxton'ın odası, gösterişli dekorasyonlarından ve kişisel fotoğraflarından tamamen arındırılmış. Geriye kalan tek şey kanepe takımı, heybetli maun masası, cam sehpa ve deri koltuğu; hepsi de şirketin lüks yat pazarındaki başarısını yansıtan kaliteli parçalar. Yeni CEO bana sırtını dönmüş, ellerini arkasında kavuşturmuş, yerden tavana kadar uzanan pencereden Manhattan'ın sıcaktan parıldayan silüetine bakıyor. Bana sırtını dönmüş olsa da, varlığı etkileyici, odayı havayı elektriklendiren bir enerjiyle dolduruyor. Takım elbisesi ona mükemmel şekilde uymuş, para ve gücü simgeleyen çekici bir silüet çiziyor. Adamın kendine çok dikkat ettiği belli, bu da benim gözümde disiplinli olduğu anlamına geliyor. Ayrıca oldukça gizemli biri, çünkü ne kadar araştırma yaparsam yapayım, internette bu satın alma işlemiyle ilgili hiçbir iz veya kayıt bulamadım.

"Teşekkürler, Clarice. Artık gidebilirsin."

O derin bariton ses, sanki yıldırım çarpmış gibi beni sarsıyor. Tanıyorum. Çok iyi tanıyorum, karanlıkta adımları fısıldadığı şekilde, asla tutmayacağı sözler verdiği şekilde.

"Bekle..." Ama Clarice çoktan kapıyı kapatıyor ve beni, tanıdığım birine çok benzeyen adamla baş başa bırakıyor.

Bir daha asla görmek istemediğim biriyle.

Yavaşça arkasını dönüyor, sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi.

"Ethan," diye nefes veriyorum, şok ve öfke dalgası buz gibi su gibi üzerime çöküyor, hemen ardından kabul etmek istemediğim bir sıcaklık geliyor.

Beş yıl, onun görünüşünü hiç bozmamış ve ben bu kozmik şakayı lanetliyorum. Gizlice, bir gün tekrar karşılaşsak, siğiller çıkmış ve burnu kırılmış olur diye ummuştum, ama çok hayal kırıklığına uğradım. Hatta daha da yakışıklı görünüyor—biraz yaşlanmış, ama kehribar rengi gözleri hala hatırladığım gibi keskin ve delici, sanki ruhumu görebiliyorlar. Koyu renk saçları şık bir şekilde geriye taranmış ve tek farklı yanı çenesini çevreleyen düzgün sakalı. Bunun

bu onun fiziksel çekiciliğini artırıyor, hain bedenimin hala ona karşı tepki vermesinden nefret ediyorum. Ona bir bakış, kalbimin unutmuş olduğum bir ritimle atlamasına neden oluyor.

Ama hemen ardından boş bir acı geliyor, yıllardır hiç iyileşmemiş, hala taze ve ağırlı bir yara izi.

O, yırtıcı gözleriyle beni inceliyor, değişiklikleri kataloglar gibi her ayrıntıyı alıyor. "Natalie."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor ve onun bir tepki beklediğini anlayabiliyorum. Onun istediğini verirsem, lanet olsun bana.

Ona öylece baktığımda, dudaklarının köşesi, eskiden dizlerimi titretiren o tanıdık, neredeyse gülümsemeye benzeyen bir hareketle seğirdi. "Bana selam bile vermeyecek misin? Daha yakın olduğumuzu sanıyordum."

Sesim soğuk, tüm gücümü kullanarak ortaya çıkardığım bir kayıtsızlıkla karışmış. "Beni ofisinize çağırdınız, Bay Wilder. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ethan, sanki özellikle ilginç bir örneği inceliyormuş gibi başını hafifçe eğiyor, sonra ellerini ceplerine sokuyor. Bu hareket dikkatimi vücuduna çekiyor ve fark ettiğim için kendime lanet ediyorum.

Ceketi sandalyenin arkasına asılı, gri yeleği düzgünce iliklenmiş, pahalı spor salonu üyelikleri ve kişisel antrenörleri olduğunu gösteren düzgün vücudu ortaya çıkıyor. O zamanlar da her zaman çarpıcı bir görüntü sergilerdi: uzun boylu, geniş omuzlu, hiç hayır duyulmamış birinin kendine güveniyle. Belki de beni ona çeken ilk şey buydu. Ya da belki de sahip olabileceği onca kadın arasından beni seçtiği içindi.

Tabii ki, artık daha iyi biliyorum. O beni hiç istemedi, gerçekten. Ben sadece bir araçtım. Acı ve kederime rağmen, bir parçam her zaman onun benden istediğini elde edemediği için acımasızca tatmin oluyordu. Eski en iyi arkadaşının kız kardeşiyle yattı ve bundan hiçbir şey elde edemedi. Tatmin edici olmayan bir cinsel deneyim dışında, tabii.

"İnsan Kaynakları Müdürü," diyor Ethan rahat bir tavırla, ama sesinde avcı gibi bir ton var. "Sektörde oldukça tanınıyorsunuz. Neden bu şirket?"

"Bu bir iş görüşmesi mi, efendim?" diye soruyorum düz bir sesle. "Beni işe alıp almayacağınızı mı değerlendirmeye çalışıyorsunuz?"

"Efendim?" Ethan yumuşak bir sesle tekrarlar ve bakışlarında tehlikeli bir şey vardır. İçimde erimiş lav gibi kaynayan öfkeye rağmen, beni çığlık atmak isteten istenmeyen bir çekim hissederim. O her zaman üzerimde böyle bir etki yaratmıştır, özenle kurduğum kontrolümü kaybetmeme neden olan bu yeteneği. Beş yıl ve beni acımasızca kullanmasının bana biraz akıl vereceğini ummuştum. Sanırım bedenim beynimle aynı fikirde değil.

Gözleri, sanki düşüncelerimi okumaya çalışır gibi beni inceliyor. "Neden böyle açıkça kadın düşkünü biriyle çalışmaya razı oldun merak ediyorum. Braxton Thompson'ın bazı çevrelerdeki ünü oldukça iyi biliniyor."

"Ah." Bu farkındalık bana bir tokat gibi çarptı ve öfkem keskinleşti. "Zirveye çıkmak için yatarak mı geldim, bilmek mi istiyorsun?"

Ağırlığımı diğer bacağıma verip gözlerimi parlatarak soruyorum. "MBA ve İnsan Kaynakları Yüksek Lisansı yaptıktan sonra, hiçbir yerde yatarak bir yere gelmeye gerek görmedim. Sevgililerim konusunda da oldukça seçici oldum. Artık yatağıma herkesi almıyorum."

Anlamı aramızda havada asılı kalır ve Ethan'ın ağzının sert bir çizgiye dönüştüğünü, çenesinin neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildiğini izlerim. "Anlıyorum."

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum tatlı bir sesle, bu konuşmayı bitirdiğimi açıkça belli edecek kadar zehirli bir tonla.

"Hayır," diye kısa bir cevap veriyor, sesi çok iyi hatırladığım o tona düşüyor. "Braxton gitmeden önce bana yetersiz bulduğu çalışanların listesini verdi. Senin adın da o listedeydi."

Sadece ona bakıyorum, hiç almadığım oyunculuk derslerinden öğrendiklerimi kullanarak soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Öfkeli duygularımı onun önünde kontrol altında tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

Ethan masasına doğru yürür, bir dosya alır ve içinden tek bir kağıt çıkararak bana uzatır. Kağıdı alırken parmakları benimkilere değiyor ve bu temastan cildimin karıncalanmasına sinir oluyorum. İsteksizce kağıda odaklanıyorum. Layla bu sabah kime ulaşmaya çalışsa da bu listeyi temin edememiş, bu yüzden onu ilk kez görüyorum.

ilk kez görüyorum. Gözlerim isimlerin üzerinde dolaşırken öfke içimi kaplıyor, sıcak ve şiddetli.

Hepsi kadın.

Bu listedeki her isim bir kadına ait — Braxton Thompson'a hayır deme cesaretini gösteren kadınlar, onun tekliflerini reddedip profesyonelliği tercih eden kadınlar.

Braxton'ın sadece bir korkak olduğunu düşünerek yanılmışım. O cehennemde özel bir yeri hak ediyor. Çıkarken, bacaklarını açmayı reddeden tüm kadınları hedef almayı ihmal etmedi. İntikamcı pislik bile onu tarif etmeye yetmez.

Iris'in adı listede, asistanımın adı da öyle. Ancak benim adım en üstte, iki kez altı çizili, sanki özel dikkat çekmesini istemiş gibi.

"Ne kadar hoş," diye mırıldandım, sesimden iğrençlik asit gibi damlıyordu, sonra Ethan'a baktım. "Bu listedeki herkesi kovmayı planladığını mı anlamalıyım?"

"Sen insan kaynakları müdürüsün. Sen söyle." Sesi aldatıcı bir şekilde rahat. "Bu listedeki herkes yetersiz mi?"

"Hayır." Kelime düz ve kesin bir şekilde çıkıyor.

Ethan hiç tereddüt etmeden kağıdı elimden alır, ikiye yırtıp masasının yanındaki çöp kutusuna atar. Hareketleri beni tamamen şaşırtır. "Ne yapıyorsun?"

"Az önce bana onların yetersiz olmadıklarını söyledin. O yaşlı sapığı değil, sana inanmayı tercih ederim." Gözleri benimkilere takılır ve bakışlarında neredeyse saygı vardır. "Bu listedeki isimlerin hepsinin kadınlara ait olduğunu fark ettim."

Beklenmedik bu dönüşü anlamaya çalışırken, çöp kutusuna bir göz attıktan sonra dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Kesinti yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Ethan hemen cevap vermez, sandalyesine doğru yürür ve iktidar pozisyonunda tamamen rahat olan birinin akıcı zarafetiyle oturur. Arkasına yaslanıp çenesini yumruğuna dayar ve bir zamanlar kalbimi tutsak bir kuş gibi çarpıtan aynı yoğun bakışla bana bakar.

"Bu seni ilgilendirir mi?" diye sorar soğuk bir şekilde, ama sesinde bir meydan okuma vardır.

"İnsan kaynakları müdürü olarak, evet," diye karşılık verdim, onun tonuna uyarak.

"Ah, evet." Ethan masasının üzerinde dağılmış kağıtlardan birini alır ve hareketlerinin kasıtlı olarak yavaş olduğunu fark ederim, sanki bundan zevk alıyormuş gibi. "Özgeçmişiniz burada. Thalvyn Maritime'de üç yıl çalışmışsınız. Bu kadar genç biri için etkileyici."

Midem denizcinin ipi gibi düğümlenir. "Neden güncel özgeçmişim sizde var?"

Ethan kaşlarını kaldırdı ve kehribar rengi gözlerinde kesinlikle eğlence dans ediyordu. "Bu sabah Tech Invert Solutions'a gönderme nezaketinde bulunmuşsun. O benim şirketlerimden biri. Bilmiyordun herhalde."

"Belli ki bilmiyordum. Yoksa o e-postayı boşa harcamazdım," diyorum kısaca, boynumda bir sıcaklık hissederek. "Merak etmeyin. Özgeçmişimi hemen oradan geri alacağım."

Elimi uzatıyorum ama Ethan, kafasına ağır bir şey fırlatmak istememe neden olan o küçümseyici tavırla dilini şaklatıyor. "Benim bilmek istediğim, neden iş başvurusunda bulunduğun. İş değiştirmeyi mi düşünüyorsun, Natalie?"

"Bayan Thorne, sakıncası yoksa," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum, her kelimeyi vurgulu bir şekilde.

"Bayan Thorne." Ethan, adı üzerinde düşünürken gözleri kararır, sanki tadını alıyormuş gibi. "Natalie'yi tercih ederim. Sana daha çok yakışıyor."

"Sizinle ilk isimle hitap etmek istemiyorum, Bay Wilder."

"Bu hala sorunun cevabı değil." Ethan'ın sesi sertleşir, emredici bir ton alır. "Başka işlere başvuruyor musun?"

"Evet." Ayrıntıya girmeden, çenesinin titremesini izleyerek zevk alıyorum. "Neden?"

Neden bu kadar hoşnutsuz görünüyor?

"Satın almaların nasıl işlediğini biliyorum," diyorum soğukkanlılıkla, kollarımı kavuşturarak. "Yeni fırsatlar aramak için işten ayrılmak, küçülme nedeniyle işten çıkarılmaktan özgeçmişte daha iyi görünür."

Ethan beni inceliyor. "Seni kovacağımı da nereden çıkardın?"

Gözlerinden kaçmadan, geri adım atmadan bakıyorum. "Öyle olmasa bile, geçmişimizi düşünürsek, seninle çalışmak istemiyorum."

sakin bir çalışma ortamı tercih ederim."

"Geçmişimizi göz önüne alarak mı?" Dudaklarının köşesi yukarı kıvrılır ve gözlerinde nefesimi kesen bir ısı parlar. "Ne geçmişiymiş o?"

"Geçmişimin bir lekesi," diye cevap verdim, her kelimeyi dikkatlice seçerek onu incitmek için. "Hatırlanmasını istemediğim bir leke. Gün sonuna kadar istifamı alacaksın."

Onun için hazırladığım iki dosyayı gereğinden fazla sert bir şekilde masasına koyuyorum. "Bunlar, gerçekten yetersiz çalışanların listesi. Dosyalar, performans değerlendirmeleri ve disiplin cezaları dahil olmak üzere onlar hakkında her türlü bilgiyi içeriyor. Kendi sonuçlarına varabilirsin."

Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Elim kapı koluna zar zor dokunduğunda Ethan'ın alçak ve emredici sesi beni durduruyor.

"Olduğun yerde kal."

Tek istediğim bu odadan çıkıp, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak, ama ses tonu beni durdurur.

Omzumun üzerinden bakarak soğuk bir sesle soruyorum, "Başka bir şey var mı?"

Ethan ayağa kalkar, bir deste kağıt alır ve yavaş, kararlı adımlarla bana doğru yürür. "Evet. Üç ay önce imzaladığın küçük bir sözleşme meselesi."

Hareketsiz kalıyorum, her kasım donuyor, farkına vardığımda soğuk bir dalga gibi üzerime çöküyor.

O sözleşmeyi nasıl unutabilirdim?

Braxton yenileme sözleşmem yerine bunu bana sunduğunda, cömert şartlar beni şaşırtmıştı. Dört yıl daha burada çalışmam karşılığında maaşımda büyük bir artış garanti ediliyordu. Tek dezavantajı, sözleşmeyi ihlal edip ayrılırsam, ihbar süresi olsun ya da olmasın, şirketi iflas ettirecek kadar yüksek bir meblağı ödemek zorunda kalacak olmamdı. O zamanlar paraya çok ihtiyacım vardı, bu yüzden hemen imzaladım. Ayrıca, bu işten ayrılmak gibi bir niyetim de yoktu.

Bu sözleşmenin başıma bela olacağını nereden bilebilirdim ki?

Sırtım hala Ethan'a dönük ve arkamda dururken vücudunun ısınısını hissedebiliyorum, o kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Sözleşmeyi önümde sallıyor ve ben onu elinden kapıyorum, kağıtları incelerken ellerimin titremesini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu, Braxton Thompson CEO iken imzalandı. Şimdi geçerli olamaz..."

"Korkarım ki geçerli." Ethan'ın sesindeki alaycı tonu duyuyorum ve dönüp onunla yüz yüze geliyorum. Ne kadar yakın olduğumuzu fark edince ağzım kuruyor. Aramızda neredeyse bir santim bile yok ve sırtım kapıya yapışmış durumda. Hareket edecek yer yok. Hem sözleşme açısından hem de fiziksel olarak köşeye sıkışmış durumdayım.

"O sözleşmeyi iyi niyetle imzaladım..."

"O sözleşmeyi şirketle imzaladın." Ethan'ın gülümsemesi kendini beğenmiş ve alaycıydı, tartışmayı kazandığını bildiğinde takındığı ifadeyle aynıydı. "Şirket tüzel kişiliktir. Satın alma, mevcut sözleşmelerde hiçbir şeyi değiştirmez. Şirketin adını değiştirmiyoruz. Şirketin faaliyetlerini değiştirmiyoruz. Dolayısıyla sözleşme hala yürürlükte."

Ona gözlerimi kısarak, yakınlığının beni etkilemesini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Neden sözleşmem hakkında bu kadar bilgilisin?"

"CEO olarak, işimi etkileyebilecek her sözleşmeden haberdar olmak benim görevim." Sesi ipek gibi pürüzsüz, ama altında çelik gibi bir sertlik var. "Sözleşmede kendini kurtaracak bir boşluk bulabileceğini düşünüyorsan, sözleşmeyi inceleyebilirsin. Ama şimdiden söyleyeyim, boşuna uğraşma. Sözleşmeyi en ince ayrıntısına kadar inceledim."

Çenem o kadar sıkı kapanıyor ki dişlerimin kırılmamasına şaşıyorum. O ise omuz silkiyor ve beni tedirgin eden bir gülümsemeyle bakıyor. "Tabii ki sözleşmeyi feshedebilirsiniz. Tabii, bunun bedelini ödeyebilecek durumdaysanız."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliormuş gibi gülümsemesi genişledi. "Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum, Natalie."

Sözleşmeyi imzalamak için elini uzattığında, ben elimi indiriyorum, hala can simidi gibi sıkıca tutuyorum. "Avukatımla inceledikten sonra size geri göndereceğim."

Gözleri eğlenerek parıldıyor, onu tokatlamak istiyorum. "Hepsi bu mu?"

"Evet." Sonunda geri çekilir, nefes almam için yer açar ve ben kapı koluna uzanamadan, abartılı bir nezaketle kapıyı benim için açar. Son damla gururumu da koruyarak dışarı çıkarım ve çıkarken, kalbimi çarpıtacak kadar sıcak bir sesle fısıldadığını duyarım.

"Seni tekrar görmek güzeldi."

Ofisinden fırlayarak çıkarken boğazımdan boğuk bir ses çıkar, sonunda kendimi tutamayıp sinirlerim gerilir.

Clarice, yanından geçerken dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, muhtemelen kızarmış yüzümü fark etti. Asansöre yaklaşınca, bana seslendiğini duydum.

"Bayan Thorne!"

Ayaklarımın üzerinde durup geri dönüyorum. "Evet?" Sesim gergin, o da bana canlı bir el bombasıyla uğraşır gibi temkinli bir bakış atıyor.

"Tatil günlerinizi kullandığınızı duydum. Bay Wilder, ailevi acil durumlar hariç tüm tatil günlerinin ertelenmesi gerektiğini söyledi. Siz de dahil olmak üzere herkes bu rahatsızlıktan dolayı adil bir şekilde tazmin edilecektir. Uçak biletleriniz de şirket tarafından karşılanacaktır. Hawaii'deydiniz, değil mi?"

Hala olanları sindirmeye çalışırken yavaşça başımı salladım.

Bana gülümsüyor ve bu gülümseme içten ve sıcak. "Lütfen yaptığınız harcamaların listesini bana gönderin, bu ayın maaşınıza eklenir."

"Tamam," diyorum, hala önceki şokun etkisinde.

Çıkmadan önce aklıma bir şey gelir ve tereddüt ederim. "Bayan Jameson?"

Ona dönüp gülümserim. "Bana Clarice diyebilirsin."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. "Natalie öyleyse. Bu satın alma ne zaman gerçekleşti? Yani, ne zaman

"

Bir an tereddüt etti. "Üç ay önce."

"Şirket sözleşmeleri şirketiniz tarafından ne zaman gözden geçirildi?" "Üç ay önce."

"Yani, Thalvyn tarafından üç ay önce düzenlenen tüm sözleşmeler şirketiniz tarafından hazırlandı, öyle mi?"

"Evet."

Elimdeki sözleşmeyi, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkı sıkı kavradım. "Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Ofisime nasıl döndüğümü bilmiyorum, ama kafam sanki aç karnına şampanya içmişim gibi dönüyor. Layla beni içeri girerken görünce koltuğundan fırlar, endişeyle gözlerini bana diker.

"Bayan Thorne?"

"Bana bir fincan kahve ve ağır kesici getir," diyorum, sesim kısılmış. "Sonra beni bir süre yalnız bırak."

Asistanım bana endişeli bir bakış attıktan sonra, sanki hayatı buna bağlıymış gibi aceleyle odadan çıktı.

Ofisimin kapısını kapatıp, sandalyeye bile ulaşmadan, girişin yanındaki iki kişilik koltuğa ağır ağır çöküyorum. Titreyen ellerimle sözleşmeyi tekrar gözden geçiriyorum, kelimelerin sihirli bir şekilde değişmiş olmasını umut ediyorum. Aylar önce ilk okuduğumda, şartlar beni endişelendirmişti. Sözleşmenin ne kadar dikkatlice hazırlandığını, her maddenin beni tuzağa düşürmek için yazıldığını anlayabiliyordum. O zaman da kusursuzdu, şimdi de kusursuz olacak. Sözleşmeyi kaç kez okursam okuyayım, değişmeyecek.

Ama paraya o kadar ihtiyacım vardı ki.

Titreyerek nefes verdim, sözleşmeyi bir kenara koyup yüzümü ellerimin arasına gömdüm, beş yılın ağırlığı üzerime çöküyordu.

Borçlar olmasaydı...

"Lanet olsun!" diye bağırarak kağıtları odanın bir köşesine fırlatıyorum ve özenle hazırladığım planlarım gibi dağıldıklarını izliyorum. Birdenbire çok küçük gelen bu ofiste boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Yine ellerimin arasına gömdüm, sakinleşmeye çalıştım ama kalbim maraton koşmuş gibi çarpıyordu.

Beş yıl. Beş yıl boyunca hayatımı yeniden kurmaya çalıştım... Sanki evren yüzüme tükürmeye ve bunu yaparken gülmeye karar vermiş gibi.

Bu adam yüzünden her şeyimi kaybettim. Ve şimdi geri döndü, sanki en büyük hatamı hatırlatmak istercesine, mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymiş ve bir zamanlar beni masallara inandırmış olan o yıkıcı gülümsemeye.

Ellerim titreyerek kanepeye daha da gömüldüm.

Şimdi ne yapacağım?

BÖLÜM 2

ETHAN

EL KOLLARIMI ARKAMDA KATLAYARAK PENCEREDEN DIŞARIYA BAKIYORUM, DÜŞÜNCELERİME DALMIŞ HALDE.

Baskıcı sıcaklık camdan yansıyor ve aşağıda, kavurucu yaz havasında yavaşça yürüyen yayaların bulunduğu Manhattan'ın beton ormanının manzarasını bozuyor.

Clarice'in öfkeli bir sesle bağırmasını duyar duymaz ofisimin kapısı açılıyor. "Bay Wilder, öylece içeri giremezsiniz..."

"Merak etme, Clarice." Arkanı döndüğümde kardeşimin sesini duydum. "Biz ikiziz. Ona telepatik olarak geldiğimi söyledim."

Ofisime giren adam, bariz bir merakla odanın düzenini inceliyor. Benden farklı olarak, ikiz kardeşim annemizin ela gözlerini, babamızın çekici gülümsemesini ve keskin zekasını miras almıştır. Saçları koyu kahverengidir, ama benzerlikleri burada sona erer. Rahat tavırları ve yarı resmi kıyafetlerinden, Jake Wilder'ın şirket avukatları arasında bir köpekbalığı olarak tanındığını kimse tahmin edemez.

"Ee." Jake çantasını sehpaaya atar, kanepeye uzanır ve alışık bir hareketle kravatını gevşetir. "Gerçekten yaptın. Umarım bu çöplük buna değer."

Ona soğuk bir bakış attım. "Telefonla söyleyebileceğin bir şeyi söylemek için bu kadar yolu gelmedin herhalde."

Jake, yargıçları büyüleyen ve karşı tarafın avukatlarını sindiren o meşhur sırıtışıyla bana gülümser. "Yeni evimi görmek için uğramak istedim. Wilder Group'un resmi avukatı olduğum için bana burada bir ofis vereceğine söz vermiştin, değil mi?"

"Sahip olduğum her şirkette bir ofisin var. Kendi hukuk bürosundaki ofisin ne var?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Birden fazla ofisim olmasını seviyorum. Dava et beni," Jake rahat bir meydan okuma ile söylüyor. "Tek bir yerde kalmaktan nefret ediyorum."

"Nick'in binasındaki ofisine ne oldu?"

Teknoloji devi olan en küçük kardeşimizin adı geçince ikizim huysuz bir çocuk gibi somurtmaya başladı. "Hayatımın en kötü iki ayıydı. O bir tiran. Otuz sekiz yıllık hayatımda hiç ülser olmadım. Onun ofisinde geçirdiğim iki ayda, yemin ederim, sanki iki ülserim var gibi hissediyorum. Her ay onun dırdırını dinlemek zorunda kaldığım için bir tane. Elisha ona nasıl katlanıyor, hiç anlamıyorum."

"Yani onun binasına geri dönmeyeceksin, öyle mi?"

"Burayı oldukça beğendim." Ses tonu kasıtlı olarak masum, bu da beni hemen tetikliyor.

Ona bakışlarımı daraltıyorum. "Gerçekte neler oluyor?"

Jake gülümsemeyi bırakır, yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Neden hep bir şeyler olduğunu varsayıyorsun? Biraz daha paranoyak olmasan iyi olur."

"Çünkü seni tanıyorum. Kimden kaçıyorsun?"

Yaralı gururuyla bana dik dik bakar. "Bir ofis istiyorum Ethan. Bir ofis almak için seninle yirmi soru oyunu oynamak istemiyorum. O sözleşmeyi hazırlamamla sana büyük bir iyilik yaptım. Şimdi bana bir ofis borçlusun."

"Bana şantaj mı yapmaya çalışıyorsun?" Ona inanamayan bir ifadeyle bakıyorum. "O sözleşmeyi hazırlaman için sana para verdim."

"Bunu yapmak için yasayı çiğnemem için para vermedin," diye söylenerek kardeşim kanepeye daha da gömüldü. "Bak, bana bir ofis ver

, yoksa yıl sonuna kadar yüzüm ofisinde olacak. Bütün yıl boyunca kokmuş çoraplarımın kokusunu çekmek istiyorsan, bana uyar."

Önümüzdeki bir yılı onunla aynı ofiste geçirmek zorunda kalacağım düşüncesi bile beni ürpertir. Üniversiteye gidene kadar aynı odayı paylaştık. Bu benim için yeterince işkenceydi. Ancak Jake de benim yanımdan ayrılmayı sevmez, bu yüzden bu kadar uğraşıp benim alanıma girmeye çalışması şunu anlamına geliyor olmalı...

"Bir kez daha soracağım. Kimden saklanıyorsun?"

Kardeşim bana huysuz bir bakış attı ve inatçı piç kurusu gibi cevap vermeyi reddetti. "Bir ofis istiyorum."

Jake'in çok korktuğu tek bir kişi var. "Tabii. Megan'ı arayıp haber vereyim..."

"Sakin onu arama!" Jake oturur, yüzünde panik neon ışıkları gibi parıldamaktadır.

Masama doğru yürüyüp oturuyorum ve kardeşime uzun, değerlendirci bir bakış atıyorum. "Demek küçük kız kardeşimizden kaçırıyorsun? O şimdi ne yapıyor?"

İkizim dramatik bir şekilde yüzünü elleriyle kapatarak moralini bozar. "Beni bir arkadaşıyla ayarlamaya çalışıyor. Benim yaşımda bekar olmanın onursuzluk olduğunu söylüyor. Ben de yatağımı şerefliendiren kadınların hiçbirinin onun değerlendirmesine katılmayacağını söylediğimde bana kadın düşkünü dedi."

Kağıtları karıştırarak gülmemeye çalışıyorum. "Sen bir kadın avcısısın Jake. Bütün aile bunu biliyor."

"Ve şimdiye kadar herkes bunu yüzüme söylemeyecek kadar nezaketli davrandı." İkizim, incinmiş gururuyla bana dik dik bakıyor. "Birden fazla kadınla yatıyorum diye duygularım yok demek değil."

Bir kalem alıp başparmağımın etrafında çevirerek onun durumunu düşünürüm. "Eğer içini dökmek istiyorsan, bugün saçını örmeye vaktim yok. Git annemle konuş. Megan'ı dizginlemesini söyle."

"Annem de ona katılıyor."

Natalie'nin bir saat önce masama bıraktığı dosyaları alıp incelemeye başlıyorum. "O zaman babana git."

"Megan onun gözdesi. Onunla şansımı denemeyeceğim. Ayrıca, Braxton Thompson'ın

En çok ödöl alan şirketleri yönetmediğini herkes biliyor. Bu şirketi ondan satın alırken, her şeyi gizli kapaklı yaptın, şimdi ortalığı temizlemek için çok uğraşacaksın. Bana burada ihtiyacın var."

Başımı kaldırıp onun sözlerini dikkatlice düşündüm. Jake, New York'un en iyi şirket avukatlarından biridir. Ülkenin en iyi hukuk firmalarından biri olan Edison and Wilder'da yönetici ortaktır. Aramızda babamızın izinden giden tek kişi odur. Babam emekli olduktan sonra onun yerini almıştır. Babam hala ara sıra davalara baksa da, firmayı yöneten Jake'dir.

İş yükü nedeniyle firma dışında bir veya iki müvekkilden fazlasını alamıyor, ama tüm şirketlerimin hukuki işlerini ona emanet edebileceğim tek kişi o. Ve şu anda Thalvyn Maritime'in hukuki desteğe çok ihtiyacı olduğuna eminim.

"Peki," diye iç çekerek, kararımdan pişman olmamayı umuyorum. "Bu katta boş ofis çok var. Birini seç."

"Harika." Rahatladığı belli oluyor.

Jake'in peşimden düşeceğini düşünüyorsam, hemen yanıldığımı anlıyorum. Ayağa kalkarak bana doğru yaklaşıyor ve elimdeki isim listesine açık bir merakla bakıyor.

"Şimdiden insanları kovmaya başladın, anlıyorum?"

"Bu, insan kaynakları müdürünün az önce verdiği isim listesi. Çalışanları departmanlarına göre ayırmış ve şirkete girdikleri tarihten itibaren üç aylık performans değerlendirmelerine göre sıralamış. Bu işimi çok kolaylaştırıyor ve Braxton'ın verdiği listeden çok daha iyi. O, yatamadığı tüm kadınları kovmamı istiyordu."

"Adam tam bir çapkın," Jake, kalçasını masama yaslayarak, Natalie'nin bana verdiği dosyadan başka bir sayfa alırken yavaşça konuşuyor. Gerçekten etkilenmiş görünüyor. "Bu gerçekten çok iyi hazırlanmış. Hala bu şirketi satın almaman gerektiğini düşünüyorum. Bu batmak üzere olan bir gemi. Bunu ben bile biliyorum. Söylentilere göre mevcut müşterileri buradan işlerini çekiyormuş." Endişeyle bana kaşlarını çatıyor. "Ve satın almak istesen bile Braxton'ın istediği ücreti ödemek zorunda değildin. O piç kurusu seni soydu."

Masamın üzerinde dağılmış kağıtlardan Natalie'nin özgeçmişini alıp incelerken, "Bence iyi bir fiyata aldım" diye mırıldanıyorum.

Kardeşim başını eğip, özgeçmişimi dikkatlice katlayıp cebime koyarken bana bakıyor. Sandalyeye yaslanıyorum. "Ne var?"

"Bir şey çeviriyorsun. Biliyorum. Ne?"

"Hiçbir şey yapmıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Bu şirketin iyi bir iş potansiyeli olduğuna inanıyorum. Bu bölgedeki en büyük üç lüks yat üreticisinden biri. Thalvyn birinci sınıf bir marka."

"Braxton bu şirkete elini sürmeden önce birinci sınıf bir markaydı," Jake beni vurgulu bir şekilde düzeltir. "şimdi ise... Ben bile bir Thalvyn yat almam."

"Tekne gezmeyi sevmediğini sanıyordum." Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Jake karakteristik kayıtsızlığıyla omuz silkti. "Tomayto, tomahto. Markanın itibarı yerle bir oldu."

"Doğru, ama hala kurtarılabilir. Markaya benim adımın bağlı olması yardımcı olacaktır. Operasyonlarda biraz değişiklik yapılması gerekiyor. Yeni yönetim ve sağlam bir itibara sahip bir CEO ile müşteriler geri dönecektir. Hatta onlarla daha iyi sözleşmeler yapabilirim."

"Peki neden *bu* şirket?" Jake, bir tazı köpeği gibi ısrarla soruyor. "Bu şirkete bir süredir gözün dikmiş olduğunu biliyorum."

"Özel bir nedeni yok. Tesadüfen karşıma çıktı," diyorum, ama parmaklarım bilinçsizce Natalie'nin özgeçmişinin bulunduğu cebe dokunuyor. "Ve zorlu görevleri severim."

Jake, mahkemelerde rakiplerini titretmeye her zaman yarayan o gülümsemesiyle gülümsedi. "Seni yalancı pislik."

Dudaklarım istemeden seğirdi. "Hayal kurmayı bırak Jake. Yapacak işim var."

Ama ikiz kardeşim zayıflık sezdiğinde kemik peşindeki köpek gibidir. "Bu, bana yazdırdığın sözleşmeyle bir ilgisi yok, değil mi?"

Cevap vermediğimde, sanki önemli bir davayı kazanmış gibi sevinçle alaycı bir gülümseme attı. "Oh, var tabii. Biliyor musun, o sözleşmeyi

sana o sözleşmeyi yazdırıp isim ve pozisyon kısmını boş bırakmanı garip bulmuştum."

"Belki de senin seni ilgilendirmediğini düşündüm?" Ona tehlikeli bir şekilde gözlerimi kısarak baktım.

Jake'in yüzündeki ifade beni açıkça tedirgin etti. "Belki, ama eminim Clarice'e sorarsam sözleşmenin kimin için olduğunu söyler."

Onu durduramadan kapıya doğru yönelir ve kan basıncımı yükselten şarkı söyler gibi bir sesle bağırır. "Clarice!"

Ben daha az cesur adamları kaçırarak bir uyarıcı sesle kükrerken, o da ofisimin kapısını açtı. "Jake!"

"Clarice, üç ay önce sana gönderdiğim sözleşme. Kim içindi?"

Asistanıma çenesini kapatmasını söylemeden önce, o yardımsever bir şekilde cevap verir: "İnsan Kaynakları'ndan Bayan Thorne."

Jake tamamen hareketsiz kalır, sanki yıldırım çarpmış gibi tüm vücudu donar.

"Anlamadım?"

"Kapıyı kapat Jake!" Öfkemle bağırırım. "Bay Wilder?" Clarice'in sesi kararsızdır ve sandalyesinin sanki ayağa kalkıyormuş gibi duyuyorum.

"Bize iki kahve getir, Clarice," diyorum ona, kardeşim kapıyı yavaşça kapatıyor. Kapı kapanır kapanmaz kapıya yaslanıyor, yüzündeki ifade şaşkınlıktan endişeye dönüşüyor.

"Doğru mu duydum? Thorne mı dedi?"

"Dediğim gibi Jake, bu seni ilgilendirmez." Çenem uyarıcı bir şekilde sıkışır.

"Siktir et." Bu kez öfkelenen kardeşim, avukatlık içgüdüleri devreye giriyor. "Thorne'larla ne işin var? Bir kez kandırılman yetmedi mi?"

"Bunun Lucas'la ilgisi yok."

"Evet, çünkü bana karşı çok dürüstsün... Bekle." Kardeşim aniden sözünü keser, keskin zekası parçaları birleştirir. "Clarice, Bayan Thorne dedi. Lucas'ın bir kız kardeşi vardı. Onu kullanarak Lucas'ı mahvetmeye çalışmadığını söyleme bana?"

Jake'in yüzündeki şoku görünce, sinirden dişlerimi gıcırdattım. "Bunun Lucas'la hiçbir ilgisi yok. Natalie, kardeşinin bir uzantısı değil."

"Natalie mi? Demek haklıymışım?" Jake ağzı açık kalır, sonra bacakları onu taşımayacakmış gibi ziyaretçi koltuğuna sendeleyerek oturur. "Ne yapıyorsun Ethan? Lucas Thorne iş rakibin ve ikiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz. Onun kız kardeşiyle ne işin var?"

"Onunla uğraşmıyorum." Jake'e giderek artan bir öfkeyle bakıyorum. "Onunla benim bir geçmişimiz var."

"Geçmişiniz mi?" Jake alaycı bir şekilde sorar, kaşları saç çizgisine doğru yükselir. "Nerede? Rüyalarında mı?"

Daha da kaşlarımı çattım. "Üzgünüm. İkiz olmamız, her zaman birbirimize yapışık olmamız gerektiği anlamına gelmez. Bir kaçamak yaşadım. Sen davetli değildin. Hikayenin sonu."

"Seni mahveden adamın kız kardeşiyle bir ilişkin mi oldu?" Jake, aklımı kaçırdığımı düşünen şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Her nefesini hesaplayan kardeşim, iş rakibinin kız kardeşiyle bir ilişki yaşadı diye bana inanmamı bekleyemezsin, değil mi?"

"Lucas Thorne iş rakibi sayılmaz," diyorum küçümseyerek.

"O öyle olduğunu düşünüyor," Jake sert bir şekilde işaret etti, avukat zekası olası komplikasyonları çoktan görmüştü. "Ve yaptığı şeyden beş yıl sonra bile seni mahvetmeye çalışmaktan vazgeçmedi."

"Bak," diye öne eğildim, sesim sakın ama keskin. "Senden lanet olası fikrini istediğimde, söyleyebilirsin. Şu anda, çalışabilmem için ofisimden çıkmanı istiyorum."

Kardeşim, sanki bana bomba atmaya hazırlanır gibi yavaşça ve derin bir nefes aldıktan sonra, sonunda teatral bir ciddiyetle, "Anneme küfür ettiğini söyleyeceğim," dedi.

Çocukça taktiklerine tamamen sinirlenerek homurdandım. "Çık dışarı, Jake!"

Ayağa kalkar ve yaralı gururuyla evrak çantasını alır. "Peki. Ama sana söylüyorum, bu iyi bir fikir değil. İki kuralım var: Deli biriyle yatmazsın ve

ailesinde deli olan biriyle yatmam. Ve Thorne ailesinin kanında delilik var."

"Defol!" diye bağıriyorum, sandalyemi geriye doğru kaydırarak kadar güçlü bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Jake kaçır, kapıyı arkasında çarparak kapatır, ama önce tipik bir avukat titizliğiyle son sözü söyler. "Bana uyarmadın deme!"

Kapıya öfkeyle bakarak nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Kardeşim, ter bile dökmeden beni deliye çevirme konusunda doğuştan yetenekli.

Sandalyeme geri çöküp şakaklarımı ovuşturduktan sonra, gereğinden fazla güçle interkom düğmesine bastım.

Clarice bir dakika sonra içeri girer, elinde bir fincan siyah kahve vardır ve az önce tanık olduğu dramaya rağmen profesyonelce sakin görünür.

"Buraya koy." Masayı sertçe vuruyorum. "Clarice, İç Mekan Dekorasyon'dan Mike'ı ara. Sana en son mobilya kataloğunu göndermesini söyle. Bu kattaki tüm mobilyaların gün sonuna kadar değiştirilmesini istiyorum."

Clarice hiç tereddüt etmeden başını sallır. "Diğer odalar ne olacak? Birinde sauna var, birinde golf sahası var..."

Onun uzun konuşmasını durdurmak için elimi kaldırdım. "Anladım. Her şeyi boşaltın. Mike'a ne almak istediğini sormasını ve yarı fiyatına satmasını söyleyin. Gerisi bağışlanabilir. Her oda ofise dönüştürülsün. Jake'e mobilya konusunda seçim hakkı yok. Tercihlerimi biliyorsun. Ayrıca, bu katın tamamını temizlik şirketimize temizlettir. Sabaha burayı tertemiz istiyorum."

"Anladım." Clarice, bu kapsamlı emirlere hiç aldırmaz.

Kahveyi alıp bir yudum içiyorum, acı tadı kafamı berraklaştırıyor. "Sabah röportajlar yapacağız. Bayan Thorne'a, röportajlar için hazır bulunması gerektiğini söyle, yoksa onun görüşü olmadan insanları kovmaya başlayacağım."

Clarice, altta yatan tehdidi algılayarak bir kez gözlerini kırptırdı. "Aynen bu şekilde mi, yoksa başka bir şekilde ifade etmemi ister misiniz?"

"Bana alaycı davranma. Bunun için Jake var." "Öyleyse başka kelimelerle ifade et." Clarice anlayışla başını sallar.

Ofisten çıkar ve beni düşüncelerimle ve Jake'in ziyaretinden kalan gerginlikle baş başa bırakır.

Jake, Lucas'ı iş rakibi olarak nitelendirmiş olabilir, ancak gerçek şu ki, eski dostum benim başardıklarımın yanına bile yaklaşamaz. Wilder adı iş dünyasında güven uyandırır. Birçok başarısız işletmeyi devraldım ve yeniden canlandırıdım, bunları hala küresel olarak büyümekte olan Wilder Group çatısı altında topladım.

Lucas ise işini benim çaldığım müşterilerin sırtında kurdu. Thorne Enterprises, Amerika'da farklı sektörlere yayılan ve büyüyen popüler bir şirket olsa da, Lucas hiçbir şekilde başarılı değil. Ona rakip demek gülünç. Onda benim istediğim hiçbir şey yok.

Tek bir şey hariç.

Cebime uzanıp, yıllarca kullanmaktan yıpranmış mor ipek bir saç lastiği çıkardım. Solmuş ve yıpranmıştı; beş yıl önce o kader gecede otel odasında bıraktığım tek şeydi.

Her zaman gururlu bir adam oldum. Kimseye boyun eğmedim, kararlarımı derinlemesine analiz etmeden sorgulamadım. Kardeşlerimin aksine, her zaman akli başında ve titiz birisi oldum. Jake ve Caleb çalışanlar, ama duygularının kendilerini yönetmesine izin veriyorlar. Megan moda tasarımcısı olarak kariyerine yeni başlıyor ve ateşli ve dürtüsel birisi. Nick, kendimi en çok anladığım tek kişi, ama o da bazen başını belaya sokan dürtüsel bir tarafı var. İş hayatımda ve özel hayatımda riskler aldım, ama bunlar her zaman hesaplanmış risklerdi. Her zaman zararın telafi edilebilir olmasını sağladım.

Ta ki Natalie'ye kadar.

Ondan istediğimi alamadım, bu yüzden bunu başarısız bir risk olarak kaydettim — aksi takdirde mükemmel olan sicilimdeki nadir bir hesap hatası. Ondan uzaklaşmanın kolay olacağından emindim.

Ama tamamen uzaklaşmadım.

Onun tatlı gülümsemesini, kalbimde daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandıran o büyük mavi gözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Natalie ile bir gece.

Başka hiçbir kadının başaramadığı şeyi, beni dizlerimin üzerine çökertmek için tek bir gece yetti.

Onun güvenini kazanmak eskiden çok kolaydı. Ne de olsa, ben onun ağabeyinin en yakın arkadaşıydım. Tek yapmam gereken doğru sözleri söylemek ve rolümü mükemmel oynamaktı. Bana ilgi duyduğunu biliyordum. Gözlerinde, ona baktığımda nefesinin kesildiğinde bunu görebiliyordum.

O benim için bir araçtı. O gece ondan uzaklaştığımda, her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Temiz bir ayrılık, başarılı bir manipölasyon.

Scrunchie'yi cebime geri koydum, anılar yüzeye çıkmak üzereyken dudaklarımı sıkıca kapattım.

Ondan sonra birçok kadınla çıktım. Mankenler, iş kadınları, aktrisler... Güzel, başarılı kadınlar, yerine geçmek için fazlasıyla yeterli olan kadınlar. Ama hiçbirisi Natalie'nin bende yarattığı tepkiyi yaratamadı. Bir noktada, o kadınlarla çıkmak çaresizliğin bir göstergesi haline geldi. Belki içlerinden biri Natalie'nin yumuşak teninin tadını, nefes nefese inlemelerini unutturabilirdi.

Ama o akşam yemekleri ve randevular yemekten öteye gitmedi. Natalie'ye benzemiyorlardı. Onun keskin zekâsı ya da gözlerinde parlayan dürüstlüğü yoktu. Onun gibi gülümsemiyorlardı. Onun gibi gülmüyorlardı, göğsümü sıkıştıran o içten sesle. Onlar o değildi ve suçları da buradaydı.

Artık eskisi gibi utangaç ve deneyimsiz bir kız değil. Bugün yeni ofisime giren kadın, kendine güvenen ve özgüvenliydi, daha önce hiç görmediğim bir çelik gibi sert bir karakteri vardı. Onun hakkında topladığım bilgilere göre, bizim birlikte geçirdiğimiz geceden birkaç hafta sonra New York'tan ayrılmış. İlk işi Montana'da bir yerdeymiş, bir yıl sonra Kaliforniya'daki bir şirkete geçmiş. Thalvyn onu işe almadan önce, altı aydır Georgia'da üçüncü şirketinde çalışıyormuş.

Cebimden Natalie'nin katlanmış özgeçmişini çıkarıp, bir şirket satın alırken göstermişçesine dikkatle inceliyorum. Özgeçmişini inceledikten sonra şüphelerim doğrulanıyor. Çalıştığı şirketler, iş teklifi aldığı şirketlerden daha iyi değildi. Ve birçok iyi şirketten iş teklifi almıştı, hepsini tek tek takip ettim. Küçük şirketlerdeki işleri kasten seçmişti, tanıdığım hırslı kızın asla düşünmeyeceği türden işlerdi.

Braxton'ın böyle bir çalışanı işe alması hiç normal değil ve o işe alındığında CEO oydu, yani bu karar onun olmalı. Mutlaka önemli bir nedeni vardır.

O iyi bir insan kaynakları müdürü, hatta olağanüstü bile denebilir. Buraya geldiğinde departmanı yeniden yapılandırdı ve gerçekten mantıklı politikalar uyguladı. Onun gelmesinden sonra çalışanların işten ayrılma oranı önemli ölçüde azaldı ve Kaliforniya'daki görevinde hem şirkete hem de çalışanlara fayda sağlayan birçok politika kabul edildi. İşleri ortada.

Natalie, tüm bu çabalarımın sonra onu bırakacağımı düşünüyorsa, uzun ve zorlu bir mücadeleye hazırlıklı olmalı. Kişisel yönü bir kenara bırakılsa bile, o kadar yetenekli bir çalışan ki, onu bırakamayız. Rakip bir şirkete kaptırmak için çok değerli.

Elimdeki kağıdın kenarını çeviriyorum, kafamda bir plan oluşmaya başladı.

Gerçekten benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi düşündü? Bu pozisyona resmi olarak geçmeden önce, onun tüm çıkış yollarını kapattım. Şehirdeki tüm büyük insan kaynakları şirketleri bir şekilde benim şirketlerimle bağlantılı.

İstediği kadar kaçmaya çalışabilir, ama tüm kapılar bana açılacak.

Onu beş yıl bekledim.

Daha fazla beklemek niyetinde değilim.

BRAXTON THOMPSON, ŞİRKETTEN AYRILANA KADAR TÜM ŞİRKET İÇİ BELGELERİ TESLİM ETMEDİ
şirketin tüm iç belgelerini teslim etmedi, korkak herif. Mali kayıtları ve devam eden projeleri incelerken

ve devam eden projeleri incelerken, öfke dalgaları içimi kaplıyor. Saat akşam beşi. İş günü bitiyor, ama benim işim daha yeni başlıyor.

İnterkom düğmesine basarak masum cihaza kaşlarımı çattım. "Clarice, pazarlama müdürünü çağır. Eve gitmiş olsa bile umurumda değil. On dakika içinde ofisimde olsun."

Koltuğuma yaslanarak, Pazarlama Departmanı'nın raporlarını Finans Departmanı'nın son altı ayda derlediği raporlarla karşılaştırdım. Tutarsızlıklar çok barizdi, o kadar barizdi ki Braxton'ın bu sistematik manipülasyondan haberi olmaması imkansızdı.

Beş dakika sonra interkom çaldığında, elimde daha fazla rapor var ve her yeni keşifle kanım kaynıyor.

"Bay Wilder, Bayan Campbell geldi."

Neredeyse aşırı bir güçle düğmeye basıyordum. "İçeri gönderin."

Kapı açılır ve genç bir kadın tereddütle içeri bakar, ani çağrıdan açıkça tedirgin olmuştur. Çok uzun boylu değildir, sarı saçları Megan'ın aile yemeklerinde sürekli bahsettiği o cesur kesimli saçlardan birine sahiptir. Genç görünüyor, bu büyüklükteki bir şirkette bir departmanı yönetmek için çok genç.

Ona bir bakış attığımda inanamayıp ses çıkardım. Bu unvanı neden aldığını çok iyi biliyorum ve bunun onun nitelikleriyle hiçbir ilgisi yok.

"Bayan Campbell, pazarlama müdürü pozisyonunu nasıl aldığınızı söyleyebilir misiniz?"

Anında yüzü soluyor, yanaklarında uyarı bayrağı gibi iki parlak nokta beliriyor. "Ben... Ne?"

"Sizin gibi genç birinin nasıl pazarlama müdürü olduğunu soruyorum?" İçimde biriken öfkeye rağmen ses tonumu sabit tutarak soruyorum.

Dudakları aralandı, yüzüne dökülmüş şarap gibi utanç dalgaları yayıldı. "Yoksa siz..."

"Bay Wilder, bu şirketteki tüm kadın çalışanların pozisyonlarına bedenlerini kullanarak geldiğini ima etmeyecek kadar akıllıdır." Natalie'nin kapıdan gelen sesi beni

tamamen dondu, sesiyle vücudumdaki her kas gerildi.

Savaşta hazır bir kadının kendine güveniyle odaya girer, gözleri koruyucu bir öfkeyle parıldamaktadır. "Eminim öyle demek istememiştir, Iris, çünkü böyle ayrımcı davranışların dava sebebi olacağını biliyordur. Değil mi, Bay Wilder?"

Natalie'ye bakıyorum, dramatik girişi ve meslektaşını hemen savunmaya atlaması beni hem eğlendiriyor hem de rahatsız ediyor. Gözlerindeki ateş beni etkiliyor, bunu itiraf etmekten pek hoşlanmıyorum. "Elbette. Davayla uğraşmak istemeyiz, değil mi?"

Natalie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve beni çelik eritecek kadar ateşli bir bakışla süzerek bakar. Bu duruş, bluzunun göğsünün üzerinde hafifçe gerilmesine dikkatimi çeker ve kendimi zorla yüzüne odaklamam gerekir. "Sakıncası yoksa bu toplantıya katılmak isterim."

Onun küstahlığına kaşlarımı çatıyorum, ama koruyucu içgüdülerinden garip bir şekilde hoşlanıyorum. Abartılı bir nezaketle ziyaretçi koltuklarını işaret ediyorum. "Tabii ki."

O, yanlış bir hareket yaparsam gözlerimi oymaya hazır bir anne ayı gibiydi. Natalie'nin Iris Campbell'ı nazik ve verimli bir şekilde sandalyeye oturtmasını izlerken, karamsar ruh halim anında yok oldu.

İkisi oturduktan sonra, finans raporlarını ve Pazarlama Departmanı'nın raporlarını Iris'in önüne koydum. "Finans Departmanı'nın Pazarlama Departmanı'nın giderleriyle ilgili son raporları, sizin departmanınızın hazırladığı raporlarla neden uyuşmuyor? Son iki yıldır Pazarlama Departmanı'nın bütçesi %15 artırıldı, ancak size ayrılan fonları harcamamışsınız." Raporları işaret ettim. "Kendiniz görebilirsiniz."

Iris, Natalie'ye güven için bir bakış attıktan sonra, açıkça şaşkın bir ifadeyle raporlara dikkatini verdi. Birkaç dakika dikkatle inceledikten sonra, kaşlarını çatarak "Bir tutarsızlık yok. Her iki tutar da aynı." dedi.

"Değiştirildikleri için aynı görünüyorlar. Şimdi şunlara bakın."

Aynı belgeleri ona doğru kaydırıyorum, ancak bu sefer pazarlama raporundaki değiştirilen tutarları kırmızı mürekkeple işaretledim. Ancak belgelere hemen bakmıyor, gözleri hala daha önce verdiğim belgelerde.

"Bu doğru olamaz." Natalie'ye endişeyle bakıyor. "Bu yıl bütçenin çok altında kaldık. Sadece bir yeni model çıkardık, Serenity 90, o da geçen yıl. Pazarlama için önceki materyalleri kullanmamız söylendi. Ben bilirim, raporları ben hazırladım. Bu giderlerin hepsi yanlış."

"Ne demek istiyorsun?" Natalie ona doğru eğildi.

"Burada. Birkaç ay önce potansiyel bir alıcıyı yemeğe çıkardık, kulübünün açılış töreninde yatlarımızı sergilemek isteyen kişi, hatırladın mı? Bin dolar civarında harcadık. Burada üç bin yazıyor." Gerçekten şaşkın görünüyor, kafası karışık. "O gece seni aradım."

Natalie tanıyarak gözlerini kırptırır. "Bu müşteri için bin doların fazla olduğunu söylemiştin, ben de sana faturayı Finans Departmanına göndermeni söylemiştim."

"E-postamda olmalı," der Iris, profesyonelliği devreye girerek. Kafasını ani bir kararlılıkla bana çevirir. "Bekle, Finans Departmanı için hazırladığım gider raporu dizüstü bilgisayarımda. Sana gösterebilirim."

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarır ve kurar. Parmakları klavyede uçarken gergin ama masumiyetini kanıtlamaya kararlı görünüyor. Natalie bana bakar ve gözlerinde endişeyle karışık, belki de benim titizliğimi onaylayan bir ifade görürüm.

"İşte. Bak!" Iris, belirgin bir rahatlıkla dizüstü bilgisayarı döndürdü. "Bunları Robert'ın asistanı Charlie'ye e-postayla gönderdim. Gönderdiğim şeyler bunlar. Uydurma saçmalıklar değil. Ayrıca bütçenin altında kaldığımızı ve yılın ikinci yarısı için yaptığım bütçe tahmininin önemli ölçüde daha düşük olduğunu da belirttim. Temmuz ayındayız. Bu e-postayı Mart ayının sonlarına doğru gönderdim. Yürüttüğümüz tüm kampanyalar dijital. Müşterilerimiz için büyük ölçekli kampanyalar yapmıyoruz. O kadar paraya ihtiyacımız yoktu."

"Anlıyorum." Ekranını dikkatle inceleyerek, bilgileri elimdekilerle karşılaştırıyorum. "Bu e-postayı bana gönderin. Başka kimse dizüstü bilgisayarınıza erişebiliyor mu?"

Kız başını şiddetle salladı. "Ben de evden çalışıyorum, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı yanımda götürüyorum. Asla başıboş bırakmıyorum."

"Tamam, Bayan Campbell." Bana e-postayı gönderirken rahatlamış olduğunu görüyorum. "Artık gidebilirsiniz."

Dizüstü bilgisayarını toplamaya başlar, biraz rahatlamış ama hala yaşadığı olayın etkisinde. Kapıya doğru ilerlerken durur ve bana dönerek savunmasız bir dürüstlikle bakar. "Kovulacak mıyım?"

"Bugün değil," diye onu temin ediyorum ve içtenlikle söylüyorum.

Dudaklarını sıkıştırıp, görünür bir minnettarlıkla başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Natalie hemen arkasında ama beklediğim gibi kadınla birlikte çıkmıyor. Bunun yerine, kapıyı kasıtlı bir güçle kapatıp bana dönüyor, duruşu zar zor bastırılmış öfkeyi yansıtıyor.

Ayağa kalkarım, ifade dolu yüzünde yazan patlamayı beklerken, bu olasılıktan garip bir şekilde heyecanlandığımı fark ederim.

Aramızdaki sessizliği, her saniyenin geçmesiyle duvar saatinin tik takları bozar, gerginlik buhar makinesindeki basınç gibi artar. Sonra konuşur, sesi buz gibi soğuk ama altında nabzımı hızlandıran bir sıcaklık vardır.

"Kadın çalışanları kovmaya veya terfi almak için bacaklarını açıp açmadıklarını sormaya başlamadan önce, belki de önce bana sormalısınız. Iris'i işe alan bendim. O, rakip bir şirkette pazarlama asistanıydı. Orada olağanüstü bir iş çıkardığı için ona pazarlama müdürü pozisyonunu teklif ettim ve burada çok daha iyi olacağını düşündüm. İki yıl önce aramıza katıldı ve o günden beri tek başına, hala dolaşımda olan ancak pazarlama açısından başarısız olan yatlarımızı yeniden canlandırmayı başardı. Önceki pazarlama müdürü emekli olduğunda, onu terfi için aday gösterdim ve terfi aldı. Çok sayıda insanı yönetme konusunda çok deneyimli. Takım çalışması yapmıştır ve

onları nasıl yöneteceğini biliyor. Dürüst ve inanılmaz derecede yaratıcı ve..."

Natalie'nin yanakları tutkulu bir öfkeyle kızardı ve gözlerindeki yakıcı ateşe hayran kalmamak elde değil. Kızginken muhteşemdir, öfkesiyle nefes kesici bir güzelliğe bürünür.

"Anlıyorum."

Gözlerinde mum alevi gibi bir karışıklık parıldıyor. "Ne?"

Ellerimi ceplerime sokup, konuşurken yavaşça ona doğru yürüyorum. "Kabul ediyorum, biraz küstahça davrandım. Oldukça genç görünüyordu ve Braxton'ın karakterini ve işe alma politikasını çok iyi biliyorum. Ancak, varsayımda bulunmamalıydım. Önce seninle konuşmalıydım."

Kavga yavaş yavaş vücudundan çıkmaya başlar ve sanki savaşa hazırlıklıydı ama rakibi silahını bırakmış gibi, her zamankinden daha şaşkın görünür. Benimle tartışmamı, endişelerini önemsemememi mi bekliyordu?

"Oh." Cevabımdan gerçekten rahatsız olmuş görünüyor. "Peki. Evet, bir dahaki sefere bunu yaparsanız sevinirim."

"Bir dahaki sefere mi?" Kaşlarımı kaldırıp, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum. Artık o kadar yakınız ki, cildinde kalan baştan çıkarıcı vanilya ve lavanta kokusunu alabiliyorum. Ona bakıyorum, rujunun gün boyunca solduğunu ama yeniden sürmeye tenezzül etmediğini fark ediyorum. Sıkı bir topuz haline getirilmiş kızıl saçları dağılmaya başlıyor, bazı teller ipek iplikler gibi zarif yüzünü çerçeveliyor. Elimi uzatıp saçlarından bir tutam alıyorum ve onu parmağımın etrafına kasıtlı bir samimiyetle sarıyorum.

"Şirketten ayrılmayı planladığını sanıyordum."

Elimi keskin bir hareketle itti, ama dokunuşundaki hafif titremeyi fark etmeden önce. "Bana dokunma izni vermedim."

Onun tepkisi beni sevindirir. Görüldüğü kadar etkilenmemiş değildir. "Peki izin verecek misin? Bana izin verecek misin?"

"Braxton 2.0 olmak için buradaysan, çok zorlu bir mücadele seni bekliyor," diye sertçe başlar, beni eğlenerek alaycı bir şekilde güldürür.

"Senin önceki CEO'nun izinden gitmekle ilgilenmiyorum. Sadece bir kadınla ilgileniyorum, etek giyen her kadınla değil."

"Evet, peki, sana ilgi duyan bir kadın bul." Benden uzaklaşır, eli kapı koluna uzanmıştır, ama sesinde bir şey vardır — hafif bir nefes nefese kalma, bana karşı görüldüğü kadar bağışık olmadığını gösterir.

Onu durdurmuyorum, sadece hesaplı bir rahatlıkla soruyorum: "Sözleşmeyi incelemeyi bitirdin mi?"

Omzunun üzerinden bana baktığında, mavi gözlerinde yeniden alevlenen öfkeyi görüyorum. Bakışlar öldürebilseydi, şu anda yerde yatıyor olurdum.

Kapıyı yüzüme çarparak kapatıyor ve öfkeyle uzaklaşırken topuklarının sesini duyuyorum, her adımında hayal kırıklığı yankılanıyor.

Boş odada gülümserim, sesim karanlık bir tatminle doludur.

"Bütün yollar bana çıkar, Natalie. Nereye gideceksin ki?"

BÖLÜM 3

NATALIE

"BEN SADECE BİR KADINA ILGI DUYUYORUM."

Çantamı, minderlerin zıplamasına yetecek kadar sert bir şekilde oturma odasındaki kanepeye fırlattım. "Herhalde beynimde son iki hücrem kaldığını düşünüyorum!"

Küçük ama rahat dairemizin mutfağından ev arkadaşım Sarah başını uzatıyor, sivri pembe saçları büyük pencerelerden süzülen öğleden sonra ışığını yakalıyor. "Ne oldu?"

Onun sesini duyunca neredeyse kalbim duruyor. "Ne iş seni evde? İş yerinde olacağını sanıyordum," diyorum, elimi göğsüme bastırarak.

"İşten izin aldım. Sabah dörtte döndüm ve dokuzda işte olmam gerekiyordu. Ben aşçı yardımcısıyım, Flash değil. Staten Island metroyla iki saat uzaklıkta. Geçen hafta beni öldürdü."

"Son zamanlarda seni neden görmedim diye merak ediyordum." Yorgun ifadesini ve gözlerinin altındaki halkaları fark ettim. "Gerçekten çok yorgun görünüyorsun. Manhattan şubesinde kalmak istemez misin?"

"Bunun için uğraşıyorum."

Sarah, ince bir tişört ve şortla mutfaktan çıkar. Islak saçları, çok ihtiyaç duyduğu bir duştan yeni çıktığını gösterir. "Hawaii'de plajda güneşlenip işi unutman gerekmiyor muydu?"

"Evet. Uzun hikaye." Bütün gün boyunca biriken gerginlik baş ağrısını hissederek şakaklarımı ovuşturuyorum. "Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum."

"Kendime Fettuccine Alfredo yapıyordum. İster misin?" "Lütfen."

Mutfağa girdiğimde, şarap soğutucusuna doğru süzülerek yeni bir şişe kırmızı şarap aldı ve mutfak tezgahına koyarken, ustalıkla iki büyük kadeh çıkardı. "Sanırım annenin aradığını söylemek için kötü bir zaman, değil mi?"

Baş ağrım katlanarak artıyor. "Ne istedi?"

"Her zamanki şeyi." Arkadaşım, benim tiksintimi yansıtan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, şişenin mantarını açtı ve kadehleri doldurmaya başladı. "Ona evde olmadığını söyledim."

"Telefonumu sessize almıştım. Henüz bakmadım bile. Muhtemelen bir düzine sesli mesaj bırakmıştır, her biri bir öncekinden daha suçluluk duygusu uyandırıcıdır."

Annemle konuşmak düşüncesi bile, kendimi yatağıma gömüp önümüzdeki on yıl boyunca dünyadan saklanmak istememe neden oluyor.

Kırmızı şarabı yudumlarken, annemin kaçınılmaz duygusal manipölasyonlarının düşüncelerini zengin sıvının akıp gitmesine izin verirken, Sarah makarnayı metodik bir hassasiyetle karıştırıyor. "Neden onun kumar borçlarını ödemek zorunda olduğunu gerçekten anlamıyorum. Her ay maaşının bir kısmını sebepsiz yere alıyor. Bu alışkanlığından vazgeçmeye çalışmıyor bile."

"Beni o büyüttü. Ona borçluyum." Kadehime boş boş bakıyorum, annemden bahsedildiğinde her zamanki gibi göğsüm ağrıyor. Benden farklı olarak Sarah, her iki ebeveyni de onu seven ve onu dünyaya gelmiş en değerli varlık olarak gören normal, mutlu bir ailede büyümüş. Bazen, her hafta sonu sırf onu kontrol etmek için arayan ebeveynlerini kıskanıyorum. Onlar onu ziyaret ettiğinde beni de yemeğe davet ediyorlar

ama onun büyük, mutlu ailesini gördüğümde kendimi küçük ve yalnız hissediyorum.

Annem beni sadece para istemek için arar.

"Onun için bir hayal kırıklığıydım." Şarabı yudumlarken, içgüdülerimi dinleyip eve gelmek yerine bir bara gidip sarhoş olmayı dilediğimden dolayı kendime kızıyorum.

İçimde kopan fırtınadan habersiz, Sarah alaycı bir ses çıkarır. "Neden? İyi maaşlı bir işin ve dengeli bir yetişkin olduğun için mi? Senin evsiz olmanı mı istiyordu? Hayali bu muydu?"

Kadeğimdeki kırmızı sıvıyı karıştırırken içimden derin bir iç çekiş kaçar ve düşünmeden cevap veririm: "Çünkü kardeşimin hayatını mahvettim."

Ev arkadaşım şimdi bana dönüp bakıyor, yüzünde şaşkınlık var. "Bir daha söyler misin?"

Dilimi ısırp pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum. Ailem hakkında asla konuşmam. Sarah'nın annemin benden para aldığını bilmesinin tek nedeni, Sarah'nın ailesi acil durumlar için almamızda ısrar ettiği ortak telesekreterimize bırakılan mesajları duymuş olması.

"Boş ver."

"Oh, ho ho." Sarah ellerini beline koyar, cevap almaya kararlı olduğunda aldığı duruşu alır. "Yanlış cevap. Anlat."

Ağzımı sıkı sıkı kapatıp, açıklama yapmaktan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorum. Ancak Sarah çok zeki ve iki kat daha ısrarcı.

"Dürüst bir cevap iyi olurdu, Nat."

Adadaki tezgahın taburesine çökünce bir esinti beni sarar ve aniden kendimi bitkin hissedirim. "Birkaç yıl önce aptalca bir şey yaptım ve bunun sonucunda onun hayatını mahvettim."

Sarah donar. "Beş yıldır görmediğin kardeşinden mi bahsediyorsun?"

İçimde bir uyuşukluk hissederek bardağı boşaltıyorum. "Tek ve tek. Sos yanıyor."

Keskin koku arkadaşımı irkiltti ve makarnayı hızlıca tabağa koyup ada tezgahına getirirken

şarap şişesini de aldı. "Bu konuşma daha fazla şarap gerektiriyor galiba."

Acı bir kahkaha kaçır. "Bu gece sarhoş olmaktan başka bir şey istemiyorum. Bütün günü unutmak istiyorum."

Bana bir çatal uzattı ve bardağıma cömertçe doldurdu. "Ee, ne yaptın?"

Midem bulanıyor, ama artık açlıktan değil. "En yakın arkadaşıyla yattım. O da bunu öğrendi ve çok sinirlendi."

O gecenin anısı hiç aklımdan çıkmadı, kapatamadığım bozuk bir plak gibi tekrar tekrar çalıyor. O gece iki farklı erkek tarafından kalbim kırıldı. Ethan Wilder ve kardeşim.

Arkadaşım, unutulmuş makarna soğurken bana bakıyor. "En yakın arkadaşıyla yattın ve onun hayatını mahvettin? Neden? O adama aşık mıydı?"

Onun açık sözlü sorusu beni şaşkın bir kahkaha atmaya itti. "Hayır. Hayır, ama Lucas her zaman arkadaşlarından uzak durmamı söylemişti. Üstelik bu arkadaş, Lucas'ın yeni iş girişimi hakkında benden bilgi almaya çalışıyordu. Tabii benim hiçbir şey bilmediğim halde." Şarabı daha yavaş yudumladım. "Kardeşim benimle iş hakkında hiç konuşmazdı."

Sarah kızgın bir kedi gibi tısladı. "Lucas hakkında bilgi almak için seninle yattı mı? Ne pislik!"

Omuzlarımı silkiyorum, bu hareket ağır geliyor. "Aptaldım. Benim hatamdı.

Ona çok aşıktım."

Sarah makarnasından bir lokma alıp yavaşça çiğnerken bu bilgiyi sindirir. "Peki sonra ne oldu?"

"Lucas'la mı?"

"Arkadaşımla."

Dudaklarım ince bir çizgiye büzülür. "Hiçbir şey. Benimle yattı, hiçbir şey bilmediğimi anladı, tüm bunların boşuna olduğunu söyledi ve otel odasından çıktı. Ben de çıktım."

Ethan'ın gözlerindeki soğuk bakışta, orada gördüğümü sandığım sıcaklığın yerini alan saf tiksinti karşısında kalbimin parçalanmamış gibi, şimdi bu olayları ne kadar sakin bir şekilde anlatabildiğime hayret ediyorum.

"Lucas nasıl öğrendi?" Sarah benden tüm ayrıntıları öğrenmeye kararlı gibi görünüyor.

"Eve döndüğümde onu aradım. Tepkisi beklediğim gibi değildi." Konuyu orada bırakıp dikkatimi makarnaya veriyorum.

Ama Sarah kemik peşinde bir köpek gibidir. "Nasıl tepki verdi?" "Sarah," diye inlerim.

"Sen konuştun!" diye itiraz etti. "Detayları bilmek istemem için beni suçlayabilir misin? Sen aileden hiç bahsetmezsin ki, Nat!"

Ona sert bir bakış attım. "İyi bir nedeni var."

O sadece bana sırtıyor ve ben iç çekerek makarnayı çatalla çeviriyorum. "Mutlu değildi. Tepkisi buydu."

"Ve bu onun hayatını mahvetti mi?" Sarah öne eğilir, merakı adeta her yerinden fışkırır. "Hadi ama. Ne yaptı?"

Bu kızı seviyorum, ama bazen kendi iyiliği için fazla meraklı oluyor.

"Sinirine hakim olamadı," diyorum sessizce. "Sonu iyi olmadı."

Acıyla yutkunarak, kardeşimin beni yere itişini, yumruğunun tenime çarpışını, ağzımda biriken kanın metalik tadını hatırlamamaya çalışıyorum.

"Annem onun tarafını tuttu. Benimle ilişkisini kesti."

Tezgahın üzerine bir şeyin çarpma sesini duyunca başımı kaldırıyorum. Sarah bana haklı bir öfkeyle bakıyor. "Ve sen onun kumar borçlarını mı ödüyorsun?!"

"Ben... Benim kimsem yok, Sarah," diyorum sessizce. "Babam ben altı yaşındayken bizi terk etti. Annem ve kardeşim, sahip olduğum tek ailem."

"O zaman yeni bir aile kur." Arkadaşım şimdi gerçekten üzgün görünüyor. "Biriyle çık, evlen, çocuk yap, bum! Yeni bir aile!"

Onun ortaya attığı fikrin basitliğine gülmek zorunda kalıyorum ve ağır ruh halim biraz hafifliyor. "İyi plan gibi."

"Nat." Elime dokunuyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Seni kullanıyor. Seninle konuşma şekli normal bir annenin çocuğuyla konuşma şekli değil. Seni kullandığı çok açık."

"Biliyorum." Kafamın yan tarafına dokunuyorum. "Burada, bunu biliyorum. Ama burada, göremiyorum." Göğsümü işaret ediyorum. "Kalbimde, annemi istiyorum, anlıyor musun? Senin anneni istediğin gibi."

Sesim kalınlaşır ve bakışlarımı indiririm, boğazımdaki duygular konuşmamı zorlaştırır.

"Natalie."

Ona acı bir gülümseme atıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün neden bu konuyu açtım bile bilmiyorum. Düşünmek istemediğim bir konu."

Sarah sessiz kalır ve ağzına bir lokma makarna tıktırır. Birkaç saniye düşünür, sonra şöyle der: "Peki. Konuşmak zorunda değiliz. Ama bil ki, anneni şimdi daha da çok nefret ediyorum."

"Anlaşıldı," diyorum ciddi bir sesle.

Bana yarım bir gülümseme attıktan sonra bir lokma daha aldı. Boş midemi dolduran sıcak yemeğin tadını çıkarırken, birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde yemek yedik.

Üç yıl önce New York'a döndüğümde, tek başıma yaşamak istemiyordum, bu yüzden ev arkadaşı ilan verdim. Sarah ilk cevap veren kişiydi ve o günden beri hiç ayrıldı.

"Ev arkadaşım bir aşçı yardımcısı olduğu için çok şanslıyım," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, kremalı makarna mutfaktaki kasvetli havayı dağıtıyor. "Yemek yapmaya gücüm yoktu. Dışarıdan yemek alacaktım. Bu çok daha iyi."

"Ah, evet. Seyahatin ne oldu?"

Şirketin devralınması hakkında ona bilgi veriyorum ve Ethan'dan bahsedene kadar ilgisizce dinliyor.

"Bu ismi daha önce nerede duymuştum?" Yüzünü buruşturup şakağına dokunuyor. "Ethan Wilder. Bu ismi bir yerde okumuştum. Bekle."

Onu durduramadan mutfaktan çıkıp bir şey aramaya başlar.

"Sarah?" diye sesleniyorum, yarısı bitmiş kasesine bakarak. "Acıkmadıysan makarnanı alabilir miyim?"

Cevap gelmeyince omuz silkerim ve kendi kendime mırıldanırım, "Evet olarak kabul ediyorum."

Kasesini kendime doğru çekerim. O geri dönene kadar, içindekileri bitirmişimdir.

"O benim akşam yemeğimdi!" Sarah, elinde parlak bir dergiyle protesto ediyor. "Neredeyse hiç kalmamış."

"Üzgünüm," derim, hiç içtenlik olmadan. "Sana o paket yemeği alayım."

Bana öfkeyle bakarak boş kasesini kenara iter. "Boş ver. Şuna bak."

Dergiyi dramatik bir hareketle tezgahın üzerine koydu. "Yılın En Beğenilen Bekarı ve İş Adamı: Ethan Wilder." Kapakta o var, Natalie. Patronun mu?

Uzun boylu, geniş omuzlu ve inanılmaz derecede sakin olan Ethan'ın ağzı sert ve okunaksız bir çizgi halinde, çenesinin eğiminde bir parça kibir var. *Business Monthly* dergisinin fotoğrafçısı, onu ellerini kol düğmelerini çekiştirirken, koyu renk saçlarını düzgünce geriye taramış olarak pozlandırmış. Soğuk, keskin, değerlendirci gözleri, dünyaya sahip bir adamın kendine güveniyle doğrudan kameraya bakıyor.

Ulaşılmaz görünüyor, ama kadınların ona hayran kalacağı kadar yıkıcı bir seksapeli var.

Yüzümü buruşturuyorum. "Maalesef."

"Maalesef mi?" Arkadaşım şarabını boğazına kaçırıldı. "Her gün o yüz ve o vücutla çalışıyorsun ve bunu maalesef mi diyorsun? Seninle benim bu kelimenin anlamı çok farklı."

Ethan'ın kendini beğenmiş resminin yüzüme çarpmasını istemediğim için dergiyi ters çevirdim. "Lucas ve annemle kavga etmemin sebebi o, bilmen gerekirse. Evet, onun için kullanabileceğim tek kelime 'talihsiz'."

Sarah tamamen donar. "Hayır."

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. O, yattığım kişi."

"Ne?!"

"Tek gecelikti. Bana karşı hisleri olduğunu sanmıştım. Bizi birbirimize ait olduğumuza neredeyse inandırmıştı."

"Ama öyle değildi, değil mi?" Sarah yavaşça sorar, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekte.

Dudaklarımı ıslattım. "O, şey, benim bekaretimi aldı ve sonra yeni şirketi için kardeşimin müşteri listesi hakkında sorular sormaya çalıştı. Aşık olduğum için tamamen beyinsiz değildim. Onun bilgi almaya çalıştığını anladım ve ona bunu sordum. Hiç inkar etmedi. Lucas'ın yeni şirketi hakkında sırları benden öğrenebileceğini düşünüyordu."

Sarah bana boş boş bakıyor. "Anlamadım, ne dedin?"

"Belki oturmalsın," dedim, o kafese kapatılmış bir hayvan gibi mutfakta volta atmaya başladığında.

"Daha iyi bir fikrim var." Buzdolabını açıp yumurtaları çıkarmaya başlarken sesi öfkeden titriyor. "Gidip arabasına yumurta atalım. Onun gibi zengin bir iş adamı, eminim sigortasını bile ödeyemeyeceğim pahalı bir araba kullanıyordur. Yumurtayla süsleyelim."

Mikrodalga'nın üstünde duran cüzdanını alır. Bir kolunda yedi yumurta tutarken, kararlı bir şekilde banknotları sayar. "Sanırım iki düzine yumurta daha alabilirim. Kredi kartımı kullanırsam belki üç düzine alabilirim. Ama kartı kullanırsak izleniriz." Başını kaldırır, gözleri intikam dolu bir niyetle parlar. "Daha da iyisi. Kırmızı boya alalım. Bina yöneticisi bodrumu boyatıyor. Etrafta birkaç kutu gördüm. Biz..."

"Sarah." Onun coşkusuna sevgiyle gülümseyerek ellerimi kaldırdım. "Onun arabasına yumurta atmayacağız ya da boya dökmeyeceğiz."

"Neden?" diye sordu, adaletli öfkeyle titreyerek. "O piç kurusu seni mahvetti. Hadi gidip sevdiği bir şeyi parçalayalım."

"Öncelikle, hangi arabayı kullandığını bilmiyorum. İkincisi, bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum, ama benim için kanunları çiğnemek istemeni takdir ediyorum." Ona doğru yürüdüm ve minnettarlıkla kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim. Birinden duymak istediğim tepki buydu. Keşke o zaman da orada olsaydın."

O içini çekerek yumurtaları tek tek bir kaseye koyar ve bana şiddetle sarılır. "Öyle demek istemedin. Ben olsam muhtemelen onu bıçaklardım." Benden uzaklaşarak endişeyle gözlerime bakar. "Kalbini kırdı, değil mi?"

Ben homurdanıyorum. "Ben aptaldım."

Olanları kimseye anlatmadım. Beş yıl, böyle bir şeyi içinde saklamak için çok uzun bir süre ve sonunda bunu dile getirmek hem özgürleştirici hem de korkutucu.

"Ethan ve Lucas üniversiteden arkadaştı. Lucas beni ona tesadüfen tanıştırdı. Ethan'ı çekici buluyordum ve o benim bulunduğum yerlere gelip bana değer veriyormuş gibi davranmaya başlayınca... Olanlardan sonra Lucas'a gidene kadar onların kavga ettiğini bile bilmiyordum. Ethan'la yattığımı öğrenince Lucas çılgına döndü."

"Ama neden?" Sarah, ben doğrulurken sorar. "Sen bilmiyordun. Ethan seni manipüle etmişti."

Omuzlarımı kaldırıp dergiyi ters çevirip onun resmine bakarken kalbim boşalmış gibi hissediyorum. "Lucas öyle görmedi. En yakın arkadaşı ve iş rakibi olan adamla yattım."

Başımı geriye eğip tavana bakarken, gözyaşlarını tutmaya çalışarak titrek bir nefes veriyorum. Kalbimde bıraktığı acı izler hiç tam olarak iyileşmedi.

"Her neyse, geçmişte kaldı. Ethan'ın böyle ortaya çıkması... Üç ay önce şirketle bir sözleşme imzaladım. Annemin borçları için paraya ihtiyacım vardı. Şimdi dört yıl boyunca buradan ayrılamam. Bence..." Arkadaşıma bakıyorum. "Sarah, bence Ethan'ın o sözleşmeyle bir ilgisi var."

"Devralma işlemi yakın zamanda oldu sanıyordum." Sarah tabakları alıp lavaboya koyar.

"Braxton, önceki CEO, birkaç ay önce tüm sözleşmelerin yenilenmesini durdurdu. Nedenini merak etmeliydim. Yenilenen sözleşmeler geçici sözleşmeler olarak düzenlendi. O adamın huysuz biri olduğunu bildiğim için fazla önemsemedim. Sözleşmem yenilenme zamanı geldiğinde, beni ofisine çağırdı ve sonunda imzaladığım sözleşmeyi verdi. Para sorunu olmasaydı, imzalamazdım."

Sarah düşünceli görünüyor. "Sanırım bahsetmiştin. Ama kalmak istemiyorsan, sözleşmeyi feshedemez misin? En kötü ne olabilir ki?"

"İflas ederim," diye cevap veriyorum sertçe. "Ethan'ın asistanı, o dönemde yapılan tüm sözleşmelerin Ethan tarafından yapıldığını söyledi ve içimden bir ses, sözleşmemi onun hazırladığını söylüyor. Ya da belki paranoyaklık yapıyorum. Bu hissi bir türlü atamıyorum."

"O senin gitmeni istemiyor," diyor Sarah, yüzünde bir aydınlanma belirirken.

"Bir şeyler çeviriyor." Parmaklarım bluzumun kolunu sinirli bir şekilde çekiştiriyor. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama bana karşı profesyonel davranmıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Saçımı parmağıyla tutup oynadı."

Sarah'ın beni azarlarken başımın arkasına attığı tokat beni sarsar. "Neden ona bu kadar yaklaşmasına izin verdin ki?"

"Ne yapmamı isterdin? Ona yumruk mu atayım?" diye karşılık veriyorum, başımın arkasını ovuşturarak.

Sarah tereddüt eder, keskin gözlerle beni inceler. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Kibar davrandı ama biraz fazla yakınlaştı, anlarsın ya. Beni tedirgin eden bir şey söyledi." Arkadaşım merakla öne doğru eğilirken, ben yavaşça itiraf ederim: "Braxton gibi olmaya çalışıyor sandım ama tek bir kadına ilgi duyduğunu söyledi."

Sarah'nın gözleri benim sözlerim üzerine büyüdü. "Vay canına. Adam açıkça niyetini belli ediyor."

Gözlerimi devirdim. "Sakın ona kanma. Bir şeyler çeviriyor." "Senin ve Lucas'ın aranızın iyi olmadığını biliyor mu?" diye sordu arkadaşım.

arkadaşım sordu.

Çenem seğirdi. "Hayır."

Kalbimde küçük bir acı hissettim.

Bu mu yani? İkinci raunt için mi geldi?

Beni tekrar kullanmaya mı çalışıyor? Ethan ve Lucas'tan bahsedilmesinden uzak durdum, isimleri kulağıma geldiğinde oradan uzaklaştım. O kadar uzun süre ihanetin acısıyla yaşadım ki, kalbim gereksiz yere incinmek istemiyordu.

Ethan her bakımdan benim ilk aşkıydı ve bana yaptıkları, başka bir erkeğe asla güvenemeyeceğim kadar derin izler bıraktı. Başvurabileceğim, tamamen güvenebileceğim ve ruhumu açabileceğim kimse olmadığını fark ettim.

Bu yüzden işimi seçtim. Beni ayakta tutan, geceleri bu dünyada ne kadar yalnız olduğumu hatırlamayacak kadar yoran tek şey işim.

Ethan bana zarar vermek için başka bir yol arıyorsa, başarmak üzere.

Benim üzüntümü hisseden Sarah, karanlık bir sesle, "Arabasına yumurta atmak hala bir seçenek, Nat. Sen söyle yeter. Sen katılmana bile gerek yok.

Bana iyilik borcu olan birkaç kişi tanıyorum. Onlar yapar. Kimse haberi olmaz."

Yavaşça gözlerimi kırptıyorum, Sarah'nın sesi beni yalnız olmadığım sıcak mutfağıma geri çekiyor. Bir gülümseme zorlayarak omzuna hafifçe vuruyorum. "Ah. Hayır, teşekkürler, vaftiz babam."

Sarah gözlerini kısar. "İşten ayrılmak istiyorsan, neden işinin kalitesini düşürmüyorsun? Bir noktada, seni kovmaktan başka seçeneği kalmayacak."

"Evet." Onun planlarına sinirlenerek başımı sallarım. "Ve itibarım yerle bir olur, önümüzdeki on yıl işsiz kalırım. Harika plan. 10 üzerinden 10."

"Hey, en azından deniyorum. Ve şimdi pizza alıyorum."

O telefonu alırken ben bulaşıkları yıkadım. "Ben hallederim. Artık yirmi dört yaşında değilim. Ne yaparsa yapsın, halledebilirim. Ya beni kolay lokma sanıyor ve eski günlerin hatrına beni yine yatağına atacak. Ya da benden bir şey istiyor."

Başka bir olasılığı düşünürken avuç içlerim lavabonun kenarına dayanıyor. "Sence ben bu konuyu fazla mı abartıyorum? Belki de sadece sınırlarımı yokluyordu, hepsi bu."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor arkadaşım dikkatlice.

Cevap vermek için bir dakika bekledim. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ondan uzak durmak istiyorum."

"Natalie," Sarah temkinli bir şekilde başlıyor, "sakın bana hala ona karşı hislerin olduğunu söyleme..."

"Tabii ki hayır!" diye öfkeyle patladım. "Bunu nereden çıkardın?! O benim geçmişimin bir parçası. Ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum. Niyetini anlayamıyorum."

"Özür dilerim!" Ellerini avuçları dışarıya doğru uzatarak. "Çok romantik roman okurum. Sadece düşündüm ki..."

Ona surat asınca, "Bekle ve gör. Ya da kaçıp kimliklerimizi değiştirebiliriz. Seni bulamazsa, senin için çalışmaya zorlayamaz."

Hafifçe gülümserim. "Yine zekanız parladı. Bunu yapmalıyız. Aslında valizim hazır bile. Hadi gidelim."

"Pizzayı yedikten sonra," der Sarah kesin bir sesle. "Pepperoni alacağım. Sen ne istersin?"

Yorgun hissederek yavaşça nefes veriyorum. "Ben iyiyim. Şuradan bir dilim alırım..."

"Seni yemek yerken gördüm Natalie. O kadar yemeği nereye koyuyorsun bilmiyorum ama midenin içinde bir kara delik var. Ya bana zehirinin markasını söyle ya da pizzamı paylaşamazsın. Gerekirse duşta saklanıp yerim."

"Peynir," diye iç çekerek, tamamen suçlanmış hissederek söylüyorum. "Küçük bir tane getir. Duş alıp Ethan'a yumruk atıp kovulmadığım senaryolar hayal edeceğim."

Sarah pizzacıyı ararken bana başparmağını kaldırarak onay işareti yapar.

Mutfaktan çıkıp şık yemek köşesini geçerek oturma odasına giriyorum. Dar koridora girerken, ayaklarımın altında pürüzsüz sert ahşap zeminin serinliğini hissediyorum ve yatak odama giriyorum. Eşyalarımı bırakıp duşa gitmek yerine, yüzüstü yatağa çöküyorum ve bugün evrenin neden bana düşman olduğunu merak ediyorum.

ERTESİ SABAH GÖRDÜĞÜM İLK KİŞİ IRIS'TIR. SOLGUN GÖRÜNÜYOR VE gözlerinin altındaki torbalardan, pek iyi uyumamış gibi görünüyor.

"Kahve içmelisin," diyorum asansöre binerken. "Neden bu kadar erken geldin?"

"O gider raporu beni çok rahatsız ediyor," diye esneyerek, benim ve onun katının düğmesine bastı. "Bay Wilder'ın beni kovduğu kabuslar gördüm ve ayrılmak istemedim, bu yüzden kapı çerçevesinin kenarını tuttum, ama o beni çekip durdu. Sonra ofis garip bir girdap haline geldi ve bana gider raporları kusmaya başladı, ben de boğuluyordum."

Ona bakıyorum. "Kahveyi boş ver, bir psikiyatriste görünmelisin."

"Richard da öyle dedi," diye gülerek tekrar esniyor Iris.

"Richard mı? Demek doğruymuş? Finans departmanından Richard Molex ile çıkıyorsun?"

"Bu bir sorun mu?" Iris gerginleşir. "O benim altında çalışmıyor. Finans bölümünde yönetici. Çıkar çatışması yok. Ve ben işe başladığımda çıkmaya başladık, yani ben bölüm başkanı değildim..."

"Rahat ol," diye onu sakinleştiririm. "Çıkar çatışması olmadığı sürece çalışanlar arasındaki ilişkiler sorun olmaz. Sadece nasıl gidiyor diye soracaktım."

Omuzları gevşer ve bana utangaç bir gülümseme atar. "Üzgünüm. İnsan kaynakları, bilirsiniz."

Ben de gülümserim. "Alınmadım. Ee, nasıl gidiyor?"

"Geçen ay birlikte bir daire tuttuk. Oldukça iyi diyebilirim." İçini çekerek, yüzünde yine iş kaygıları belirir. "Charlotte ile rapor hakkında konuşacağım. Belki bir karışıklık olmuştur. Robert'a bir e-posta attım. Finans müdürü olarak ne olduğunu bilmeli. Öğleye kadar cevap vermezse, ofisine giderim."

Ethan'ın ondan önce davranacağını hissediyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum. Iris'le ayrıldıktan sonra ofisime gidiyorum. Layla'nın henüz gelmiş olmasını beklemiyorum, bu yüzden ofisimin kapısını açtığımda ışıkların açık olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Ofisime girdiğimde Ethan'ı koltuğumda oturmuş, bir kolunu koltuğun arkasına atmış, bacaklarını uzatmış

elindeki kağıda bakıyor.

"Benim ofisimde ne yapıyorsun?" diye soruyorum, çantamı gereğinden fazla sert bir şekilde yere bırakarak.

"Şey, seni aradım..."

"Çalışma saatleri dışında sadece e-posta ile ulaşılabilirim. Ofis telefonumu kapatıyorum," diye sertçe bilgilendiriyorum onu.

"O zaman özel numaranı ver," Ethan utanmadan cevapladı.

Ona soğuk bir gülümseme atıyorum. "Bay Wilder, işitme cihazı almayı düşünmelisiniz. Çalışma saatleri dışında telefona cevap vermediğimi söyledim. Bu, özel cep telefonumdan da aranmak istemediğim anlamına gelir."

"Senin patronun olduğumu düşünürsek..."

"Özel numaramı herkese vermiyorum."

Gözleri parladı, sesi yumuşak bir fısıltıya dönüştü ve omurgamda istenmeyen bir titreme yarattı. "Ne zamandan beri 'sadece

'sadece birisi' oldum?"

Ona sert bir bakış attım. "Sen iş saatlerinde benim patronumsun. İş dışında benim için hiç kimsesisin."

O sinirlenmez. Bunun yerine, dikkatini elindeki kağıda geri verir. "Çalışanlarımın bana her an ulaşabilir olmasını isterim."

"Köle sözleşmesi imzaladığımı bilmiyordum." Masamın arkasına oturuyorum, masanın sağladığı bariyer için minnettarım. Ellerimi kavuşturup öne eğiliyorum, onu analiz ediyorum. "Bay Wilder, işten çıkıp geri geldiğimden beri ofiste yangın çıktı mı?"

Ethan kolunu bükerek şakağını işaret parmağı ve orta parmağına dayadı ve hala kalbimi hızla attıran o yoğun bakışıyla beni izledi. "Hayır."

"İş imparatorluğun çöktü mü?"

Dudaklarının köşesi eğlenerek yukarı doğru kıvrılır. "Hayır."

"Thalvyn Maritime dağıldı mı?"

"Hayır," diye cevapladı, sorularımdan açıkça eğlenmiş bir şekilde.

Sesim sertleşir ve devam ederim. "O zaman neden basit bir e-posta yeterlikten ofisime girme ihtiyacı duydun?"

"Ben CEO'yum." Ethan uzun bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerinden çaprazladı, dudaklarında haff bir gülümseme belirdi. "İstediğim her ofise girebilirim, seninki de dahil."

İçimde bir kibrit çakılmış gibi tahriş edici bir duygu parıldıyor. "Mahremiyet beklentisi buraya kadarmış. Neyle yardımcı olabilirim? Sabahın bu saatinde beni rahatsız etmek için mutlaka iyi bir nedenin vardır."

"Kahvaltı yaptın mı?"

Aniden sorduğu soru beni şaşırttı. "Anlamadım?"

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Kahvaltı yapmam."

"İyi." Akıcı bir zarafetle ayağa kalkar. "Beni takip et."

Kollarımı kavuşturarak oturmaya devam ederim.

"Nereye?"

"Kahvaltı yapmaya gidiyoruz."

Bu adam, benim koymaya çalıştığım sınırları kabul etmediğinde, hayal kırıklığımı kontrol altında tutmak kolay olmuyor. "Üzgünüm. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum. Konuşmak istediğin bir şey varsa

Konuşacak bir şey varsa, burada, ofisimde konuşabiliriz. Ya da senin ofisine gidebiliriz. Ama hepsi bu kadar."

"Sana seçenek sunduğumu hatırlamıyorum, Natalie." "Sana Bayan Thorne." Dışlerimi sıkıyorum.

Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Öyle mi? Hadi gel."

"Bay Wilder." Yavaşça ayağa kalkıyorum, kanım kaynıyor ve sesim sertleşiyor. "Sanırım beni anlamadınız. Buraya eğlenmek için gelmedim. Ofis işlerini ofis içinde konuşmayı tercih ederim. Dışında değil."

"Peki ya tartışmak istediğim ofis işleri değilse?" Gözlerinin arkasındaki niyetini gizlemeye çalışmadan, kasıtlı bir yavaşlıkla gözlerini vücudumda gezdiriyor.

"O zaman konuşacak bir şeyimiz yok," diyorum düz bir sesle. Bakışları cildimi yakıyor.

"Değişmişsin." "Evet, değiştim. Hayat insanı değiştirir."

Birbirimize bakıyoruz ve sonunda o nazikçe diyor ki, "Ben de değiştim."

Tüm kavga içimden çıkıyor. Bu dansı yapmaktan çok yoruldum.

Yeniden oturup iç çekiyor, kendimi toparlamak için yüzümü ellerimle kapatıyorum. "Böyle alışsamam."

Ellerimi çekip, onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Bakın, eğer beni tekrar kullanarak kardeşimin işiyle ilgili sırları öğrenmek istiyorsanız, şunu bilin ki Lucas'ı son beş yıldır görmedim ve konuşmadım. Sadece işimi yapmaya çalışıyorum, Bay Wilder. Lütfen işimi zorlaştırmayın. Siz benim patronumsunuz ve hoşuma gitse de gitmese de, bu pozisyonda kalmak zorundayım. Bu yüzden, sakıncası yoksa, sadece işle ilgili konularda benimle iletişime geçerseniz çok sevinirim."

İște. Söyledim.

Artık isterse beni kovabilir. Umarım kovur. Onun varlığıyla başa çıkamıyorum. Hatırlamak istemediğim çok fazla şeyi yeniden gündeme getiriyor.

Ethan sadece bana bakıyor. "Lucas'la aranızda ne oldu?"

"Seni ilgilendirmez."

"Öğrenmenin başka yolları da var, biliyorsun."

Elimle reddedici bir hareket yapıyorum. "Tabii, tabii. Boş zamanında ne istersen yap. Belki sana anlattıklarımı doğrulayabilirsin. Lucas benimle görüşmüyor. Ama şunu netleştireyim: sana sunabileceğim değerli bir şey olduğunu düşünüyorsan, zamanını boşa harcıyorsun."

Çenesi sıkışır. "Peki neden bir şeyin peşinde olduğunu düşünüyorsun?"

Kalbimin ağrısını bastırmak için omuzlarımı dikkatsizce hareket ettiriyorum. "Deneyim, diyebilirsin."

O dikleşir, elleri o tanıdık pozunda ceplerine kayar.

"Belki haklısın. Bir şeyin peşindeyim. Ve onu çoktan elde ettim."

Devam edince kaskatı kesildim. "Sen insan kaynakları sektöründe yükselen bir yeteneksin. Devralma sürecine başladığımda, kim olduğumu anladığın anda ayrılmaya çalışacağını biliyordum. Şirketin en değerli varlıklarından birinin gitmesine izin veremezdim."

Ethan masanın etrafından dolaşarak masanın kenarına yaslandı. Elini uzattı ve yüzümü çevreleyen saç telini parmağına doladı. Onun yakınlığında donakaldım, istemeden nefesim kesildi. Bana bakmıyordu, parmağına doladığı kalın kırmızı saç teline bakıyordu.

"Evet, gitmene izin vermeyeceğim. Ancak kardeşinin değerini abartıyorsun. Lucas sadece bir iş adamı. Benim başardıklarım ile karşılaştırıldığında, ona rakip bile denemez. Ondan istediğim hiçbir şey yok." Sesi, nabzımı hızlandıran karanlık bir fısıltıya dönüşür. "Ama sen? Senin için planlarım var, Natalie. Seni hiçbir yere gitmene izin vermeye niyetim yok. Ama senden istediğim şey kardeşinle hiçbir ilgisi yok."

Sonunda bana bakar ve yakıcı bir yoğunlukla bakışlarımı tutarak, parmağının etrafında kıvrılan saçlara dudaklarını bastırır. Yüzümün ısındığını, kalbimin rahatsız edici bir hızla attığını hissedirim. Soğukkanlı kalmak buraya kadarmış.

İlk seferinde beni etkileyen, onun kehribar rengi gözleriydi.

Ve şimdi, onların hala aynı derecede ölümcül olduğunu fark etmeye başlıyorum.

BÖLÜM 4

ETHAN

NATALIE KALKANLARINI NE KADAR YÜKSELTİRSE, BEN DE ONLARI YIKMAYA O KADAR KARARLI OLUYORUM.

kırmaya kararlılığım artıyor.

Onun buz gibi sesi ve profesyonel tavırları beni hiç caydırmıyor. Aksine, beni daha da heyecanlandırıyor. Tanıdığım kız utangaçtı ama espriliydi. Kendine güvenen, zorluklardan kaçmayan bir kadın haline gelmiş. Natalie'ye bakarken, o ihtiyatlı mavi gözlerinin arkasında ne düşündüğünü merak ediyorum. Elimi itmedi ya da saçına dokunduğum için beni azarlamadı.

Sadece bana bakıyor.

Sonunda gözleri arkamdaki duvar saatine kayıyor ve bana geri döndüğünde tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. Elini uzatıp kravatımı nazikçe kavırıyor. Beklenti ve ihtiyatla doluyorum.

Ancak gözümü kırpmadan önce, beni öne doğru çekiyor. "Ethan."

Adımı duyunca kanım alt bölgelerime hücum etti.

"Saat henüz 8'i geçmedi," diye sakın bir şekilde devam etti. "Bu, mesai saatleri başlamadı demek. Yani bunu söylediğim için başım belaya girmeyecek. Bir dahaki sefere iznim olmadan bana dokunursan

benden izin almadan bana dokunursan, elimdeki en yakın şeyle bacağına bıçaklayacağım."

Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta ve o eklerken nane kokulu nefesini yüzümde hissedebiliyorum: "İki kez manipüle edilmeyi sevmiyorum. Saçlarım bana aittir. Saçıma dokunmasına izin verdiğim tek erkek, yatağıma aldığım erkektir. Ve sen o pozisyon için aday değilsin ve asla olmayacaksın."

Soğuk bir his beni kapladı ve elim içgüdüsel olarak hareket ederek ensesini kavradı ve bana bakmaya devam etmesini sağladı. "Peki şu anda o pozisyonunda biri var mı?"

"Yaparsam ne olur?" O mavi gözler öfke ve meydan okuma ile doludur. Ve altında, beş yıl önce kendimi ona kaptırmak istememe neden olan aynı ateşli çekicilik vardır.

"Onların iyiliği için, Natalie..." Elimini ensesinden çekip çenesini tutuyorum. "Umarım onlardan kurtulursun."

Titriyor ama geri adım atmayı reddediyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Benim olanı paylaşmayı sevmem."

Gözleri kararır ve ağzımı indirip onu öpersem nasıl tepki vereceğini merak ederim. Bana kızgın olabilir, ama vücudu kime ait olduğunu çok iyi biliyor. Cevabı bir saniye sonra alırım.

"Ofisimden çık," diye fısıldadı.

Gözlerinden, onu çok zorladığımı anlayabiliyorum. Eli kravatımı bırakıyor ve ben de dikleşip kravatımı düzeltiyorum. "Peki. Kahvaltıyı başka bir sefere yapalım."

Onun tıslamasını duyunca gülümsemek istiyorum. Onu kızdırmışım. En azından günün geri kalanında aklında ben olacağım.

Ofisime dönerken, onun sözlerini düşünürüm. Onun ve Lucas'ın kavga ettiğini bilmiyordum, ama bunun zamanlaması beni meraklandırıyor. Lucas'ın Natalie'ye yakın olduğunu hatırlıyorum. Onları birkaç kez birlikte gördüğümde, ona karşı çok tatlıydı ve aralarındaki dokuz yaş farkını düşünürsek, bu mantıklıydı. O, onun küçük kız kardeşi gibiydi.

Ama onunla ilişkisini kesmesi... Natalie ile aramızda olanlar yüzünden mi?

Bu fikir çok saçma. Eğer o benim yaptığımı öğrenseydi, aramızdaki durum ne olursa olsun, kapımı yumruklamaya gelirdi. Sevmediğim biriyle yattığım için Megan'la ilişkiyi kesmeyi hayal bile edemezdim.

Peki ne oldu?

Clarice, ben içeri girdiğimde masasında oturuyordu.

Beni selamladı. "Bay Dean bir mesaj gönderdi. Ofisine geliyor."

Başımı salladım. "Bayan Thorne'a beni görmeye gelmesini söyle. Onu çağırmamı bekle."

."

Robert Dean, Finans Departmanı'nın başkanıdır.

Belgeler masamın üzerinde duruyor. Kırkların sonlarında, saçları ağarmış adam zor bir gece geçirmiş gibi görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve her zaman düzgün olan gömleğinin yakası buruşmuş.

"Bay Wilder?"

"Bay Wilder?"

"Otur, Robert. Raporlar hazır mı?"

Adam ayakta duruyor, dışarıdaki sıcağa karşı çalışan güçlü klimaya rağmen terliyor. Titreyen parmaklarıyla bana kalın bir dosya uzatıyor. "Bütün gece bunları inceledim. Iris kendi departmanından finans raporunu göndermiş. Rapor asistanıma gönderilmiş. Asistanım, bir saat geçmeden Iris'in asistanından yanlış rapor gönderildiğini belirten bir e-posta aldığını söylüyor. Bana gönderdiğiniz, tutarsızlıklar içeren rapor ikinci rapordur."

"Anlıyorum." Dosyayı açıyorum ve e-postalar yazdırılmış ve zaman damgası atılmış. İki e-postayı inceleyerek kaşlarımı çatıyorum. "Çalışanlar saat birde öğle yemeğine çıkıyor, değil mi?"

Robert başını sallar.

Ona ikinci e-postayı uzattım. "Saate bak."

Bir süre sonra bana bakıp temkinli bir sesle, "Saat 13:17" diyor.

Sandalyeye yaslandım. "Anladığım kadarıyla, diğer departmanların raporlarını doğrulamak finans departmanı müdürünün sorumluluğunda." Robert başını salladı, yüzü bembeyazdı. "Ve sanırım siz

hiç zahmet etmedim. Diğer departmanlardan gelen raporları da kontrol etmem gerekir mi, Bay Dekan?

"Bana bir gün verin Bay Wilder, hepsini kontrol ederim..."

"Eğer işinizi yaparken sizi denetlemem gerekiyorsa, bu işi yapabilecek yeterliliğe sahip değilsiniz."

Adam titriyor. "Efendim..."

"Dün gece ne yaptığımı biliyor musun, Robert?" diye soruyorum, sesim sakın. "Her departmanın tüm gider raporlarını inceledim. Sonra bunları finans raporlarıyla ve giderlerini kaydeden departmanların makbuzlarıyla karşılaştırdım. Bir saat önce bitirdim. Ne bulduğumu öğrenmek ister misin?"

Adamın yüzündeki ifadeden, kesinlikle duymak istemediği belli. "Bana bir saat verirsiniz, efendim..."

"Bir saat mi?" Soğuk bir gülümsemeyle soruyorum. "Benim 10 saatte yaptığım işi mi yapacaksın? Yoksa izlerini mi kapatacaksın?"

"Düşündüğünüz gibi değil, Bay Wilder." Robert panikliyor.

İnterkom düğmesine basıyorum. "Clarice, Bayan Thorne'u çağır."

Kapı açılır ve Natalie içeri girer. Robert'ı görünce vücudu gerilir. Birkaç dakika önce kendinden emin olan kadın, omuzlarını dikleştirerek profesyonel tavrına geçer.

"Bay Wilder?" Sesi profesyonel, sanki birkaç dakika önce ofisinde bana fiziksel zarar vermekle tehdit etmemiş gibi.

"Bayan Thorne, buraya tamamen nezaketen geldiniz. Bu şirkette, Bay Dean'den başlayarak bir yeniden yapılanma planlıyorum."

"Ne?" Natalie şaşkın bir ifadeyle bakar. "Robert yıllardır bu şirkette çalışıyor."

"Ayrıca uzun ögle yemekleriyle meşgul ve sorumluluklarını ihmal ediyor. Kendiniz de görebilirsiniz."

Ekranıma işaret ediyorum ve o masanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor. Her bir tutarsızlığı en ince ayrıntısına kadar gösteren bir tablo hazırladım. Natalie, imleci hareket ettirmek için eğilmek zorunda kalıyor ve okumaya o kadar dalmış ki, bana ne kadar yakın durduğunun farkında değil.

Bugün lavanta sabunu ve hafif vanilya kokuyor. O zamanlar da parfüm sürmeyi hiç sevmezdi. Görünüşe göre bu özelliği

de değişmemiş.

Aşağı doğru kaydırırken, cömert göğüsleri neredeyse yüzüme değiyor. Onu sadece bir kez yatağa attım, ama vücudunun şekli, her kıvrımı ve çukuru hafızama kazındı. Onun beni neyin cezbettiğini, neden kadınlar denizinde dikkatimi çeken tek kişi olduğunu hiç anlamadım.

Bakişlarımı hissetmiş olmalı ki, gözleri aniden bana doğru çeviriyor ve o an, gözlerinde bir anlık ateş parıldııyor, ama hemen kontrolüne kavuşuyor. Soluk teninde kızaran yanıkları gizleyemiyor, dikleşip benden uzaklaşıyor.

Boğazımı temizleyerek, Finans Departmanı'nın başındaki adama bakıyorum. "Size verilen raporların hiçbirini doğrulamadınız, değil mi? Özgeçmişinizi kontrol ettim, Robert. Bu şirkete departman başkanı olarak katılmadan önce, babanızın şirketinde yöneticiydiniz. Yönetici bile değildiniz. Oldukça büyük bir sıçrama, değil mi?"

Robert'ın çenesi sıkılaşır. "Beni işe aldılar çünkü Bay Thompson, babamın hiç görmediği yeteneğimi fark etti."

"Ah, yetenek." Sabah erkenden gönderilen e-postanın bulunduğu kağıdı alıyorum, Natalie'nin ofisinde okuduğum e-posta. "Eski amirin Adam aynı fikirde değil. Onunla görüştüm. Onu tanıyorum. Babasının şirketinde çalışırken neden terfi alamadığını bana seve seve anlattı."

Robert'ın gözlerinde bir anlık öfke parladı. "Buna hakkın yoktu..."

"şirketimin Finans Departmanı müdürünün neden bu kadar beceriksiz olduğunu bilmeye hakkım var," diye sertçe sözünü keserek söylüyorum. "Braxton Thompson ile golf oynuyorsun, değil mi? İkiniz de içki arkadaşısınız."

Robert sinirlenir ve ben sert ve acımasız bir sesle devam ederim. "Sen tavsiye mektubu olmadan işe alındın. Öğle aralarını Braxton'la golf oynayarak geçiriyordun. Ofise geç geliyorsun. Mesai bitmeden bir saat önce çıkıyorsun. Bu yüzden sözleşmeni feshetme gereği duyduğumu anlayabilirsin."

"Feshetmek mi?" Robert'ın yüzü kızardı. "Beni kovamazsınız! Yıllardır bu şirkette çalışıyorum! Braxton buna asla izin vermez..."

"Braxton artık burada değil, gördüğünüz gibi. Batmakta olan gemiden kaçtı ve sizi boğulmaya terk etti," diye sertçe cevap veriyorum.

Elleri titriyor. "Bu bir yanlış anlaşılma, Bay Wilder. Bu şirkete yıllarımı verdim."

"Belli oluyor." Sesim soğuk. "Yıllardır bu şirkettesin ve bir kez bile fayda sağlamadın. Hatta, işini yapamayacak kadar tembel olduğun için departmanların para çalmasını kolaylaştırdın. Bayan Thorne, lütfen Bay Dean'in işten çıkarma belgelerini hemen hazırla."

Natalie başını sallar, ama Robert'ın yanından geçerken, Robert elini uzatıp bileğini tutar, sesi öfkeyle doludur. "Sakın yapma."

Natalie donakaldı.

Robert'ın üzerinde dikilip dururken, parmakları derisine batarken, gözlerinde doğal olmayan bir korku görüyorum. "Bunu sen yaptın, değil mi?! Ona beni kovmasını söyledin..."

Bir saniye bile tereddüt etmeden onun yanına koşar, adamın bileğini yakalar ve öfkeyle Natalie'nin elini bırakmasını sağlarım. Korkudan donakalmış kadını arkama iterek Robert'ı gömleğinden yakalar ve yüzüstü masama yapıştırırım. Yumruğumu kaldırırken onun acı çığlıkları kulaklarıma bile ulaşmaz.

"Hayır!"

Natalie titrek bir sesle kolumu tutuyor. "Dur!"

Ona dönüp bakıyorum, kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. O mavi gözlerdeki saf korkuyu silemiyorum. Şu anda bile çok korkmuş görünüyor.

Benden mi korkuyor? Benden mi korkuyor?

"O sana dokundu," diye hırıldıyorum.

"Ben... ben iyiyim." Sesi titriyor. "Ona zarar veremezsin. Veremezsin!"

Hâlâ beni bırakmıyor, ben de yavaşça bir adım geri çekiliyorum aptalı serbest bırakıyorum.

"Clarice'i çağır," diye emrediyorum, duygularımı kontrol altına alarak. O uzaklaşırken, kapının kapanmasını bekliyorum, sonra Robert'ı gömleğinin arkasından yakalayıp yere atıyorum, sesim alçak

ve tehditkar bir sesle konuşuyorum. "Beni zamanında durdurduğu için şanslısın. Ama seninle işim henüz bitmedi."

Ayağa kalkarken beni dikkatle süzerek, soğukkanlılıkla söylüyorum: "Bu sektörde bir daha iş bulamazsın. Bunun için elimden geleni yapacağım. Sana fırsat verdiğimde bu ofisten çıkmalıydın. Ama sen, onca insan içinde Natalie'ye elini kaldırmayı seçtin. Bu sana pahalıya mal olacak."

"Bu bir tehdit! Beni tehdit ediyorsun!" Robert, parmağını bana doğru sallayarak kekeledi.

Ofisimin kapısı açılır ve Clarice içeri girer. Keskin gözleriyle durumu saniyeler içinde değerlendirir ve sakın bir sesle, "Güvenlik yolda. Polisi çağırmamı ister misiniz, Bay Wilder?" der.

"Gerek yok. Güvenlik görevlileri bu adamı ofisine götürsün ve tüm kişisel eşyalarını almasını izlesin. Aldığı her şeyi kontrol etmeni istiyorum. Bu binaya bir daha girmesi yasak. Şu andan itibaren Bay Dean'in bu şirketle olan sözleşmesi feshedilmiştir."

"Seni dava edeceğim, seni piç!" Robert alnındaki kesikten kanı siler. "Seni ve o kaltağı dava edeceğim!"

"Eminim deneyeceksin."

Robert'ın gözleri neredeyse yerinden fırlayacak ve masamdan bir şey kaparak Clarice'in yanında duran Natalie'ye doğru koşar. "Bunu sen yaptın. Braxton beni senin için uyarmıştı!"

Elinde bir mektup açacağı var ve onu Natalie'ye doğru saplar.

Clarice korkuyla bağırır. "Bayan Thorne!"

Hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek kızıl saçlı kadının önüne atıldım. Sağ elim uzanmış durumda ve ortasında sert, keskin bir acı hissediyorum. Sol yumruğumu Robert'ın yüzüne indirirken koridordaki ayak sesleri kulağıma zar zor ulaşıyor. Robert geriye sendeleyerek kanlı mektup açacağını yere düşürüyor.

"Ethan!" Uzakta kardeşimin telaşlı sesini duyuyorum ama tek odaklandığım şey arkamda duran kadın.

Başımı kaldırdığımda Jake kapıdan içeri fırladı. Robert'ın üzerine atlayarak onu tutarken, iki güvenlik görevlisi de hemen ardından içeri girdi.

"İyi misin?" diye soruyorum, Natalie'ye dönerek, gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, kalbim çarpıyor. Ama o bana baktığında, o güzel mavi gözlerinde derin endişe ve yoğun korku karışımı var.

"Ben mi? Elin, Ethan!" Natalie uzanıp bileğimi tutar ve avucumu ters çevirir. Delinmiş yaradan sızan koyu kırmızı kanı izlerim. Demek o yanma hissi bundan kaynaklanıyormuş.

"Seni hastaneye götürmeliyiz!" Sesindeki panik beni kendime getirir. Eli, ölümcül bir kavrayışla bileğimi sarmıştır.

"Sadece yüzeysel bir yara," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Clarice, polisi ara."

Asistanım kısa bir baş hareketiyle onayladıktan sonra dikkatini güvenlik görevlilerine yöneltti. "Onu aşağı indirin."

Kız kardeşim, güvenlik görevlilerinin peşinden koşarken yanıma atladı. "Hastaneye git Ethan. Bu yüzeysel bir yara değil."

"Önemli değil." Acıyı görmezden gelerek ona yüzümü buruşturuyorum. "Şuradaki dolapta ilk yardım çantası var. Gidip getir."

"Dr. Hans'ı çağırmayı tercih ederim." Jake mırıldanır. "Yere kan akıtıyorsun."

Abartıyor. Avucum kanıyor ama hastaneye gitmeyi gerektirecek bir şey değil. Sadece derimin üst tabakası çizildi.

Natalie benimle tartışarak zaman kaybetmiyor. Odanın köşesindeki dolaba koşarak ilk yardım çantasını çıkarıyor. "Katılıyorum. Seni doktora götürmeliyiz. Ama önce bunu dezenfekte etmeliyiz. Otur."

Sesi emredici ve beni neredeyse sürükleyerek ofis koltuğuma oturtuyor, sonra yanıma çömeliyor. Kardeşim aile doktorumuzla telefonda konuşurken Natalie yaraya dezenfektan sürüyor.

"Ne düşünüyordun da yoluna çıktın? Şeyin eline gelmesi şansın yaver gitti. Ya boynuna ya da kalbine bıçaklasaydı? Her zaman düşünmeden mi hareket edersin?"

Beni azarlıyor ama sesi titriyor. Elime gazlı bezi dikkatlice sardığını fark ediyorum. Aşırı kanama olmaması, yarasının o kadar da ciddi olmadığını anlamamış gibi görünüyor.

"Seni endişelendirmek istemedim." Onun *endişelenmesi* beni daha çok meraklandırıyor.

endişelendiği daha çok ilgimi çekiyor.

"Endişelendirmek mi?" diye patladı, bana öfkeyle bakarak. "Sana endişeli mi görünüyorum?!"

Yalan söyleyip hayır demem gereken durumlardan biri mi acaba?

"Dr. Hans yolda." Jake yanıma yaklaşıyor. "O da bu civarda olduğu için şanslısın. Buradaki ilk gününde nasıl bıçaklandın?"

"İkinci gün," diye düzelttim. "Ve onun şiddet eğilimli olduğunu bilmiyordum.

Natalie'nin peşine düştü."

"Natalie mi?" Jake başını çevirip yanımdaki kızıl saçlı kadına bakar.

"Sen Natalie Thorne musun?"

"Beni tanıyor musun?" Natalie temkinli bir şekilde sorar. "Kardeşine hiç benzemiyorsun."

Natalie gerginleşir. "Lucas'ı tanıyorsun."

"Az çok."

"Bu Jake, kardeşim," diye tanıştırırım. "Şirketin avukatı."

Natalie ikimiz arasında bakışlarını gezdirir ve Jake elini omzuma koyar. "Anlaşılmıyor ama biz ikiziz."

"Gerçekten mi?" Natalie temkinli bir şekilde sorar. "İkiz kardeşsiniz, sanırım."

"Çekici olan benim." Jake, Natalie'nin elini istemeden tutar ve elinin içini öper. "Çekiciyim, o kadar ki çalışanlarım beni bıçaklamıyor."

"Hala burada olmanın bir nedeni var mı?" Ona sinirli bir bakış attım.

"Senin yanından ayrılmayacağım. Annem seni ofisin zemininde kanlar içinde

ofisinin zemininde kan kaybından ölmene izin verdiğimi öğrenirse, bu yıl Şükran Günü'ne davet etmez."

"Jake."

Tehditkar ses tonum onu iç geçirmeye zorladı. "Peki. Dışarıda Dr. Hans'ı bekleyeceğim. Bu arada, bir daha bıçaklanmamaya çalış."

O uzaklaşırken Natalie kararsız görünüyor. "Belki de acil servise gidip yarana baktırmalıyız."

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum. "O kadar derin bir kesik değil."

Bu doğru. Mektup açacağı kemiğe değmemiştir. Sadece yüzeysel bir kesik.

"Neden bu kadar inatçısın? Acil servise gidelim, hepimiz daha mutlu oluruz."

Yarayı telaşla inceleyen Natalie'yi izlerken eğleniyorum. Yaram acıyor ama dayanamayacağım kadar değil. Dört erkek kardeşle büyüdüğüm için daha kötü yaralar da aldım.

"Gerçekten iyiyim, Natalie."

"Ne düşünüyordun ki, onun önüne atladın?" diye tekrarlıyor, ellerini ovuşturuyor. Sakin ve soğukkanlı görünüşü tamamen kaybolmuş. Korkmuş ve endişeli görünüyor. Benim yüzümden.

Hoşuma gidiyor.

Beni istediği kadar hor görebilir ama burada önemsiz bir yaralanma yüzünden telaşlanıyor. Ama sorusu dikkatimi çekiyor.

"Onun seni bıçaklamasını izlememi mi bekliyordun?" diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Benden hoşlanmadığını söylediğini biliyorum, ama benim ne kadar kötü bir insan olduğumu düşünmenin de bir sınırı var. Onun sana zarar vermesine izin vermeyecektim."

Telaşlı görünüyor ve arkasını dönerek bunu gizlemeye çalışıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Çok şey olacak ama sen endişelenme. Seni bu işe karıştırmayacağım." Elimi incelerim. "Bunu iyi sarmışsın."

Natalie, sanki yapacak bir şey arıyormuş gibi yere düşen kağıtları yerden alır ve masanın üzerine geri koyar. "Robert'ın şiddet göstereceğini tahmin etmiş miydin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bilseydim seni odaya alır mıydım? Çalışmaktan hoşlanmadığı için babasının şirketinden kovulmuştu. Oradan para çalışıyordu. İşini kaybederse referans alamayacağını biliyordu. Ama şiddet kullanacağını tahmin etmemiştim. Anlamadığım şey, neden seni suçladığı."

Natalie yüzünü buruşturur. "Braxton'ın işe aldığı ve senin kovma ihtimalin olan birçok kişi beni suçlayacak. O CEO'ydu, ama genellikle insan kaynaklarına danışmadan arkadaşlarını ve tanıdıklarını işe alırdı. Ben her zaman onların üç aylık performans değerlendirmelerini dosyalardım. Bunu tüm çalışanlar için yapıyordum

Çalıřanlar için yaptım, ama onların dosyaları iřaretliydi. Onlar da bunun farkındaydı. Robert, dosyasını sana verdiđimi dūřūnmūř olmalı."

"Vermiş misin?"

Rahatsız görünüyor. "Robert buraya gelmeden önce ben henüz işe başlamamıştım, bu yüzden onunla ilgili ayrıntılı bir dosya yoktu. Braxton, onun geç gelmelerini toplantılar ve benzeri bahanelerle örtbas ediyordu. Robert'ın Braxton tarafından kişisel olarak işe alındığını bilmiyordum."

"Braxton bununla bir sorunu yok muydu?"

Cevap vermekte acele etmiyor. "Bir şirkette çalışırken, benim tek ilgim CEO'yu mutlu etmek değil, şirketin sorunsuz bir şekilde çalışmasını sağlamaktır. O benim ne yaptığımı biliyordu ve bana işleri zorlaştırmaya çalışmadı."

Bir şey sakladığı çok açık. "Peki neden seni hiç kovmadı? Braxton hakkında bildiğim kadarıyla, sevmediği bir çalışanı işinde tutacak türde bir adam değildi. Senin yüzünden, kadın çalışanlara yarar sağlayan politikalar defalarca değiştirildi. Neden buna bu kadar kolay razı oldu?"

" nk  başka seçeneği yoktu," diye itiraf ediyor. "Beni Braxton Thompson işe almadı. Beni burada isteyen yönetim kurulu oldu. Braxton'ın söz hakkı yoktu. Çalışanların morali bozuktu. şirket, çalışanlarını elde tutmakta zorlanıyordu. Sonuç olarak k rlar düşüyordu. İki seçenekleri vardı. Bir kriz CEO'su ya da yeni bir İK müdürü. Ben daha ucuz seeneğimiydim."

Kaşları m çatıldı. Bu konuda bilgilendirilmemiştim. Artık Braxton'ın Natalie'ye neden bu kadar açıkça düşmanca davrandığı ve onun şirket içindeki çalışanlarla ilgili kararlarda neden bu kadar söz sahibi olduğu anlaşılıyor. İnsan kaynakları departmanı şirketin CEO'suna boyun eğiyor, ama Natalie böyle bir şey yapmadı çünkü CEO'ya bağlı değildi. O, yönetim kuruluna karşı sorumluydu.

"Bu şirketi yeniden yapılandırırken," diyorum ona, "sende bulunan dosyalar çok işimize yarayacak. Aslında, bu konuda bana yardım etmeni tercih ederim. Birlikte çalışırsak, bu süreci olabildiğince sorunsuz atlatabiliriz."

Gözlerinde tereddüt görüyorum. "Ek dosyaları sana gönderebilirim."

"Yapabilirsin. Ama eminim ki o dosyalarda yazanlardan çok daha fazlasını biliyorsun. Karar senin, Natalie. Ya ben kendi hızımda bu işi uzatıp yetersiz bulduğum kişileri kovarım, ya da sen benimle çalışırsın ve sen kurtarılabileceğini düşündüğün kişileri tutabiliriz."

Bana bakarken vücudu kaskatı kesilmiş. "Neden bu bana şantaj gibi geliyor?"

Ona yaralı elimi göstererek yarım bir gülümseme attım. "Sana şantaj yapacak durumda mıyım?"

"Elin yaralı Ethan, beynin değil," diye karşılık verdi, ama gözlerindeki suçluluk ifadesini kaçırmadım.

"Yani hayır mı?" Elimi kasten hareket ettirerek kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerindeki suçluluk duygusu artıyor ve sonunda yenilgiyi kabul eden bir ses çıkarır. "Tamam. Tamam, yapacağım."

"Güzel." Elimi kucağıma indirdim. "Dışarıdaki seslere bakılırsa, sanırım Dr. Hans geldi. Sen de gidip yeni boşalan pozisyonun iş tanımını hazırla. Ben elime baktırayım."

O, sertçe başını salladı.

Jake, doktorun girmesi için kapıyı açmış ve Natalie yanından geçerken ona gülümsüyor. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Natalie ona ilgisiz bir bakış attıktan sonra yanından geçip gitti.

Kardeşimin egosunun yerle bir olduğunu görüyorum ve içimden gülümsüyorum. Beyaz önlüklü yaşlı bir adamın peşinden bana yaklaşırken selam vererek başımı sallıyorum. "Dr. Hans."

Adam çantasını yere bırakıp gözlüklerinin üzerinden bana bakar. "Ölecek gibi görünmüyorsun."

Jake utangaç bir şekilde güldü. "Telefonda biraz abartmış olabilirim."

Doktor bir sandalye çekiyor. "Faturanıza yansıyacak. Ne oldu?"

"Sadece küçük bir kesik." Elimi uzatıyorum. "Sizi buraya çağırttığım için özür dilerim, Dr. Hans. Benim fikrim değildi."

Bandajı inceliyor. "Bunu kendin mi yaptın?"

"Biraz yardım aldım."

Çantasını açıp bir makas çıkarır. "Peki, bunu yapan kişiyi bana gönderin. Kliniğimde her zaman hemşireye ihtiyacım var."

Bandajı çıkarmak, yarayı incelemek, temizlemek ve sarmak birkaç dakika sürer. Ardından bir dizi oral antibiyotik reçete eder. "Yere yığılıp ölmeyesin diye."

"Teşekkürler." Ona kısa bir gülümseme attım.

"Aşırıya kaçma. Birkaç günde geçer. Kullanabilirsin ama ağırlık kaldırma ya da sizin gençlerin eğlenmek için yaptığı diğer şeyleri yapma."

Jake bana gözlerini devirdi ve Dr. Hans çantasını kapattı. "Gördüm Jake. Bu saygısızlık da faturamda yansıyacak. Babana selam söyle Ethan. Beni aşığıya kadar geçir Jake."

Jake onun peşinden giderken beni düşüncelerimle baş başa bırakır. Avucum acıyor ama dayanılmaz bir acı değil.

O sahneyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Arada girmeseydim, Robert ölümcül bir darbe indirmiş olacaktı. Öfke içimi yakıyor ve kapının çalınmasıyla birlikte, "Kim o?" diye bağıyorum.

Clarice içeri girer. "Polis Robert'ı gözaltına aldı. Karakola gelip resmi ifade vermeni istiyorlar."

Asistanıma sert bir bakış attım, Natalie'nin korkmuş yüzü gözlerimin önünde canlanıyordu. "Robert Dean'in hayatının her köşesini araştırmanı istiyorum, Clarice. Onun sakladığı tüm sırları ortaya çıkar. Bir haftan var. Onun hayatını alt üst etmek istiyorum."

Clarice bana belirsiz bir bakışla bakıyor. "Efendim?"

Onun bakışlarını karşıladım, sesim sabitti. "Tekrar etmem mi gerekiyor?" O başını salladı ve masasına geri döndü.

Robert Dean, Natalie'nin peşine düştü.

Bu karar ona her şeyine mal olacak. Kimse benim malıma dokunamaz.

BÖLÜM 5

NATALIE

ETHAN'IN SAĞ ELİYLE KAHVESİNE UZANDIĞINI IZLIYORUM. NEREDEYSE anında kaşları kalkıyor ve elini değiştiriyor. Sol elini kullanmaya alışkın değil, ama ona göre bir hafta daha avucunu bükmesi yasak.

Yaralanalı neredeyse bir ay oldu ve şimdi Ağustos ayındayız. Bir kez bile şikayet etmedi. Her şey yolundaymış gibi gününü geçiriyor ve beni aşırı hevesli bir çalışandan korumak için ağır bir yaralanma geçirmemiş gibi davranıyor. Benim yüzümden yaralanan ve birlikte geçirdiğimiz onca hafta boyunca tek bir şikayet bile etmeyen bir adamdan nefret etmek zor.

Aklım yedi yaşındayken bisiklet sürmeyi öğrenmek istediğim bir anıma gidiyor. Lucas bana öğretmeyi teklif etmişti. Bisikletin gidonunu tutuyordu, sonra aniden bıraktı. Ağladığımı, gidonu tutmaya çalıştığımı hatırlıyorum, ama çok geçti. Bisikletin kontrolünü kaybetmişim ve o zaman geri çekilmediği için ona çarpmıştım. Sonuç olarak bileği burkulmuştu. Bir ay boyunca bu konuyu hiç kapatmadı.

Ve o benim kardeşimdi.

Ethan'ın hiç de önemsiz olmayan yaralanmasına bu kadar kayıtsız davranması beni gerginleştiriyor. Bir an önce bir şey söylemesini, benim için yaptıklarını hatırlatmasını bekliyorum.

Geçtiğimiz haftalarda, şirketin yeniden yapılandırılması için yakın bir şekilde çalıştık. Süreç, ikimizin de başlangıçta tahmin ettiğinden daha kapsamlı oldu. Basit bir değerlendirme olarak başlayan süreç, birçok departmanın tamamen yenilenmesiyle sonuçlandı. Ethan, tüm süreç boyunca titiz, metodik ve şaşırtıcı derecede işbirlikçi davrandı.

"Bu, geçen yıl işe alınan kadın çalışanların listesi." Ethan'a bir kağıt uzatarak, elimizdeki işe odaklanıyorum. "Hepsi çok genç, deneyimsiz ve şirket içinde yüksek pozisyonlara yerleştirilmişler."

"Eğitim durumları nedir?" Düşünceli bir şekilde sakalını okşadı.

Onunla beş yıl önce ilk tanıştığımda sakalı yoktu. Sakalı yeni çıkmış. Her zaman gülünç derecede çekiciydi; keskin kehribar rengi gözleri ve soğuk tavırlarıyla, otoriter ve heybetli bir hava yaratıyordu.

Yüzümü buruşturarak sakalına bakıyorum. Sakallı erkekleri hiç sevmem, ama ona yakışıyor.

Yüzümdeki buruşturma, somurtkan bir ifadeye dönüşüyor.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda? Neden çirkin olamadı? Ya da yaşlı? Ya da ikisi birden?

"Natalie." Ethan boğazını temizledi. "Yüzümde seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Koltuğunda uzanmış, o delici gözleriyle beni izliyor. "Son beş dakikadır bana, özellikle sakalıma bakıyorsun. Beğenmedin mi? Rahatsız ediyorsa tıraş edebilirim."

"Ben... Ne?" Telaşlanarak, hızla bakışlarımı dizüstü bilgisayarına indirdim. "Saçmalıyorsun. Ben beğenmediğim için neden sakalını tıraş edesin ki?"

"Demek beğenmedin?"

"Öyle demedim!"

"Yani beğendin mi?"

"Bu çok profesyonelce değil." Yüzümün şu anda muhtemelen kıpkırmızı olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Bu kadar açık tenli olmanın kesinlikle dezavantajları var. "Sadece sorunuzu düşünüyordum, sakalınızı değil. Neden sakalınızı düşüneyim ki? Düşünmek için hiçbir nedenim yok..."

Başımı kaldırdığımda, dudaklarında hafif bir gülümseme var.

Beni kandırdığını fark edince gözlerim öfkeyle parladı. "Bu komik değil."

Omuzlarını kaldırıp kendi kendine sırttı. "Komik olduğunu sanmıştım. Şimdi bu çalışanların eğitim geçmişleri hakkında ne biliyorsun?"

Ethan'ı anlayamıyorum. Kendi kardeşi bile ona karşı soğuk ve mesafeli davranıyor. Ama ikimiz baş başa kaldığımızda, daha önce hiç görmediğim bir yönünü görüyorum. İlk tanıştığımızda, yaşlı bir adamın seksiliğine sahipti. İlgi çekici ve düşünceliydi, ona aşık olmamı sağladı. Bana bu şekilde ilgi gösteren ilk erkekti, ancak ben onunla asla eşit olamadım.

Ama bu ay aramızdaki her şeyi değiştirdi.

Artık daha eşit bir konumda olduğumuzu hissediyorum. Bana karşı tavrı tamamen değişti. Beni ince bir şekilde kızdırmayı seviyor, benimle gündelik sohbetler yapıyor, iş kararlarında benim fikirlerime değer veriyor.

İlk seferinde, bu güçlü adamın her sözüne kulak kesilen bendim. Şimdi ise? Sanki benim fikrim önemliymiş gibi, tercihlerim onun için önemliymiş gibi, sanki onun için önemliymişim gibi davranıyor. Bu, beş yıl önce tanıdığım Ethan Wilder değil. Onu bu kadar değiştiren ne oldu? Bu büyüme gerçek mi, yoksa başka bir taktik mi? Bir ay birlikte çalıştıktan sonra, hala emin değilim.

Yanımdaki dosya kutusunu karıştırarak, kafamdaki şüpheleri silmeye çalışıyorum.

"Al." Ona kalın bir dosya uzattım. "Bu belgeleri zaten inceledim. Hepsi ortalama üniversitelerden mezun olmuş, temel stajlar yapmış. Ama tüm stajlar Braxton veya arkadaşlarının şirketlerinde yapılmış."

Ethan'ın gözleri parladı. "Tabii ki öyleydi. İşe alımlarında senin sözün geçti mi?"

Başımı sallıyorum. "Braxton mülakatları özel olarak yaptı. Ama ilerleme raporlarına bir göz atmak isteyebilirsin."

Ethan dosyadan kağıtları çıkarır, okuduktan sonra kaşları kalkar. "Senin ayrıldığın şirketlerin seni bırakmak istemediğini hissediyorum."

"Bana kalmam için teşvikler sundular. Ama ben ilgilenmedim."

Ethan elindeki kağıtların üzerinden beni inceledi.

"Ben de böyle değerli bir çalışanı bırakmak istemezdim. Geçtiğimiz bir ay boyunca birlikte çalıştıktan sonra, bundan daha da emin oldum. Hiçbir yere gitmiyorsun Natalie. Uzun süre benimle kalacaksın."

İlk kez sesinde hiçbir ima yoktu. O anda bana bir kadın olarak değil, bir profesyonel olarak baktığını fark ettim. Gururla yanaklarım kızardı.

Çok çalıştım. Tüm zorluklara rağmen, inanılmaz derecede çok çalıştım ve bir ay boyunca her gün kendimi kanıtladıktan sonra Ethan gibi başarılı bir iş adamından bunu duymak beni gülümsetiyor.

"Göreceğiz," diye mırıldanıyorum, başımı dosyalara gömmüş halde.

"İş değiştirdiğinde neden bu kadar sık eyalet değiştirdin?" diye soruyor birdenbire. "Eğer şehirde değilse bile, yaşadığın eyalette seni işe alacak şirketler bulabilirdin. Neden bu kadar aşırı bir karar verdin?"

Onun keskin sorusu karşısında kanım donar. Omuzlarımı kaldırmaya çalışırım, ama bu hareketim garip kaçır. "Ben... bir yerde çok uzun süre kalmayı sevmiyorum."

"Gerçekten mi?" Bana şüpheli bir bakış attı.

Farkında değilmiş gibi davranıp, ona daha fazla çalışanın isminin yazılı olduğu başka bir kağıt veriyorum. "Bu, Pazarlama Departmanına yeni işe alınanların listesi. Kırmızı ile işaretledim. Diğerleri ise benim mülakat yaptığım çalışanlar. Ben geldikten sonra, yönetim kurulu Pazarlama Departmanını tamamen yenilememi istedi. Herkesi kovmadım. Aralarında gerçekten iyi çalışanlar da vardı ama yine de epeyce kişi işe aldım. Onların isimleri bu listede."

Ethan listeyi okurken, önceki sorulardan geçip devam ettiği için minnettarlıkla titrek bir nefes aldım.

Geçmişim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Kendi bencil davranışlarım yüzünden hayatımın nasıl mahvolduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyorum. İki yıl boyunca kaçarak geçirdim, kapımın bir yerine üç kilit taktırdım, geceleri eve dönerken hep arkamı kolluyordum.

Annem ısrar etmeseydi ya da artık tehlikede olmadığımdan tamamen emin olmasaydım, New York'a asla dönmezdim.

"Robert'ın durumu hakkında beni rahatsız eden bir şey var." Ethan'a bakıyorum. Kahvesini yudumlarken, elindeki kağıtlara göz gezdiriyor.

Sabahtan beri onun ofisindeyim. Sadece öğle yemeği için çıkmıştım, geri geldiğimde aynı pozisyonda çalışıyordu. Ofise yemek sipariş etmemi teklif etmişti ama geri geldiğimde yemediğini fark ettim.

Clarice'e göre bu onun alışkanlığıymış. İşine daldığında yemek yemeyi unutuyormuş. Yemeği soğuyana kadar bırakıp kenara koyuyormuş. Onunla bir ay boyunca yakın çalıştıktan sonra, yoğun çalışma disiplinine alıştım, ama hala beni şaşırtıyor. Hiç yorulmuyor mu?

"Robert'a gönderilen e-postanın Iris'in asistanının bilgisayarından gönderildiğini ve öğle arasında gönderildiğini zaten tespit ettik. Kameralar da birkaç dakika boyunca çalışmıyordu. Bu e-postayı gönderen kişinin Robert'ın hataları kontrol etmesini istediğini varsayalım. Iris'in kovulma ihtimali yüksek değil mi?"

Ethan bana acı bir gülümsemeyle baktı. "Bence biri onu tuzağa düşürmeye çalıştı."

"Her açıdan bakıldığında, rapor Pazarlama Departmanının fonların nasıl kullanıldığını yanlış beyan ettiğini ve daha büyük bir bütçe elde etmeye çalıştığını açıkça ima ediyor. Böyle bir durum, görevden alınma veya işten çıkarılma için kesin bir neden değil mi?"

Bu retorik bir sorudur, ancak Ethan'ın ifadesi sertleşir. "Iris'in pozisyonu terk edilirse, bir sonraki aday kim olur?"

"Aklıma gelen ilk isim?" diye soruyorum, düşünerek. "Charlotte Evans veya Frank Kolinski. Üçü de departman içinde farklı ekiplerin yöneticileriydi. Önceki pazarlama müdürü ayrıldığında, Iris bu pozisyona geldi. Ancak Charlotte kısa süre önce görevinden alındı. Bazı kişisel sorunları vardı ve bu durum işinin kalitesini etkilemeye başlamıştı. İşinin sabote edildiğine dair birçok şikayette bulundu. Ben de araştırdım ama bir sonuç çıkmadı. Ofis politikaları oldukça kirli olabilir."

"O zaman Frank'i mi izleyeceğiz?" Ethan düşünür.

"Bilmiyorum. İyi bir çalışan. Ama Pazarlama Departmanında bir şeyler oluyor. E-posta gönderildiği gün Frank ve Charlotte ofiste değildi. Hatta Iris'in asistanı Holly'yi öğle yemeğine Charlotte götürdü. Holly'nin doğum günüydü galiba. Tam hatırlamıyorum ama Frank bir müşteriyle öğle yemeğindeyken onlar uzun bir öğle yemeği yediler."

"Iris ne oldu?"

Bu konunun gündeme geleceğini bildiğim için Iris'ten o gün nerede olduğu hakkında zaten ifade aldım. "Ofiste olması gerekiyordu ama son anda bir iş çıkmış."

Ethan'ın gözleri keskinleşti. "Yani, eğer ofiste olsaydı, en olası şüpheli o olurdu, değil mi? O saatte ofiste olacağını birçok kişi biliyordu, değil mi?"

Başımı sallarım.

"Ofis politikalarını iyi bilirim, Natalie. Masada oturarak bu noktaya gelmedim. Bayan Campbell arkasını kollamalı. Henüz tüm detayları bilmiyorum ama şimdiden birinin onu kovdurmaya çalıştığını söyleyebilirim."

Midemdeki rahatsızlık hissi giderek artıyor. Iris, bir departmanın başına geçmek için oldukça genç. Geçtiğimiz bir ay boyunca Pazarlama Departmanı'ndaki dinamikleri yakından takip ettim. Onun terfi ettiğinde departman içinde bazı kıskançlıklar olduğunu hep biliyordum, ama birinin onu kasten sabote edeceğini hiç tahmin etmemiştim. Pazarlama Departmanındaki herkes onun ne kadar çok çalıştığını biliyor. O göreve geldiğinden beri departman gelişip satışlar arttı.

Pazarlama Departmanı, Thalvyn'in güç merkezidir. O çökerse, şirket de çöker. Bu durum, son bir aydaki yeniden yapılanma sürecinde daha da netleşti.

İnterkom çaldı ve Clarice'in sesi duyuldu. "Bay Roland Blake sizi görmek istiyor, Bay Wilder."

Ethan koltuğundan yarı kalkar. "Roland mı? İçeri al."

Ben de ayağa kalkarım. "Belki gitmeliyim."

"Hayır, kal." Elini işaret eder. "Roland en büyük yatırımcılarımdan biri. Aynı zamanda babamın eski bir arkadaşı. New York'ta onu ziyarete gelmiş olmalı. Uzun kalacağını sanmıyorum ve bizim de yapmamız gereken çok iş var."

Cevap veremedi kapı açılır ve bir adam içeri girer. Tuz ve karabiber rengi saçları geriye taranmış, gri bir takım elbise giymiş. Altmışlı yaşların sonlarında gibi görünüyor, ama duruşundan sağlığına çok dikkat ettiği belli. Gümüş başlı bir baston taşıyor ve ağırlığını çoğunlukla bastona veriyor.

"Ethan!" diye seslendi gülümseyerek selam verirken. "Nasılsın, evlat?"

"Roland." Ethan ona nazik bir gülümseme attı. Aradaki farkı bir kez daha fark ettim. Benim önümde gülümsediğinde, gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyordu. Başkalarına gülümsediğinde ise sabırla mücadele ediyor gibi görünüyordu. Belki de hayal gücümün ürünüydü. "Buraya ne getirtti?"

"Manzara değişikliği. Birkaç hafta New York'ta olacağım. Yeni projeni görmeye geldim. Braxton'ın şirketlerinden birini satın aldığınıza inanamıyorum. O piç ne yaptı? Seni zorla satın almaya mı zorladı?"

"Hayır. İş modeliyle ilgilendim. Daha iyi hale getirebileceğimi ve başka bir şirketimle birleştirebileceğimi düşündüm. Otur Roland. Bu Natalie Thorne."

Roland bana dönüyor ve bana uzun uzun bakması garip bir tedirginlik yaratıyor. Selam vermek için başımı sallıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Blake."

"Adın ne demiştin?" "Natalie."

Gözleri üzerimde dolaştı, yüzümde takıldı ve Ethan boğazını temizledi. "Ne diyordun, Roland?"

Eşyalarımı topluyorum. "Sizi baş başa bırakayım. Ben ofisime geçiyorum, Bay Wilder."

"Ethan," diye düzeltti.

Ona sinirli bir bakış attım. Yatırımcısının önünde beni düzeltmesine gerek yoktu.

"Siz devam edin," dedi Bay Blake aniden. "Ben sonra gelirim. Sadece ofisinizi görmek istedim."

"Kalmak isterseniz, ben çıkabilirim," diyorum.

"Hayır, hayır." Arkasını dönüp geldiği gibi hızla odadan çıkar.

Kapı kapanınca onun arkasından bakıyorum. "Bir şey mi yaptım?"

Ethan kaşlarını çatıp tekrar oturur. "O hep biraz eksantrik olmuştur. Boş ver onu."

"Az önce onun en önemli yatırımcılarından biri olduğunu söyledin. Onun davranışlarına bu kadar kayıtsız kalman doğru mu?" Roland'ın benimle tanıştıktan sonra buradan nasıl kaçtığını görmedi mi?

"Geri geleceğini söyledi, gelir. Onu merak etme."

Yeniden oturmak üzereyken telefonum çaldı. Mesajlarıma baktım ve iç geçirdim. Sarah'dan gelmişti. Bugün yine geç kalacakmış. Sanırım akşam yemeğinde kendime bir şeyler hazırlamam gerekecek.

La Savante restoranının sahibi Staten Island'da başka bir şube açmaya karar verdiğinden beri, Sarah'nın işe gidip gelme süresi uzadı. Yakında zor bir konuşma olacağını hissediyorum. Seyahatin ona ne kadar yorucu geldiğini ben bile görebiliyorum.

Telefonu bir kenara bırakıp ayağa kalktım. "Eve gitmeliyim. Geç oldu ve yolda akşam yemeği almam lazım."

"Saat daha yedi." Ethan saatine bakıyor. "Ve bunu bitirmemiz gerekiyor. Akşam yemeğini burada yiyelim."

"Bence bu iyi bir fikir değil."

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz Clarice kapıyı kısa ve keskin bir şekilde çaldı ve kapıyı açtı. "Akşam yemeği sipariş edeyim mi, Bay Wilder?"

O başını salladı. "Gerek yok. Çıkmadan önce bana bir fincan kahve daha getir."

"Bir fincan kahve daha mı?" Ona baktım. "Clarice, öğle yemeği yemedi mi?"

Asistanı başını salladı.

Ona sert bir bakış attım. "Sen çocuk değilsin. Akşam yemeği ye."

Ethan omuzlarını kaldırdı. "Yalnız yemek yemeyi sevmiyorum."

Clarice'in ona baktığını fark ettim ama hiçbir şey söylemedi.

"Yani öğle yemeği yemedin ve akşam yemeği de yemeyeceksin. Bu hızla kahve içmeye devam edersen ülser olacaksın."

"Ben iyiyim. Sen eve git."

Gözünün ucuyla bana bir bakış attıktan sonra dikkatini önündeki belgelere geri verdi.

"Aptal değilim Ethan. Ne yaptığını biliyorum." "Senin neden bahsettiğini hiç anlamadım." "Seninle akşam yemeğine çıkmayacağım."

"Seni yemeğe davet etmiyorum."

"Ofiste de seninle akşam yemeği yemeyeceğim."

"Sen bil. Benim işim var."

Çenem sıkışıyor. Yemek yemeyecekti. Yemeyeceğini biliyorum. Gözlerinden belli. O inatçı bakış. İstedikini alamazsa yemek yemeyecekti.

Umursamamalıyım. Bunun benimle bir ilgisi yok. Eğer kendini aşırı çalışarak hasta etmek istiyorsa, bu onun sorunu. O bir yetişkin. Ondan ben sorumlu değilim.

Ancak son birkaç hafta birlikte çalıştıktan sonra, ona küçük şeylerde dikkat etmeyi alışkanlık haline getirdim. Yaralanmasından duyduğum suçluluk duygusu, zamanla başka bir şeye dönüştü: bir türlü kurtulamadığım bir özen gösterme alışkanlığı.

"Clarice," diyorum, sesim gergin, "bana baharatlı ton balıklı suşi sipariş edebilir misin?"

Ethan'ın dudaklarında yavaşça beliren gülümseme, ona tokat atmak istememe neden oluyor. Sandalyeye çöküp adama kötü bir bakış atıyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Ben de aynısından alayım."

Clarice odadan çıkar çıkmaz, "Sen tanıdığım en inatçı insansın," diye tıslarım.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Ethan dosyayı alır, içindeki sayfaları çevirir. "Sen benimle akşam yemeği yemek istediğin için ben de akşam yemeği yiyorum."

"Seninle akşam yemeğine çıkmayacağım!" diye onu sertçe düzeltiyorum. "Seninle ofiste akşam yemeği yiyeceğim."

"Arada fark var mı?" diye sorar, sakın bir şekilde. "Yemin ederim, patronum olmasaydın..."

Bu sefer gülümsemesi alaycıydı. "Çok uygunsuz, Bayan Thorne."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Öyle demek istemedim, bunu biliyorsun."

Diliyle tıkırdatma sesi çıkarır. "Sen öyle diyorsun."

"Sen dayanılmazsın!" diye bağıriyorum ve Ethan kaşlarını kaldırıyor.

"Bunu patronuna söylemen uygun mu?"

Ona keskin bir gülümseme attım. "Belki de beni kovmalısın."

Ethan sadece kendini beğenmiş bir şekilde bakıyor. "Hayır. Ama iyi denemeydi. Çabandan puan var."

Ona başka bir şey söylemek üzereyken, interkom tekrar çaldı ve Clarice'in sesi duyuldu. "Anneniz telefonda, Bay Wilder."

Ethan'ın sırtışı kayboldu. "Bağla."

Bir dakika sonra, telefonu hoparlöre aldı. "Her şey yolunda mı, anne?"

Ofisteki klimanın uğultusu arasında annemin sesini duyabiliyorum.

"Bu akşam aile yemeği var. Unuttun mu?"

"Ofisteyim. Bitirmem gereken işler var. Siz bensiz gidin."

"Az önce aile yemeği olduğunu söyledim." Neşeli ses keskinleşir.

"Beni arabaya binip seni almaya gelmek zorunda bırakma. Nick ve Elisha geliyor, senin de orada olmanı bekliyorum."

"Çalıştığımı söyledim."

Ethan sinirli ses tonuyla konuşur ve annesinin sesi sertleşir. "Sen hep çalışıyorsun. Seni iki haftadır görmedim. Ya buraya gel ya da bütün aileyi oraya götürürüm. Sen seç."

"Anne..."

"Harold!" Annesi birine seslenir. "Çocuklara Ethan'ın yeni ofisine yemeğe gideceğimizi söyle..."

"Geliyorum!" Ethan sesini yükseltir. "Geliyorum!"

"İyi. Ve o güzel bayanı da getir, fazla mesaiye zorladığın. Jake, çıktığında hala ofisinde olduğunu söyledi."

Ethan'ın gözleri benimkilere çarptı. Hızla başımı salladım ve o yavaşça, "Eminim başka planları vardır," dedi.

"Ona fazla mesai yaptırırken başka planları vardı eminim, evlat. Kız arkadaşını da getir, yoksa ikinizi almaya gelirim."

Telefon kesilir ve Ethan telefona bakar. Ben ona bakakalırım. "Annen."

"Belli ki."

"O... Ondan korkmuş gibisin."

Ethan her şeyi masanın üzerine bırakıp ayağa kalkar. "O korkunç bir kadın. Sakın onun seni ikna etmesine izin verme. Hadi."

"Bekle, gerçekten seninle mi gidiyorum?" Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Helen Wilder seni çağırdığında, hayır demek senin yararına olmaz. Ayrıca, zaten birlikte akşam yemeği yiyecektik. Şimdi ailem de var, aramızda birçok tampon olacak."

Daha kararlı bir şekilde "hayır" diyebilirdim, ama Ethan'ın ailesiyle tanışmak ve onun içinde büyüdüğü insanları görmek çok cazip geliyor. Ayrıca, onu korkutabilen tek kadını gerçekten tanımak istiyorum.

AKŞAM HAVASI, YAZIN BUNALTICI SICAĞININ KALINTILARINI TAŞIYOR

sıcaklığını taşıyor. Bu saatte bile şehir hayatla dolup taşıyor; sarı taksiler trafikte dolanırken, yayalar her şeye ikinci bir deri gibi yapışan nemli havaya rağmen kaldırımlarda yürüyorlar.

Sonunda vardığımızda, kendimi gergin hissediyorum.

Wilder ailesinin evi, Park Avenue'daki kahverengi taştan yapılmış bina, akşam ışıkları altında yumuşak bir şekilde parlıyor, koyu tuğla cephesi alacakaranlıkta soluklaşıyor. Yüksek, kemerli pencerelerden altın rengi ışık sızıyor,

içerideki yaşamı ima ediyor. Duvarları sarmaşıklar kaplamış, gece esintisinde hafifçe sallanırken, parlak siyah kapı cilalanmış, bizi içeri davet ediyor.

"Bu kötü bir fikirdi," diye mırıldandım. "Ne düşünüyordum ki?"

Ethan benim için arabanın kapısını açıyor. "Şarabı çoktan aldın, buradayız. Vazgeçmek için çok geç."

Ona umut dolu bir bakış attım. "Şarabı onlara verebilirsin. Ben taksiyle dönerim."

Ön kolunu arabanın tavanına dayayıp, gözlerinde muzip bir ifadeyle bana bakar. "Seni korkak biri olarak görmemiştim, Natalie."

Dudaklarım aralanır. Sonra birbirine bastırırım. "Ben korkak değilim." "Kanıtla."

Sol elini uzatır.

Çenem sıkışır. "Buna kanmayacağım. Ben çocuk değilim. Bana korkak dediğin için beni kızdırabileceğini sanma."

"Korkak," dedi yumuşak bir sesle, gözlerimi yakıcı bir yoğunlukla tutarak.

Taksiyle eve dönmek akıllıca bir karar. Ethan'la şu anda olduğumdan daha fazla ilişki kurmamalıyım. Bu benim iyiliğim için. Eğer iki kez yanarsam, suç bende.

Ancak, ayaklarım arabadan dışarı sarkar ve arabadan inip onunla yüz yüze gelirim. "Bunu senin istediğin için yapmıyorum. Bilmeni isterim."

Ethan bana doğru bir adım atar, göğsüm onun göğsüne yapışır. "Tabii ki değil."

Kokusu o zamanki gibi. Temiz, topraksı, hafif erkeksi.

Bu koku beni her zaman çekmişti ve şimdi de farklı değil.

"Uygunsuz bir şey yaparsan," diye başlıyorum, nefes almakta zorlanarak, beni böyle çevrelediği için düzgün düşünmeye çalışarak.

"Uygunsuz mu?" Ethan, alaycı bir tonla sorar. "Nasıl uygunsuz? Bunu mu?"

Eğildi ve ben donakaldım. Dudakları benimkilere değdi, yumuşak, okşayıcı ve karnımın alt kısmını acıtan bir arzuyla kasılmaya başladı. Hayır. Hayır!

Ama geri çekilmiyorum.

Ellerim kalkıp göğsüne bastırıyor. Onu itmem gerekiyor, ama sokak lambasının yumuşak ışığı altında dururken, Ethan'ın dudakları benim dudaklarıma değiyor, beni yakıyor, yıllar önce gömdüğüm arzuları uyandırıyor, parmaklarım onun yeleğine gömülüyor.

Ağzı sıcak ve savunmamı yıkıyor. O benim ilk sevgilimdi ve şimdi yine burada, ikinci öpücüğümü çalıyor. Vücudunun benim üzerimde durmasının, içinde hareket ederken lezzetli ağırlığının beni bastırmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Derisinin tadı. Ağzının her santimimi kaplaması.

Hepsini unutmuştum. Ve hepsi bir anda geri geliyor.

Ethan beni yatağında çılgına çevirmişti. Bekaretimi almıştı ve bedenimin tam sahibi olduğunu ilan ederek, tek hatırladığım şey onun adı olana kadar çılgılık attırmıştı. Bana sadece kitaplarda okuduğum bir dünyayı göstermişti.

Ve şimdi beni öperken, bir eli ensemden, diğeri belimde, bacaklarımı titriyor.

Ne yapıyorum ben?

Neden ona bunu yapmasına izin veriyorum? Neden onu itmiyorum?

Bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesi, gerçeklik etrafımda çökünce gözlerimi kocaman açıyor. Ethan anında beni göğsüne çekip, ceketıyla beni koruyor.

"Boşuna uğraşma, ağabey. Kanıtı aldım bile." Bir kadın sesi beni dondu.

Ağabey mi?

BÖLÜM 6

NATALIE

"SADECE SEN VARSIN, MEGAN." ETHAN SINIRLI BIR SESLE KONUŞUYOR. "O RESMİ SİL."

"Üzgünüm. Yapamam," kız alaycı bir sesle söylüyor. "Beni kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Ethan ceketini indirir. "Sil yoksa kameranı kırarım." "Annem duyacak. Bunu bana Noel'de o aldı."

Kız kardeşi.

Kızın yüzündeki utanç ifadesini izliyorum. Yirmili yaşların başında gibi görünüyor, Ethan'la aynı kehribar rengi gözleri ve ustaca toplanmış siyah saçları var.

"Ben onun kız arkadaşı değilim."

Megan kaşlarını kaldırdıktan sonra, profesyonel bir kamera gibi görünen cihazla çektiği fotoğrafa bakıyormuş gibi yaptı. "Gerçekten mi? O zaman neden ağabeyimin dili boğazında değildi?"

Yanaklarım kızardı. "Ben... O..."

"Megan!" Ethan ona bağırır ve Megan ellerini kalçalarına koyarak meydan okurcasına durur.

"Yalan mı söylüyorsunuz?" diye sorar. "İkiniz öpüşüyordunuz. Bu suç değil. Sadece kız arkadaşının adını öğrenmek istiyorum."

"Sana yapmayacağımı söyledim..."

"Çocuklar, dışarıda ne kavga ediyorsunuz?" Ön kapı açılırken keskin bir ses duyulur. "Kavga etmek istiyorsanız, normal insanlar gibi içeride yapın. Sokakta değil."

Bir adam dışarı çıkarken gözlerim kapıya kaydı. Bir an için tamamen donakaldım.

Ethan yirmi yıl sonra böyle mi olacak?

Merdivenlerin başında duran adamın koyu renk saçları geriye taranmış ve kehribar rengi gözleri hafif bir öfkeyle doludur. Ethan'ın her zamanki kusursuz takım elbiseleri yerine giydiği rahat gömlek ve pantolon dışında, Ethan'ın yaşlı hali gibi görünüyor.

"Merhaba baba!" Megan merdivenleri zıplayarak çıkar ve adamın yanağına öpücük kondurur. "Ethan'ı ne yaparken yakaladım, görene kadar bekle."

"Megan, o fotoğrafı sil!" Ethan gürledi.

"Yap da gör!" Megan alaycı bir şekilde karşılık verir ve binanın içine koşar.

Ethan'ın tüm vücudu kaskatı kesildi ve yaralı elini yumruk haline getirdiğini gördüm.

"Kes şunu," diye fısıldayarak elini tutup parmaklarını hafifçe açtım. "Elini bükmemelisin. Kamerayı sonra ondan alırsınız."

"Bu yüzden eve gelmek istemiyorum," diye mırıldanır ve beni merdivenlere doğru iter.

"Demek bu senin bayan arkadaşın," diye selamladı babası. "Harold Wilder." "Natalie Thorne. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben onun çalışanı, kadın arkadaşı değilim."

Harold'ın bakışları Ethan'a kaydı ve anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Eğer siz gençler bugünlerde böyle diyorsanız, bana karışmak bana düşmez."

Bakışlarını takip ettim ve rujumun Ethan'ın ağzında belirgin bir leke bıraktığını gördüm.

Oh, Tanrım. Utanç dalgaları beni sarmaladı.

"Annene geldiğini söylerim. Arabanın kapısını kapatsan iyi olur."

Bakıyorum ve şarap şişesinin araba koltuğunda unutulmuş olduğunu görüyorum. Merdivenlerden aceleyle inip şişeyi alıp Ethan'ın

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Etiketi inceler ve sonra içten bir memnuniyetle gülümser. "Helen iyi beyaz şarabı sever. Mükemmel seçim. Ben açayım."

Ön kapıyı kapatıp içeri girerken, bizi cilalı mermer zeminleri ve zevkli sanat eserleriyle aydınlık antrede bırakıyor.

Babası duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra Ethan'ı kravatından tutup kolumu kaldırdım ve aynı anda öfkeyle tısladım. "Buraya gel."

O itaatkar bir şekilde eğildi, ne yapmaya çalıştığımı sorgulamadı bile. Utanç içinde kolumla dudaklarından rujunu sildim. "Buraya geleli bir dakika bile olmadı Ethan, ama ailesi şimdiden benim hakkımda en kötüsünü düşünüyor!"

"Benim kız arkadaşım olmak onların gözünde kötü bir şey değil," diyor Ethan, ama ben ona öfkeyle bakıyorum.

"Kapa çeneni ve silmeme izin ver."

Beni sabırla izliyor, gözlerinde altın kıvılcımlar gibi eğlence dans ediyor. Yüzüm yanıyor. "Tek kelime etme Ethan. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum."

"Ben hiçbir şey demedim."

"Hepsi senin suçun," diyorum sertçe. "Fırsatım varken bırakmalıydım."

Bana öfkeyle bağırırken tek kelime etmeden dinliyor. Onu bıraktığımda, sakın bir şekilde dikleşip kravatını düzeltiyor. Ancak içeri girmek yerine elimi tutuyor ve beyaz ipek bluzumun kolunu endişeyle inceliyor. "Gömleğin mahvolmuş. Annem fark edecek. Ona ne diyeceksin?"

Elimi çekip, hayal kırıklığıyla ona dişlerimi göstererek diyorum. "Oğlunun bana sarkıntılık yaptığını söylersem, o ne hisseder sence?"

Ethan, gözlerindeki öfke olmasa ikna edici olabilecek bir bakışla bana bakar. "Ben hiçbir şeye dokunmadım. Sen de bana öpüştün."

"Ben... O yüzden..." diye kekeliyorum.

"Kabul et, Natalie." Ethan bana öfkeli bir bakış attı, gözleri avcı gibi kısıldı. "İstedığın kadar inkar et, ama hala beni istiyorsun."

Nefes nefese, onu itip kapıya doğru yürürken eve gitmeye hazırdım, ama o beni kolumdan yakaladı ve sırtım duvara çarpana kadar beni döndürdü. Vücudu benimkine bastırıyordu, sesi kontrol etmekte zorlanan arzuyla boğuktu. "Sabrımı zorlamayı seviyor gibisin. Ben bir kadına zorla sahip olacak türden bir adam değilim, Natalie. Dokunmamı istemiyorsan, söyle. Bir sesin var. Kullan onu."

Onu durduracak sözleri söylemek için ağzımı açıyorum, ama eli bluzumun altına kayıyor, çıplak karnımı usta parmaklarıyla okşuyor ve reddetme sözleri boğazımda takılıyor. Ona tokat atmalıyım. Dizimi kaldırıp hayalarına tekme atmalıyım. Yapmalıyım...

Parmakları kasıtlı bir yavaşlıkla tenime dokunurken bacaklarım birbirine sıkışıyor. Dokunuşu, görmezden gelemeyeceğim bir ateş ve yakıcı bir arzu izi bırakıyor. Tüm bunlara son verecek sözleri ağzımdan çıkaramıyorum.

"Kedi dilini mi yedi?" Ethan kulağıma fısıldadı, cildime değen sıcak nefesi beni istenmeyen bir zevkle titretti. Diğer eli çenemi kavradı, yüzümü ona çevirmeye zorladı ve ben tüm öfkemle ona baktım.

"Hiç değişmemişsin, biliyor musun? Hâlâ çok hassassın. En ufak bir dokunuş bile seni heyecanlandırıyor. Başka ne değişmedi acaba?"

İçimde bir ateş yanıyor, öfke ve arzunun oluşturduğu bir girdap, mantıklı düşüncelerimi yok etmek üzere. Onu iki elimle itiyorum. "Yeter!"

Gözlerim alev alev yanarken, onu bir adım daha geri itiyorum. "Artık saf bir kız değilim, Ethan. Hatırladığın o hayranlık dolu kız değilim. Bu sefer kafamı kullanmayı biliyorum ve hayatımı ikinci kez mahvetmene izin vermeyeceğim."

Yüzü tehlikeli bir şekilde gerildi. "Hayatını nasıl mahvettim?"

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle bükülür, kalbim eski yaralarla ağrır. "O zamanlar senin için o kadar önemsizdim ki, işim bittiğinde beni sonuçlarıyla baş başa bıraktın. Her şey değişti çünkü beni kardeşim aleyhine kullanmak istedin. Her şeyimi kaybettim

Her şeyimi kaybettim. Vücudum sana çekici gelebilir, ama bu benim arzularımın kölesi olduğum anlamına gelmez. Siktir git. Ben gidiyorum."

Öfke ve incinmişlikle dolmuş bir şekilde yanından geçiyorum. Beni yakaladığında, elim havaya uçuyor ve yanağına sertçe çarpıyor.

Onu, az önce yaptığım şeye şaşkınlıkla bakarken zaman durur. Kızgın görünmüyor, ama yüzüne bir maske gibi bir perde iner.

Kontrolümü kaybettiğim için dehşete kapılıp elimi indiriyorum. "Ben... ben istemeden..."

"Ethan?" Ayak sesleri yaklaşıyor, tanıdık bir kadın sesi beni irkiltir.

Ethan'ın annesi mükemmel bir zamanlamayla salona girerken hızla bir adım geri çekildim. "Siz ikiniz hala burada ne yapıyorsunuz? Yemekler soğuyor."

Helen Wilder, gümüş grisi saçlarını zarif bir topuzda toplamış, soluk mavi bluzu her hareketinde incecik vücudunu vurgulayan, siyah pantolonuyla sade bir zenginlik sergileyen zarif bir kadındır. İnci küpeler takmış, boynunda sade ama pahalı görünümlü bir kolye vardır.

Sıcak ela gözleri ve özenle bakılmış hafif bronz teniyle çok güzeldir.

"Sen Natalie olmalısın." Sıcak bir gülümsemeye, sesinde eski zenginlerin kültürlü tonları var. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Ben..." Ethan'a bakıyorum, o da dikkatlice kontrol ettiği bir ifadeyle annesine bakıyor. "Aslında ben çıkıyordum. Bir işim çıktı."

"Saçmalama, canım." Helen kolunu nazikçe ama kararlı bir şekilde dirseğime doladı. "Eğer bir bahane uydurmak istiyorsan, daha iyisini bulmalıydın. Hadi gel. Sen de Ethan. Kardeşlerine iyi davran."

Kaçış yollarımı etkili bir şekilde kesiyor ve ben endişeyle omzumun üzerinden kapıya bakıyorum. "Aile zamanını bölmek istemiyorum."

"Saçmalama. Sen davetlisin."

Beni, zevkli antikalar ve aile fotoğraflarıyla dekore edilmiş devasa bir oturma odasından geçerek, zarif bir yemek odasına açılan çift kapıdan içeriye götürüyor. Her yerde resimler asılı

; durup hepsine iyice bakabilmeyi dilerdim. Wilder ailesinin evi, gösterişten çok kaliteye önem verilerek zevkli bir şekilde dekore edilmiş. Para kokmuyor, ama nesiller boyu birikmiş sessiz bir zenginliği fısıldıyor.

Yemekler maun masaya çoktan servis edilmiş, Harold baş köşede oturmuş, burnuna takmış olduğu okuma gözlükleriyle tabletinde bir şeyler okuyor.

"Oh, Harold. Onu kaldır. Hemen."

Bay Wilder, karısına uzun bir bakış attıktan sonra tableti tabağının yanına koydu, gözlüklerini düzgünce katlayıp tabletin üzerine yerleştirdi. Onun yanında oturan Megan, kamerasıyla oynuyor ve bana anlamlı bakışlar atıyor. Gözlerim onunla buluştuğunda bana göz kırıyor. Masanın diğer ucunda, tel çerçeveli gözlükleri olan başka bir adam, yanındaki kadınla gergin bir tartışma içinde. İkiisi de pek mutlu görünmüyor.

Biz içeri girerken, büyük bir tabak taşıyan sarışın bir adam içeri giriyor, rahat tavırları ve kendine güveni hemen göze çarpıyor. "Sanırım tavuğun biraz fazla pişti anne. Fırının zamanlayıcısını tamir ettirmeni söylüyorum sana."

"Natalie, bu Caleb," Helen gururla tanıttı. "O benim ortanca ocuğum. Gözlüklü olan Nick. O ikinci en küçük ocuk, Nick'in yanında oturan kadın ise Elisha, karısı. Megan'la tanışmışsındır herhalde. O en kğmz. Caleb'in arkasında ekmek çubuklarını getiren ise Jake."

Jake bana bakar ve adımını durdurur. "Natalie?"

Gözleri Ethan'a kayar ve Jake'in kardeşini incelerken yüzünde bir ihtiyat belirtisi görürüm. "Onu da getireceğini bilmiyordum."

"Natalie'yi ben davet ettim Jake," der Helen sertçe. "şimdi hepiniz oturun. Güzel bir aile yemeği yiyeceğiz."

Beni bir sandalyeye oturtur, Ethan da yanıma oturur. Bir dakika önce Ethan'a tokat attığımı hatırlamamaya çalışarak sert bir şekilde otururum.

"Ee, Natalie, sen ve kardeşim nasıl tanıştınız?" Megan, muzip bir gülümsemeyle sordu.

"O benim patronum," diye cevap veriyorum, sesimi dikkatlice kontrol ederek.

"Patronun mu?" Megan'ın gözleri teatral bir şaşkınlıkla açılır. "Bu çok garip. İkinizi gördüğüme yemin edebilirim... Ah! Neden tekmeledin?!"

Ethan'a suçlayıcı bir bakış atıyor.

"Ethan!" Annesi onu onaylamayan bir ifadeyle ters ters bakar.

Ethan masumca omuz silker. "Üzgünüm. Bacaklarım çok uzun. Rahat etmeye çalışıyordum."

"Ayağına dikkat et," diye Helen onu uyarır.

"Dikkat etmesi gereken tek şey o değil," Megan alçak sesle kıkırdar.

"Megan, konuşmayı kesmezsen yeni arabanın ödemelerini durdururum." Ethan'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısılır.

Megan öfkeyle nefesini tutar. "Bunu yapamazsın!" Başını çaresizce babasına çevirir. "Bunu yapamaz, değil mi baba?"

Babaları kardeş kavgasına karışmak istemediği için, rahatsız olmadan kızartılmış tavuğu kesmeye devam eder. "Sen araba istemiştin. O da sana bir tane almayı teklif etti. Bu ikinizin arasında. Natalie," bana içten bir ilgiyle bakar, "Jake, insan kaynakları müdürü olduğunu söyledi. Yeniden yapılanma nedeniyle çok meşgul olmalısın."

Konunun değişmesine minnettar olarak gülümsedim. "Evet, ben..."

"Evet, Natalie. Ethan seni ne kadar meşgul ediyor?" Megan kötü bir zevkle sırıtır. Kemik peşinde bir köpek gibi ve Ethan ona hırladığında anneleri sesini yükseltiyor.

"Yeter! Megan, kardeşinle dalga geçmeyi bırak. Ethan, paranı kız kardeşini ezmek için kullanmayı bırak!"

"Ben hiçbir şey yapmadım," Ethan abartılı bir masumiyetle itiraz eder. "Sebepsiz yere konuşuyor. Kendi hayatı yok mu?"

"Oh, evet. Yeni erkek arkadaşın nasıl, Megan?" Caleb tabağındaki patates püresinden bir lokma alır, sesi kasıtlı olarak rahat. "Dün onun motosikletinde seni gördüm."

"Bisiklet mi?" Helen'in sesi endişeyle keskinleşir. "Motosiklet mi, Megan?"

Tüm gözler Megan'a çevrilir. Megan, annesinin dehşet dolu bakışlarından kaçınarak, farlara yakalanmış bir geyik gibi donakalır.

"Ben... Caleb ne dediğini bilmiyor. Ve benim erkek arkadaşım yok."

"Dur biraz." Jake kaşlarını çatarak avukatlık içgüdüğü devreye girer. "Bir sınıf arkadaşının motosikleti olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O senin erkek arkadaşın mı? Baba, o kız çıkacak yaşta mı?"

"Adı ne, Megan?" Harold babacan bir otoriteyle sorar.

"Bisikletlerde kaç kaza olduğunu biliyor musun?" Helen, gerçekten üzgün görünerek ısrar etti. "Bu yüzden hiçbir oğluma bisiklet almadım."

"Ne?" Megan'ın gözleri Jake'e intikamcı bir sevinçle bakıyor. "Neden bahsediyorsun anne? Jake'in garajında bir Harley var..."

Jake koltuğundan fırlayarak kız kardeşinin ağzını eliyle kapatır. "Bir arkadaşım için saklıyorum!"

"Jake!" Annesinin çatalı tabağına çarpar.

"Harley'in mi var?" Jake'in babası, karısının üzüntüsüne rağmen etkilenmiş görünüyor. "Hangisi?"

"Harold!"

"Fat Boy," Jake, memnun ve utangaç bir ifadeyle tekrar otururken itiraf eder. "Harlem'deki bir barda bir motorcudan aldım. Tamir ettim. Özelleştirdim..."

"Az önce bir arkadaşın için sakladığını söylemiştin, Jake!" Helen dehşete kapılmış görünüyor.

"Evet, öyle. Ben. Arkadaşım benim. Ben kendi arkadaşım," Jake kusursuz bir mantıkla kendini savunur.

"İyi iş, Jake." Nick başını sallar, Elisha ise sinirli görünür. "Sadece bir bisiklet, dünyanın sonu değil."

"Sadece bir motosiklet değil. O, Motosiklet," Caleb bariz bir zevkle işaret eder.

Elisha gözlerini devirir ve ilgisiz bir şekilde yemeğine odaklanır.

"Bisiklet mi, Bisiklet mi, umurumda değil," Helen öfkeyle söylüyor. "Onu sürmeni istemiyorum, Jake!"

"Duymadın mı?" Jake ona inanamayan bir ifadeyle bakar. "Bisiklet süren ben değilim. Senin küçük kızın şehirde bisiklet sürüyor, üstelik üzerinde yabancı bir adamla."

"Seni pislik..." Megan başlar. "Dilin diline!"

Yemek daha yeni başlamışken, masanın etrafında kaos patlak verdi. Bana açıkça zevkle sırtan Caleb'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o "Rica ederim" diyor.

Ethan kulağıma fısıldar. "Her zaman böyledir. Hadi yemeğimizi yiyip gidelim."

Bana bir parça tavuk kesip tabağıma özenle doldurduktan sonra kendi tabağına geçti.

Gürültülü akşam yemeği sohbetinden dolayı yemeğime konsantre olamıyorum. Bir tartışma çıkmış olsa da, gerçek bir kavga değil, daha çok sıradan bir atışma gibi görünüyor. Herkes yemek yerken, Bayan Wilder uzun yılların verdiği sabırla Jake ve Megan'a nutuk çekiyor. Caleb tartışmaya bomba gibi sözler atıyor ve herkes ona ters ters bakıyor. Nick ve karısı birbirlerine ve yemeklerine daha çok odaklanmış durumda, Harold ise bisikletine ve yemeğine aynı derecede ilgi gösteriyor.

Çocukluğumda evimizde akşam yemekleri sessiz ve gergin geçerdi. Masada konuşmama asla izin verilmezdi. Ben sessizce otururken, annem ve Lucas hep konuşturlardı.

Canlı akşam yemeğine bakarken, derinlerde bir yerlere gömdüğüm bir anı aklıma geldi. Altıncı sınıfta heceleme yarışmasını kazanmıştım ve heyecandan patlamak üzereydim. Annem her zaman bana hiçbir zaman yararlı bir şey söylemediğimi, bu yüzden çenemi kapalı tutmam gerektiğini söylerdi. O akşam yemeğinde makarna ve peynir vardı. Neden bilmiyorum, tadı hala damağımda. Annem pek iyi bir aşçı olmadığı için biraz taneli ve kireçliydi. Kardeşim anneme basketbol maçından bahsediyordu, ben de onları böldüm. Sadece heceleme yarışmasını kazandığımı söylemek istemiştım. Annemin Lucas'a baktığı gibi gururla bana bakmasını istiyordum.

O bana dönüp baktığında gözlerindeki tiksintiyi hala hatırlıyorum, Lucas'ın sinirli iç çekişi küçük yemek odasında yankılanıyordu.

odasında yankılanıyordu. Tek kelime etmeden tabağını alıp mutfağa götürdü ve beni de peşinden sürükledi. Akşam yemeğimin geri kalanını mutfakta tezgahın başında tek başıma bitirmek zorunda kaldım.

Bu anıyı bugüne kadar unutmuştum.

Annemin Lucas'ı daha çok sevdiğini hep biliyordum. Hayatının mahvolduğunu, babamın bizi terk ettiğini, daha önce ev hanımıyken çalışmak zorunda kaldığını benim yüzümden olduğunu söylüyordu. Zaman geçtikçe, büyüdükçe, ondan bir şekilde sevgi görmeye çalışıyordum. Ama o, Bayan Wilder'ın çocuklarına yaptığı gibi, sesinde sevgiyle beni azarlamadı hiç. Bana hiç gururla bakmadı. Beni hiç şımartmadı.

Ailem en idealist ailelerden değildi, ama onlar benim ailemdi ve sahip olduğum tek şeydi. Bana sırtlarını dönmeleri yıkıcı bir etki yarattı. Üç yıl önce annem bana ulaştığında, ilk başta temkinli davrandım, ama hiç sahip olamadığım şeyi elde etme arzusu hala içimdeydi. Her zaman onun onayını, sevgisini arzulamıştım.

Göz ucuyla Ethan'a bakarken kalbim çarpıyor. Onun annesinin onayını almak için hiç endişelenmesi gerekmediğini düşünüyorum. Bay ve Bayan Wilder çocuklarını açıkça çok seviyorlar. Bunu gören herkes anlayabilir.

Ethan ailesini sinir bozucu mu buluyor?

Bir evi olduğu, onu kollarını açarak karşılayan insanlar olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu? Bunun bir lütuf olduğunu farkında mı?

"Natalie, canım?"

Bayan Wilder'ın sesiyle başımı kaldırıyorum. "Affedersiniz. Bir şey mi dediniz?"

"Neye bu kadar dalmışsın?" Helen sıcak bir şekilde gülümser. "Harold, Ethan'la ne zamandır tanıştığınızı soruyordu."

"Beş yıl." Cevap, kendimi durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Sizi yeni tanıştınız sanıyordum." Panikle dudaklarım aralanır. "Şey..."

"Beş yıl önce tanışmıştık," Ethan, hiç tereddüt etmeden beni kurtardı. "Birlikte çalışmaya yeni başladık."

"Anlıyorum." Annesinin yüzü gözle görülür şekilde gevşedi. "Oğlumu nasıl buluyorsun, Natalie?"

Tedirgin bir şekilde Ethan'a doğrudan bakmamaya çalışıyorum. "O... Çok çalışkan."

Helen içten bir sevinçle güler. "Evet, öyle. Bütün çocuklarım çalışkan, ama Ethan en hırslısı."

"Nick de aynı derecede çalışkan!" Elisha aniden patladı. Masaya ağır bir battaniye gibi sessizlik çöktü.

"Eli," kocası hoşnutsuz bir sesle onu uyarır.

"Ne?" Elisha kocasının elini iterek aniden ayağa kalkar. "Sanki sen bütün gün hiçbir şey yapmıyormuşsun gibi konuşuyor. Bu yüzden buraya gelmek istemedim!"

Topuklarını dönerek, ani patlamadan şaşkına dönmüş beni geride bırakarak odadan çıkar.

Nick derin bir nefes alır ve ayağa kalkar. "Kusura bakma. Hamileliği ile başa çıkamıyor."

O da onun peşinden koşar ve Helen ona sempatiyle bakar. "Onu affet Natalie, canım. Elisha kocasına çok düşkündür. Hamilelik hormonları yüzünden. İkinci üç aylık dönemine girdi."

Nick söylemeden onun hamile olduğunu bile bilmiyordum, ama elbisesinin kesimi bebek karnını gizleyecek kadar boldu.

Helen'e nazik bir gülümseme attım. "Önemli değil."

"Nick çok çalışıyor. Kendi teknoloji şirketi var." Bayan Wilder, birkaç saniye önceki patlamadan hiç etkilenmemiş gibi çocuklarına gülümsüyor. "Megan moda tasarımcısı olmak için okuyor. Caleb pazarlama alanında çalışıyor, danışmanlık yapıyor."

"Hiçbir şirkete bağlı olmak istemiyorum." Caleb tembel bir gülümsemeyle kollarını başının üzerine uzattı. Sarı saçları ve mavi gözleriyle kardeşleri arasında en çok göze çarpan oydu. "Bana kalırsa, bu ailede yeterince hırslı insan var. Jake babamın hukuk bürosunu yönetiyor. Ethan şirketlerine takıntılı. Nick tuhaf biri ve Megan deli gibi çalışıyor. Birimiz tembel olmalı. Neden ben olmasın? Takım için fedakarlık yapabilirim."

Ethan onu hesaplayıcı gözlerle bakar. "Bu aklıma bir şey getirdi. Yeni şirketim için danışmanlık yapmana ihtiyacım olabilir."

Caleb'in gülümsemesi anında kaybolur. "Hayır, teşekkürler. Senin için çalışmaktan nefret ediyorum."

"Göreceğiz," der Ethan hafifçe, ağzını peçeteyle silerek.

"Sen serseri değilsin, tatlım." Helen Caleb'e sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Sen de çok çalışıyorsun. Ethan sadece işkolik. Bir şeye kafasını takarsa, hedefinden başka her şeyi unuttur." Bana anlamlı bir bakış atar. "Küçük imparatorluğunu kurmaya başladığında, düzenli olarak öğün atladığını fark ettim. Yemek yemek onun için bir angarya gibiydi. Günde üç öğün yemek yediğinden emin olmak zorundaydım ve her seferinde gerçekten yediğini kontrol ediyordum. En azından Nick kendine dikkat ediyor. Ethan ise umutsuz vaka. Onun için sürekli endişeleniyorum."

"Burada olduğumu biliyorsun," Ethan sinirli bir şekilde hatırlatır. "Ben çaresiz bir çocuk değilim, anne."

"Sen benim çocuğumsun," Helen ona sertçe söyler. "Senin için endişelenmeye hakkım var. Ama artık Natalie var, ben yokken o sana bakar."

"Bence..." Ethan ve annesi arasında umutsuzca bakıştım. "Bence burada bir yanlış anlaşılma var. Ethan ve ben sadece iş arkadaşlarıyız."

"Tabii, tabii." Megan, alaycı bir gülümsemeyle yanağını avucuna dayadı. "Ben de iş arkadaşlarımla düzenli olarak öpüşüyorum."

"Megan!" Ethan ona hırsıyla bağırır.

"Kız kardeşini azarlama," diye annesi onu azarlar. "İlişkinizi saklamanıza gerek yok. Hepimiz bu ailenin bir parçasıyız."

"O şey..." Yüzüm utançtan yanıyor.

"Tamam." Ethan aniden ayağa kalkar. "Geç oldu. Natalie'yi eve bırakacağım."

Annesi onu durdurur ve ayağa kalkar. "Natalie, canım, benimle gel. Hiç yemek yemedin. Sana yanına biraz yemek hazırlayayım."

"Gerçekten gerek yok..." Telaşla Ethan'a yardım için bakarım, ama hain herif açıkça eğlenerek başka yere bakar.

"Israr ediyorum." Helen beni elinden tutup kararlı bir şekilde mutfağa sürükledi.

Annemle baş başa kalınca, yemek istemediğimi söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. "Çok zayıfsın. Daha fazla yemelisin. Ethan'ın çalışanlarına ne kadar çok çalıştırdığını biliyorum. Eğer sana fazla mesai yaptırıyorsa, çok yorulmuş olmalısın."

O, şimdiye kadar gördüğüm en şık tupperware kaplara yiyecekleri koyuyor, her bir kap muhtemelen benim haftalık market bütçemden daha pahalı. Seçim benim için çoktan yapılmış, bu yüzden farklı bir yaklaşım deniyorum. "Bayan Wilder, bu kadar çok gerek yok."

"Sen iyi bir kızsın, Natalie." Omzunun üzerinden bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Ethan'ın seni bulmasına sevindim. Bir süredir aşk hayatı oldukça sıkıcıydı. Kendine bir kız bulabilecek mi diye endişelenmeye başlamıştım."

Neden herkes Ethan ve benim birlikte olmamızda bu kadar ısrarcı?

"Bayan Wilder..."

"Helen, canım."

"Helen," diye dikkatlice başlıyorum. "Aramızda gerçekten hiçbir şey yok. Ben sadece sıradan bir çalışanı..."

Bana dönüp lekeli koluma hafifçe dokundu, dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. "Bunu karbonatla yıkamalısın. Ruj lekelerini çıkarmaya yardımcı olur."

Kolumu mümkün olduğunca kıvırmaya çalışmıştım ama yemek yerken açılmış olmalıydı.

Yüzüm utançtan kızardı. "Öpüştüğümüzü itiraf ediyorum, ama hepsi o kadar. Duygularımız çok yoğundu. Hepsi bu. Başka bir şey yok..."

Helen gerçekten eğlenmiş gibi hafifçe güldü. "Başka bir kız olsaydı, farklı bir şey söylerdi. Ethan senin tipin değil mi?"

"Ne?" Şokla başımı kaldırdım.

Bayan Wilder beni merakla inceledi. "Oğlumu sevmiyor musun?"

"Hayır! Ben... Hayır! O çok iyi bir insan." Sözler ağzımdan zorla çıkıyor. Onun evinde dururken onun manipülatif olduğunu söylemenin çok nazik bir davranış olacağını sanmıyorum.

"Sadece iyi mi?" Annesi hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "O çok yakışıklı. Babasına çekmiş, biliyor musun? Harold'la tanıştığımızda, onun yüzüne aşık oldum. O ise benim paramı sevdi. İkimiz de birbirimize bu kadar derinden aşık olacağımızı tahmin etmemiştik."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Az önce gerçekten kendini sığ, kocasını da para düşkününü mü dedi? Bu, artık yüksek sesle itiraf edilebilecek bir şey mi?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi neşeyle gülüyor. "Ah canım. Sanırım sana yanlış bir izlenim verdim. Harold ve ben, insanların düzenli evlilik dediği bir evlilik yaptık. Birbirimize çok yakıştığımız için şanslıydık, ama her zaman çocuklarımızın kendi eşlerini seçmelerini istedik."

Bir kağıt torba çıkarır ve içindeki kapları içine koymaya başlar. "Kendine sıradan bir çalışan diyorsun, ama bence öyle değil. Oğlum işyerinde aşk ilişkileri yaşamaz. Ve o fazla mesai yaparken akşam yemeğine davet ettiğim ilk çalışan sen değilsin. Ama onu yanında getirdiğin ilk kişisin. Ve bu bana bir şey söylüyor." Bana dönerek, gözleri memnuniyetle parlar. "Ayrıca o, seni eve getiren ilk kızsın. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Oğlumu tanırım. Senin için önemli olmasaydın, seni ailesiyle tanıştırmazdı."

Ağzım kurudu. Kesinlikle yanılıyor.

"Bayan..."

"Helen," diye sabırla beni düzeltir.

"Evet, özür dilerim." Bir dakika dinlenip kendimi toparladıktan sonra konuma geri dönüyorum. "Bence bu olaya çok fazla anlam yüklüyorsun."

Bana kağıt torbayı uzatırken gözleri sevgiyle parlıyor. "Fark etmemiş olabilirsin, ama akşam yemeği boyunca Ethan kendi tabağındakinden çok senin tabağındakilerle ilgilendi. Sürekli senin tabağına yemek koyup, bardağını doldurdu. Oğlum kimseye böyle davranmaz, Natalie. Onunla bütün gün birlikte olmasam da, onu çok iyi tanıyorum. Sen onun için özelsin."

Elini nazikçe yanağıma koyar. "Bu yüzden sen de benim için özelsin."

Onun sözleri kalbimi deli gibi çarptırdı. Yanılıyor. Yanılmış olmalı.

“Görüşmek üzere. Bir ara öğle yemeğine gel.” “Teşekkürler,

Bayan Wilder.”

Kollarımdaki kağıt torbaya bakarak başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Yanağımı nazikçe okşadı. "Sen de kendine dikkat et, Natalie. Sanırım sen de oğlum gibi işkoliksin."

Suçluluk duygusuyla kızarıyorum. "Birçok insan bana güveniyor."

"Peki sen kime güveniyorsun?"

Sorusu beni suskun bırakıyor.

"SANA TOKAT ATTIĞIM İÇİN ÖZÜR DILERİM. YAPMAMALIYDIM."

Arabaya bineli yirmi dakika oldu ve Ethan bana tek kelime etmedi.

Bir an sonra, "Sorun yok. İz bırakmadın" diye mırıldanır.

Yanağına bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. Ancak yine de kendimi kontrol edemediğim için suçlu hissediyorum.

Daha fazla yorum yapmak durumu uzatmaktan başka bir işe yaramaz ve ben bunu istemiyorum. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ediyorum. Bunun yerine Helen'in bana sorduğu soruyu düşünüyorum.

Ben kime güveniyorum?

Arkadaşlarım var. Onlara güveniyorum. Sarah var. Iris de iyi bir arkadaş olmaya başladı.

Bunun dışında, gerçekten başka kimsem var mı?

Hayatın gerçeklerinden kaçmak için kendimi hep işe verdim. Anneme hiç bir sorunumu anlatmadım. Bunu yapmaya hakkım olduğunu bile sanmıyorum. Eskiden Lucas'ın yürüdüğü yeri bile taparcasına severdim, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, o benim sorunlarımı hiç dinlemezdi. Her zaman başımı okşayıp beni gönderirdi. Ama o zamanlar, birinden onay ve sevgi görmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki, bu bile bana yetiyordu.

Pencereden New York sokaklarının hızla akıp gitmesini izliyorum, göğsüm tanıdık bir acıyla sıkışıyor.

Bugün ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Gürültücü Wilder ailesinin arasında, onların birbirleriyle alay etmelerini, gülmelerini ve kavga etmelerini izlerken, hayatımın ne kadar zıt olduğunu gördüm.

Gerçekten bu kadar yalnız mıyım?

Hafta sonları çalışıyorum çünkü takılacak arkadaşım yok. Sinemaya gitmek istersem tek başıma gidiyorum. Akşam yemeğini tek başıma yiyorum. İşim dışında gerçekten neyim var ki?

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, gözlerimden istemeden yaşlar süzülüyor. Onları silmeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Ailen çok hoş."

"İyi mi?" Ethan inanamadan tekrarlar. "Onları tanımlamak için bu kelimeyi kullanmazdım. Onlar asi bir grup."

Gülümseyerek gözyaşlarımı tutamadan alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ya da belki de tuhaf olan sensin. Onlarla nasıl akraba olduğunu gerçekten anlamıyorum. Annen sosyetik bir kadındı sanıyordum."

"Öyle."

Ben başka bir şey söylemeyince, merakla bana bakıyor. "Senin kariyerin boyunca tanıştığın diğer sosyetik kadınlar gibi olmadığını düşünüyorsun."

"Neredeyse hiç tanışmadım," omuz silkiyorum.

"Tabii ki tanıştın." Ethan dikkatini tekrar yola verdi. "Braxton büyük partiler düzenlemesiyle tanınırdı." Ethan dikkatini tekrar yola verdi. "Annem onlar gibi davranmayı bilir, ama her zaman ailesine ve bahçeciliğe odaklanmayı tercih etmiştir. Her zaman çok ilgili bir anne olmuştur. Babam da hemen hemen aynıydı. Lüksü severler, ama bunun ötesine bakarsan, annem oldukça normal biridir."

"Senin aşk hayatına çok takıntılı," diyorum kuru bir şekilde.

"Onun istediği kadar çok çıkmıyorum."

"Ona göre hiç çıkmıyorsun."

Ethan omuzlarını rahat bir hareketle silker. "Belki." "Ayrıca eve hiç kız getirmediğini de söylüyor."

"Seni ben getirdim, değil mi?" Bana anlamlı bir bakış attı ve bu bakış midemi haince kıpırdatmaya başladı.

Ona uzun uzun baktım. "Nedense, bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum."

Gülümsemesi hafif ama kesinlikle tatmin olmuş. "Kaybedeceğin bir savaşa giriyorsun, Natalie."

Onun alaycı sözlerinin normalde olduğu gibi beni kızdırmaması beni rahatsız ediyor, bu yüzden yorumunu tamamen görmezden geliyorum.

Pencereden dışarı bakarak mırıldanıyorum, "Caleb'i seviyorum."

Araba aniden sarsılır ve ben korkuyla bir ses çıkararak destek için ön panele tutunurum. Ethan bana açıkça hoşnutsuzlukla bakıyor. "Caleb mi? Neden Caleb'den bahsediyorsun?"

Çok sarsılmış olduğum için uygun bir cevap veremedim omuz silktim. "Ah..."

"Sarışınları mı tercih edersin, Natalie?" Ethan'ın hem ciddi hem de sinirli sesi beni şok etti.

"Hiç... Hiç düşünmedim. Neden?"

Bana nefesimi kesen bir yoğunlukla bakıyor. "Caleb'in nesini seviyorsun?"

Bir an için öfkesini anlamadım. Sonra birdenbire anladım. "Kıskanıyor musun?" Bu düşünce o kadar ilginç ve beklenmedik ki, inanmakta zorlandım.

"Kıskanmak mı? Caleb'i mi?" Ethan'ın yüzünde ilk kez hafif bir kızarıklık görüyorum. "Hayır."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldandım, onun tepkisinden garip bir şekilde memnun olarak.

"Ne dedin?" diye sorar keskin bir sesle.

"Hiçbir şey." Hızla pencereden geçen arabalara bakarak, midemin neden düğümlendiğini merak ediyorum. Demek Ethan Wilder bile telaşlanabiliyor.

Adresimi onun arabasının navigasyon sistemine çoktan girmiştim ve o benim binamın otoparkına girdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Ethan, ben emniyet kemerimi çözmeden kapıdan çıkmış bile. Hızla arabamın kapısını açıyor. Bu çok küçük bir jest, daha önce hiç önemsememiştim, ama her kapıyı benim için açtığında ya da Megan'ın kamera sesini duyduğumuzda beni ceketle koruduğunda, içimde sıcak ve hoş olmayan bir his uyandırıyor. Tek istediğim bu adamı uzak tutmak, ama o benim savunmamı aşmanın yollarını bulmaya devam ediyor.

"Teşekkürler."

Arka koltuktan tupperware dolu kağıt torbayı çoktan almış. "Bunu içeriye götüreyim."

"Ben taşıyım," diye ısrar ediyorum ve çantayı almaya uzanıyorum.

"Geç oldu, Natalie. Seni tek başına binana kadar yürümene izin veremem."

Genelde saat dokuzda evde olurum, ama saat gece yarısı. Normalde eve geldiğimde bu civarda insanlar hâlâ uyanık olur. Boş sokak beni tedirgin ediyor, bu yüzden kabul ediyorum. "Tamam. Sadece girişe kadar."

Otopark, evimden iki dakikalık yürüme mesafesinde. Genelde sakinler yer altı garajına park ederler ama orada inşaat var, bu yüzden bina yönetimi bu otoparkı bizim için kiraladı.

Hızlıca yürüyorum, ama binama vardığımızda gece güvenlik görevlisinin yerinde olmadığını ve ön kapının açık olduğunu fark ediyorum. Donup kalıyorum, asansörün yanında sigara içip bizi ilgiyle izleyen iki adam görünce dudaklarımı sıkıyorum.

"Öte yandan," diye kekeliyorum, "belki beni daireme kadar geçirebilirsiniz. Tabii sizin için sorun olmazsa."

Ethan, şimdi bizi dikkatle izleyen iki adamı gözlemler. "Ben de öyle yapalım."

"Merdivenleri kullanalım."

Soru sormadan, şikayet etmeden beni takip ediyor.

Neyse ki adamlar bizi takip etmiyor, ama birkaç dakika sonra dairemin kapısına anahtarımı soktuğumda hala gerginim. Anahtarı çevirmeye çalışıyorum, ama kapı açılmıyor.

"Lanet olsun," diye içimden küfrediyorum, koridordan çıkmak için can atıyorum.

Ethan'ın eli elimi kapattı, sesi nazikti. "Bana bırak."

Tartışmıyorum, ona yer açmak için geri çekiliyorum. Kapının kilidini açıyor ve kolaylıkla benim için açıyor.

"Teşekkürler." Evimin güvenli ortamına girince yeniden nefes alabiliyorum. "Çantayı mutfak masasına bırakabilirsin. Düz ilerle, sağda."

Işıkları açıp kapıyı kapatıyorum ve bir an kapıya yaslanıyorum.

Mutfaka doğru ilerlerken, onun şimdi gitmesinin daha kolay olacağını biliyorum, ama o da yorgun görünüyor ve bu kadar bitkin halde araba kullanmasının ne kadar güvenli olacağını bilmiyorum. Aklımın sesine karşı, "Kahve ister misin?" diye soruyorum.

Mutfak kapısından bana dönüp bakar, yüzünde okunamayan bir ifade vardır.

"Tabii."

Alışkanlık olarak çantamı yere bırakıp yan masadaki telesekreterde mesaj var mı diye bakarım.

"Bir yeni mesajınız var."

Çantamın içindeki cüzdanımı ararken annemin sesi odayı doldurur. O tanıdık ses, belirgin bir nefretle dolu, beni tamamen donduracak kadar.

"Hawaii'ye mi gittin? Seni küçük sürtük! Sana daha fazla paraya ihtiyacım olduğunu söyledim, sen de yok dedin. Ama seyahate çıkacak kadar paran var mı? Hawaii'de ne işin var? Sen nankör, sürtük bir kızsın!" Sesi alkolden dolayı belirsiz. *"Ne oldu? New York'taki tüm erkeklere kendini satıp, şimdi de..."*

Kanım kulaklarımdan fışkırıyor, titrek ellerimle makineyi fişten çekmek için öne doğru uzanıyorum.

Ama çok geç.

Ethan çoktan duymuştu.

Mutfak kapısında duruyor, yüzünde tanımlayamadığım bir ifade var.

Neden? Neden burada olup bunu duymak zorundaydı? Neden onun aradığını bildiğim halde mesajı dinledim?

"Ben..." Nefes alamıyorum. "Lütfen git."

Nefes alamıyorum. Panik atak, tanıdık bir düşman gibi yaklaşıyor. Onca insan varken, neden o? Tanrım, bundan zevk alıyor olmalı... Beni yıkılmış, aşağılanmış görmekten.

"Natalie..." Bana yaklaşıyor ve ben başımı çeviriyorum, gözlerindeki acıma, iğrenme ya da daha kötüsü, tatmini görmek istemiyorum.

"Lütfen git."

Ciğerlerim oksijen almaya çalışıyor ama başaramıyor.
Tanıdık bir umutsuzluk beni bir dalga gibi
sarıyor. "Nat..."

"Git!" diye bağıyorum, sesim kırık ve boğuk, bu anda kendimden,
ondan, annemden, herkesten nefret ediyorum.

Bir saniye sonra kapının açıldığını duyuyorum. Sonra o gitmiş.

Yaprak gibi titreyerek kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum,
kilitliyorum ve sonra yere çöküyorum. Kollarımı bacaklarımın etrafına
dolayarak, çocukken yaptığım gibi kendimi tutuyorum — bildiğim tek
rahatlık bu.

"Sorun yok," diyorum, boş boş parke zemine bakarak. "Ben fahişe
değilim. Sorun yok. Ben iyiyim. Onun ne düşündüğü, kimsenin ne
düşündüğü umurumda değil."

Ethan'ın yüzündeki şok ifadesi hafızama kazınır ve ağlamamak
için yüzümü kollarımın arasına gömerim.

Neden onun gibi bir ailem olmadı? Neden annem onun annesi gibi
benim için endişelenmiyor?

Gözlerimden akan gözyaşları, acı çeken bir çocuk ve kırık bir
yetişkinin gözyaşları.

Neden bir kez olsun beni seven biri olamıyorum?

BÖLÜM 7

ETHAN

HALA OFISTE İŞİM VAR, AMA ELİM ANAHTARA UZANMIYOR

. İki saat oldu ve hala Natalie'nin binasının karşısındaki otoparkta duruyorum. Kapının diğer tarafından gelen onun acıklı hıçkırıkları kulaklarımda yankılanıyor. Yaralı elim, öfkeden direksiyona kaç kez vurduğumdan ağrıyor.

Gitmemeliydim. Bana vurmasına ya da bağırmasına izin vermeliydim, ama onu yalnız bırakmamalıyım.

Gözlerindeki aşağılanma, incinmişlikle karışık şaşkınlık, öfkelerendiriciydi. Mümkün olsaydı, telefonun ötesine uzanıp annesinin boynunu sıkardım. Kim çocuğuna böyle konuşur? Bu kadını tanıyorum. Üniversitede Lucas'ın mezuniyet törenine katılmıştı. O zamanlar sevgi dolu bir anne gibi görünüyordu.

Bu sevgi sadece bir maske miydi, yoksa sadece oğluna mı saklıyordu?

Gözlerimi kısaca kapatıp başımı koltuğun başlığına yasladım. Jake'e sözleşmeyi yazdırırken biraz araştırma yapmıştım. Maddi durumunun pek iyi olmadığını öğrenmek çok da zor olmamıştı. Bir yıl önce aldığı araba ikinci eldi. Tatil günlerini hep paraya çeviriyordu. Ben de iki ile ikiyi bir araya getirmiştım.

Para kesintisi, onu böyle şüpheli bir sözleşmeyi imzalamaya ikna etmek için bir teşvik olabilir. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Annesi ondan para alıyor. Mesajdan bu çok açık.

Ve ben bunu ona karşı kullandım.

Yolcu tarafındaki camın sert bir şekilde tıklanmasıyla başımı çevirdim. Sürpriz bir şekilde bir kadındı. Saçları parlak pembe, kısa ve dik, üzerinde büyük bir tişört ve şort vardı. Geç saate rağmen uyanık ve kararlı görünüyordu.

Ben tepki veremedi arabanın kapısını açıp oturdu. "Affedersiniz..."

"Sen Ethan Wilder'sın, değil mi?" Elini uzattı. "Ben Sarah Brown, Natalie'nin arkadaşıyım. Aynı zamanda ev arkadaşıyım."

İçimde bir alarm çalmaya başladı. "Natalie..."

"O iyi," Sarah beni rahatlatır. "Onu yatırdım, uyuyor. İşten dönerken arabayı burada park etmişsin. Yatak odamın penceresinden seni görebiliyorum, o yüzden kontrol etmeye geldim."

"Oh." Parmaklarımı uyluğuma vuruyorum. "Onu takip etmiyordum..."

"Biliyorum." Sarah omuz silkiyor. "Bana anlattı. Biraz dağılmıştı. Natalie gururlu bir kız. Mesajı duymam..."

"Bu onunla ilgili değil!" diye bağırdım. Natalie ona bunu anlatmış olmalıydı.

"Öyle demedim." Sarah yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırır. "Bak, ben sadece eve gitmeni söylemek için buraya geldim. Onu ben hallederim."

Arabanın kapı koluna uzanır ve ben onu durdururum. "Natalie'nin annesiyle ilişkisi nasıl?"

Sarah bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Natalie'nin sırlarını, onun kalbini kıran adama anlatmayacağım. Sen ve ailesi ona ömür boyu yetecek kadar zarar verdiniz."

Kapıyı açmaya çalışır ama ben hemen arabayı kilitlerim.

Gözleri büyür. "Sakin aklından bile geçirme..."

"Onun kalbini kırdın dedin." Başım dönüyor. "Tek gecelik bir ilişkiydi. Onun kalbini nasıl kırdım?"

Natalie'nin bunca yıldır gururunu incittiğim için bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Yanılmış mıyım? Daha fazlası mı vardı?

Sarah başını eğip keskin gözlerle beni değerlendiriyor. "Tek gecelik bir ilişki miydi? Gerçekten mi? Sabahın ikisinde onun apartmanının önünde ne işin vardı?"

Dudaklarımı sıkıp iç çekmeden önce, bir dalga gibi üzerime çöken kabullenme duygusu ile "Anlıyorum" diyorum.

"Sen onun ilkiydin," diyor Sarah aniden. "Her anlamda. Onun yaşadığı aile hayatından sonra, sen tam bir zıtlık oluşturunca. Bir fırsat gördün, onu yakaladın ve sonra onun ruhunu kırdın. Ailesi ona istenmediğini ve sevilmediğini söylemişti, sen de bunu pekiştirdin. O sadece kullanılmak için yeterince iyiydi. Bu, kolayca atlatılabilecek bir şey değil. O sana değer veriyordu. Kendi tarzında, ilk kez kendini görülmüş hissetti ve..."

Konuşurken, sözleri her saniye daha da heyecanlanıyor, yüzü öfkeden kızarıyor. Sonunda elini kaldırarak kendini durduruyor.

"Kapıyı aç. Öyle sinirliyim ki seni öldürebilirim."

İsteksizce elimi panele uzatıp düğmeye bastım. Kilit mekanizmasının sesi Sarah'nın bir nefes vermesine neden oldu, ardından pencereyi araladı. Başını çevirip bana baktı. "Arkadaşlarımla işlerini başkasına anlatma alışkanlığım yok, o yüzden sana karşı dürüst olacağım Ethan Wilder. Çok yakışıklı olabilirsiniz ama tam bir pisliksiniz. Natalie'ye yaptıkların yüzünden pisliğin tekisin. Bence ne sen ne de ailesi onu hak etmiyor. Natalie tatlı, çalışkan ve çok değerli bir insan, ama benim gözümde hepiniz çöp gibisiniz."

Çenem sıkılaşıyor. "Başka?"

"Evet." Bana keskin bir bakış attı. "Aynı zamanda, içimden bir ses senin arkadaşımı önemseydiğini söylüyor. Öyle olmasaydı, iki saat boyunca burada aptal gibi oturmazdın."

"Hakaretlere pek aldırılmaz, Bayan Brown."

"Peki, kızını geri almak istiyorsan, bunu kabullenmelisin, Bay Wilder."

Ona sert bir bakış attım. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum."

"Oh, hayır," Sarah alaycı bir sesle karşılık verdi. "Şimdi nasıl yaşayacağım? Ethan Wilder benden hoşlanmıyor."

"Söyleyecek bir şeyiniz varsa, Bayan Brown," diyorum dişlerimi sıkarak, "şimdi tam zamanı."

"Peki," diye ters bir şekilde cevap verdi. "Natalie'ye ilgi duyduğun çok açık. Niyetini bilmek istiyorum."

"Peki bunu seninle paylaşmam için bir neden var mı?" Onun her saniye daha da artan nefretimle alaycı bir şekilde soruyorum.

"Çünkü onun kalbine yaklaşmak istiyorsan benim desteğime ihtiyacın var. Natalie'nin kulağı benimde ve onun aksine ben dünyanın pisliklerle dolu olmadığını biliyorum. Beni ikna edersen, onu ikna etmeye çalışabilirim."

"Karşılığında ne istiyorsunuz?" Onu soğuk bir bakışla süzdüm.

Yüzü buz gibi oldu. "Diğer herkes gibi ben de parayı severim, Bay Wilder, ama Natalie benim en iyi arkadaşım. Onun mutluluğu, bana verebileceğiniz her şeyden daha değerli benim için."

Onu incelerken, isteksizce ona saygı duymaya başlıyorum. "Kişisel işlerimi kimseyle paylaşma alışkanlığım yok. Ama Natalie'nin mali durumu hakkında bilgi almak istiyorum."

Sarah sinirlenir. "Onun mali durumu sizi ilgilendirmez. Onu altın avcısı olarak yaftalamaya çalışıyorsanız, ben açıkça bir hata yaptım..."

Beni tekrar kırmadan sözünü kesiyorum. "O kadının Natalie'nin mali durumuna ne kadar karıştığını öğrenmeden onu annesinden koruyamam."

"Onun bir ilgisi olduğunu kim söylüyor?" Sarah karşılık verdi. "Bayan Brown, beni aşağılamayın. Annesi para alıyor Ona, ve bunun ilk kez olmadığına dair bir his var içimde. Sesim sert, buz gibi bir öfke beni sarıyor. "Kimsenin Natalie'yi kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Sen onu bir kez kullandın." Sarah beni dikkatle izliyor. "Neden diğerleri onu kullanmasın?"

Dişlerimi sıkıyorum, utanç ve pişmanlık içimi kaplıyor. "Olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Natalie'nin bana anlattıklarını biliyorum. Onun bekaretini aldın, sonra kardeşinin iş sırlarını öğrenmeye çalıştın. Hiçbir şey bilmediğini anlayınca, ona zamanını boşa harcadığını söyledin ve onu otel odasında bıraktın. Atladığım bir şey var mı?" diye sertçe sordu.

Natalie'nin bakire olduğunu, onun altında yatana kadar bilmiyordum. Pişmanlık anında geldi, ardından şok yaşadı. Onun

masumiyetini elinden almak beni derinden sarsmıştı ve yaptığım şeyin farkına varmamı sağlamıştı. Ama artık çok geçti. Sonra söylediğim sözler kendime yönelikti, ona değil. Ama o bunu nasıl bilebilirdi ki?

Önümde birkaç araba önde park etmiş kırmızı bir arabaya bakarak duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Onun kardeşinin iş sırlarını çalmak istememiştim. Ondan çaldığı şeyi geri almaya çalışıyordum."

"Natalie öyle demedi..."

"Natalie kardeşinin işlerine karışmazdı. Kardeşi benden çaldı. Bana büyük bir zarar verdi." Kendi çelişkili duygularımı dizmeye çalışarak duraksıyorum. "Natalie'ye yaptıklarım için pişmanım. Bir saat sonra otel odasına geri döndüm ama o gitmişti. Nerede yaşadığını öğrenebildiğimde, çoktan taşınmıştı."

"Kendi isteğiyle değil," Sarah'nın fısıltısını duyarım ve kaşlarım kalkar.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Bana bir bakış attı. "Natalie, onu tekrar incitmek istediğinden emin. Ya da ondan bir şey istediğini düşünüyor."

"Ondan hiçbir şey istemediğimi söyledim..."

"Oh, evet," diye Sarah alaycı bir şekilde söylüyor. "Çünkü ilk seferinde niyetini çok açık bir şekilde belirtmiştin. Onu pek tanıyamadığını hissediyorum."

"Öyle değil..."

"Demek istediğim, Natalie değişti. Kendini ikinci kez yakmayacak. Seni istese bile, bunu göstermeyecek."

Sarah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Onu yatağına çekmeye çalışmak yerine, onu tanımaya çalış. Akıllı, eğlenceli ve çalışkan bir kız. Kedileri sever. Bunu biliyor muydun? Annesi izin vermediği için hiç kedisi olmamış. Yaban mersinli kek sever, ama çikolatadan nefret eder. Şeftaliye alerjisi var. Turuncu renginden nefret eder. Dayanamıyor. Kendisi yapmayı sevmediği için mandalinaları onun için soyuyorum."

Şu anda yanımda oturan kadına hayranlıkla bakıyorum. Bunlar benim hiç bilmediğim şeyler. Neden bilmiyordum?

"Demek istediğim, onu tanıyın, yoksa onunla hiçbir yere varamazsınız." "Neden bana yardım ediyorsun?"

O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sana yardım etmiyorum. Ona yardım ediyorum." "Niyetimi sana ikna etmem gerektiğini sanıyordum."

Bana yan gözle bakar. "Mahkeme hala devam ediyor, ama onun için elini yaraladın. Ve onu annene tanıştırmak için evine götürdün. Natalie bunun ne anlama geldiğini anlamayabilir, ama ben anlıyorum. Ancak, onun ailesiyle olan ilişkisi hakkında hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Zaten yeterince konuştum."

Bu sözlerle arabadan iner, ama önce durup bana ciddi bir şekilde bakar. "Seni izliyorum, Wilder."

Uzaklaşan silüetine bakıyorum.

Topuklarını döndürerek binanın içine geri girer. Sarah bana düşünmem gereken çok şey verdi. O, beklenmedik bir müttefik, ama bu koşullar altında ihtiyacım olabilecek birisi.

Arabayı çalıştırıp penthouse'uma doğru yola çıkıyorum. Yapacak çok iş olduğu için gecelerin çoğunu ofiste geçiriyorum, ama bu gece kendi yatağında uyumak istiyorum.

PENTHOUSE'UMUN KAPISINI AÇAR AÇMAZ, SINIR BOZUKLUĞU İÇİMİ KAPLIYOR.

. Işıklar açık ve oturma odasındaki televizyonun sesi sonuna kadar açık. Hoparlörlerden gelen lastiklerin patlama ve patlama sesleri koridora yayılıyor.

Evimin anahtarı sadece Nick'te var. Nedense, hamile karısını bırakıp buraya gelip kalacağını hayal edemiyorum. Çantamı kapının yanına bırakıp oturma odasına doğru ilerliyorum. Sürpriz bir şekilde, üç kişinin sırtını görüyorum. Televizyonda bir aksiyon filmi oynuyor ve cips sesleri geliyor.

Ayakları sehpanın üzerinde.

"Burada ne yaptığınızı açıklamak için iki dakikanız var," diye bağırdım.

Omzunun üzerinden ilk bakan Nick'ti.

O içini çekerek, "Bu benim fikrim değildi. Elisha beni evden attı ve bu ikisi seni evine bırakmayı teklif etti. Kalacaklarını bilmiyordum" dedi.

Jake elini selamlamak için kaldırır. "Nick ve Elisha evlilik sorunları yaşıyor. Bir avukata ihtiyacı olabilir diye düşündüm."

"Sen şirketler hukuku ile uğraşıyorsun," diye tersler Nick. "Sen işe yaramazsın Jake. Ve benim evliliğim gayet iyi."

"Ben boşanma avukatı olmak için başlamıştım," diye itiraz eder Jake. "Annem boşanma avukatı olmanın kötü karma olduğunu söylediği için şirketler hukukuna geçtim. Madem evliliğin o kadar iyi ve güzel, karın seni neden evden attı?"

"Tanrım, sen tam bir ana kuzusun," Caleb alaycı bir şekilde söyler. "Büyü artık, Jake. Boşanma avukatı olmak istiyorsan, peşinden gitmeliydin. Zaten bugünlerde boşanmalardan daha çok para var."

"Peki ya sen, Caleb?" Kanepenin etrafında dolaşarak üçüne de bakıyorum.

Caleb omuzlarını kaldırır. "Sadece partinin olduğu yere gittim. Senin kız arkadaşının evinde kalacağını düşündüm." Bana ve Nick'e bakar. "İkinizin de kadınlarla pek şansınız yok, değil mi?"

"Natalie benim kız arkadaşım değil..." Duraklıyorum. "...henüz."

Jake gözlerini devirdi. "Bu kötü bir fikir, Ethan. Penisinle düşünmeyi bırak."

"Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?" diye sorar Nick. "Onları dışarı at, Ethan. Benim sadece uyuyacak bir yere ihtiyacım var."

Hepsine öfkeyle baktım. "Dairem takılmak için bir yer değil. Çıkın dışarı. Neden bir otel odası tutmadın, Nick?"

"Elisha sinirlendi. Cüzdanımı almaya fırsatım olmadı."

Ona hem sempati hem de öfkeyle bakıyorum. Nick'in evliliği, gördüğüm en çalkantılı evlilik. Haftada en az üç kez kendi evinden kovulduğu halde neden Elisha ile evlendiğini hiç anlamadım.

Ama evliliğinden vazgeçmeye niyeti yok gibi görünüyor.

"Peki. Kalabilirsin. Siz ikiniz dışarı. Ben gidip kendime bir içki hazırlayacağım."

"Bu saatte mi?" Caleb, barın bulunduğu mutfağa doğru yürürken peşimden geliyor. "Bira istiyorum."

"Ve seninle konuşmam lazım." Bardan bir şişe viski alıp kendime bir bardak dolduruyorum. "Senin benim için çalışmanı ciddi olarak düşünüyordum."

Jake'in buzdolabını karıştırdığını görüyorum ve onu görmezden geliyorum.

Caleb inliyor. "Seninle çalışamıyorum Ethan. Beni delirtiyorsun. Her şeye çok takıntılısın."

"Sen bir çalışan olmalısın." Bardakımın üzerinden ona bakıyorum. "Pazarlama departmanında güvенеbileceğim birine ihtiyacım var. Senin gibi insanlar. Onlar seninle konuşur."

"Dur!" Kardeşimin gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Beni normal bir çalışan olarak şirketine mi almak istiyorsun? Ben milyarlarca dolarlık iş yapıyorum, farkında değil misin?"

"Senin en büyük yatırımcılarından biri olduğumu unutmadın, değil mi?" diye hatırlatıyorum.

Bana keskin bir bakış attı. "Beni buna zorlayamazsın."

"Yapabilirim. Thalvyn Maritime'in Pazarlama Departmanına katıl, yoksa gelecek hafta başlaman gereken AG Çevre projesini geri çekeceğim."

Caleb kekeler, yüzü kızarır. "B-Bunu yapamazsın! Bu şantajdır! Duydun mu Jake?!" Odadaki tek avukata döner.

Jake, buzdolabının kapısının yanından başını çıkarır, ağzında bir buzlu şeker vardır. "Ne dedin?"

"Bana şantaj yapıyor!" Caleb hırsla bağırır.

Jake gözlerini kırıştırır. "Oh, peki. Bunu yapmamalısın Ethan. Bu hiç hoş değil. Nick, başka bir film koyalım."

Jake kanepeye geri döner ve Caleb sinirle tıslar. "Senin tarafında olacağı belliydi."

"Bak, istediğin maaşı ödeyeceğim, ama güvенеbileceğim birine ihtiyacım var. Pazarlama

En fazla birkaç ay sürer. Sana adil bir şekilde ödeme yapacağım."

"Ne kadar?" Caleb somurtkan bir

şekilde sorar. "Ne kadar

istiyorsun?"

"Boş bir çek."

"Tekrar dene."

Caleb dikkatle gözlerime bakar. "Durum ne kadar kötü?"

Bardağımı boşaltıp bara koyarım. "Yüzeysel olarak basit bir hırsızlık gibi görünüyor, ama içimde daha fazlası olduğunu hissediyorum. Hala araştırıyorum, ama içeride gözüm kulağım olacak birine ihtiyacım var. Sen genç ve sevimli birisin."

"Ve bunun, senin şirketinde çalışmaya başlarsam pazarlama departmanının patlama yaşayacağı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok, değil mi?" Caleb alaycı bir şekilde sorar.

Ona hafif bir gülümseme atıyorum. "Bu sadece bir yan ürün. Tamamen gerekli olmasaydı sana sormazdım, Caleb."

Ellerini ceplerine sokup, topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Aile için çalışmayı sevmiyorum. Özellikle de senin için. Ama sanırım bir deneyeceğim." Üzgün bir şekilde iç çeker. "Şimdi eve gidip, bunun için seni ne kadar acı çekireceğimi düşüneceğim."

Bu iyiliğin bedelini bana ağır ödeteceğini bildiğim halde, gitmesine engel olmuyorum. Oturma odasına baktığımda, Nick misafir yatak odasına çekilmiş, Jake ise kanepede oturmuş, dondurmasını yiyip telefonuyla bir şeyler yapıyor. Televizyon kapalı.

Onun oturduğu yere gidiyorum. "Nick ile karısı arasındaki durum ne kadar kötü?"

Bana bakıyor, gözlerinde neşe yok. "Kötü. Kadın çocuğu istemiyor."

Yanına oturup karanlık ekrana bakıyorum. "Onunla hamile olduğu için evlenmemiş miydi?"

Jake hoşnutsuz görünüyor. "Kadın, çocuk doğduktan sonra bizi terk etmeyeceğinden emin olamadığı için babamın bazı mülklerini kendisine devretmesini istedi."

İçimde tiksinti uyandırıyor. "Ne kadar da uygun. Nick ne dedi?"

"O reddetti. O, Park Avenue'daki tüm binaları istediğini söyledi. Babamı zorla imzalatmayacağını ve o binaların ona değil, anne babamıza ait olduğunu söyledi. Annem mutlu değil. Bu yüzden biz de burada kaldık. Babam mutlu bir aile istiyor, ama..."

"...O ise onun parasını istiyor. Neden boşanmıyorlar?"

Jake buna bir cevap veremiyor, ama kardeşimizi tanıyan biri olarak, Nick zorluklar karşısında pes edecek biri değildir. Ancak, insan ilişkilerinin iş dünyasından çok farklı olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Her ilişkinin bir temeli vardır. Onun Elisha ile ilişkisinde ise böyle bir temel yok. Onu bir arkadaşı aracılığıyla tanıştırdılar ve sonunda onunla yatıp onu hamile bıraktı. Onunla evlenerek onurlu bir davranış sergilemek istese de, karısının tek istediğinin evlilik olduğunu sanmıyorum.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var." İkizime bir göz attım.

Telefonunu bir kenara koyar ve kolunu kanepenin arkasına uzatır. "Bu dairenin iç dekorasyonu hakkında ise, birkaç tavsiyem var. Buradaki her şey çirkin. Hepsini at."

"Profesyonel tavsiyen için teşekkürler. Aklımda tutacağım," diyorum kuru bir şekilde. "Hayır, bazen kullandığın bir özel dedektif var. Birkaç şey öğrenmek istiyorum."

"Ne hakkında?" Jake'in gözleri keskinleşir. "Natalie."

Kardeşim elini uyluğuna vurur. "Biliyordum! Ona güvenemezdin! O kurnaz..."

"Bir sonraki sözlerine dikkat etsen iyi olur," diye soğuk bir şekilde uyarıyorum. O kaşlarını çatıyor. "Onu araştıran sensin..."

"Onu soruşturmuyorum Jake. Beş yıl önce ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve onun ailesi ile arasındaki ilişkiyi öğrenmek istiyorum."

"Beş yıl önce mi?" Jake gözlerini kırıştırır. "Neden?" "Sadece onun numarasını bul, olur mu?"

Kardeşim beni incelercesine bakar ve iç geçirir. "Onun numarasına ihtiyacın yok. Onu zaten araştırdım."

Donakalırım. "Ne yaptın?"

Kardeşim omuzlarını rahatça silker. "Hoşuna gitmeyebilir, ama seni korumak için senin onayına ihtiyacım yok."

"Arkamdan iş çevirmeni istemiyorum, Jake," diye homurdandım, hoşnutsuz bir şekilde.

"Evet, tamam, oldu." Kardeşim elini sallayarak reddeder. "Ne bilmek istiyorsun?"

Normalde ahlaki ikilemlerle boğuşmam, ama cevap vermekte tereddüt ediyorum. Natalie yaptığım şeyi öğrenirse, hiç hoşuna gitmeyecek.

"Neden beş yıl önce taşındı?"

"Taşınmak mı?" Jake başını sallar. "Daire ona ait değildi. Annesine aitti. Senin onunla ilişkin başladıktan bir hafta sonra evden atıldı. Öğrendiğim kadarıyla eşyaları atılmış. Ailevi bir anlaşmazlık varmış."

Öne doğru eğildi. "İki hafta hastanede kaldı Ethan. Özel dedektifim ancak bu kadarını öğrenebildi. Bir kaza geçirmiş. Oldukça kötüymüş. Hastaneden çıkar çıkmaz taşınmış. Elimdeki diğer bilgileri sana gönderebilirim ama fazla bir şey yok."

Kaza mı? Kazadan hemen sonra annesi neden onu evden attı?

"Peki ya mali durumu?"

Jake kaşlarını kaldırdı. "Şimdi doğru soruları soruyorsun. Annesi yarışları biraz fazla seviyor. Kumarbaz bir kadın. Kızın onun borçlarını ödüyor. Maaşının yarısından fazlasını annesine gönderiyor, hatta biraz daha fazlasını. Araba taksitlerini ödemek için neredeyse hiç parası kalmıyor. Birikimleri tükendi. Natalie Thorne, kibarca söylemek gerekirse, meteliksiz. Bu yüzden ondan uzak durmanı söylüyorum. Sen onun yeni kumbarası oldun."

Çenem sertleşir. "Konuşmadan önce hiç düşünmüyor musun?"

"Gerek yokken düşünmüyorum." Jake elini küçümseyerek sallar.

"Natalie'yi tanımıyorsun, benden ne istediğini varsayma."

"Paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum ve senin çok paran olduğunu da biliyor," kardeşim açıkça belirtir.

"Aradaki fark, o benimle aynı odada duramıyor, ama onu geri kazanmaya çalışan benim!" diye bağıyorum.

"Gerçekten mi?" Jake alaycı bir şekilde sorar. "Yani birkaç saat önce arabanın yanında öpüşmüyordunuz?"

"Onu öptüm," diye somurtarak cevap verdim. "Ve bundan pek hoşlanmadı." "Seni oyalamaya çalışıyor Ethan. Kadınlar böyle yapar. Ben çok kadınla birlikte oldum.

Onların. Onların oynadığı akıl oyunlarını biliyorum.

"Natalie'yi o kadınlarla aynı kefeye koymaya cüret etme!" Öfkeyle gömleğinin önünden tutup onu yakaladım. "O onlar gibi değil. Onu tanımıyorsun."

"Sen de onu tanımıyorsun," diye karşılık verdi Jake, elini bileğime dolayarak beni itti. "Onunla bir kez yattın ve şimdi takıntılı oldun. Hadi ama Ethan!" Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "O kadar da iyi bir sevişmiş olamaz..."

Yumruğum havada uçar, çenesine isabet eder ve o yere düşer.

Kahve masasının kırılma sesi Nick'i misafir odasından koşturarak dışarı çıkardı. "Ne oluyor lan?!"

Kırılan masadan her yere cam parçaları saçılır.

"Ona sor!" Jake, Nick'in yardımıyla ayağa kalkarken çenesini ovuşturarak bağırdı. Kollarında camdan birkaç kesik vardı ama Jake onları umursamadı. "Sadece cüzdanını isteyen bir kızın peşinde koşuyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onunla bir kez yattın Ethan! Senin neyin var?"

"Çık dışarı," diyorum soğuk bir sesle.

Jake'in çenesi gevşiyor. "Onun yüzünden bana düşman mı oluyorsun?"

"Burnunu kırmadan gitmeni söylüyorum. Natalie ile olan ilişkim beni ve seni ilgilendirmez. Senin fikrine ihtiyacım olursa, sana sorarım."

"Tamam, yeter!" Nick ikimizin arasına girer. "Bu kadar yeter. Jake, eve git. Sakinleş."

Jake onu itip dışarı fırladı.

Apartman kapısının çarpıldığını duyunca, bu sefer kendime bir viski doldurmaya karar verdim.

"Ben de bir tane alayım," diye iç geçirir Nick.

Benim onun için başka bir bardak almasını izler. "Yemeğe getirdiğin kız Natalie miydi?"

Cevap vermiyorum.

"Jake sadece senin için endişeleniyor. O biraz baş belasıdır ama iyi niyetlidir."

"Özellikle özel hayatım söz konusu olduğunda, kararlarımın sorgulanmasından hoşlanmıyorum."

Nick düşünceli bir şekilde bana bakar. "Jake sana karşı her zaman aşırı koruyucu olmuştur. Bunu biliyorsun. Ve adil olalım, o her zaman arkanda olmuştur. Onun söylediği her şeyi beğenmek zorunda değilsin, ama o seni kolluyor. O bunu hak etmedi."

"Kadınımın altın avcısı olarak gösterilmesinden hoşlanmıyorum."

Nick kaşlarını kaldırdı. "Sen de benim karıma aynı şeyi yapmıyor musun?"

Ona sinirli bir bakış atarım. "Aradaki fark, karın gerçekten para istiyor. Natalie benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. O oyun oynayan türden bir kadın değil. Jake bunu görmek istemiyor."

Nick bardağını bir dikişte boşaltıp masaya vurur. "Sen de seni istemeyen bir kadının peşinden koşacak türde bir adam değilsin. Hayatını düzene sok, Ethan. Ve eğer önemliyse, onu seviyordum. Annem de seviyordu sanırım."

Yedek yatak odasına gider ve beni düşüncelerimle baş başa bırakır.

Belki Jake haklıdır ve bu bir takıntıdır. Ama Natalie Thorne o gece bana bir şey yaptı ve onu tekrar altına alana kadar rahat etmeyeceğim. Teninin tadı, çığlıklarının sesi, ruhumun her yerine kazındı. Kahkahasının sesi hala kulaklarımda çınlıyor, gözlerimi her kapattığımda gülümsemesi karşımda beliriyor.

Ona sahip olmalıyım.

Belki de artık işleri yavaştan almayı bırakmamın zamanı gelmiştir.

BÖLÜM 8

NATALIE

BEKLEDİĞİM ONCA ŞEYİN ARASINDA, ÖZEL BİR UÇAKTA ETHAN'IN KARŞISINDA OTURMAK Ethan'ın karşısında oturmak değildi.

"Bu iş gezisine neden gelmek zorunda olduğumu anlamıyorum," diye tekrar başladım.

Tabletinde bir şeyler okuyor, bacaklarını üst üste atmış, kolunun yanında bitmemiş bir viski bardağı duruyor.

"Sana zaten söyledim," diye sorup durmamdan rahatsız olmadan, "yönetim kurulu seni orada istiyor. Dört günlük bir seyahat. Sen olmadan şirket çökmez."

Kaşlarımı çattım. "Ben öyle demek istemedim."

O sadece eğlenerek bana bakıyor, ben de gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kalıyorum. Akşam yemeğinden bu yana iki haftadır ondan uzak durmayı başardım ve o da beni ofisine zorla sokmadı. Ama bu ne? Birlikte Chicago'ya gitmek? Aynı otelde kalmak? Her yere birlikte gitmek?

Önümüzdeki dört günü nasıl geçireceğim bilmiyorum.

Titreyerek nefes verip sakinleşmeye çalışıyorum. O gün annemin sesi hala kulaklarımda çınlıyor. Ethan da duymuştu. Annemin bana söylediği tüm o iğrenç sözleri duymuştu. Hayatımın en çirkin kısmını

ona ifşa edilmiş olması dayanılmaz, ama o bir kez bile bu konuyu açmadı. Hatta her zamanki gibi davranıyor.

"Al." Bana bir dosya uzattı. "Seni meşgul edecek bir şey. Yönetim kuruluna sunacağın özet. Gözden geçir. Ezberle. Kendi görüşlerini ekle. Onlara sunum yaparken uyumlu olmalıyız."

Yapacak bir işim olduğu için rahatladım.

Ancak rahatlığım kısa sürüyor. Uçağımız indikten ve otele vardığımızda, toplantının planlanandan bir gün önce, bir saat sonra yapılacağı söyleniyor. Aceleyle hazırlanıp ana ofise gidiyoruz. Toplantı birkaç saat sürüyor ve dışarı çıktığımızda saat öğleden sonra olmuş, zihnimiz yorgunluktan bitkin.

"Çok yorucu oldu." Karnımı ovuşturarak, karnımın guruldadığını hissediyorum. "Neden yemek vermediler? O kadar kahve içtim ki karnım yanıyor."

Ethan kravatını gevşetir, sinirli görünüyor. "O yaşlı moruklarla uğraşmak en sevdiğim şey değil. Neler olup bittiğinden haberleri yok, ama akıllı görünmek için soru sormak istiyorlar."

Ona gözlerimi devirdim. "Boş ver Ethan. Ayakkabılarını öpeceklerdi."

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Neden? Kiskandın mı?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ağızlarının ayakkabılarımın yakınına bile yaklaşmasını istemiyorum." O güler.

Başını öyle geriye atıp yanaklarının kırışmasını görmek kalbimin atışını hızlandırıyor. Hemen başka yere bakıyorum. Kendi ailesi dahil herkese karşı çok soğuk davranıyor, ama benim yanımda böyle davranıyor. Ne anlamalıyım bilmiyorum.

Dışarı çıktığımızda Chicago'nun Ağustos ortası sıcağı bizi vurur, nemli hava yoğun bir battaniye gibi üzerimizi sarar. Şehir, hafta içi günlerin tanıdık enerjisiyle hareketlidir, ofis çalışanları kaldırımlara dökülür, binalar betonun üzerine uzun gölgeler düşürür.

"Rüzgâr esmeye başladı." Ethan etrafına bakınıyor, nemden dolayı gömlek kollarını sıvamış. "Eşyalarımızı arabaya bırakıp yemek yiyecek bir yer bulmak için yürüyelim mi?"

"Gerçekten mi?" Ona şüpheyle bakıyorum. "Rastgele bir yer mi seçeceksin? Ya berbat bir yer çıkarsa? Sen sadece lüks restoranlarda yemek yersin sanıyordum."

"Bunu sana kim söyledi?" Ethan elini kaldırarak şoförümüzün dikkat

"Kim söyledi bunu?" Ethan elini kaldırarak şoförün dikkatini çekti.

Araba bize yaklaşırken, hafif bir gülümsemeyle cevap veriyorum, "Clarice'in broşürleri var, Ethan. Senin için sadece en iyisi."

Çantamı benden alır ve şoföre uzatır, parmakları benimkilerle hafifçe temas eder. "Evet, tabii, o restoranlarda yemek yemek için sözleşmem yok. Hadi gidelim. Fergus, otele dönmek için araba lazım olursa ararız. Sen dinlen."

Ethan'la vakit geçirmek istemememe rağmen, bacaklarımı uzatıp bir şeyler yiyebileceğim düşüncesi bana cazip geliyor.

"Chicago'ya hiç gitmedim." Sokakta yürürken, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, vücudum gergin. Şu anda bir masaj için her şeyi verirdim.

"Hiç mi?" Ethan şaşırılmış görünüyor, adımlarını benimkine uydurmak için yavaşlatıyor. "Şirket New York'a taşınmadan önce genel merkezi burada değil miydi?"

Omuz silkiyorum. "Ben işe girmeden önceydi."

"Ah." Ethan kaşlarını kaldırıyor. "Şehri iyi bilirim. İlk işim Chicago'daydı. Babam benim de kendisi gibi avukat olmamı istediği için ailem karşı çıkmıştı. Liseden mezun olur olmaz finans stajına başladım. Ücretsizdi."

"Yani Chicago'ya ücretsiz staj için mi geldin?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum. "Kulağa sıkıcı geliyor. Ama o zaman ailesi sana bir miktar para göndermiş olmalı."

Başını sallar, yüzü uzaklaşır. "Babamla büyük bir kavga ettik. Beni evden kovdu, ben de tüm birikimlerimi kullanarak buraya uçak bileti aldım. İşe başladıktan sonra üç gün metro banklarında uyudum. İş arkadaşlarımdan biri bana acıyarak kanepesinde kalmama izin verdi. Karşılığında ona yemek pişirip öğle aralarında köpeğini gezdiriyordum."

"Peki sen ne yedin?" Chicago gibi bir şehirde genç bir çocuğun bu kadar zorluk çekmesi beni dehşete düşürdü.

“Ofisimin yakınında bir kahve dükkanı vardı. 24 saat açıktı ve ofiste işim bittikten sonra eve gidip birkaç saat uyuduktan sonra gece kahve dükkanında çalışmaya giderdim. Vardiyam bittiğinde bir saat daha uyuduktan sonra ofise giderdim. Bu işi başarmaya kararlıyım. Stajım bittikten sonra bana iş teklif ettiler.”

Dudaklarımda hayranlık dolu bir gülümseme beliriyor. “Peki baban buna nasıl tepki verdi?”

“Annem onu buraya kadar sürükleyip bana özür dilemesini söyledi.”

“Peki özür diledi mi?”

Ethan eğlenmiş gibi görünüyor. “Tabii ki hayır. Babamın benden özür dilemesine izin veremezdim. Ama kendi çapımızda barıştık. Sonunda işi kabul ettim ve üniversiteye gitmeden önce bir yıl daha o şirkette çalıştım. Ailem bana burada bir daire tuttu, ama şirketin maaşı iyi olduğu için buna gerek yoktu. Ben de parayı alıp üniversite için kampüs dışında bir daire satın almak için yatırıma başladım.”

“Huh,” diye mırıldanıyorum, önümdeki kalabalık caddeye bakarak. “Ne?” Ethan bana bakıyor, kehribar rengi gözleri meraklı.

Omuzlarımı hareket ettirerek biraz utanç duyuyorum. “Bilmiyorum. Her zaman düşündüm ki... Yani, ailenin bu kadar varlıklı olduğu için, başarıya ulaşmanın senin için daha kolay olacağını varsaymıştım.”

Ethan kırılmış gibi görünmüyor, yüzünde açık bir ifade var. “Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ailem her zaman bize yardım etmeyi teklif etti, ama annem hayatımızda kendi yolumuzu bulmamızı istedi.

“Jake babamızın hukuk bürosunu devraldı, ama en üst kademedan başlamadı. Babam onu en alt kademede işe koydu. O da kendini yukarıya çıkardı. Caleb liseye giderken çevrimiçi dersler almaya başladı. Liseden mezun olduğunda mükemmel bir grafik tasarımcı olmuştu. Pazarlama okumak için üniversiteye gitti ve farklı şirketler için serbest çalışmaya başladı. Üniversiteden mezun olduğunda yedi haneli maaş alıyordu. Üniversitenin ikinci yılında kendi danışmanlık şirketini kurdu. Öyleymiş gibi davranmıyor,

ama çok alışıyor. Belki gümüş kaşıkla doğduk, ama bundan asla yararlanmamamız gerektiği söylendi."

"Ailen seni gerçekten seviyor," diyorum yumuşak bir sesle, sesimde hüzünlü bir tonla. "Bunu asla hafife almamalısın."

Ethan'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, bakışları yoğun. "Hayır. Annem de seni çok seviyor. şimdiden haber veriyorum, ama sana tupperware'i vermesinin tek nedeni seni tekrar görmek için bir bahane yaratmaktı. O bu konuda çok zekidir."

Hafifçe gülümsüyorum. "Evet, o da öyle ima etmişti. Onu tekrar görmek isterim. Çok sevimli bir kadın."

O bir şey söylemeyince ona bakıyorum ve bana bakışında gördüğüm ifadeyle kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Sıcaklık. Sevgi. Nefesimi kesen daha derin bir şey.

Yüzüm yanıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Hadi gidelim."

Konuyu değiştirmek için rastgele bir yönü işaret ediyorum. Ethan'ın bana öyle bakmasına izin veremem. Kalbim için iyi değil.

"O bir ayakkabı mağazası." Ceketini çıkarır, omzuna atar ve bir parmağıyla asar. Bu basit hareket, gömleğinin geniş omuzlarına nasıl oturduğuna dikkatimi çeker. "Akşam yemeğinde ayakkabıları ne kadar sevsem de, buraya ne dersin?"

Elini uzatıp yanındaki sokak lambasının direğine yapışmış bir kağıdı yırtıyor, hareketleri akıcı ve kendinden emin. "Haywell Park'ta bir fuar var. Yemek, lunapark, sanat, gösteriler, oyunlar... Bir sürü aktivite var. Yeterince kalırsak havai fişek gösterisi de var. Bakmak ister misin?"

Her zaman lunaparklara ve panayır gibi yerlere gitmek istemişimdir. Çocukken hiç gitmeme izin verilmezdi, yetişkin olarak da tek başıma böyle yerlere gitme fikri pek cazip gelmiyordu. Birkaç kez izin alıp gitmek istedim ama her seferinde işim çıkıyordu. Ama şimdi günün geri kalanında boşum. Ethan'a bakıyorum. Bir şeyler yiyip otel odalarımıza dnsek daha iyi olmaz mı? Profesyonelce davranalım?

Ama gerçekten gitmek istiyorum.

Ethan beni izliyor, ağzının köşesi zar zor bastırdığı bir gülümsemeyle titriyor. "Bunu evet olarak alacağım. Buradan çok uzak değil."

Elini kaldırıp taksi çağırıyor, kendine güveni çekici. Hayır demeliyim. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Kendi arabamızı alabiliriz," diyorum sonunda, ama o başını sallıyor.

"Fergus'a biraz izin ver. Bizi beklerken muhtemelen öğle yemeğini bile yememiştir."

Bu da Ethan hakkında fark ettiğim bir başka şey. O çok sert bir patron, ama çalışanlarına da iyi bakıyor. Lobideki ana masada çalışan kızlardan biri kız kardeşinin ameliyatı için hastaneye gitmek zorunda kalmıştı ve Ethan orada bir şeyleri tartışırken başvuru formu masama düşmüştü. Ethan onu görür görmez, kıza ücretli izin vermemi söyledi. Onunla tartışacak değildim, ben de öyle yaptım.

Taksi bizi fuarın girişinde indirir. Park boyunca kurulan renkli çadırları, sıcak akşam havasında yayılan kahkahalar ve müzik seslerini görünce heyecanla gözlerim parlar. Ön karşılama merkezinin arkasında büyük bir kemerin tepesi görünüyor ve geç öğleden sonrasını bir dizi ışıkla aydınlatıyor.

"Bir dönme dolap var!" Gülümsemeden duramıyorum, profesyonel tavrım tamamen kayboluyor. Girişten geçerken, zengin yemeklerin kokusu burnuma geliyor ve yardım merkezindeki broşürlerden birini hızla alıyorum. Broşürü açıp tüm olanakların listesini buluyorum: alışveriş, restoranlar, gemi turları ve... "Hatta lunapark bile var!" Ciddi görünmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Şeker dükkanına giren heyecanlı bir çocuk gibi hissediyorum.

"Önce gezintiye çıkmak ister misin, yoksa önce yemek mi yemek istersin?" Ethan, şefkat dolu sıcak sesiyle soruyor.

Ona bakıyorum ve gözlerim pahalı takım elbisesine takılıyor. Kalbim sıkışıyor. "Biliyorsun, orası pek temiz bir yer değil. Yapışkan parmaklı çocuklar, her türlü yiyecek ve kırıntılar..." Konuşurken moralim bozulmaya başlıyor.

O eğilip elimi tutuyor, dokunuşu koluma elektrik gibi yayılıyor. "Bunun için kuru temizlemeciler var, Natalie." O kadar heyecanlıyım ki elimi ondan çekmeyi bile düşünmüyorum. Aramızdaki her şeye rağmen bu çok doğal, doğru geliyor.

"Annem Lucas'ı her zaman ilçe fuarlarına ve eğlence parklarına götürürdü." Broşürdeki haritayı dalgın dalgın incelemeye devam ediyorum.

Elimdeki broşürün kıvrımını başparmağımla okşuyorum, ne dediğimin farkında bile değilim, ama Ethan elimi çekince nihayet bakışlarımı kağıttan ayırıyorum.

"Neden senin paranı alıp Lucas'a verdi? Neden gitmene izin vermediler?"

Bana bir dakika daha bakıyor ve bir an için gerçekten kızgın olduğunu düşünüyorum. Ama gözlerimi kırptığımda, elimi sıkıca tutarak beni rollercoaster'lara doğru götürüyor.

"Seni bu ölüm tuzağının içine tek başına oturtacağımı mı sanıyorsun?" Bana onaylamayan bir bakış atıyor, ama bu bakış bir şekilde koruyucu ve sevimli. "Ya sana bir şey olursa? Hayır. Seninle kalacağım."

Yolculuk başladığında ellerim güvenlik tutamağına yapışır. Çok hızlı ya da yüksek değildir, ama hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Dik yokustan aşağı düşerken içimde heyecan yanar.

Arkamda oturan çift gibi çığlık atmıyorum, ama içimden gelen saf sevinçle geniş bir gülümsemeye gülümsüyorum. Sonunda yolculuk sona erdiğinde, kalbim heyecandan çarpıyor ve Ethan'ın "Tekrar binmek ister misin?" diye sorduğunu zar zor duyuyorum.

Evet demek istiyorum, ama aynı zamanda fuarın geri kalanını da keşfetmek istiyorum. "Hayır, etrafa bakalım."

Bu sefer onun elini tutan benim ve bu hareket bana şaşırtıcı derecede doğal geliyor. Ancak, ayrılmadan önce, lunapark görevlisinin yanındaki bir adam elini bize doğru kaldırıyor. "Fotoğrafınızı almak ister misiniz?"

Önündeki küçük ekrana işaret ediyor ve biz de yaklaşıyoruz. Fotoğraf şaşırtıcı derecede net, ben deli gibi gülümsüyorum ve Ethan beni nefesimi kesecek kadar şefkatli bir ifadeyle izliyor.

Bana bakışı, sanki onun için dünyadaki en değerli şey benimmişim gibi, beni bir adım geriye çekip kekelemeye neden oluyor. "Hayır, teşekkürler..."

"Ben alacağım." Ethan tereddüt etmeden cüzdanını çıkarır. "Ne kadar?"

"Sana, sadece otuz dolar." Adam pahalı cüzdanına açgözlülükle bakıyor. Ethan elli dolarlık bir banknot çıkarıp uzatıyor. "Üstü kalsın."

Adam fotoğrafın bir kopyasını yazdırıp ona uzattı.

"Almana gerek yoktu." Uzaklaşırken cüzdanına koyarken onu azarlıyorum, ama sesimde gerçek bir öfke yok.

"Güzel bir anı." Memnun görünüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu bakış o kadar yoğun ki kalbim hızla atmaya başlıyor. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu anı hatırlamak istiyorum."

Kalbim haince çarpıyor. "Neden?"

Bana sadece gülümsüyor, eskiden dizlerimi titretiren o yıkıcı gülümsemeye. "Bir nedeni olması mı lazım, Natalie?"

Kızarak, göğsümde yayılan sıcaklıkla mücadele ederek başka yere bakıyorum. "Senin paran."

Şimdi daha da acıkmaya başladım, bu yüzden bazı yemek tezgahlarını denemeye karar verdik. Fuar alanında çok sayıda tezgah var. Chicago, her ülkeden insanın yaşadığı çok çeşitli bir şehir

ve fuar da bunu çok güzel yansıtıyor. Samosadan Kore barbeküsüne, klasik sosisli sandviçlere kadar her şey bizi cezbediyor. Baharatlı patates karışımıyla doldurulmuş ve altın rengi olana kadar kızartılmış sıcak hamur işleri olan samosa satan bir Hint tezgahında karar kılıyoruz. Samosaları baharatlı yeşil chutney ile servis ediyorlar ve fuarda dolaşırken yiyoruz, lezzetler damağımızda dans ediyor.

Ethan her şeyi ödemekte ısrar ediyor, bu yüzden elimde biraz para sıkıştırmış, onu geçmek için hazır bekliyorum. Ancak o benden daha hızlı, bu da inanılmaz sinir bozucu. Gözüm kısa sürede oyun tezgahlarına takılıyor. Çoğu çocuklara yönelik ama bazıları çiftlere ve gençlere hitap ediyor. Bir tanesinde belirli sayıda hedefi vurarak ödül kazanmak gerekiyor. Tezgah sahibinin verdiği peçeteyle ellerimi siliyorum. "Bunu denemek istiyorum."

"Hiç silah tuttun mu?" Ethan bana soruyor ve ben sahte bir özgüvenle omuzlarımı kaldırıyorum.

"Ne kadar zor olabilir ki?"

Dudaklarını sıkıştırarak, eğlencesini zorlukla gizliyor. "Hiç zor değil."

İlk iki denemede silahı düzgün tutamıyorum bile. Üçüncü denemede Ethan sonunda araya girip silahı tutmama yardım ediyor, vücudu sırtıma yaslanıyor ve elleri benim ellerimi kaplıyor. Bu temas vücudumu ateş basıyor ve onun yakınlığından başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

"Hey! Hile yapma!" tezgâhtar suçlayıcı bir şekilde bizi işaret ederek şikayet ediyor. Ethan ona cehennemi dondurucu bir bakış atıyor ve adam hemen susuyor. Silahı tutarken o kadar gerginim ki, tetiğe bastığımda vücudum hala titriyor ve hedefi tamamen ıskalıyorum. Hedefim en küçük ödül, küçük bir pandalı oyuncak ayı. Birincilik ödülü ise benden bile büyük bir oyuncak ayı.

"Ayıyı senin için kazanabilirim," diyor Ethan, nefesi kulağıma sıcak sıcak geliyor, ama ben inatla başımı sallıyorum.

"O pandayı kazanmak istiyorum ve bunu kendim yapmak istiyorum."

O iç geçirir, göğsü sırtıma çarpar. "Sanırım sonunda o havai fişek gösterisini izleyeceğiz."

"Hiç komik değilsin." Omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum, o ise pişmanlık duymadan sırtıyor.

"Tamam. Hadi o pandayı alalım."

Ne kadar sürdü bilmiyorum, ama o sürekli nişan almamı sağlarken, ellerini sonsuz sabırla benim ellerime yönlendirirken, yedi hedefin üçünü vurmaya başardım. En küçük ödülü bile kazanmaya yakın değilim, ama mağaza çalışanı bizden bıkmış ve gitmemizi istiyor. "Alın bayan. Kazandınız. Şimdi gidin ve bir daha gelmeyin."

Ödülümü sıkıca tutarak, gözlerimde zaferin parıltısıyla Ethan'a bakıyorum. "Bu adil bir galibiyetti, değil mi?"

O bana ciddi bir ifadeyle bakarak, alaycı bir ciddiyetle oyuna devam ediyor. "Öyle olmalı. Çok uğraştın. Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Panda ayı biraz kirli, dikkatlice kolumla siliyorum. "Eve gidince yıkamalıyım."

"Sana büyük ayıyı alabilirdim." Ethan, yakındaki tezgahdan bize dondurma alırken hoşnutsuz görünüyor, koruyucu içgüdüleri açıkça rahatsız olmuş. "Bırak da ben atayım."

"Bu daha tatmin edici." Avucuma tam oturan küçük pandaya gülümsüyorum. "Ayrıca, o kocaman ayıyı nasıl taşıyacaktım ki? O bir çocuğun yatak odasında durmalı. Benimkini ofisimde saklayacağım. Sen de masamın üzerine gideceksin."

Pandayı mutlu bir şekilde öptüm, Ethan'ın keskin nefesini duyana kadar izlendiğimin farkında değildim.

Ethan gülümsüyor, ama bakışlarında bir öfke var. "Her gördüğünde öpecek misin?"

"Bu benim ayıcığım." Onu koruyarak kolumun altına sıkıştırıyorum, bu basit hareketin onun gözlerini kararttığının farkında değilim. "İstedğim zaman öpebilirim."

Bir şey söylemek üzereyken, bir çocuk ona çarparak aramızdaki gerginliği bozar.

"Timothy! Buraya gel!" Bir kadın sesi, çocuğu yanımdan koşarak geçmesine neden olur ve ben de kadının küçük çocuğu kucağına aldığını görürüm. Yanında başka bir kız çocuğu da yürüyor.

Güneş batmaya başlamış, gökyüzünü parlak turuncu ve pembe renklere boyamış ve akşam festivalleri için aileler gelmeye başladıkça panayır daha da kalabalıklaşıyor.

gözlerim küçük çocuğu taşıyan kadında kalıyor ve içimi garip bir hüzün kaplıyor. "Büyüdüğümde evim çocuklarla dolu olacak, hep kendime öyle söylerdim. En az yedi ya da sekiz tane."

Ethan irkilir, neredeyse dondurmasını düşürüyor. "O kadar mı? Futbol takımı mı kuracaksın?"

Gülüyorum, sesim yıllardır hissetmediğim kadar hafif. "Belki. Sadece büyük bir aile fikri hoşuma gidiyor."

"Büyük bir ailenin çok fedakarlık gerektirdiğini biliyorsun. Senin gibi biri çocuklarının hayatında daha fazla yer almak isteyecektir. Kariyerine devam edemeyebilirsin."

Onun sessiz sözleri beni ciddi düşüncelere sevk etti. Düşünceli bir şekilde dondurma külahımı yaladım, soğuk tatlılık dilimde eridi. "Ama bu çok uzun bir zaman."

"Ama sen çoktan büyüdün, Natalie," diyor Ethan, sesini her zaman beni etkileyen o alçak tona indirerek. "Gelecek burada ve şimdi."

Donup kalıyorum, kalbim bir an duruyor. Gözlerimi ona çevirdiğimde, gözlerinde midemi düğümleyen bir şey görüyorum. Bir an için, umut ışığı parlıyor, onun... olduğuna inanmak için çaresiz bir istek duyuyorum.

Dondurmamı ısırarak, beynimin donmasıyla kendime gelmeye çalışıyorum.

"Hadi o tezgahlara bakalım." Sesim neşeli, bu öğleden sonranın heyecanına umutsuzca tutunmaya çalışıyorum. Her şeyi mahvetmek istemiyorum. Yine aynı yola girmek istemiyorum.

Birkaç adım atıyorum ama Ethan'ın elini benimkine doladığı el beni kendine doğru çekiyor ve sert göğsüne çarpıyorum. Gözleri benimkileri öyle yoğun bir şekilde arıyor ki nefesim kesiliyor. "Kaçmaktan hoşlanıyorsun galiba, değil mi?"

Dudaklarımı ıslatarak, onun yakınlığı düşüncelerimi karıştırırken sakinliğimi korumaya çalıştım. "Ve sen gerçekten sinirimi bozmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bu oyunu benimle daha ne kadar oynayacaksın, Natalie? Niyetimi gayet açık bir şekilde belirttim."

Gözlerindeki saf özlem beni titretir ve bunun beni bu kadar derinden etkilememesini dilerim. "Bir şansın oldu Ethan. Sana daha önce de söyledim, bir daha aptal yerine konmayacağım."

"Bir hata yaptım, Natalie. Bunu affedemez misin?"

"Ben affedici biri değilim." Sesim istemeden keskinleşiyor, savunmacı bir tonla konuşuyorum. "Benimle zamanını boşa harcıyorsun. Sana verebileceğim hiçbir şey yok."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmıyorsun?" Bakışları acımasız ve bunun hangisi olduğunu merak ediyorum.

"Yapamıyorum," diye cevap veriyorum, sesimde yorgunluk beliriyor. "Ne istiyorsun? Benimle yatmak mı istiyorsun? Öyle mi? Seninle yatarsam, durur musun?"

Gözlerinde öfke parladı, hızlı ve şiddetli. "Hayır. İstediğim o değil."

Sözleri beni şaşırttı, dengemi tamamen bozdu. "Peki, seks yapmak istemiyorsan, ne istiyorsun? Ne arıyorsun?"

Çenemi kavrar, bana bakmamı zorlar ve sesi derin, içimde bir yerlere ulaşan bir özlemle doludur, gömdüğümü sandığım arzuları uyandırır. "Hepsini istiyorum. Senin her parçanı istiyorum, Natalie. Kalbini istiyorum. Her düşünceni tüketmek istiyorum. Her nefesinde adımlı duymak istiyorum. Tek düşünebildiğin ben olmak istiyorum."

Vücudum onun yoğunluğundan, itirafındaki saf dürüstlüğünden titriyor. "Neden? Bu sefer kırıldığımda daha tatmin edici olsun diye mi?"

"Ya bu sefer kırılmana izin vermezsem? Neden buraya seni incitmek için geldiğime bu kadar eminisin?"

Ağzım kurur. Bir an için ona umutsuzca inanmak isterim. Değiştiğine inanmak isterim. Belki değişmiştir, ama ben de değiştim. Artık bütün değilim. İçim parçalanmış durumda.

Duygularım bir anda beni boğarken gözlerim yaşarır. Elini itip geri çekilirim. "Beş yıl önce bunu söyleseydin her şeyimi verirdim. Ama artık o kişi değilim. Aşka inanmıyorum. Kendimi başka birine karşı savunmasız bırakmaya inanmıyorum Ethan, çünkü insanlar insanı incitir. Bıçağı saplarlar, sonra kalbini kan içinde kalana kadar defalarca çevirirler.

Karışıklık. Tamam. Sana inanıyorum. Sen değıştin, ama ben artık farklı biriyim. Bende aradığın her neyse, onu bulamayacaksın. Tüm hayatım işimdir."

"Büyük bir aile kurma hayalin ne olacak?" Omuzlarımı sıkıca tuttu, çenesi zar zor bastırđıđı duygularla kasılmıştı.

Omuzlarımı boş bir hareketle kaldırıyorum. "Aynen öyle, bir rüya. Gelecekte bir aile görmüyorum Ethan. On yıl sonra kendimi nerede görüyorum diye sorarsan, çalışıyor olacağım. Tek gördüğüm bu. Aşkı görmüyorum, bir aile görmüyorum. Çalışıyorum, sonra boş bir daireye gidiyorum, tek istediğim bu. Bu beni güvende hissettiriyor. Ve Tanrı biliyor ki, güvende hissetmeye ihtiyacım var."

Yüzü boşalır, tüm duyguları dikkatlice gizler ve ben ona hafifçe gülümserim — hüznölü, kırık bir gülümseme. "O zamanlar beni neden kullandığını ya da kardeşimle ne alıp veremediğinizi bilmiyorum. Beni neden bu işe karıştırdığını bilmiyorum, ama bitti artık. Annemi telefonda duydun. Bana fahişe dedi."

"Yalan söylüyor," diyor dişlerini sıkarak ve ben acı bir şekilde gülüyorum.

"Bunu nereden biliyorsun? Her hafta sonu dışarı çıkıp bulabildiğim kadar erkekle yattığımı nereden biliyorsun? Yatağıma birden fazla erkek aldığımı nereden biliyorsun? Böyle biriyle birlikte olmak mı istiyorsun?"

"Tamam. Bana uyar. Umurumda değil."

Onun bu yönüyle, bu sarsılmaz kabullenmesiyle nasıl başa çıkacağımı bilemeden, zorlukla yutkunuyorum. "Ethan, kendi annem bile beni sevmiyor. Bir kızı annesinden daha iyi kim tanıyabilir ki? Sen hayatında başarılısın. Benimle uğraşma. Sana verecek hiçbir şeyim yok."

Dudaklarımdan çıkan her kelime kalbimi kesip kanatıyor. Kendi annem bile beni sevmiyor. Kardeşim beni öldürmeye çalıştı. Belki Sarah haklıdır ve Ethan benden daha anlamlı bir şey istiyor, ama artık ona, ya da kimseye verecek hiçbir şeyim kalmadı. Kalbim kimsenin iyileştiremeyeceğı kadar parçalanmış durumda. Ruhum o kadar çok çatlak var ki, onu bir araya getirmek için nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Sanırım otele geri döneceğim," diyorum sessizce, her nefesimde kalbim acıyor. "Bu eğlenceliydi. Bir daha yapmayalım."

Dondurmamı gereğinden fazla sert bir şekilde çöpe atıyorum ve sonra aklıma gelince panda oyuncağını da atıyorum.

Bugünle ilgili hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum.

Bırak da başka bir kötü rüya olsun.

Tanrı biliyor ki, benim bolca var.

BÖLÜM 9

NATALIE

CHICAGO'DA HALA ÜÇ GÜNÜMÜZ VAR, AMA DÜN GECE OLANLARDAN SONRA

Ethan'la yüzleşmek istemiyorum.

Neden gidip bu mükemmel geceyi mahvetmek zorundaydım? Eğleniyorduk, belki biraz fazla eğleniyorduk. Onun yanında rahatlamaya başlamıştım, bu açıkça bir hataydı. Fuara gitmeyi kabul etmemeliydim. Profesyonel davranmalı, yemek yiyip otele dönmeliydim.

Telefonum çalar, sabahın sessizliğini bozar ve yumuşak otel battaniyesinin altında yatarken ona uzanırım.

Arayan Sarah.

"Chicago nasıl, iyi misin?"

"Nefret ediyorum." Yan dönüp kolumu başımın altına koyarak şehir silüetine bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Arkadaşımın sesi kuru. "Chicago'dan mı nefret ediyorsun yoksa CEO'ndan mı?"

Sabah ışığının perdelerden süzülmesini izleyerek iç çekiyorum. "Sarah, sence insanlar değişebilir mi?"

"Sanırım Ethan Wilder'ın değişebileceğini soruyorsun." Telefonun diğer ucunda kıkırdamasını duyabiliyorum.

"Sen her şeyi biliyorsun, değil mi?" Beni göremese de gözlerimi deviriyorum.

Kendinden memnun gibi geliyor. "Hayır, bilmiyorum. Ama seni tanıyorum. Ve evet, insanların değişebileceğine inanıyorum. Beş yıl uzun bir süre. Beş yılda çok şey olabilir. Geçen gün, onun senden isteyebileceği hiçbir şey olmadığını söylediğinde haklıydın. Ama belki de sadece *seni* istiyor olabilir mi?"

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sırt üstü yatar, bembeyaz tavana bakarım. "Ama neden? Beni tanımıyor bile. Ben çok sıkıcı biriyim. Hayatım yok. Hafta sonu yorgun olduğumda aynı filmi tekrar tekrar izlerim. Aynı dizileri tekrar tekrar izlerim. Benim hakkımda ilginç bir şey söyle."

Telefonun diğer ucundan bir şeyin çarpma sesi geliyor. "Haklısın. Sen gerçekten çok sıkıcısın. Hatta o kadar sıkıcısın ki, yalnız ve bekar olarak ölmelisin."

"Teşekkürler." Alaycı sözlere rağmen kendimi gülümserken buluyorum. "Bunu itiraf etmek o kadar zor mu?"

"Tatlım, terapiye ihtiyacın var. Hem de çok. Belki de o beynini düzeltmek için biraz akıl hastanesine yatman gerek. Böylece dışarı çıkıp kulüplerde parti yapmazsın, zaten zamanın yok. Seyahat etmeyi ve tuhaf sanat eserleri toplamayı seviyorsun."

"Seyahat ettiğim bir tane bile var mı?" diye soruyorum, hafifçe doğruluyorum.

"Hawaii'ye gittin, dokundun ve geri geldin," diyor Sarah, her zamanki açık sözlülüğüyle. "Bence bu da sayılır."

"Dokunduğumu bile sanmıyorum," diyorum pişmanlıkla. "Burada Ethan olduğunu bilseydim, tatilde kalırdım."

"Asla asla deme," diyor Sarah şarkı söyler gibi bir sesle ve arka planda bir şeyin cızırdamasını duyuyorum. Karnım da buna karşılık olarak guruluyor.

"Ne pişiriyorsun? Çok acıktım."

"Yumurta ve pastırma," diye cevaplıyor. "Bak, hayat senin için kolay olmadı. Bunu biliyorum. Ama bazen evren sana iyi davranmaya karar verir. Ben evrenle uğraşmam, tamam mı? Sen de uğraşma. Ethan'ın geri gelmesinin tesadüf olduğunu sanmıyorum. Kaybettiğini fark etti bence. Ondan kaçmak yerine ona bir şans ver. En azından iyi bir seks yaparsın."

"O benim patronum."

"Oh, hayır," diyor Sarah alaycı bir şekilde. "Patronun değil. Kesinlikle değil."

Yine gözlerimi devirip başımı salladım. "Telefona cevap vermemeliydim."

"Henüz açılmadan her kapıyı kapatmayı bırak, Natalie. Böyle yaşayamazsın." Arkadaşımin sesi ciddileşti, her zamanki şakacı tavırları kayboldu. "Ve kendini iyileştirene kadar iyileşemezsin. Ondan hoşlanıyorsun. Bana çok açık, yoksa bu kadar çelişkili olmazdın. Ethan Wilder'ı umursamıyor olsaydın, ne yaptığı umurunda olmazdı. Çıplak olarak karşında dursa, seni hiç etkilemezdi. Ama açıkça bir şey hissediyorsun. O yüzden bir şans ver ve korkak olma."

"Sen iyi bir arkadaş değilsin," diye mırıldandım huysuzca.

"Eminim atlatırım," diye hiç tereddüt etmeden cevap verir.

"Bazen sadece bana hak vermeni istiyorum," diye şikayet ederim.

"Tabii. Bir dahaki sefere yaparım. Bu sefer sana yanıldığını söylüyorum ve ona bir şans vermen gerektiğini söylüyorum. Ethan gibi erkekler her gün karşına çıkmaz."

Bir iç çekiş daha kaçar. "Anlamıyorsun Sarah."

"Evet." Sesi anlayışla yumuşadı. "Hayatındaki herkes seni hayal kırıklığına uğrattı. Anlıyorum. Ethan da o insanlardan biriydi. Bak, Nat, tamam, onun yatağına girme. Ama onu affet. Hepimiz hata yaparız. Seni ailesiyle tanıştırdı. Seninle oynamak isteyen bir adam bunu asla yapmaz. Ayrıca sen akıllı bir kadınsın. Onun davranışlarını bir düşün. Seni kullanmaya çalıştığına dair herhangi bir işaret verdi mi? O gece saatlerce apartmanın önünde arabasında bekledi."

Kafam karışıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Sarah dışlerinin arasından tıslar. "O gece annenin mesajını duymuş, dışarıda kalmıştı. Senin için endişeleniyordu. Dışarı çıkıp eve gitmesini söylemek zorunda kaldım. Onu oradan uzaklaştırmak çok zor oldu. Seninle sevişmek için orada kalmamıştı."

Tiksintiyle yüzümü buruşturarak itiraz ediyorum, "Gerçekten böyle söylemek zorunda mısınız?"

"Ben gördüğümü söylüyorum." Arka planda fırın zamanlayıcısının çaldığını duyarım ve o ekler, "Bak, gitmem gerek. Misafirim var."

Yatağımda tamamen oturarak ilgim artar. "Ne misafirin var?"

"Misafir." Biraz daha gürültü ve ayak sesleri duyulur.

"Erkek mi?"

"Evet."

"Dün geceki randevun mu?"

"Bilmek istiyorsan, o pislik beni ekti ve bu da benim yatağımda yatmıyor. Kanepede yatıyor. Uzun hikaye. Görüşürüz anlatırım. Şimdi gidip kışını öpmem lazım, yoksa arabasını mahvettiğim için dava açacak."

"Neyini? Sarah? Alo?"

O çoktan telefonu kapatmış, ben de şaşkınlıkla telefona bakıyorum. Bu sefer neye bulaştı acaba?

Kapı sertçe çalındı ve sabah havası tenime değince esneyerek yataktan çıktım. Saçımı iki örgüye bağlamıştım —uyumak için pratik—ve gözlerimin altında, ev arkadaşımın koyu halkaları gizlemek için takmamızı ısrarla istediği soğuk göz jeli yamaları var.

Bir başka sabırsız vuruş duyulduğunda, "Geliyorum. Bekle."

Sadece ince bir tişört ve külot giymiş olarak kapıya doğru yürürken, üzerime giyecek bir bornoz arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Banyoya gidip bornoz almayı düşünürken, üçüncü ısrarlı kapı çalması beni sinirlendirir. Temizlik görevlisi olmalı. Sabah erken koşuya çıkmayı planlamıştım, o yüzden resepsiyona o saatte gelmelerini söylemiştim. Uyuyakalmıştım ama neden kapıyı çalıyorlar? Anahtarları yok mu?

Uykulu gözlerimi ovuşturarak kapıyı hafifçe açtım. "Üzgünüm, gelebilir misiniz..."

Kapı şaşırtıcı bir güçle itilir ve Ethan sanki evin sahibiymiş gibi içeri girer. "Bir sorun var..."

Şok içinde ona bakarak, "Ne oluyor?!" diye haykırdım.

Bana dönüp bir şey söylemek üzereyken, kehribar rengi gözleri sonunda benim görünüşümü fark etti. Kaşları o kadar yukarı kalktı ki saç çizgisine kadar kaybolacak gibiydi. Sonunda, "İlginç bir görünüş" dedi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, yanaklarım kızardı. "Çık dışarı!"

Onu kapıya doğru itmeye çalışırken, odayı dolduran zengin sesi ile gülüyor. "Ne? Bence çok sevimli."

"Çık dışarı, giyinmeme izin ver!" Ayaklarını yere sağlam basıp direnince onu itmek çok zor oluyor. Arkasını dönüp çıplak omuzlarıma ellerini koyuyor ve beni yatak odasına doğru itiyor. "Üzgünüm. Vakit yok. Giyin. Seninle konuşmam lazım."

O emir verici ses tonunu kullandığında, gitmeye niyeti olmadığını anlıyorum.

"Tamam! Ama arkayı dönme!" diye bağıriyorum ve ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

Yatak odasına koşarken yüzüm utançtan yanıyor. Beni bu halde gördü, dağınık ve...

Aceleyle giysilerimi giyerken kendi kendime mırıldanıyorum: "Neden onun senin hakkında ne düşündüğünü umursuyorsun? Bırak baksın. Her zaman düzgün görünmek zorunda değilim!"

Yine de, sonunda odadan çıktığımda yüzüm kızarmış, gömleğimin düğmelerini beceriksizce ilikliyorum. O, küçük mutfakta kahve yapıyor, verimli ve zarif hareketlerle. "Az önce hissedarlardan birinden haber aldım. Yatlardan birinin yeniden lansmanı üzerinde çalışıyorduk. Kampanya bu sabah başlayacaktı. Rakip şirketlerden biri kampanyasını başlattı. Kelimesi kelimesine, etkinlik etkinliğe aynı kampanya. Sızıntı Pazarlama Departmanından geldi."

Parmaklarım tuşun ortasında durdu. "Ne? Geri dönmemiz mi gerekiyor?" "Henüz değil. Yönetim kuruluyla ilgilenmem gerekiyor.

Önce siyaset gelir."

"Ama bu acil değil mi?"

"Önemli, ama birkaç sızıntı olacağını tahmin etmiştim, bu yüzden birkaç acil durum planı hazırladım. Ancak bu departmandan bir sızıntı olacağını beklemiyordum."

Arkasını dönüp bir an beni inceledikten sonra, iki fincan buharlı kahveyle yanıma geldi. Fincanları

yanımdaki granit tezgahın üzerine koyduktan sonra, elini uzattı ve sinir bozucu bir sabırla ellerimi nazikçe itti. "Düğmeyi yanlış deliğe sokuyorsun."

Ani yakınlık beni şaşkına çevirir, beynim onun ne yaptığını anlamaya çalışır. Parmakları göğsümün üst kısmındaki hassas cildime dokunur, dikkatlice düğmelerimi tek tek ilikler. Ellerini itmek isterim, ama kalbim göğsümde çarpar, tanıdık kolonyası ipek bir ilmek gibi beni sarar. Ağzım kurur, bu istenmeyen çekicilik çok güçlüdür, inkar edemem.

Neden?

Neden, bunca zaman sonra, hala ona bu kadar çaresizce çekiliyorum?

Neden öfkem ve acı hayal kırıklığım bu hain arzuyu yenmeye yetmedi? Bunca yıldır, diğer erkeklerin her yaklaşımına, her ilgilenen bakışına direndim. Bu bağışıklığın, Ethan'ın beni nasıl mahvettiğinin bir sonucu olduğuna emindim. Ama işte buradayım, kalbimi bin parçaya ayıran adamın dokunuşuyla titriyorum.

"Neden?" diye fısıldıyorum, ona umutsuz bir karışıklıkla bakarak, neden onun olduğunu, neden onun olması gerektiğini anlamaya çalışarak. O, kalbimi çarptırabilecek son adam olmalıydı.

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinin derinliklerinde bir şey yanıyordu, beni derinden sarsan bir yoğunluk. Daha önce bana hiç bu kadar arzulayan bir bakışla bakmamıştı. Düşüncelerim önemliymiş gibi benimle hiç konuşmamıştı. Beni bir amaç için bir araçtan daha fazlasıymışım gibi hissettirmemişti. O zamanlar, ona ilk aşık olduğumda, her şey farklıydı, ben farklıydım.

Ama şimdi? Şimdi bu duygular sonsuz derecede daha karmaşık, daha tehlikeli. Aramızdaki bu sürekli itme ve çekme tamamen yorucu. İlk günden beri beni yavaşça kendine çekiyor ve direncim her seferinde biraz daha kırılıyor.

Ethan'ın eli yükseldi, parmak eklemlerinin arkası kızaran yanağımı yıkıcı bir şefkatle okşadı, sesi dizlerimi titretmeye yetecek kadar alçaldı. "Bana bu kadar savunmasız gözlerle bakma, Natalie. Seni yatağıma sürükleyip, sana dokunmaya cesaret edebilecek diğer tüm erkekler için mahvetmek istiyorum."

Henüz düzgünce düzeltemediğim saç örgülerimin arasına parmaklarını dolayarak yüzümü sıcaklık kaplıyor. Keskin bir çekişle beni sert göğsüne yapıştırıyor, teninin kokusu başımı döndürüyor. Sesi sertleşiyor, vaatlerle dolu. "Bir gün, aramızdaki şeye sonunda teslim olduğunda, bu örgüleri aynen böyle takmanı isteyeceğim. Mükemmel tutamaklar oluyorlar, sence de öyle değil mi?"

Aklıma gelen anı çok net ve yakıcı. *Ethan parmaklarını saçlarıma dolayarak başımı geriye çekiyor, boğazından ilkel bir ses çıkıyor. Saçlarımı dizgin gibi kullanarak hareketlerimi yönlendirirken, uzunluğu ağzımı dolduruyor...*

Sıvı ısı bacaklarımın arasında birikiyor, bacaklarım aniden titriyor. Onun yatakta ne kadar vahşi olduğunu nasıl untabildim? Beni saatlerce uyanık tutmuştu ve o saatlerin her birinde acımasızca davranmıştı.

Dudaklarım istem dışı açılıyor, bu baş döndürücü his duyularımı ele geçirirken, göğsümde arzu ve hayal kırıklığı savaşıyor. Eğer o kelimeyi söylersem, ona en ufak bir işaret bile verirsem, beni hemen o yatak odasına taşıyacağını çok iyi biliyorum. Ani kararımı sorgulamayacak, nedenlerimi analiz etmeyecek. Söylemek istiyorum. Tanrım, yardım et, o dünyayı sarsan hisleri tekrar yaşamak istiyorum. Ellerin tenimin her santimini ele geçirdiğini hissetmek istiyorum.

Sadece bir kez daha, diye kendime söylüyorum, düşüncelerim arzuyla bulanıklaşsa da. Eğer sadece seksse, bir anlamı olmak zorunda değil, değil mi?

"Natalie?"

Kendimi ikna etmek hiç bu kadar kolay olmamıştı, fark ediyorum, elim yavaşça yükselip ipek kravatını sarmaya başlarken.

Gerçekten, bu çok basit. Benimle yatmak istiyor, bunu her ateşli bakışıyla, her kasıtlı dokunuşuyla açıkça belli etti. Arayışının sadece bu olmadığını söylese bile, onun sözüne inanacak kadar aptal değilim.

Onu kendime doğru çekince gözleri hafifçe açılır, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkar: "Sen çok sinir bozucusun Ethan."

Dudaklarım dudaklarına değiyor ve tanıdık bir sıcaklık içimde alevleniyor, nabzımı hızlandıran çaresiz bir arzu.

Tamam. Bu raundu o kazandı. Ama bu sefer, onunla yatağa düştüğümde, her şey tamamen benim şartlarımla olacak. Hiçbir beklentim olmayacak, böylece beni incitemeyecek. Duygusal bağlanmayacağım, böylece beni kırmayacak.

Güçlü kolları belimi sararak beni kendine çekiyor ve bir an için, yıkıcı bir an için, yaralı kalbim acı bir şekilde çarpıyor.

İstedğini elde ettiğinde ilgisini kaybedecek. Bu işler böyle yürür, değil mi? Av, avcının arkasına dönüp ona doğru yürüdüğünde avın heyecanı kaybolur. Böylece kalbimde kalanları koruyabilir ve bu adamı hayatımdan sonsuza dek çıkarabilirim.

Ama Ethan beni serin duvara doğru bastırırken, ağzı çaresiz bir açlıkla ağzıma yaklaşırken, tüm mantıklı düşüncelerim yok olmaya başlıyor. Neden fikrimi değiştirdiğimi sormuyor ve ben de buna seviniyorum. Konuşmak istemiyorum.

Sadece ellerinin üzerimde olmasını istiyorum.

Dili dudaklarımla kenarlarını izleyerek içeri girmeye çalışıyor ve ben isteyerek dudaklarımı aralıyorum. Dilini ağzıma aldığında yumuşak bir inilti kaçıyor ve zevk titremeleri tüm vücudumu sarar. Bacaklarımla arasındaki ıslaklık artıyor.

Onunla her şey çok kolay. Tek yapması gereken bana dokunmak, vücudum hemen tepki veriyor.

Az önce düğmelerimi özenle ilikleyen parmaklar şimdi onları açmak için çalışıyor. Avucunun içi gömleğimin altına kayıyor, düz karnımın üzerinde kayıyor ve ardından gelen keskin nefes almayı bastıramıyorum.

Böyle dokunulmaya alışkın değilim. Çok uzun zaman oldu.

Ama onu itmiyorum. Bunun yerine, ellerim gömleğine uzanıyor, onu çıkarmak için kravatını çözüyor, yeleğinin düğmelerine uzanıyorum. Ethan'ın eli bileklerimi sarmaya geliyor ve benden uzaklaşıyor, gözleri içimde yankılanan açgözlü bir açlıkla dolu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sertçe soruyor, bileklerimi tutsak gibi tutarak.

"Neye benziyor?" Bir kaşımı kaldırıyorum, bedenim beklentiyle titrerken bile kayıtsız görünmeye çalışıyorum.

"Neden?" Çenesi hayal kırıklığıyla sıkışır. "Dün gece dedin ki..."

"Sadece seks," diye keserim sertçe. "Hiçbir anlamı yok."

Hareketsiz kalır. "Senin için hiçbir anlamı yok mu?"

Nefesim düzensizleşmiş ve dudaklarımda hala onun tadı varken kayıtsızmış gibi davranmak neredeyse imkansız. Hala cildimde ellerinin hayali dokunuşunu hissederken olmaz.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "Önemli değil."

Acı bir kahkaha kaçtı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsun Ethan," diye karşılık verdim, utançtan savunmaya geçtim.

Bileklerimi bırakıp çenemi sıkıca kavrar ve yoğun bakışlarına bakmamı sağlar. "Yani benimle seksin tamamen anlamsız olacağını mı söylüyorsun? Bunu mu söylüyorsun?"

Sözlerinin tonunda bir tuhaflık var ama yine de başımı sallıyorum. "Birbirimizi istediğimiz açık, o yüzden bunu sistemimizden atalım."

"Beni sisteminden çıkarmak mı istiyorsun?" diye tekrarlar, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşür. "Gerçekten bu kadar basit olacağını mı düşünüyorsun? Bir kez sevişip, sonra hiç düşünmeden benden uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen gayet iyi uzaklaştın," diye karşılık verdim, çenem sıkışarak. "O kadar da zor olamaz."

Kızıl kahverengi gözlerinde öfke parlar, beni kendine doğru çeker, yüzü benimkine birkaç santim yaklaşır, sesi sertleşir. "Bunun için beni daha ne kadar cezalandıracaksın?"

Öfke içimi kaplar ve gömleğinin önünü yumrularım. "Seni cezalandırmak mı? Sana istediğini veriyorum. Beni sen istedin. Benim olabilirsin. Ama benim şartlarımla olacak. Ve seksten başka bir şey istemiyorum. İlk seferinde naftim. Bu sefer o kadar aptal olmayacağım."

Ethan beni dikkatle inceliyor, gözlerinin arkasında okunamayan bir duygu parıldıyor. "Sonra benden bu kadar kolayca uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun?"

Diğer eli ensemdaki saçları karıştırıyor, sahiplenici ve sıkı bir şekilde tutuyor. "Beni idare edebileceğini mi sanıyorsun, Natalie? Beni astlarından biri gibi mi davranacaksın? Bakalım beni ne kadar idare edebileceksin."

Dudakları çenemden kulağıma doğru kayarken nefesi ağzımı yakıyor. Kulak mememi titretmeye yetecek kadar sertçe ısıyor ve eli boğazımı sarmaya doğru kayarken diğeri kalan düğmelerimi hızla açıyor.

Ağız, morartacak kadar şiddetle ağzıma yapışır, dili içeri girmeye çalışır ve ağzımın her santimini ele geçirir. Bu öpücükte nazik ya da romantik hiçbir şey yoktur — sadece dişler, diller ve beni dudaklarına yapışıp nefes almamı engelleyen çaresiz bir arzu vardır. Sütyenimi çıkardığını hissediyorum ve aniden göğüslerim çıplak kalıyor, o da giysiyi dikkatsizce bir köşeye atıyor. Geri çekilecek yerim olmadan duvara sıkışmış durumdayım, tamamen onun merhametine kalmışım.

Göğsümü avuçlayıp başparmağıyla meme ucumu okşuyor. Sertleşmiş meme ucumu neredeyse acı verecek kadar sıkıp parmakları arasında yuvarlarken titriyorum. Göğüslerimin bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum, ama o dokunduğunda, şehvetli, arzulu bir inilti çıkarıyorum.

Zevk keskin ve baş döndürücü, kendimi içinde kaybediyorum. Eli aşağıya doğru iniyor, pantolonumun kenarından içeri giriyor ve ıslak amıma avucunun içiyle sürtüyor.

Dizlerim titriyor ve sadece onun güçlü tutuşu beni ayakta tutuyor, ağzı açık öpücüklerle çenem boyunca bir iz bırakıyor. "Henüz sana dokunmadım bile, ama sen çoktan ısladın. Seninle ne yapmalıyım, Natalie?"

"O... O değil..." Nefes nefese kekeliyorum.

Onun alçak gülüşü saf günah. "Sen bir musluk gibisin, benim için çok ıslak."

Tutarlı bir cevap veremedi, parmağı külotumun dantelinden kayarak en hassas noktayı bulur. Klitorisimi parmakları arasında sıkıştırır ve ben zevkten inleyerek ona yaslanırım. Kahkahası kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir hal alır. "Beni çok iyi idare ediyorsun. Beş yıl geçmiş olabilir Natalie, ama seni nerede dokunmam gerektiğini hala çok iyi hatırlıyorum."

Dilini kulak kepçemin etrafında gezdirerek, sesi günahkar bir mırıltıya dönüşür. "Sikimi emmek için nasıl yalvardığını hatırlıyorum. Boğulduğunu ama vazgeçmediğini hatırlıyorum. Beni memnun etmek için

beni memnun etmek için çaresizdin. Şimdi emir misin? Sikimi güzel, sıcak ağzınla sarar mısın?"

Onun pis sözleri zihnimde canlı görüntüler canlandırırken boğazımdan bir inilti kopar ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmak isterim. O geceyi unutmaya zorlamıştım ama o, birlikte yaptığımız her ahlaksız şeyi kasten hatırlatıyor. Ethan deneyimli biriydi ve beni merhametine bıraktığında, mümkün olduğunu bilmediğim şeyler öğretti. O gece hiç de tatlı değildi. O sert ve kontrolsüzdü, ama ben farkında olmadan bundan çok zevk almıştım. O baskın bir sevgiliydi ve benim amacım onu memnun etmektir. Bunu başardığımda da beni ödüllendiriyordu.

Aklımın bir parçası geri gelince gözlerim birden açıldı. Bu çok kötü bir fikir. Yapmamalıyım...

Ama ağız göğsüme yapışır, acı verecek kadar sıkı olan meme ucumu dudakları arasına alır ve parmaklarım onun kalın saçlarına dolanırken mantıklı düşüncelerim buharlaşır. Dişlerini hassas ete sürtünce, hemen ağızımı elimle kapatmadan önce bir çığlık atarım. Ancak o elimi çeker, boğazından gelen bir hırıltıyla bana bakar ve ağızını göğsümden ayırır. "Seni duymak istiyorum. Adımı haykırmamı istiyorum. Dokunuşlarımdan nasıl etkilenmediğini duymak istiyorum."

Elimi çekip, bana bakarken boğuk bir sesle homurdandı. "Çıkardığın her sesi duymak istiyorum. Adımı haykırmamı duymak istiyorum. Ne kadar etkilenmediğini iddia ettiğini duymak istiyorum."

Sözlerinin alaycı tonunda, zar zor kontrol edilen bir öfke var.

Diğer eli klitorisime işkence eden dairesel hareketlerine devam ediyor, titrek vücuduma yıldırımlar gibi hisler gönderiyor. Beni kenara doğru çekiyor ve yetenekli dokunuşlarının altında kendimi parçalanırken hissediyorum. Vücudum tamamen kontrolümden çıkmış, ona karşı kıvrılıyor.

Ethan tam boyuna uzanır, serbest eliyle çenemi kavrar ve yüzümü dikkatle izler. Kasıtlı bir yavaşlıkla parmağını klitorisimden girişime doğru hareket ettirir ve uyarı vermeden uzun parmağını derinlemesine içeri sokar.

O parmağını çılgınca daireler çizerek hareket ettirmeye başladığında gözlerim kapanıyor.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyor musun, Natalie?" Sesi kulağıma fısıldayan saf bir baştan çıkarma. "Henüz hiçbir şey yapmadım, ama elime damlıyorsun. Tadına bakmak ister misin?"

Parmağını çekip dudaklarına götürdüğünde gözlerim açıldı. Parmağını yaladıktan sonra bana uzattı. Ağzımı açtım ve kendi sıvımın tadına baktım.

"Aferin kızım," parmağımı emmeye başladığımda memnuniyetle homurdandı.

Övgüyle amım kasılır.

Aniden ağzımda tamamen başka bir şey istiyorum. Bakışlarım pantolonuna düşüyor ve bir an için zaman durmuş gibi geliyor. O otel odasına geri dönmüşüm, aynı çaresiz arzuya boğulmuşum, ahlaksız bir çaresizlik, onu memnun etme, kendimi onun kontrolüne bırakma ihtiyacı.

Hemen dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Bana öğrettiği gibi ona tapınmak istiyorum.

Boğuk bir kahkaha duyuyorum ve ona baktığımda Ethan'ın gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyor. "Seni okumak çok kolay. Lanet olasıca kolay."

Parmağını çekip beni acı verecek kadar sert öpüyor.

"Bu sefer olmaz." İtiraz etmeden önce, beni kollarına alıp yatak odasına taşıyor. Beni yatak üzerine sertçe bırakıyor ve sonra hızlı hareketlerle kot pantolonumu çıkarıyor. İç çamaşırım da hemen ardından geliyor.

Giysilerini çıkarmadan ayak bileklerimi tutup beni yatağın kenarına sürükledi. Bacaklarım geniş omuzlarına dolandı ve sonra amımın üzerinde nefesinin sıcaklığını hissettim.

"Ethan!" Dilini hiç uyarmadan içime soktuğunda şok içinde bağıriyorum. Acımasız bir hassasiyetle içeri girip çıkmaya başladığında, parmaklarım ipek çarşafları çaresizce tırmalıyor. "Ne yapıyorsun..."

Sözler boğazımda düğümlenir, sırtım kamburlaşır, çünkü ağzını klitorisime götürür ve sertçe emer.

Parçalanıyorum.

Dalgalar üzerimde ılık ılıa vururken, iki parmağını kaygan sıcaklığımın içine kaydırıyor, içimde hareket ettiriyor ve beni inlememe ve kıvranmama neden olan noktalara dokunuyor. Her sinir uumu yakıp kavuran bu beyaz sıcak zevk dışında hiçbir şey yok.

Bir parmak daha ekliyor. Gerginlik yakıyor, ama iyi bir şekilde. Dördüncü parmağını eklediğinde rahatsız edici ama nefret etmiyorum. Dört parmağı iimdeyken beni başka bir orgazma itiyor. Dudaklarım aralık, gözlerim odaklanamıyor.

Bu... Ben çok hatalıydım. Asla buna başlamamalıydım.

"ok darın," diye mırıldanıyor. "Sikimi nasıl alacaksın? Seni nasıl sikmeliyim?"

Neredeyse tüm eliyle beni sikiyorken nasıl cevap verebilirim? Nasıl düşünebilirim?

Keskin bir şaplak kıcıma iniyor, beni sarsıyor. "Sana bir soru sordum."

"Bilmiyorum," diye inlerim, başka bir orgazm acımasızca yaklaşırken.

Onaylamayan bir ses çıkarır. "Belki karar vermene yardım edebilirim."

Parmakları tamamen çekilir, beni boş ve acıyla bırakır.

"Hayır! Ne yapıyorsun?"

"Dön. Dizlerinin üzerine çök," diye emrederek bacaklarımı omuzlarından ayırır.

Bu keskin emre sorgusuz sualsiz itaat ediyorum. şu anda onun istediğı her şeyi yapardım. Bütün vücudum arzuyla yanıyor. Pahalı kumaşın hışırtısını duyuyorum, sonra arkama geçiyor, sertleşmiş penisi girişime baskı yapıyor.

"Lütfen!" Neredeyse ağlayarak, içimdeki acı veren boşluğı dolduracak bir şey için çaresizce yalvarıyorum. Hemen hareket etmediğinde, tamamen öküyorum. "Ethan, lütfen!"

Elleri sahiplenici bir sıcaklıkla belime yerleşiyor. "Yalvarırken çok güzelsin, Natalie." Omurganın dibine saygıyla bir öpücük konduruyor, sonra güçlü bir itişle içime giriyor.

Vücudum öne doğru sıçrar ve o beni tamamen doldururken kendimi ön kollarımla desteklerim. Bu his çok güçlüdür — gergin, ele geçirilmiş ve tamamen sahip olunan hissedirim. Sonra hareket etmeye başlar, her kasıtlı vuruşuyla hassas sinirlerimi ateşler.

"Ethan," diye akılsızca nefes nefese kalıyorum.

Acımasız bir tempo tutar, her itiş beni daha da yükseğe çıkarır. Onun ritmine ayak uyduramıyorum, her hareket boğazımdan çaresiz çığlıklar koparır. Artık onurumu veya kendimi tutmayı umursamayacak kadar kendimden geçmişim.

Elleri saç örgülerimde yumruk haline geliyor, başımı geriye çekiyor ve omurgamı kavisletiyor. Yeni aç, içimde derin bir noktaya vuruyor ve görüşüm beyaz bir sisle kaplanıyor.

Bu çok fazla. Yapamıyorum...

Boşalmam yıkıcı bir güçle içimden geçer ve vücudum onun etrafında kasılırken onun da inlemesini duyarım.

İki sert itme daha ve o da benimle birlikte doruğa ulaşıyor.

Tamamen bitkin bir halde, yüzüstü buruşuk çarşafların üzerine yığıldım, vücudum hala artçı sarsıntılarla titriyor. Ethan yanıma uzanarak, kemiksiz bedenimi göğsüne çekiyor. Bir şekilde gömleğini çıkarmamış, ama artık tamamen düğmeleri açılmış durumda.

Diğer kıyafetlerini ne zaman çıkardı? Düşüncelerim çok dağınık, zaman çizelgesini bir araya getiremiyorum.

Uyku davetkar bir şekilde çağırıyor. Hiç bu kadar lezzetli bir yorgunluk hissetmemiştim, vücudum tam da olması gerektiği gibi ağrıyor. Tek istediğim, gerçeklikten ve az önce olanların kaçınılmaz sonuçlarından kaçarak bu şekilde uykuya dalmak.

Ethan dudaklarını şakaklarıma nazikçe değdirdikten sonra, saç örgülerimden birini ipek bir ip gibi eline doladı. "Şimdi ne olacak? Yine kaçmayı mı planlıyorsun?"

"Konuşacak kadar yorgun değilim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi sıkıca kapalı tutarak. "Bu... güzeldi. Şimdi uyumama izin ver."

"Uyumak mı?" Sesinde açık bir zevk var. "Tatlım, daha yeni başladık."

Gözlerim korkuyla açıldı. "Ne?"

Nazik ama kararlı bir güçle beni döndürdü ve göğsüne uzanmış, tenimiz birbirine değecek şekilde yatırdım.

"Seni tekrar yatağıma almak için beş uzun yıl bekledim. Seninle işim henüz bitmedi."

"Ben..."

Bu sefer öpücüğü daha nazik ama aynı derecede tutkulu, beni tatlı
çılgınlığa geri çekiyor.

Kendimi bir kez daha teslim ederken, Pandora'nın kutusunu açtığımı
fark ediyorum ve korku içimde büyüyor.

Ve artık onu kapatmanın hiçbir yolu yok.

BÖLÜM 10

ETHAN

NATALIE'NİN BANYOYA DOĞRU TOPALLAYARAK YÜRÜDÜĞÜNÜ, HAREKETLERİNİN DİKKATLİ ve yavaş.

Sırtı benim bıraktığım izlerle dolu. Kapıyı kapatmak için döndüğünde, göğüslerindeki ısırik izleri ve öpücük izleri yattığım yerden görünüyor, sabah birlikte geçirdiğimiz zamanın karanlık kanıtları. Benim uyuduğumu sanıyor. Muhtemelen ben bir tur daha başlatmadan kaçmaya çalışıyor.

Öğleden sonra oldu ve saatlerce süren doyumsuz arzunun ardından nihayet uykuya daldık.

Banyodan gelen su sesi kulağıma ulaşıyor ve kollarımı başımın altına katlayıp, tatmin ve huzursuzluk karışımı bir duyguyla tavana bakıyorum. Vücudum tatmin olmuş, ama kalbim? O kadar da değil.

Sadece seks mi? O, bizim aramızda sadece seks olacağını mı düşünüyor? Beş yıl önce, aynı şeyi düşünerek onu yatağıma aldım ve yanıldığımı anladım. Bugün de bunu doğruladı. Bu kadında ne var bilmiyorum, ama beni korkutması gereken şekilde kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Natalie'den önce birkaç

Natalie'den önce birkaç sevgilim oldu, ama hepsinde kendimi tutabildim. Natalie en derin, en ilkel dürtülerimi ortaya çıkarıyor.

O bana her vuruşta karşılık veriyor, aldığı kadar veriyor. Onun itaatkarlığı beni onu tamamen mahvetmek, onu sahiplenmek ve tüm dünyanın görmesi için benim olarak işaretlemek istiyor. O sadece bu arzuları ortaya çıkarmakla kalmıyor, beni nefes nefese bırakan bir coşkuyla onları tatmin ediyor. Yatak dışında, akıllı, sivri dilli ve taviz vermeyen, dikkate alınması gereken bir kadın. Ama yatakta, benim istediğim gibi davranabileceğim bir kadın ve bundan büyük zevk alıyor. Sanırım benim dokunuşlarıma ne kadar mükemmel tepki verdiğinin farkında değil.

Eğer sadece bedeni beni çağırıyor olsaydı, her şey çok basit olurdu. Onunla ilk tanıştığımda, tanıdığım diğer tüm kadınlardan farklıydı. Onunla vakit geçirmek zor değildi, tam tersine bir keşifti. Sohbetlerimizi, birlikte geçirdiğimiz zamanı, beni hiç çaba harcamadan zorlamasını seviyordum. Alıştığım diğer kadınlar gibi yapışkan değildi, hesapçı ya da tahmin edilebilir değildi. Benim için, bayat beklentilerle dolu bir dünyada taze bir nefes gibiydi. Tüm bunlar, onu yatağıma aldığım gece, takıntımın ne kadar derin olduğunu fark ettiğimde değişti.

Hâlâ aynı büyüleyici kadın, sadece artık daha sert bir zırhın içinde. Dün akşam olduğu gibi, benim yanımda kendini savunmasız bırakınca, beni büyüleyen kızı bir an için gördüm. Olgunlaşmış ama çevremdeki insanlarda artık göremediğim bir masumiyeti hâlâ koruyor, sanki sonsuz gölgeleri kesen parlak bir ışık gibi. Ayrıca inanılmaz zeki, çok esprili ve kimseye, özellikle de bana boyun eğmiyor.

Ve hala beni affetmedi, gerçekten affetmedi.

Onu yatağıma atmış olabilirim, ama kalbini kazanma yolunda önemli bir ilerleme kaydettiğimi hissetmiyorum. Dün birlikte geçirdiğimiz zaman, bu sabahki tutkulu karşılaşmamızdan daha verimli geçti. Fuarda bana içini açtı, özgürce güldü, dikkatlice inşa ettiği duvarların ardında gerçekte kim olduğunu görebilmem için gardını yeterince indirdi. Natalie benim yanımdayken kendini o kadar sıkı tutuyor ki, onun böyle rahatlamasını, çekinmeden benimle gülüp şakalaşmasını görmek, bana çok değerli bir hediye gibi geldi.

Kadının etrafında Çin surlarından daha yüksek kalkanlar var, her biri yıllarca süren acı ve hayal kırıklıklarından titizlikle yapılmış. Ona ulaşmanın bu kadar zor olacağını fark etmemiştim, ama öte yandan Natalie Thorne gibi bir zorlukla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kendimi fazla abartmışım galiba, ama uyum sağlama yeteneğim ve kararlılığım her şeyi başarabilirim.

Ayağa kalkıp, pantolonumu giymeden önce pencereyi açarak temiz hava girmesini sağladım.

Natalie'nin kıyafetleri yatak odasının ve oturma odasının zeminine dağılmış durumda. Onları dikkatlice topluyor, katlıyorum ve kendi eşyalarım gösterdiğimden daha fazla özenle bir kenara koyuyorum. O ortaya çıkar çıkmaz onu yatağa geri götürmek istesem de, bu fikre pek sıcak bakmayacağını hissediyorum. Ve ne yazık ki, yapmam gereken işler var.

Mutfağa doğru yavaşça ilerleyip soğumuş kahveyi döküyorum ve yeni bir demlik kahve yapıyorum. Bu tanıdık ritüel beni sakinleştiriyor. Oda servisine geç kahvaltı siparişi verdikten sonra gömleğimi arıyorum ve giyiniyorum, ardından gerekli telefonları yapmaya başlıyorum.

Pazarlama departmanında bir sızıntı olması sadece sorunlu değil, aynı zamanda sinir bozucu. Özellikle de özenle hazırladığım kampanyalarla önceki yat modellerini yeniden canlandırmaya çalışırken. Tüm bir kampanyanın çalınması, itiraf etmek istemediğim kadar beni sinirlendiriyor. Her içgüdüm hemen Manhattan'a dönmemi söylüyor, ama ellerim bağlı. Yönetim kurulu cevaplar, güvence ve ayrıntılı açıklamalar istiyor. Tatmin olana kadar burada kalmamı istiyorlar, boş kafalı aptallar.

Natalie'nin paha biçilmez yardımıyla, birçok beceriksiz çalışanı kovmayı başardım, ama henüz ortaya çıkarmadığımız daha fazlası mutlaka vardır. Bu şirketin ciddi yatırımcılar tarafından dikkate alınmamasının nedenlerinden biri, sektörde batmakta olan bir gemiden daha fazla sızıntı olduğu açık bir sır olmasıydı. Bu sızıntıları tıkamak, cerrahi hassasiyet ve acımasız verimlilik gerektirecek.

Banyo kapısı açılır ve hemen ardından süiti yutan bir gürültü duyulur. Yüksek sesli küfürler kaşlarımı çatlatır.

Yatak odasından çıkarken şaşkınlıkla ayağa kalkıyorlar. Endişem giderek artarken kapıyı iterek açıyorum. "Natalie?"

Yumuşak halının üzerine çökmüş, titrek vücudunu bir havluyla sarmış, banyo masasının üzerinde duran işlemeli kumaşın ucunu sıkıca tutuyor. Masanın üzerindeki eşyalar, küçük bir depremden sonra olduğu gibi, etrafa dağınık bir şekilde yere dökülmüş.

Tereddüt etmeden ona doğru koşarak onu kaldırdım ve içgüdüsel olarak benim sıcaklığıma sarılmaya çalıştığını fark ettim. "Ne oldu?"

"Sen!" Gözleri yaşlarla dolu, bir şekilde hem öfkeli hem de savunmasız görünen bir ifadeyle bana bakıyor. "Seni koca canavar! Sen yaptın bunu bana!"

Gözyaşlarını görünce endişeyle donakaldım, göğsümde beklenmedik bir koruma duygusu uyandı. "Ne yaptım?"

"Her şeyi!" Gözlerindeki yaşları elinin tersiyle siler, diğer eliyle havluyu kalkan gibi sıkıca tutar. "Senin yüzünden bacaklarımı hissetmiyorum!"

Onu dikkatlice yatağa taşıırken, kollarımın ona ne kadar da uyduğunu fark edince suçluluk duygusu içimi kaplar. "Üzgünüm. Masöz çağırayım. Otelde masaj hizmeti var. Odana bir tane gönderteyim."

"Tabii ki çağıracaksın." Sevimli bir öfkeyle burnunu çeker. "Ve parasını da sen ödeyeceksin."

"Tabii ki."

"Ve kahve istiyorum."

Sesindeki huysuzluk, onun bariz rahatsızlığına rağmen gülümsemek istememe neden oluyor. Kraliyet prensesi gibi kapris yapıyor ve ben de onun her isteğini yerine getirmek istiyorum. "Kahve makinesi çoktan çalışıyor."

Gözlerini tekrar sildi ve saçları dağınık, yanakları kızarmış haliyle ne kadar sevimli görüldüğüne hem şaşırdım hem de tamamen etkilenmiştim. Natalie hayatıma girene kadar bu kelimenin varlığından bile haberdar değildim.

"Oda servisi çağırdım. Rahat bir şey giy. Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

"Gerçekten mi?" diye sorar, dudaklarımı titretiren alaycı bir tonla. "Sihirli bir şekilde tekrar yürüyebilecek miyim?"

Dudaklarım, zorlukla bastırdığım bir gülümsemeyle seğirdi. "Şey, hayır, ama..."

"Bir daha asla seninle yatmayacağım." Tecrübeli bir aktrisin dramatik tavrıyla bomba gibi bir cümle kurdu ve gözlerim gerçek bir endişeyle açıldı.

"Ne?"

Kollarını göğsünün üzerinde çaprazlayarak kararlı bir tavır sergiliyor. "Bana bak, Ethan. Sen yatakta tam bir canavarsın. Bana nefes almama bile izin vermiyorsun!"

"Sen ara verdin," diye incinmiş bir gururla itiraz ettim. "Sen kestin."

"Ve uyandığımda, yüzün hiç olmaması gereken bir yerdeydi!"

"Ve sen bana daha sert yalamamı söyledin," diye pişmanlık duymadan memnuniyetle belirtirim.

Yüzü, gün batımını utandıracak kadar kızardı. "Yanlış bir karar verdim. Bir tur daha hazır olduğunu nereden bilebilirdim? Ağzıma bak!"

Dudakları gerçekten de hafif morarmış ve şişmiş görünüyor, sanki tekrar tadılmak için yalvaran olgun meyveler gibi. Kendimi tutamayıp gülümsüyorum ve eğilip dudaklarına en yumuşak öpücüğü konduruyorum. "Çok güzel görünüyor."

Güçten çok coşkuyla beni itiyor. "Tabii ki öyle dersin. Seni aptal. Bir daha asla."

"Sakin ol," onu alaycı bir ciddiyetle teselli etmeye çalışıyorum. "Bak, sana giyecek bir şey getireyim. Kıpırdamana bile gerek yok. Aklın başında değilken aceleci kararlar verme."

Natalie'nin vücuduna erişimin engellenmesi, hayal edebileceğim herhangi bir iş başarısızlığından daha korkunçtu.

"Giysilerim gardıropta."

Çam dolabını açtığımda, iki adet zarif takım elbise tertemiz bir şekilde asılı duruyordu. Onlardan birine uzandığımda, o yeniden canlanmış bir enerjiyle, "Şu anda takım elbise giyebileceğini düşünüyorsan, aklını tamamen kaybetmişsin"

Şu anda takım elbise giyebileceğimi düşünüyorsan, kafayı yemişsin demektir. Bana bir tişört ve pijama getir. En üst rafta, yumuşak olanlardan olsun."

Onları kişisel uşağım gibi özenle getirip soruyorum, "Giyinmen için yardım ister misin?"

Beni cehennemi dondurucu bir bakışla süzüyor. "Hayır, teşekkürler. Çıplak bedenime yaklaşmana izin vermeyeceğim. Çık dışarı."

Onun kendine karşı gösterdiği şiddetli koruma içgüdüsüne gülmeme direnerek, abartılı bir nezaketle kapıyı kapatıp dışarı çıkıyorum. Kahve hazır, zengin aromasıyla havayı dolduruyor ve resepsiyonu arayarak bir masöz çağırıyorum — kadın olsun.

Natalie geçici kalesinden çıkamadan, oda servisi kusursuz bir zamanlamayla gelir. Adama cömert bir bahşiş verip yemeği odaya getirir, her zamanki sıradan işlerde göstermediğim bir özenle masaya yerleştiririm. Natalie birkaç dakika sonra sendeleyerek çıkar, adımları dengesizdir ve ben yine suçluluk duygusuyla karışık tuhaf bir erkeklik tatmini hissederim. Sesinde, kendisinin farkında olmadığı belli olan boğuk bir ses tonu vardır, çığlıklarının hatırası.

Ona biraz zaman tanımalıydım, ama o kendi isteğiyle iki kez başlattığını unutmuş gibi görünüyor. Yatağa girince tüm çekingenliğini kaybediyor ve saf arzusunun esiri oluyor. Ama bunu ona hatırlatacak olan ben olmayacağım.

Onu yemek masasına götürüp önüne bir tabak koydum. "Bize ıstakoz aldım, en iyisinden. Ayrıca yaban mersinli kek de vardı, hoşuna gider diye düşündüm."

"Yaban mersinli kek mi?" Natalie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yüzündeki ifade beklenmedik bir zevkle yumuşadı. "Tatlı olarak daha şık bir şey alırsın sanmıştım."

"Eğer şık bir şey istiyorsan..."

Hızlıca, neredeyse utangaç bir şekilde başını sallar. "Yaban mersinli kekleri severim. Sadece daha zarif bir şey tercih edersiniz diye düşündüm."

"Yaban mersinli keklerin nesi var ki? Masöz yarım saat sonra burada olacak. Sen önce ye, sonra o seninle ilgilenir."

Istakozdan nazikçe bir ısırık alır ve somurtkanlığı saf mutlulukla dolu bir gülümsemeye dönüşür. Gözleri minnetle kapanır. "Tanrım,

istakozu seviyorum."

Bu bilgiyi ileride kullanmak üzere zihnime dikkatlice kaydettim.

Birkaç ısırik daha aldıktan sonra, dış dünyanın varlığını hatırlamış gibi görünüyor. "Hissedarlarla ne oldu? Geri dönmemiz gerekmez mi?"

"Beni görmek istiyorlar, ama öğleden sonra gideceğim." Ona biraz daha su doldurduktan sonra, daha az iştahla yemeğime saldırdım. "Kampanya tamamlandı. Başlatılmaya hazırды. Rakip şirketin bizimle aynı gün başlatmaya hazır olması, kampanya hazırlanırken bilgi aldıklarını gösteriyor."

"Sızdıranı biliyor musun?"

"Araştırıyorum, ama pazarlama departmanından biri olmalı. Tam bilgiye sahip olanlar sadece onlar vardı."

"Bilgisayarlarında yetkisiz veri aktarımı olup olmadığı kontrol edildi mi?" Natalie'nin kaşları profesyonel bir endişeyle çatıldı.

"Öğle yemeği saatinde, bilgisayarlardan birinden geçici bir hesaptan bir e-posta gönderilmiş. Iris'in asistanının bilgisayarı, tam olarak. E-posta gönderildiğinde, o ofiste değildi ve yine kameralar kurcalanmıştı. Güvenlikten birkaç kişi için de işten çıkarma mektuplarını hazırla."

Natalie, acı bir anlayışla başını sallar.

"Caleb gelecek hafta ofise katılacak. Maaşını kendi cebimden ödeyeceğim, ama sistemine maaş kaydını girmeni istiyorum. Birisi kontrol etmeye karar verirse diye."

"Kimin kontrol etmek için bir nedeni olabilir ki?" Kaşlarını çatıyor, sonra yüzünde bir aydınlanma oluyor. "Kampanyayı sızdıran kişinin bilgisayar kayıtlarıma erişimi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Teknoloji konusunda bilgili olduklarını düşünüyorum. Ofiste olan biten her şeyi biliyorlar. Ayrıca ortama kolayca uyum sağlayabilen kişiler."

"Yani aklında belirli birisi yok mu? Caleb ofiste tam olarak ne yapacak? Onun başarılı bir serbest çalışan olduğunu sanıyordum."

"Kendisine serbest çalışan demeyi seviyor. Ama kayıtlı bir şirketi var. Birkaç büyük firmanın pazarlama işlerini yürütüyor. Iris'in altında çalışacak ve istihbarat toplayacak. Ona gerçek amacını söyleme. Eğer senin onun izni olmadan birini işe aldığın için itiraz ederse, bunun tamamen benim kararım olduğunu söyle. Caleb son derece zeki ve gözlemci biridir. Sonunda Pazarlama Departmanında güvenilir bir göz ve kulak sahibi olacağım. Sadece onun gerçek kimliğinin açığa çıkmamasını sağlaman gerekiyor."

Natalie profesyonel bir verimlilikle başını sallar. "Onun için bir mektup yazarım. Sanırım onun sizinle akrabılığı olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorsunuz. Soyadı onu ele verirse ne olur?"

"Gerçek soyadını kullanmayacak. Bunun yerine annemizin kızlık soyadını kullanacak. Daha önce de bu tür gizli görevlerde bulunmuştu."

Tamamen ikna olmuş gibi görünmüyor ama plana uyuyor. "Eğer ne yaptığını biliyorsan, benim için sorun yok. Ama yönetim kurulu neden benimle görüşmek istiyor? Bu sızıntıyla hiçbir ilgim yok."

"Muhtemelen seni gizli çalışan dosyalarını derinlemesine araştırman için baskı yapmak istiyorlar. Ne yazık ki, akıllarında olan şey muhtemelen yasa dışı ve kesinlikle senin karışman gereken bir şey değil. Onlarla ben hallederim. Sen bugün dinlen ve kendine gel. İki gün daha burada kalacağız, sonra nihayet medeniyete dönebiliriz."

"Yarınki etkinlik ne olacak? Bir tür hayır galası, değil mi?"

Yönetim kurulu üyelerinden birinin bizi davet ettiği galadan bahsettiğinde içimden kaşlarımı çattım. Verimli bir şekilde çalışabilecekken hayırseverlik etkinliklerine katılmak için zamanımı boşa harcayamam. Başta daveti reddetmeyi planlamıştım ama Natalie'ye baktığımda onun da bana eşlik etmesi gerekeceğini fark ettim. Bu fırsatı kendi lehime kullanmak için neden olmasın?

"Katılmak zorundayız," derim, sanki az önce daveti tamamen reddetmek üzereymişim gibi. "Ama uygun bir elbise, ayakkabı ve tüm aksesuarlar lazım olacak."

Yüzü gözle görülür şekilde soldu. "Sosyal bir ortam olursa diye siyah bir elbise getirdim, ama çok şık bir şeyim yok. Dün bize haber vermeden önce bilseydim, gelmeden önce uygun bir şey ayarlardım. Katılmasam olur mu?"

"Bence bu mümkün değil," diye yalan söylüyorum. "Merak etme. Toplantıdan sonra seni alışverişe götürürüm."

"Alışveriş mi?" Natalie, çatalını bırakıp rahatsızlığı belli bir şekilde başka yere bakarak tekrarlar. "Ucuz bir elbise kiralayabileceğim bir yer vardır herhalde."

Omuzlarındaki gerginliği fark ederek onu dikkatle inceliyorum. "Sana kesinlikle elbise kiralamayacağım, Natalie. Bana hakaret etmek istiyorsan, daha yaratıcı bir yol bulabilirsin."

"Seni aşağılamak istemiyorum," diye itiraz ediyor, sesine yeniden canlılık geliyor. "Elbise almak pahalı olacak. Özellikle bu etkinlik için giymem gereken türden bir elbise. Evde birkaç elbise var. Belki Sarah'dan birini bana gönderir."

"Gerek yok," diyorum sakın bir şekilde. "Elbiseyi dert etme. Hem, boynunu örtecek bir şeye ihtiyacın olacak. Öyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Bir an boş boş bana bakar, sonra anlamış gibi ifade dolu gözlerinde bir ışık belirir ve ardından yanaklarını kıpkırmızıya boyayan muhteşem bir kızarıklık ortaya çıkar. "Harika. Aferin Ethan. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

Gömleğinin yakasından açıkça görünen, göğsünün yumuşak kıvrımındaki ısırik izini görüyorum ve pişmanlık duymadan, erkeksi bir tatminle gülümsüyorum. "Çok gurur duyuyorum. Öte yandan, belki de daha açık bir elbise giymeliyiz. Hiçbir erkek sana yaklaşmaya cesaret edemez."

"Aklından bile geçirme," diye beni yeniden ateşli bir şekilde uyarır. "Zaten yeterince zarar verdin. Herkesin seks yaptığımı bilmesini istemiyorum."

Onun boğuk sesi, kötü bir tatminle gülümsememi genişletir. "Odana zencefil çayı gönderteceğim. Boğazını rahatlatır."

Anında elini boynuna koruyucu bir şekilde götürdü. "Boynuma ne oldu..."

Ne söylediğini fark edince sözünü kesince, eğlenceli cevabımı geri yutuyorum. Tepkileri kesinlikle çok hoş ve sonsuz eğlenceli. "Sorun değil. Bir dahaki sefere o kadar kötü olmaz."

Masum istakoz etini sanki onu kişisel olarak kırmış gibi çatalla bıçakladı. "Bir dahaki sefer olacağını sanıyorsan hayal görüyorsun."

"Belki." Kahvemi yavaşça yudumlarken, hem kahvenin tadını hem de onun telaşlı halini tadını çıkarıyorum. "Ama seni zaten tattım. Ve hiç de tatmin olmadım."

Yüzü olgun bir domates kadar kırmızıya döndü, ama bu gözlemi akıllıca kendime sakladım.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanarak, öfkeyle istakozun bir parçasını ısırdı. "Senden gerçekten, gerçekten nefret ediyorum."

"Kalbimi kırıyorsun." Kendi çatalımı bırakıp ayağa kalkarak, başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, Natalie. Ama bu, senin benim olduğun ve daha yeni başladığımız gerçeğini değiştirmez."

"O tek seferlik bir şeydi!" Bana en sert bakışını atar. "Eğer saçma sapan fikirler peşindeysen..."

"Tek seferlik mi?" Tamamen donup kaldım.

"Evet." Kararlı bir şekilde tabağına odaklanır. "Sen benimle yatmak istedin ve bu profesyonel ilişkimizin önüne geçiyordu, o yüzden..."

"Ne kadar cömertsin," diyorum soğukkanlılıkla. "Maalesef, şimdi kapatmaya niyetim olmayan bir kapıyı açtın."

Elimi kaldırıp parmak uçlarımla boynundaki ısırık izini nazikçe okşuyorum ve o istem dışı titrediğinde, içimde soğuk ve kendini beğenmiş bir tatmin duygusu uyandırıyor. "Bu, sadece kaşıntısını gideren bir kadının tepkisi değil. Söylesene Natalie," diye yaklaşıyorum ve o içgüdüsel olarak sandalyeye doğru geri çekiliyor, gözleri farkındalıkla açılmış, "Şu anda parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırsam, seni tekrar ıslak ve bana hazır bulmayacağımı söyler misin?"

Cildi derin, açık bir kırmızıya boyanır. "Sen..."

"Basit bir evet ya da hayır cevabı."

"Sen kendin hakkında çok fazla düşünüyorsun!" O öfkeyle kekeliyor, ama bacaklarını daha sıkı bir şekilde birbirine bastırdığını fark ediyorum. "Ve cevap kesinlikle hayır!"

Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılır ve kulağına yumuşakça fısıldarım, "Yalancı."

"Git artık!" diye öfkeyle bakıyor. "Ne bildiğini sandığın önemli değil. Burada sınırları çizen benim ve bu sınır çok net. Eğlendik, ama artık tamamen bitti."

Bu bariz yalanı kendisi de inansaydı daha çok endişelenirdim.

"Toplantı için üstümü değiştireceğim. Bunu sonra konuşuruz. Masöz birazdan gelir. İki saatlik randevu aldım. İhtiyacın olursa o sırada biraz uyu. Bu gece de uyumana izin vermeyeceğim."

Kararlı adımlarla uzaklaşırken, muhtemelen istediğinden daha az ikna edici bir sesle arkamdan seslendi: "Bu gece sana dokunmama izin vereceğimi düşünüyorsan deli olmalısın."

Sesindeki gerçek inanç eksikliği bana ihtiyacım olan tüm cevabı veriyor.

Koridora çıkıp hemen kız kardeşimi arıyorum. Her zamanki enerjisiyle ikinci çalınıştaki telefonu açıyor.

"Chicago'dayım Megan. Natalie için tam bir kıyafet seti lazım; elbise, takı, ayakkabı ve profesyonel bir makyöz. Bunları ayarlayabilir misin?"

"Natalie mi?" Kız kardeşimin sesinden sevinçli gülümsemesini neredeyse duyabiliyorum. "Kız arkadaşın Natalie mi?"

"Megan."

"Tamam, tamam," diye gülerek, sevinçini zorlukla gizliyor. "Adresini gönder. Aslında ben de şu anda Chicago'dayım. Bu gece ayrılmam gerekiyor, bir saat sonra uğrarım."

"Bir saat içinde olmaz." Neden şehre geldiğini sormaya bile tenezzül etmiyorum; kız kardeşim derslerine gömülmediği zamanlarda seyahat etmeyi çok sever ve ülkenin dört bir yanında arkadaşları vardır. "Altı civarı uğra."

"Sen tamamen deli misin? Uçağım yedide kalkıyor!"

"İptal et. Benim uçağımı alabilirsin."

"Senin özel uçağını sevmiyorum, çok havasız ve resmi. Kendi tarzımda seyahat etmeyi tercih ederim. Uçuşumu iptal ederim, ama yeni bilet parasını kesinlikle sen ödersin."

"Tamam. Altı gibi gel."

"Sevgilimi de getirebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz." Bir an duraksadım, yüzüm büyük kardeşin koruyuculuğuyla karardı. "Chicago'ya bir erkekle mi geldin?"

"Hayır," dedi, yalan söylediğini hemen anladığım bir şekilde.

"Anlıyorum."

"Eğer özel hayatımı kurcalamaya başlarsan Ethan, sana acı çektirecek yaratıcı yollar bulurum," diye tehdit ediyor kız kardeşim. "Hepiniz bu işe karışma."

Son zamanlarda kiminle görüştüğünü iyice araştırmaya karar vererek, "Sadece ona güzel elbiseler getir. O... o..." Boğazımı dikkatlice temizledim. "Bugün pek iyi hissetmiyor. Ona ayakkabılarını ve denemesi için çeşitli kıyafetler getir, ayrıca zarif takılar da."

"Kendini iyi hissetmiyor mu?" Kız kardeşimin sesinde alaycı bir kahkaha duyuyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Dikkatli ol, Megan."

"Ben bir şey demedim ki!" diye itiraz ediyor, ardından telefonda yankılanan neşeli kahkahalarla patlıyor.

Telefonu sertçe kapatıp ona otelin adresini gönderiyorum.

Şimdi halletmem gereken ciddi işler var.

SONSUZ GIBİ GELEN TOPLANTI NİHAYET BİTTİĞİNDE SAAT ALTI GEÇMİŞTİ

ve ben kesinlikle kötü bir ruh halindeyim. Yönetim kurulu ile uğraşmak benim için asla verimli bir zaman geçirme şekli değildir — meraklıdırlar, hakkında hiçbir fikri olmayan konular hakkında sorular sorarlar ve sanki tek varlık nedenleri benim değerli zamanımı boşa harcamakmış gibi davranırlar. Arabaya binerken, Fergus

omzunun üzerinden bana bakıp küçük bir çanta uzattı. "İstediğin gibi kuru temizlemeden aldım. Yeni gibi oldu."

Natalie'nin dün gece dramatik bir şekilde attığı küçük panda ayıcığı dikkatlice çıkarırım. Artık tertemiz olan oyuncağı incelerken dudaklarımdan içten bir gülümseme süzülür ve onu çantaya geri koyarak değerli bir esermiş gibi yanıma yerleştiririm. Cüzdanımdan fuarda çekilmiş fotoğrafımızı çıkarırım. Natalie'nin gülümsemesi parlak ve içtendir, gözleri saf mutlulukla ışıldamaktadır.

Onun mutluluğuna karşılık benim gülümsemem de derinleşiyor.

Gözlerindeki gerçek ışıltıyı incelerken, göğsümde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum ve fotoğrafı saygıyla cüzdanıma geri koyuyorum. Her zaman soğuk mantık ve titiz araştırmalarla kararlar vermişimdir. Kaos ve dürtüsellik, özenle düzenlenmiş kelime dağarcığımda hiç yer almayan kelimelerdir.

Ben gençken, Jake dürtüsel ikizdi, sonuçlarını düşünmeden her zaman başını belaya sokardı. Ben ise durumu dikkatle izleyen, onun yarattığı karışıklıktan onu kurtarmak için doğru anı bekleyen kişiydim. Liseden sonra, stajımı aylar öncesinden planlamıştım. Babam şiddetle karşı çıksa da, onun onaylamaması benim özenle hazırladığım planları bozmasına izin vermeyecektim. Kapsamlı bir araştırma yaptığım bir üniversiteye girdim, uzun uzun düşündükten sonra ilk işimi kurdum. Seçtiğim her yatırımcı, çıktığım her kadın, net hedeflerime dayalı hesaplı kararların sonucuydu.

İlk gerçek dürtüsel kararım, Natalie'nin hain kardeşine güvenerek yaptığım bir hata yüzünden onu takip etmek olmuştu. O zamanlar masum ve saf görünüyordu, kolay bir hedef. Onunla geçirdiğim zamanın bu kadar keyifli olacağını, onun bir amaç için bir araçtan daha fazlası olacağını hiç düşünmemiştim. Ama o zaman bile, ilk planıma sıkı sıkıya bağlı kaldım ve bu plan sonunda, istediğimi bile bilmediğim her şeye mal oldu.

Pişmanlık beni fiziksel bir darbe gibi vurmuştu, ama bir saat sonra o otel odasına geri döndüğümde, o çoktan ortadan kaybolmuştu. Ona yaklaşımadan önce, sözlerimin acısının geçmesi için birkaç gün sakinleşmesi için zaman vermeye karar verdim. Hala tam olarak ne

ne demek istediğimi ya da neden özür dilemek isteyecek kadar önemsemiğimi bilmiyorum, ama daha önce hiç kimseyi bu kadar acımasızca kullanmamıştım ve bu, kendimi tanıdığım adamla bağdaşmıyordu.

Ama o, iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü, ama ondan hala hiçbir iz yoktu.

Asistanımın da keşfettiği gibi, onu bulmak için kullanabileceğim hiçbir sosyal medya hesabı yoktu. Onu aramak, düşüncelerimi tüketen sağlıksız bir takıntı haline geldi. Karşılaştığım her kadının ulaşılabilir standardı, çıkmaya çalıştığım her kadının ölçütü oldu. Kimse ona yaklaşmadı bile.

Bir yıl önce o hayır etkinliğinde onu görmeseydim, hayatımın geri kalanını onu aramakla geçirebilirdim. Ama onu gördüğüm an, unutulabilir bir adamla gülüşürken, saçları zarif bir şekilde taranmış ve her bir kusursuz kıvrımını vurgulayan sofistike siyah bir elbise giymiş, o korkutucu bir yoğunlukla takıntım yeniden alevlendi.

Onu hangi şirketin işe aldığını öğrendikten sonra, yeni hayatının ipliklerini dikkatlice çözmeye başlamak zor olmadı. Onu tekrar görmem, onunla konuşmam, aramızda neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Ama en çok da onu hayatıma, yatağıma, dünyama geri istiyorum.

Bakışlarım kurtardığım pandayı içeren kağıt torbaya kayıyor. O zamanlar ondan ne istediğimi tam olarak anlamamıştım. O, en derin, en irrasyonel arzumun temsilcisiydi. Onunla tekrar yatmak mı istiyordum? Onu bana o kadar bağlamak mı istiyordum ki bir daha asla gidemesin? Yoksa belirtilerini fark etmeden ona aşık mı olmuşum?

Dün akşam beni fuara çekmek için elini benimkine sıkıca doladığı anı hatırlayınca, rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalıyorum. Ona aşık olacağımı mı ummuştum? O artık beş yıl önceki saf kız değil, ama ne olursa olsun, onu deli gibi arzuluyorum. Tüm gülümsemelerinin bana yönelmesini, düşüncelerinin beni tüketmesini, tüm dünyasının benim etrafımda dönmesini istiyorum.

Ama roller tamamen tersine dönmüş gibi görünüyor. Natalie, bu sabahki tutkulu karşılaşmamızdan sonra bile hala benden kaçmaya çalışıyor. O felaket gecenin ötesine geçmesini sağlamanın bu kadar kolay olacağını düşünmekle ne kadar aptalmışım! Güvenimi ihanet eden insanları asla affetmeyen biri olarak, neden onun beni bu kadar kolay affetmesini bekleyelim ki?

Onun güvenini kazanmak kolay olmayacak. Fikrini neyin değiştirdiğini ya da neden benimle yatmak istediğine karar verdiğini bilmiyorum, ama hediye atın dişine bakılmaz. Bu durumdan sonuna kadar yararlanmaya niyetliyim.

Pencerenin renkli camından geçen arabaları izlerken parmaklarım dizime sabırsızca vuruyor. Natalie, beni yatağına alırsa tatmin olup daha sonra onu kolayca terk edeceğimi sanıyor. Teorisi hem gülünç hem de tuhaf bir şekilde sevimli. Dudaklarım karanlık bir memnuniyetle kıvrılıyor. Mükemmel. Şimdilik hayallerine tutunsun. Yavaş yavaş gardını indirecek ve ben de sistematik bir şekilde savunmasını aşındıracağım, ta ki tamamen çökene ve benim olana kadar.

Fergus yoğun trafiğin içinden ustaca ilerlerken, Jake'in onun ailevi durumu hakkında yaptığı rahatsız edici keşifleri hatırladım. Annesi utanmadan onu maddi olarak sömürüyor. Bu yüzden kişisel mali durumu berbat durumda. En rahatsız edici olanı ise, beş yıl önce onu haftalarca hastanede yatmasına neden olan ciddi kazadan sonra annesi onu evden kovmuş. Kendi kızını, savunmasız ve iyileşme sürecindeyken evinden atan ne tür bir anne olabilir?

O zamanki hastane kayıtlarına ulaşmaya çalışıyorum, ancak tıbbi gizlilik yasaları bunu neredeyse imkansız hale getiriyor. Ancak Clarice'i hastaneye gönderttim ve o gece görevli olan hemşireyi bulmayı başardı. Ne yazık ki, kadın bir hafta daha New York'a dönmeyecek. Onun işbirliğini sağlamak için ne kadar para harcamam gerekirse gereksin, onunla çok ayrıntılı bir konuşma yapmaya niyetliyim. Bu hemşire, Natalie'ye gerçekte ne olduğunu anlamamı sağlayacak çok önemli bilgilere sahip olabilir. Natalie'ye doğrudan sormayı bile düşünemiyorum

; karımın öfkesi çok şiddetlidir ve onun geçmişini araştırdığımı anlarsa, muazzam bir patlama yaşar.

Tüm bu durum beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Annesi ona bu kadar acımasızca davranırken, neden annesinin kumar borçlarını ödemeye devam ediyor? Lucas bu çarpık aile dinamiklerinde nasıl bir rol oynuyor? Ve şu anda nerede?

Telefonum çalarak ağır düşüncelerimi böldü. Ekranda tanıdık ismi görünce hemen cevap verdim. "Clarice?"

"Bay Blake bugün yine ofise uğradı."

"Roland mı?" Artan bir sinirlilikle kaşlarımı çattım. "Bu sefer ne istiyordu?"

"Gerçekten bilmiyorum efendim. Sizi aramaya geldi, sonra özellikle Bayan Natalie'nin nerede olduğunu sordu. İkinizin de iş için şehir dışında olduğunu söyledim. Bu bilgi onu gerçekten rahatsız etti ve daha sonra tekrar geleceğini söyledi. Benim bilmediğim bir toplantınız mı vardı?"

"Kesinlikle yok. Neden özellikle Natalie'yi sordu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Clarice, açıkça sinirli bir şekilde. "Onun departmanından bir şey mi istediğini sordum. Hiçbir açıklama yapmadan arkasını dönüp gitti."

"Anlıyorum," diyorum yavaşça, aklımda olasılıklar geçiyor. "Eğer tekrar gelirse, bana kişisel hattımdan doğrudan ulaşmasını söyle."

Telefonu kapattıktan sonra, şüpheyle telefona bakıyorum. Roland son zamanlarda çok sık habersizce uğramaya başladı ve Natalie'ye olan ilgisi giderek daha belirgin hale geliyor. Onları ilk tanıştırdığımda, gözleri onun üzerinde öyle bir şekilde takılmıştı ki, tüylerim diken diken olmuştu. Onu önceden tanıyor olabilir mi? Ama öyleyse, Natalie onu hemen tanırdı.

Yoksa ona olan ilgisinin tamamen başka bir nedeni mi var?

Sahip olma öfkesiyle çenem sıkışıyor. Roland hiç evlenmedi, kimseyle çıkmıyor ve onu tanıdığım kadarıyla kadınlara hiç ilgi göstermedi. Babam yıllar boyunca ona uygun kadınlarla tanıştırmaya çalıştı, ama Roland her seferinde kibarca reddetti. Eğer birdenbire Natalie'ye romantik bir ilgi duymaya başladıysa

ciddi bir sorunumuz olacak. O, onun için çok genç ve daha da önemlisi, o bana ait.

New York'a döndükten sonra Natalie ile kesinlikle çok açık bir konuşma yapacağım. Kendi iyiliği için ondan uzak durması gerekiyor. Babamın arkadaşının ilgisini çekebilecek kadınlara hiç dikkat etmemiştim, ama birdenbire onun özel hayatı hakkında her şeyi öğrenme ihtiyacı duydum. Şirketlerime ne kadar para yatırdığı önemli değil, Natalie'yi elde etmeyi aklımdan bile geçirirse, onu tamamen mahvederim.

Roland'ın ellerinin Natalie'nin üzerinde olduğunu düşünmek bile, otele vardığımızda beni karanlık bir ruh haline soktu.

Eşyalarımı odama bırakıp kız kardeşimin mesajlarını kontrol ettikten sonra, doğrudan Natalie'nin süitine gittim. Kapıyı çalana kadar, kapı açıldı ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle ve elinde bir kokteyl bardağıyla Megan ile karşı karşıya geldim.

"Oh hayır!" Elini dramatik bir şekilde ağzına kapatıp kıkırdayarak, "O geri geldi!"

"Kim?" Tanıdık bir ses duyuyorum, belirgin bir şekilde peltek konuşuyor ve Natalie kapının arkasından ortaya çıkıyor, elinde bir şişe kırmızı şarabı silah gibi sallıyor. Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Uh-oh. Sanırım suçüstü yakalandık."

"Sen sarhoşsun." Ona ve kız kardeşime inanamayan gözlerle bakıyorum. "Onu sen mi sarhoş ettin?"

"Düzeltilme." Megan, havada titreyerek parmağını kaldırdı. Kaşlarını çatarak parmağını sabit tutmaya çalıştı. "Senin kız arkadaşın beni sarhoş etti."

"Duydun mu Ethan?" Natalie, açıkça çok fazla içmiş biri için şaşırtıcı bir zarafetle Megan'ın kolunun altından geçerek bana pis bir sırtış attıktan sonra eğilip dudaklarımın tam ortasına öpücük kondurdu. "Ben senin kız arkadaşınım."

Parlak gözlerindeki içten mutluluk karşısında gözlerim yumuşar. Tamamen kendinden geçmiştir, ama bu sınır tanımayan hali ona sevimli bir hava katmaktadır.

Hafifçe sendediğinde, kolumu beline dolayarak onu göğsüme yasladım. "Neden sarhoş oldun? Seni yemeğe çıkarmayı planlıyordum."

Seni yemeğe çıkarmayı planlıyordum."

"Beni yemeğe mi çıkaracaktın?" diye müzikal bir zevkle gülüyor. "Ama yemek az önce geldi."

Başının üstünden masaya bakıyorum, masada iki tane dikkat çekici şekilde boş şarap şişesi duruyor. "Nerede?"

O, şaşırtıcı bir isabetle parmağını göğsüme batırdı. "Sen."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Anlamadım?"

"Artık gidebilirsin Megan. Senin yakışıklı kardeşinle biraz baş başa kalmam lazım."

Bir genç gibi kıkırdayan Megan, şarap şişesini elinden alır ve abartılı bir ciddiyetle kapıya doğru yürümeye başlar.

"Bekle." Cebime uzanıp oda kartımı ona uzattım. "Odama git dinlen. Bu halde sarhoş sarhoş otelde dolaşmaya cüret etme."

Kartı değerli bir eser inceler gibi yüzünün önüne kaldırır. "Oh. Oda servisi çağırabilir miyim?"

"İstediyini sipariş et," diyorum, kravatımdan çekilip odaya girmeden önce. Natalie kapıyı kararlı bir şekilde kapatıyor.

Gözleri yaramazlık ve daha karanlık, daha yoğun bir şeyle parlıyor. "Bütün öğleden sonra nerede saklanıyordun?"

Elleri göğsüme bastırılmış ve onun boyuna göre şaşırtıcı bir güçle beni kapıya sıkıştırmış durumda.

"Natalie, sana kahve ve yemek getireyim." "Hayır." Alnı sevimli bir şekilde kırıştı. "Seni istiyorum."

Elleri cesurca pantolonuma uzanıyor ve ne olduğunu tam olarak anlayamadan fermuarımı açıyor. Onu durdurmak için uzanıyorum ama ellerimi şaşırtıcı bir otoriteyle itiyor. "Git buradan. İşim var."

"Natalie. Bu iyi bir fikir değil. Sarhoşsun." Onun eli, onun agresif ve baştan çıkarıcı davranışlarını görünce sertleşmeye başlayan penisimi pantolonumun içinde ararken, mantıklı konuşmak oldukça zor. "Ne kadar içtin?" "Yeterince," diye memnuniyetle mırıldanıyor ve sonra zarif bir şekilde

dizlerinin üzerine

çöküyor.

"Nat..."

Sikimi başarıyla çıkardı ve pembe dili, kedi yavrusu gibi hassas bir şekilde ucunu yalamak için dışarı fırladığında, gözlerimi kapatıp inledim. "Siktir."

Sıcak, ıslak ağzı sikimi tamamen sarıyor, daha fazla almak için dilini düzleştiriyor.

Başımı kapıya yaslayarak, onun şehvetli saldırısına karşı çaresizim. Küçük cadaloz, bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Beni kasten tahrik ediyor.

Ellerim ipeksi saçlarına dolanıyor ve saç tokasını çıkarıyorum, parlak buklelerin şelale gibi omuzlarına dökülmesini izliyorum. Bolca saçını avuçlayarak, hafif bir baskı ile başını yavaşça yönlendiriyorum.

O ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyor ve mükemmel kıvrımlı sırtının hafifçe sallandığını görebiliyorum.

Bu enfes bir işkence ve o beni arzuyla tamamen çıldırtıyor.

"Beni cezalandırmaya çalışıyorsun, değil mi?" Zar zor bastırdığım arzuyla inliyorum.

O, benim aletim hala ağzında iken yanıt olarak mırıldanınca, hemen boşalmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

O pek deneyimli değil, sonuçta ben onun ilkiydim. Ama o tutkulu gece ve bu sabah ona öğrettiğim her şeyi, bana karşı yıkıcı bir etkinlikle kullanıyor.

Siktir. Bittim ben.

"Natalie, bunu yatak odasına alalım," diye onu sabırla ikna etmeye çalışıyorum, ama o sadece sikimi ağzına daha da derin sokuyor. Elleri sahiplenircesine saçlarını sıkıyor. Kontrolü kaybetmeyi göze alamam. Eğer başlarsam...

Neredeyse kararlılığımı yok edecek bir emme hareketi yapar ve ben sonunda öfkelenerek hırlarım. Kafasını sıkıca tutup, kalçalarımı giderek daha hızlı hareket ettirmeye başlarım. O itiraz etmez ya da çekilmez, bunun yerine gözleri bana meydan okurcasına bakar, ağzı benim etrafımda gerilir. Bakışlarında yanan meydan okuma hissedilir.

"Bunun bir tür oyun olduğunu mu sanıyorsun? Burada kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" Ona zorlukla bastırdığım hakimiyetle hırlıyorum.

Sikimi ağzının derinliklerine sokuyorum ve o hiç şikayet etmeden hepsini alıyor. Beni itmiyor ya da rahatsız olduğunu gösteren hiçbir işaret vermiyor. O sadece ona verdiğim her şeyi alıyor ve bu beni resmen delirtiyor. Onun ağzını ele geçirirken, boğulmamasına dikkat ederek, ona tam da istediği sertliği verirken, sokma hızımı ve derinliğini kontrol ediyorum.

Onun çıkardığı yumuşak takdir seslerini duyabiliyorum. Bu enfes işkenceyi yakında durdurmazsa, kendimi daha fazla tutamayacağım.

Ama ağzında değil. Henüz değil.

Tam boşalmak üzereyken, onu sikimden çekip yemek masasına kaldırıyorum, sonra onu masaya yatırıp şortunu çıkarıyorum. Kalçalarını kaldırıp uzun bacaklarını belime doluyorum ve ona sertçe giriyorum. Hızım sert ve acımasız, o da benim için tamamen sırlıklam olmuş durumda.

Yatakta bu kadar sınır tanımayan bir kadınla hiç karşılaşmadım. Sanki tüm kişiliği değişiyor ve tüm dikkatli çekingenliği bir anda yok oluyor. Bir şarap şişesi yere düşüp gürültüyle parçalanıyor, ama benim için tek önemli olan altımda kıvranan kadın. Onu giderek artan bir şiddetle sikip dururken, ince gömleğinin altında cazip bir şekilde sallanan dolgun göğüslerini izliyorum. Tişörtünü sertçe çekip çıkarıyorum, ipek bağlar gibi kollarının etrafına dolanmış halde bırakıyorum. Mükemmel göğüslerine uzanıp, onu sikerken tüm dikkatimi onlara veriyorum.

Vücudu kadife bir mengene gibi sikimin etrafında sıkışırken, o benim adımı haykırıyor. Tam o anda, kendi boşalmanın yaklaştığını hissediyorum ve onu sertçe öpüyorum, ağzında kendi tadımı alıyorum.

Vücudu sonunda tatminle tamamen gevşediğinde, onu kollarıma alıyorum. "Bunu yatak odasına götürüyoruz."

Çünkü onunla işim henüz bitmedi.

BÖLÜM 11

NATALIE

KARŞIMDA OTURAN ADAM BENİ DIKKATLE IZLERKEN YUMURTALARIMI YUTMAK ZOR OLUYOR.

Ama onun bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum.
Utançtan patlayacak gibiyim. Eminim bu, insanların başına gelen bir şeydir.

O kahvaltısına bile dokunmadı, ben ise dudaklarımı sıkıştırıp bacaklarımın arasında hissettiğim acıyı hissediyorum. Şu anda düşünmek istemediğim yerlerimde hassas ve acıyormuş gibi hissediyorum.

Ancak böyle devam edemeyiz.

Boğazımı temizliyorum. "Dün gece olanlar hakkında..."

"Bana saldırıp, benim kız arkadaşım olduğunu söyleyip, sonra da benim sikimi emmek istediğin için kız kardeşimi kovduğun zamanı mı?"

Ethan'ın kaba sözleri beni irkiltti. "Evet, onu."

"Ne olmuş ona?" Sesinde alaycı bir ton var.

Çatalımı parmaklarımın arasında oynatıyorum, metal parmak uçlarımı soğutuyor. "Peki, özür dilersem durum daha az garip olur mu?"

Onun kupa fincanını kaldırıp bir yudum almasını izliyorum, kehribar rengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Peki sen neden özür diliyorsun?" Sesi ölçülü.

Alt dudağıımı ısıırıyorum, doğru cevabı bulmak için beynimi zorluyorum. "Üstüne atladığım için mi?"

"Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?" Tek kaşı yukarı kalkıyor. Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum. "Söylüyorum."

O içini çekiyor. "Neden sarhoş oldun?"

Bu soruyu cevaplayamadan, kapıda bir gürültü duyuldu ve ben, kesintiye minnettar olarak hızla ayağa fırladım. "Ben kapıya bakayım!"

Kapıyı açtığımda, Megan Wilder'ın diğer tarafta durduğunu gördüm, parlak siyah saçları yaramaz bir ifadeyi çerçevesliyordu. "Selam. Güzel sabah, değil mi?"

Ona sert bir bakış atarak, "Beni sarhoş ettin!" diye tısladım.

Hiç pişmanlık duymadan sıırttı. "Öyle mi? Oops. Hey, Ethan." "İçeri al," dedi Ethan ve Megan'ın yanımdan geçmesi için kenara çekildim , pahalı parfümünün kokusu havada asılı kalır.

"Ee, gecen nasıl geçti?" Bize kaşlarını oynatıyor ve ben yerin yarılmasını ve beni ateşli derinliklerine sürüklemesini diliyorum.

"Natalie'yi sarhoş ettin," Ethan düz bir sesle söyler.

Megan omuz silkiyor ve yumuşak koltuklardan birine çöküyor. "Alkolü zorla içirmedim ya. Sarhoş olunca çok komik oluyor. Sen gelmeden önce karaoke barına gitmek üzereydik. Her zamanki gibi. Hep eğlenenin bozuyorsun."

"Senden tek bir şey istemiştim, Megan."

"Ah, o mu? Kataloğu aldım ama kendimiz gidersek daha iyi olur diye düşündüm. Öğlene kadar kalmaya karar verdim. Natalie'yi alışverişe götüreceğim. Hazır mısın?" Son soruyu bana yöneltir.

O benim tarafıma bakınca, şaşkınlıkla gözlerimi kırpiştiriyorum. "Alışverişe mi gidiyoruz?"

"Dün gece söyledim." Megan bana sabırsız bir bakış atar, mükemmel manikürlü eli boynundaki kolyeyle oynar. "Ve kredi kartına ihtiyacım var, Ethan."

Elini beklentiyle uzatır.

Ethan ayağa kalkar, sandalyesi yere sürtünür. "Ben de sizinle geliyorum kızlar."

Kız kardeşi yüzünü buruşturur, burnunu onaylamadan kıvrır. "Hayır, gelmiyorsun. Bu kızlar gezisi. Senin vücudun buna uygun değil. Ayrıca, kız arkadaşını tanımak istiyorum."

"Ben..."

"Dün gece öyle dememiştin," Megan beni keserek homurdandı. "Aslında, kardeşim hakkında konuşup durdun."

Ethan'ın kaşları çatıldığında, bir dalga gibi üzerime utanç çöktü ve inledim. "Gidip üstümü değiştireceğim. Sarhoştum. Ne dediğimi bilmiyorum."

"Belki sana hatırlatırım. Kardeşimin ne kadar zeki olduğunu, üç parçalı takım elbisesinin içinde ne kadar yakışıklı olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordun..."

"Tamam!" diye bağıriyorum, yanaklarım yanıyor. "Yeter. Ben üstümü değiştirirken konuşma!"

Megan omuz silker, dokunulmamış kahvaltıma bakar. "Peki. Kahvaltını alabilir miyim?"

"Lütfen," diye inlerim, bu aşağılayıcı konuşmadan kaçmak için aceleyle yatak odasına koşarak giysilerimi giyerim.

Ethan içeri girip kapıyı sessizce kapatırken, ben gömleğimi yeni çıkarmıştım.

Göğsümü kollarımla kapatıp somurtuyorum. "Çık dışarı!"

"Her şeyi gördüm zaten." Ellerini ceplerine sokar, tamamen rahat görünüyor. Uyandıktan sonra odasına gidip üstünü değiştirmeye bile tenezzül etmemiştir. Burada duş almış, gömleğini ve pantolonunu giymiş, sanki hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı sipariş etmiştir. "Kız kardeşime ne diyordun?"

"Sarhoştum!" Tekrar ediyorum, buradaki insanların bana inanması için kaç kez daha söylemem gerektiğini merak ediyorum. "Söylediğim hiçbir şey geçerli değil."

"Aksine." Omzunu kapıya yaslayarak, avcı gibi yoğun bir bakışla bana bakıyor. "İnsan sarhoşken doğruyu söyler. Demek takım elbiselerimi beğendin? Hayır, dur, beni takım elbiseli halimi beğendin."

"Çık dışarı, Ethan!" diye bağıriyorum, gömleğimi göğsüme daha sıkı sarıyorum.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir ve dikleşerek üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatır. Üzerime eğilerek

elime alır, dokunuşu sert ama naziktir. "Belki bir dahaki sefere takım elbise giyerken seni sikerim. Ya da ofise döndüğümüzde, sen masamın altına girersin..."

Yüzümde kızarıklık hissediyorum, boynuma doğru hızla yayılıyor. "Seni sapık."

"Bu kötü bir şey mi?" diye gülerek sordu, nefesi yüzüme sıcak sıcak geliyordu. "Seni sapık olarak seviyorsun. Yaptığım hiçbir şeye itiraz etmedin. Hatta, bana yalvardığını bile hatırlıyorum..."

Elimi ağzına kapatıyorum, sesim kısılıyor. "Kes şunu."

"Neden?" diye soruyor masumca, elimi indirerek. "İkimiz de rıza gösteren yetişkinleriz."

Sanırım yanacağım. Bu adam utanmaz.

Ağzını indirip dudaklarına bastırıyor. Dudaklarım içgüdüsel olarak açılıyor, beni ele veriyor. Öpücük derinleşiyor ve isteksizliğime rağmen, beni utandıran bir inilti çıkarıyorum.

Vücudum bana yaptıklarını hala hatırlıyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık hissettiğimde uzaklaşmaya çalışıyorum. Beni gardıroba çarpıyor, ağzı benimkine agresifçe yaklaşırken tahta kenar sırtıma batıyor. Ne istediğini biliyorum ve daha da utanç verici olanı, benim de onu istemem.

İlk seferinde de böyle miydi? Ona karşı bu kadar çaresiz miydim? Bana dokunduğunda, istediği her şeyi ona vermek istiyorum. Onu memnun etme arzusu beni ele geçiriyor. Kontrolü ona vermek istiyorum.

Beni gardıroba sıkıştırmış olsa bile, ona durmasını söyleyemiyorum çünkü vücudum sadece onun bana verebileceği şeyi istiyor. Sonunda delirdim mi?

Kapının çarpmasıyla ikimiz de birden ayrılıyor ve Megan bağılıyor: "Burada olduğumu bilmiyor musun? Kız arkadaşınla kendi zamanında öpüş, Ethan. Alışverişe çıkmamız lazım."

Ethan bana bakıyor, kehribar rengi gözleri eğlenerek parıldıyor ve ben tıslıyorum, "Yüzündeki o sırıtışı sil. Ben senin kız arkadaşın değilim."

O sadece gülüyor, sesi zengin ve derin. "Peki. Giysilerini rahatça giy, bu konuşmayı sonra yaparız."

"Sonra falan yok. Sana durumu açıklıyorum!"

O sadece kıcıımı okşadı ve odadan çıktı, son derece kendinden emin bir şekilde.

Kız kardeşinin onunla tartıştığını duyuyorum ve bacaklarım titreyerek yere çöküyorum. Ne yaptım ben? Onunla asla yatmamalıydım. Sonucunu kontrol edebileceğimi mi sandım? O kadar derin bir çukura düştüm ki, hiçbir şey göremiyorum.

Ethan'ın tek yapması gereken savunmamı aşmaktı ve şimdi onun yaklaşımlarına karşı çaresizim.

Bu tek gecelik bir ilişki olacaktı, kontrol edebileceğim bir ilişki. Ama şimdi tüm güç onda ve ben ona verdim.

MEGAN'LA ALIŞVERİŞ YAPMAK AYDINLATICI BİR DENEYİM.

Kardeşinin kredi kartını neşeyle sallayarak beni en pahalı markaların mağazalarına götürüyor ve direnmememe rağmen, ağır alışveriş poşetleriyle mağazadan çıkıyor. Fergus arabayı doldururken, bagaja yığılmış alışverişleri düzenlerken etkilenmiş görünüyor.

"Saçımı kestirmeme gerek yok," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum, Megan beni öğleden sonra güneşinin yansıdığı tertemiz cam cepheli bir kuaföre doğru sürüklerken.

"Saçını tamamen kesmeyeceğiz," diye beni sakinleştiriyor, gözlerinde kötü bir parıltı var. "Sadece biraz düzeltelim."

"İki saat önce sadece bir çift ayakkabı alacağımızı söylemiştin. Şimdi üç çift ayakkabım var." Kuaför salonunun kapısının kenarından tutunmayı düşünürken, Megan beni içeri çekmiş, pahalı şampuan ve şekillendirici ürünlerin kokusu bizi sarmış.

"En son ne zaman saçını kestirdin?" diye soruyor. "Saçların kalçalarına kadar uzamış. Çok güzel ama görünüşünü değiştirmek istemiyor musun?"

Saçıma fazla bağlı değilim. Beni rahatsız etmediği sürece, olduğu gibi bırakırım. Annem saçımı kesmeme hep karşı çıkmıştı. Sanırım çocukluğumdan beri onun kurallarının bir kısmını görünmez zincirler gibi üzerimde tutuyorum.

"Şey, belki birazcık," diye pes ediyorum, pişman olacağımı zaten bilerek.

Bu ailede kimseye en ufak bir birazcık bile hoşgörü göstermenin, kapıyı tamamen açacakları anlamına geldiğini bilmeliydim. Salonun dışına, yumuşak bir kakül ve omuzlarımdan biraz altına kadar uzanan saçlarla çıkıyorum. Ama güzel görünüyor, yüzümü çerçeveleyerek gözlerimi daha büyük gösteriyor.

Sonunda öğle yemeğine çıktığımızda ayaklarım ağrıyor ve bir masaj daha istiyorum, her adımda bacaklarımdan bir acı dalgası geçiyor. "Bir daha seninle alışverişe gelmeyeceğim."

Megan hafifçe gülerek, seçtiği lüks restoranda sandalyesine kayıyor. "Tabii ki geleceksin. Kardeşimin sana ne kadar takıntılı olduğunu görünce, beni daha çok göreceksin. Ethan'ın sonunda yerleşeceğini kim bilebilirdi? Nick dışında tüm kardeşlerim bağlanmaya alerjisi var."

"Bağlılık mı? Biz hiçbir yere yerleşmiyoruz!" Panikle kalbim çarparken hızlıca söylüyorum.

Megan bana abartılı bir şekilde gözlerini devirir. "İkiniz de birbirinize yapışmışsınız. Kendinizi utandırmayın."

Megan'ın sivri bir dili var, ama oldukça sevimli, doğrudanlığı garip bir şekilde ferahlatıcı.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyorum, menüyü gereksiz bir güçle sıkarak. "Senin kardeşinle aramda gerçekten hiçbir şey yok. Biz sadece... Tek gecelik bir ilişki yaşadık..."

Megan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup beni inceliyor, Ethan'inkine çok benzeyen koyu renkli gözleri kısıyor. "Tek gecelik ilişki bir kez olur. Ve kardeşim tek gecelik ilişki yaşamaz. Bana güven. Onun özel hayatı hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını biliyorum. Aileden olmayan bir kadın için alışveriş yapmam için kredi kartını vermez. Seninle birlikteykenki gibi gülümsemez ve bir kadının yatağında geceyi geçirmez. Aslında, onun bir kız arkadaşı olduğunu hatırladığım tek zaman, üniversitede birkaç ay süren bir ilişkiydi."

Parmaklarım menüye bastırıyor, pahalı kağıt buruşuyor. "Çıkıyor mu?"

"Şey, çıkmışlığı var tabii," diyor ve suyundan bir yudum alırken, "ama çok seçici. Kesinlikle tek gecelik ilişkiler yaşamaz. Son beş yıldır takıntılı olduğu biri var..." Gözleri daralıyor ve saçlarıma bakıyor. "Kardeşimle birkaç yıl önce tanıştığınızı söylememiş miydin?"

Tuhaf bir şekilde omuz silkerim, birden tatlı bölümüne ilgi duymaya başlarım. "Öyle bir şey."

Dudakları geniş bir Cheshire gülümsemesine yayılır ve öne eğilerek çenesini katlanmış parmaklarının üzerine dayar. "İlginç bir şey biliyor musun? Kardeşim son zamanlarda kızıl saça takıntılı hale geldi. Aslında, birkaç yıldır böyle diyebilirim. İki ya da üç aktrisle çıktı, sadece akşam yemeği randevularıydı ve onlara sadece saçlarının rengi için evet dedi."

Onu izliyorum, kalbim bir an duruyor. "Anlamadım."

"Birkaç yıl önce sen ve kardeşim arasında bir şey oldu, değil mi?" Diye soruyor, tahmininden açıkça memnun bir şekilde sırtarak. "Senin yanında hiç böyle davranmamıştı. Daha önce hiç bir kızı eve getirmede. Şüphelerim vardı, ama artık eminim. Ciddi bir ilişki yaşıyor."

İçimde garip bir duygu filizleniyor, korku ve umut arasında bir şey. "Ne demek istiyorsun?"

"Hoşuna gitse de gitmese de, Natalie, kardeşim sana kendini adadı. Ve ben de ondan kaçmaya çalışan kişinin sen olduğunu düşünmeye başlıyorum. Doğru mu söylüyorum?"

Ağzım kurudu, kalbim hızla atıyor. "Ethan bana bağlanmıyor..."

O sandalyesine yaslanıp eliyle reddeden bir hareket yaptı. "Lütfen. Çıktığı birkaç kadına karşı soğuk, kibirli bir pislik gibi davrandı. Kaç kadın onu kendine bağlamaya çalıştı biliyor musun? En ufak ilgiyi gösterdiği kadınların hepsi senin gibi kızıl saçlı ve benzer vücutluydu. Ama hiçbir ilişki akşam yemeğinden öteye gitmedi. Hepsi ya çok sıkıcı ya da çok gevezeydi. Şimdi neden böyle davrandığını anlıyorum. O kadınların hiçbirisi sen değildin."

Yüzümde bir sıcaklık hissettim, kulaklarımın ucuna kadar yayıldı. "Yanlış anlamış olmalısın..."

"Farkında olmayanlar var, bir de sen varsın." Megan gözlerini devirdi. "Eğer gözünün önündekini görmek istemiyorsan, kimse sana yardım edemez. Ama senin için yüksek sesle söyleyeceğim, Natalie. Kardeşim sana karşı hisler besliyor. Onunla birlikte büyüdüğüm için ne dediğimi çok iyi biliyorum. Belki de beş dakikalığına kafanı kumdan çıkarmalısın."

"Çok kaba konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum, kafamı döndüren bu bilgi bombardımanıya başa çıkmaya çalışarak.

"Öyle dediler." Megan, elmas bileziği ışığı yakalarken, garsonlardan birine işaret eder. "Ama birinin sana saçmalıklarını yüzüne söylemesi gerekiyor."

"Çok, çok kaba," diye mırıldanıyorum, daha eloquence bir cevap verebilmeyi dileyerek.

O sadece bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Ben de seni sevdim. Kardeşinin zevki çok iyi. Hadi yiyelim."

Ona bakakalıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Doğa gücü gibi. O, ardında yıkım bırakarak gelen bir kasırga gibi.

Fergus beni otele bıraktığında, kafam allak bullak, zihnim çelişkili düşüncelerle dolu. Yatmak için odama gidiyorum, ama Ethan sabah bıraktığım yerde oturuyor. Kıyafetlerini bile değiştirmede. Bir kulağına telefonu yapıştırmış, diğer elinde tableti var.

Gözleri bana takıldığında, dönüşümümü fark ederek gözleri büyüdü. Ancak parmağını kaldırarak, telefondaki kişiyle konuşmaya devam etti. "Tamam. Yarından sonra döneriz. Akşam işten sonra gel. Natalie seninle ilgilenir."

Telefonu kapatıp bana dönerek bakıyor. "Saçın. Saçına ne yaptı?"

Neredeyse çaresiz görünüyor, ifadesi o kadar açık ki beni hazırlıksız yakalıyor. Tepkisi beni biraz savunmaya geçirdi.

Alışveriş poşetlerini yere bırakıp saçlarıma dokunuyorum, parmak uçlarıma ipeksi bir his veriyor. "Beğenmedin mi? Megan, bana havalı gösterdiğini söylemişti."

Bana doğru yürüdü ve yoğun bir bakışla saçımı inceledi. Onu durduramadan, elini uzattı ve saçımı hafifçe avuçladı.

"Ethan!" Ani temastan irkilir, itiraz ederim.

Bırakıyor ve iç çekiyor. "Eh, oldu bitti. Kısa saçla çok güzel görünüyorsun, ama bu kadar çok saçla tutamıyorum..."

Neden bu kadar sinirlendiğini anlayınca gözlerim fal taşı gibi açılır. Göğsüne vururum, avucumun altında sert kaslar hissedilir. "Seni sapık! Bu yüzden mi bu kadar sinirlendin?!"

O, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden kaşlarını çatıyor. "Bu gerçek bir endişe.

Neyse, seyahatin eğlenceli geçti mi?"

Bana gülümsemesini izlerken, kız kardeşinin sözleri aklıma gelir. Bu doğru mu? Başkalarına gülümsemiyor mu?

Beni götürdüğü aile yemeğini hatırlıyorum. Huysuz değildi, ama biraz mesafeliydi. Clarice veya kardeşleriyle konuşurken bile, her zaman kendini biraz geri çekiyordu. Neredeyse hiç gülümsemiyordu.

Kalbim bir an durur. Neden? Neden bana bu kadar odaklanmış?

Cevap vermediğimde gülümsemesi kaybolur. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Kendi otel odan olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sonunda onun sorusunu geçiştirerek soruyorum.

"Senin odanı tercih ederim." Cevabı basit, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Odalarımızı değiştirmek ister misin?" Dudakları seğirdi. "Hayır."

Onun az önce kalktığı kanepeye oturmak için yanına gittim, deri kanepenin soğukluğu çıplak bacaklarıma değdi. "Bir daha asla kız kardeşinle alışverişe çıkmayacağım."

"O kadar mı kötüydü?" Merakla bakıyor, gözlerinde bir parça öfke var. "Ne yaptı?"

Alışveriş poşetlerini işaret ettim ve o, hassas ve kontrollü hareketlerle poşetleri karıştırdı. Arkasını döndüğünde, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Sadece üç elbise mi?"

Ona inanamadan bakıyorum. "Bu tek bir etkinlik Ethan! Üç tane bile çok fazla! 'Sadece üç' ne demek?"

Ethan kutulardan birini açar ve kaşlarını kaldırır. "Orman yeşili mi?"

Hareket edecek kadar gücüm yok, oturduğum yerden kutuya bakıyorum. "Onun aldığı mı? Hiç bilmiyorum. Ben sadece gitmesi için yalvarıyordum. Bana otuz elbise denettirdi Ethan. Saydım. Ayaklarımı hissetmiyorum. Şişmiş olmalılar."

Ağrıyan ayaklarıma bakarak yatak odasına sürünerek gidebilecek miyim diye düşünüyorum. Sadece bu günün bitmesini istiyorum.

Diğer alışverişlerime, ya da Megan'ın alışverişlerine bakıyor, düşünceli bir ifadeyle.

İlk başta, Ethan'ın kartını kullanmak konusunda onunla tartışmıştım. Birikimim olmayabilir, ama kredi kartımı kullanabilirim. O izin vermedi ve beni götürdüğü tüm mağazalar onu ismiyle tanıyordu. Kartımı onlara uzatmaya ya da durumu kontrol etmeye çalıştığımda, beni görmezden geldiler. Bir noktada, bu durumun beni aştığını kabul etmek zorunda kaldım.

Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk kemiklerime işliyor.

"Ben gittiğimden beri burada mıydın?" diye soruyorum, merakıma yenik düşerek.

"Çalışıyordum." Cevabı belirsiz.

"Benim odamdan mı?" Gözlerimi aralayıp ona bakıyorum. "Odan ne oldu?"

"Sen orada değilsin." Yanıma gelip oturur ve dizüstü bilgisayarını açar, cihaz açılırken hafif bir uğultu çıkarır.

Ona bir bakış attım, Megan'ın sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Senin dediklerin hiç mantıklı gelmiyor. Yatak odasına gidiyorum."

Ayağa kalkmıştım ki, eli bileğimi kavradı ve beni geri çekti. Şaşkın bir çığlık atarak kucağına düştüm ve Ethan, gözleri hala dizüstü bilgisayar ekranında, kollarını belime doladı. "Kal."

Gözlerim büyüdü ve onun yüzüne baktım, mükemmel hatları ve sıcak kehribar rengi gözleriyle çok sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne. "Affedersin? Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni tutuyorum," diye cevapladı, dizüstü bilgisayardaki raporu okurken.

"Bırak beni."

"Hayır." Cevabı kısa ve sakindi, tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bu..."

"Eğer 'uygun' kelimesini veya onun herhangi bir türevini kullanırsan, dün gece bana nasıl saldırdığını hatırlatmak zorunda kalacağım."

Dudaklarım kelimeleri telaffuz etmeye çalışırken açılır, yanaklarım yanar. "Ben... O öyle değildi... Sarhoş olduğumu söylemiştim!"

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kanepeye yaslanarak beni sert göğsüne doğru çekiyor. "Yani her içtiğinde bu kadar agresif olacağını mı beklemeliyim? Şikayetim yok ama hazırlıklı olmak için alkol bulundurmam istiyorum..."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Bu tek seferlik bir şeydi, kendini bu kadar abartma."

Onun kollarından kurtulup yatak odasına gittim ve onun peşimden geldiğini duyunca kapıyı kilitledim. "Kendi odana git. Konuşacak bir şeyimiz yok."

Kapının arkasından kıkırdamasını duyuyorum. "Video görüşmem var. Makyöz birkaç saat sonra gelecek. Yedi gibi çıkıyoruz."

Ön kapının kapandığını duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Yatağıma uzanıp, burada yaptığımız şeyi hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum.

"Ah!" Yuvarlanarak tavana bakıyorum, içim karışık.

Buraya hiç gelmemeliydim. Onunla fuara hiç gitmemeliydim. Onunla hiç yatmamalıydim. Ne düşünüyordum ki? Adama bir parmak verdim, o bir kol aldı. New York'a döndüğümüzde onun en ufak bir profesyonelliği kalmayacak.

"Neden bu kadar değiştin?" diye tavana doğru mırıldanıyorum, yokluğunda Ethan'a sesleniyorum. "Neden kendimi bu kadar sorgulamama neden oluyorsun?!"

Yine inleyerek, arkanı dönüp yastığa bağıriyorum, kumaş hayal kırıklığımı bastırıyor.

İçimdeki gerginliği gidermek için hiçbir işe yaramıyor, ama Ethan'ın bana tam vücut masajı yapması için gönderdiği masöz kesinlikle işe yarıyor. Yetenekli elleri omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginliği gideriyor. Makyöz kısa süre sonra geliyor ve

yüzümü yaparken neredeyse uykuya dalmak üzereyim, nazik fırça darbeleri beni rahatlatıyor.

Bu kadar süslenmenin anlamını anlamıyorum. Makyajımı hep kendim yaparım, ama bunu Megan'a söylediğimde, bana uzun uzun baktı, bakışlarında ya onaylamama ya da tiksinti vardı; henüz karar veremedim.

Neyse ki, yeni saç kesimim sayesinde hızlıca fön çekerek zaman kazanıyorum ve saçım ve makyajım bittiğinde elbiseyi kolayca giyebiliyorum. Elbisenin etiketini yakasının içine sıkıştırıyorum. Ethan'ın bana aldığı hiçbir şeyi saklamaya niyetim yok. Yarın sabah iade edeceğim.

Aynaya baktığımda, sanki bir yabancıyı izliyormuşum gibi hissediyorum. Makyöz yüzüme hafif bir makyaj yaptı, ama saç kesimi ve makyajla birlikte elbise, denediğim zamankinden çok farklı görünüyor.

Elbise orman yeşili, balık kesim, vücudumun her kıvrımını ve eğriliğini vurguluyor, orman yeşili kumaş ışıktaki hafifçe parlıyor. Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. Bu bir bağış toplama etkinliği ve ilk kez katılmıyorum ama böyle bir elbiseyle mi?

Genelde diz boyu siyah elbiseler ve hafif takılar giyerim. En iyi seçim değil ama iş görür. Böyle bir elbise dikkat çekici ve kendimi yabancı hissediyorum, sanki başka birinin hayatında kostüm giymiş gibiyim.

Kapının çalınmasıyla irkildim. Topuklarım çok yüksek olmadığı için şükrederek aceleyle kapıya koştum. Kapıyı açar açmaz nefesim kesildi.

Ethan, odamın önünde durmuş kol düğmelerini düzeltiyor ve bu bana onu izlemek, geniş omuzlarına ve ince vücuduna tam oturan siyah smokininin kumaşını hayranlıkla seyretmek için zaman veriyor. Nefesim kesiliyor, boynumdan sıcaklık yayılıyor ve sonunda bana bakıyor, gözleri yavaşça ve sahiplenici bir şekilde üzerimde dolaşıyor. Bakışları elbisenin uzunluğunu takip ediyor ve ardında sıcaklık izleri bırakıyor.

"Kız kardeşime bir teşekkür notu göndermeliyim," diyor, sesi alçak ve kaba. Kehribar rengi gözlerindeki şehvet açıkça belli. "Nefes kesici görünüyorsun."

Bu iltifat beni şaşırttı ve onun sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi görmesini istemediğim için arka döndüm. Telefonumu ararken, "Sadece bir elbise," diye mırıldandım.

Hâlâ kapının eşiğinde dururken konuşur, "Elbise değil, Natalie, sensin."

Hiç bu kadar agresif bir şekilde takip edilmedim, özellikle de uzak durmaya çalıştığım bir adam tarafından. Gerçi, onunla tekrar yatarak bu fırsatı kaçırdım. Her zaman kusursuz bir iradeye sahip olmakla övünen biri için, Ethan'la dürtüselce yatmak en büyük hatam oldu.

Onun sözlerini duymazdan gelmeye çalışarak eşyalarımı topluyorum. "Gidelim."

Yanımda duran bu adamı görmezden gelmek zor. Her hareketini dikkatlice hesaplayarak, beni çılgına çevirecek kadar kışkırtıcı bir şekilde bana dokunuyor. Lobide yürürken eli belime dokunuyor, kibar ama uzun süreli, sahiplenici bir dokunuş. Vücudum onun izleriyle kaplı, dilimde onun tadı var.

Ethan Wilder bir bağımlılık, varlığından haberdar olmadığım ve nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir bağımlılık.

Onu anlamıyorum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok soru sormaya başlıyorum. Kız kardeşi, annesi, hatta kendi arkadaşım bile Ethan'ın benden daha fazlasını istediğini söylüyor. Ama neden? Neden şimdi? Neden o zaman değil? Bunca yılda ne değişti?

Bağış etkinliğine giderken, sessizce pencereden dışarı bakarak düşüncelerime dalmışım. Son beş yıldır ondan tek bir kelime bile duymadım, ama birdenbire ortaya çıkıp peşimden koşmaya başladı. Bu bana mantıklı gelmiyor. Neden? Tek mantıklı açıklama, benden bir şey istediği.

Onun sebepsiz yere birdenbire bana aşık olduğuna inanacak kadar kibirli değilim. Ama kendi ailesini bile manipüle edecek kadar ileri gider mi? Bir de Sarah'nın, annemin sarhoş sesli mesajını dinlediği gün onun apartmanın önünde beklediğini söylediği var.

Beni öptüğü gün. Ona tokat attığım gün.

Bütün bunları düşünmek başımı ağrıtmaya başladı. Ona verecek hiçbir değerli şeyim olmadığını biliyor. Param bile yok, ama onun da ihtiyacı yok.

Peki ne bu?

Sadece seks mi? Ama onunla zaten yattım.

Bu adamı anlayamıyorum. Ama kalbimi koruyabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorum. Ethan'ı bir daha kalbime sokmayacağım. İlk seferin sonucu çok fazla yara izi bıraktı. Onunla birlikte bir sonraki felaketi sonsuza kadar bekleyeceğim.

Etkinlik salonuna vardığımızda tavırlarım oldukça soğuk, omuzlarımdaki gerginlik belli oluyor.

İnsanlar geldikçe fotoğraflar çekiliyor ve Ethan kırmızı halıda yürürken ben geride kalmaya çalışıyorum. Ancak o buna izin vermiyor. Eli belimi sarıyor ve beni kendine çekiyor. "Kameralara gülümse."

Sıkıca gülümser ve topuğumla ayağına basarım. "Buraya senin partnerin olarak gelmedim."

Buna karşılık, eli belimi daha sıkı kavrar ve yüzünü bana çevirir. Tepki veremeden dudakları yanağıma yapışır. Kameralar anı ölümsüzleştirmek için çılgınca flaşlar patlatmaya başlar.

Onun demir gibi, inatçı tutuşundan yeterince hızlı kurtulamıyorum.

"Seni adi herif!" diye tıslıyorum ve dudakları, sadece bana sakladığı o sinir bozucu, yıkıcı gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ayağıma bir daha bas. Otele döndüğümüzde ne yapacağımı göreceksin." Sesindeki karanlık cazibe, bakışlarımı başka yöne çeviriyor, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Kalbim deli gibi atıyor.

Her şey bu.

Parfümünün kokusu, belimi tutuşu, sahiplenici ve sert, yatakta beni boynumdan tutup saçlarımı çekip bacaklarımı açtığında ellerinin ne kadar güçlü olduğunu hatırlatan tutuşu.

Ağzım kurumuş, dikkatimi ondan başka her şeye vermeye çalışıyorum, dikkatimi dağıtmak için çaresizce.

İçerideki avize binlerce yakalanmış yıldız gibi parıldıyor, balo salonuna altın rengi bir ışık saçıyor. Hava kahkahalar ve şampanya kadehlerinin yumuşak tıkırtısıyla uğulduyor, ama yanımdaki adamı görmezden gelmeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki, başka hiçbir şeye dikkatimi veremiyorum.

Bu tür etkinlikler ağ kurmak için iyidir, bu yüzden kaçmaya çalışıyorum. Ethan elimi dirseğinin altına sıkıştırıyor, tutuşu nazik ama kararlı. "Kaçmaya çalışmayı bırak."

Suçluluk duymayı reddederek, odada tanıdığım birini arıyorum. "Elini tutmamı istemezsin, değil mi?"

O bir şey söylemek üzereyken biri "Ethan!" diye seslendi.

Başımı çevirip bize yaklaşan güzel bir kadın görüyorum. Gözleri Ethan'da, o çarpıcı yeşil gözlerinde hırs ve kararlılık parıldıyor, canlı kırmızı saçları başının üstünde topuz yapılmış.

"Randevumuzdan sonra beni aramadın!" Kadın kollarını göğsünde kavuşturur, biraz sinirli görünür. Alt dudağını, pek kimsenin yapamayacağı bir şekilde dışarı çıkarır, ama o bunu başarır.

Ethan'a bakıyorum, göğsümde garip bir gerginlik hissediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, o da biraz sinirli görünüyor. "Elizabeth."

Kadın öne eğildi, elini Ethan'ın göğsüne koydu ve şehvetli bir sesle, "Bana Liz diyebilirsin, biliyorsun," dedi.

Kendimi durduramadan kontrol edilemez bir öfke dalgası içimi kaplar ve bileğini tutup elini zorla indiririm. Gözleri bana doğru kayar ve gözlerinde keskin bir öfke parlar. Konuştuğunda, sesindeki küçümseyici tonu çok belirgindir. "Bu da kim? Haftanın sevgilin mi?"

Beni baştan aşağı süzer, bakışlarından küçümseme damlar. "Biraz sönük, değil mi? Bunu nereden buldun?"

"Ethan." Sesim keskin, gözlerim kadında, öfke içimi yakıyor. "Beni buraya geçmişteki metreslerini yüzüme vurmak için getirdiysen, zamanımı daha iyi değerlendirebileceğim bir yer bulabilirim."

Ondan kurtulmaya çalışıyorum, en azından elimden geleni yapıyorum. Tutuşu gevşiyor ve kolum serbest kalır kalmaz, beni belimden sahiplenircesine kendine çekiyor.

"Sözlerin çok güzel." Ethan gülümseyerek bana bakar. "Ve ben seni böyle aşağılık bir şeyle aşağılamam. Bu kadınla bir kez akşam yemeği yedim." Elizabeth'e bakmaz bile. "Onunla olan ilişkim bu kadar. Randevu olarak bile görmedim."

Kadın öfkeyle sertleşir, mükemmel makyajlı yüzü kızgınlıkla buruşur. "Ne? Kesinlikle randevuydu! Beni öptün..."

"Hayır," Ethan kararlı bir şekilde, dikkatini kadına çevirerek söyledi. "Sen beni öpmeye çalıştın ve ben sana taksi çağırdım."

Onun sözleriyle kendimi rahatlatmak istemiyorum. Onun geçmişini de umursamak istemiyorum. Ama yine de içimde bir öfke hissediyorum, bu duygu beni şaşırtıyor.

Kadın öfkeyle uzaklaşırken ona bir bakış attım. "Onunla akşam yemeğinde neler olduğunu çok iyi hatırlıyorsun."

Ethan beni inceliyor, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Ve bu seni rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda takılıyor. Hızla bakışlarımı başka yere çeviriyorum, omzumu silkiyorum, bu hareket umduğum kadar doğal olmuyor. "Neden rahatsız olsun ki? İstersen Chicago'daki tüm kadınlarla çıkabilirsin."

"Maalesef, bu şehrin tüm kadın nüfusu sen değilsin ve ben zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

Hâlâ beni gülünç bir şekilde kendine yakın tutuyor ve bana gülümseme şekli kalbimin çarpmasına neden oluyor. Ancak, bana karşı ne söyleyeceğini çok iyi bilen bu adamın cazibesine kapılmayı reddediyorum.

"Onunla vakit kaybetmeye vaktin vardı."

Ethan'ın gülümsemesi genişledi, gözlerinde memnuniyet parıldıyordu. "Bu kıskançlık mı, Bayan Thorne?"

"Sanki," diye alaycı bir şekilde cevap vererek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kolu belimi daha sıkı sarar.

"Beni kıskanman hoşuma gidiyor." Bana doğru bir adım atar ve birden aramızda mesafe kalmaz. İnsanlarla dolu bu odada, etrafımızda sohbetler, kadehlerin tıkırtıları ve yumuşak bir müzik çalarken, sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi hissedirim. "Ancak, seni kıskanacak son kişi sensin"

kıskanacak son kişisin, çünkü tüm bu yıllar boyunca ben seni kıskandım."

Ağızım kurur, kulaklarımın arasında kan atıyor. Aniden, kız kardeşinin bana onun belirli bir tip kadından hoşlandığını söylediğini hatırlıyorum.

Kızıl saçlılar.

Onun her zaman kızıl saçlı kadınlara karşı bir zaafı olduğunu varsayabilirdim, ama Ethan'ın benimle tanışmadan çok öncesindeki aşk hayatı hakkında biraz bilgim vardı, yıllar önce bana ilgi gösterdiği zamanlarda öğrendiklerimden.

O hiç kıızllara ilgi duymamıştı.

Ona bakıyorum, kafamda binlerce soru dönüyor.

Sormamalıyım. Bu kapıyı açmamalıyım.

"O kadınla kızıl saçlı olduğu için mi çıktın?"

Sözler ağızımdan çıkmadan önce, aramızda bir meydan okuma gibi asılı kalıyor.

BÖLÜM 12

NATALIE

"APTAL, APTAL, APTAL!"

Ethan'ın cevabını beklemeden, makyajımı tazelemek için tuvalete koştum.

Neden onun kiminle çıktığını ve neden çıktığını umursuyorum ki? Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Onun benimle hiçbir ilgisi yok.

"Ama ona ellerini sürmeden duramıyorsun," boş tuvalete girince aynadaki yansımama söylüyorum. "Ve onu kafandan çıkaramıyorsun."

Kendimi aptal gibi hissediyorum, bu his hoş olmayan bir misafir gibi omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor.

İçimdeki tüm bu öfke, tüm bu şüphe, onun karşısında durduğumda parçalanıyor. Beni kafamdan ediyor. Davranışları sürekli kafamı karıştırıyor, ama yine de onun samimi olduğuna inanmak istiyorum.

Ama onun gözlerindeki bakışa, söylediği sözlere güvenme arzusunun, bir kez olsun sevmek için duyduğum çaresiz ihtiyaçtan mı kaynaklandığını, yoksa ona olan hislerimin hiç azalmamış olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Ama... Beni bu kadar derinden inciten bir adama nasıl hisler besleyebilirim? Bu benim hakkımda ne diyor?

Gözlerim yanıyor ve elim elbisenin önünü sıkıca kavırıyor, kalbim acıyorken pahalı kumaşı parmaklarımla arasında buruşturuyorum. Zümrüt rengi kumaş avuçlarımla altında kırışıyor ama umursamıyorum.

O kadar çok kez terk edildim ki, birine güvenmek beni umutsuzluğun eşiğine getiriyor. Babamı hatırlamıyorum, ama benim yüzümden gittiğini biliyorum. Annem beni hiç istemedi. Kardeşim beni zar zor tahammül ediyordu. Ve Ethan. O, kalbimi verdiğim ilk erkekti ve ailem gibi o da beni terk etti.

Her zaman kendime, tek yapmam gerekenin bunu unutmak olduğunu söyledim. Gözlerinde değersiz olduğum tüm bu insanları unutmak.

Ama bunu başaramadığım için kendimi aptal hissediyorum.

Bazen kendimi boş bir kabuk gibi hissediyorum, sevgiyi hak etmeyen ve sevgiyi veremeyen biri gibi.

Ben varım. Tek yaptığım bu.

Şu halime bak. İçimden acı bir kahkaha çıkıyor. Annem kumar borçlarını ödemek için beni kullanıyor. Kalbinde bana karşı hiç sevgi yok. Bunu biliyorum. Nasıl bilmezsin?

Ama içimdeki kırık bir parça, bir gün uyanıp değişeceğini, aniden beni seveceğini ummaya devam ediyor.

Ethan farklı bir oyun oynamaya başladı, ne olduğunu anlayamıyorum. Beni istediğini söylüyor, gözleri, sözleri, dokunuşları hepsi aynı şeyi gösteriyor, ama neden? Neden beni istesin ki? Daha önce kimse beni istememişti. Daha önce istememişti, neden şimdi? Sürekli düşünüyorum, gerçekte neyin peşinde olduğunu merak ediyorum, ama bir sonuca varamıyorum.

Kısaltılmış saçlarımla uçlarına dokunuyorum, parmak uçlarıma ipeksi bir his veriyor. Çirkin değilim, ama bugün Ethan'a yaklaşan kadın çarpıcı bir güzellikteydi. Ethan onunla çıktı. Onun gibi çekici ve kendine güvenen birini bulabilirdi, üstelik o da Ethan'ı istiyordu. Öyleyse neden ben?

Aynaya baktığımda gözlerime yorgunluk çöküyor, ruhumu delip geçen kemiklere kadar işleyen bir yorgunluk.

Çok yorgunum.

Asla kazanamayacağımı hissetmekten, ikinci bir deri gibi bana yapışan bu kendime güvensizlikten çok yoruldum. Bu yüzden her zaman işime odaklandım.

. Uyanık olduğum her anımı işime adadım ve tüm özgüvenimi kariyerime dayandırdım. Bir çalışan olarak vazgeçilmezim. Başka şirketler, daha iyi şirketler beni Thalvyn'den koparmak için pek çok girişimde bulundu.

İşime gelince, kendi değerimi biliyorum. Ne kadar iyi olduğumu biliyorum. Ama Natalie olarak, bir kadın olarak yetersiz kalıyorum. Ona dikkat etmeyi bıraktım çünkü bana hep onun bir hiç olduğu söylendi.

Ethan'ın etrafına duvarlar ördüm, ama bu duvarlar sağlam değıl çünkü o her zaman içime girip beni sarsmayı başarıyor.

Bana karşı nazik, eğlenceli ve beni yatağına aldığında, kırılmayacağıımı, bu acı ve zevkin özel karışımına ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi sert davranıyor. Beni altında tuttuğunda gözlerindeki hoşgörü ve açlık beni mahvediyor ve daha fazlası için geri dönmek istememe neden oluyor.

Bu gece, o kadını gördüğümde, sözlerini duyduğumda kıskandım. Ethan bunu fark etti ama ben kabul etmek istemedim.

Korkuyorum. Yaralanmaktan, duvarlarımı yıkmaktan ve tekrar terk edilmekten korkuyorum.

Çünkü insanlar bana hep böyle davranıyor.

Ethan bu sefer neden farklı olsun ki? "Seni saldırıdan korudu."

Kafamın içindeki küçük bir ses, Robert'ın o mektup açacağıyla bana saldırdığı sahneyi hatırlatıyor. Yarayı ne kadar ciddi olduğunu görmüştüm ve Ethan'ın bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalıştığını biliyorum.

Rollercoaster'da çekilmiş fotoğrafımızı satın aldığı, o fotoğrafta bana nasıl baktığını...

Ayak sesleri duyuyorum ve aceleyle rujumu çıkarıp dudaklarımı tazeliyorum. Açık pembe renk dudaklarımın üzerinde pürüzsüzce kayıyor. Kimseyle yüzleşmek istemiyorum ama arkamı döndüğümde tuvaletin kapısı açılıyor ve tanıdık bir yüz içeri giriyor.

Geçmişten gelen bu patlama karşısında içimdeki her şey donar.

"Natalie?" Kadın bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Rose," diyorum, sarsılmış bir şekilde.

Çarpıcı özelliklere ve güzel yeşil gözlere sahip güzel bir sarışın olan Rose Carrington, sadece bir tanıdık değildir. Bir an için kalbim göğsümde sıkışır, suçluluk duygusu ön plana çıkar. "Patronumla birlikte buradayım."

"Patronunla mı?" Biraz tedirgin görünüyor. "Lucas'la birlikte değil misin?"

Dudaklarımı sıkıp başımı salladım.

Görünürde rahatladı ve ben daha da kötü hissettim. Garip bir ses tonuyla "Nasılsın?" diye sordum.

Kapıyı dikkatlice kapatır. "İyiyim. Babamın şirketinde çalışıyorum. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Çantamla oynayarak gitmek istiyorum. "Seni görmek güzeldi, Rose. Artık gitmeliyim."

Gitmek üzereyim ki, telaşlı bir sesle beni durdurur. "Bekle."

Ben donakaldığımda kendini toplamak için birkaç saniye bekledi. "Eskiden biraz arkadaştık, ben... Hani, senin kardeşinle ben... nişanlıydık."

Ona özellikle yakın olduğumu hatırlamıyorum, ama bana karşı oldukça tatlı davrandığını hatırlıyorum. Nasıl olmasın ki? O ve kardeşim üniversiteden beri sevgililerdi ve ben de onun küçük kız kardeşiydim.

"Seni öğle yemeğine çıkarayım," diye hızlıca devam etti. "Sohbet etmek isterim."

Rose'u tekrar görmek istemiyorum. Kardeşimin hayatının benim yüzümden mahvolduğunu hatırlatıyor bana.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum sessizce, ama o ısrar ediyor.

"Sadece öğle yemeği. Eski arkadaşlar arasında?"

Uygun bir cevap bulmaya çalışırken dudaklarım aralandı. "Yarın akşam Chicago'dan ayrılıyorum. New York'ta yaşıyorum. İş seyahati için buradaydım, Rose. Teklifin için teşekkürler ama..."

"Yarın öğleden sonra o zaman," diyor ve ellerimi sıkıyor. "Mettee Kulübü. Gold Coast'ta. Öğleden sonra bir nasıl olur?"

Onu biraz daha kesin bir şekilde reddetmeden önce, iki kadın daha içeri girer ve Rose bana hızlı bir gülümseme atarak fırsatı değerlendirip çıkar.

. Onun arkasından bakakalıyorum, vücudum geriliyor. Davetini reddetme fırsatı bile vermedi.

Onu takip ediyorum, ama o çoktan kalabalığın arasına karışmış, çoktan gitmiş. Büyük balo salonuna açılan koridorun kenarında dururken, boğulacak gibi hissediyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum.

Rose ile tanıştıktan sonra kafam ve kalbim daha da karışmış durumda. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Bir garson yanımdan geçiyor, onu durduruyorum. "Konukların girebileceği bir açık alan var mı?"

"Elbette." Beyaz eldivenli eliyle koridoru işaret ederek kesin bir şekilde anlatıyor. "Düz ilerleyin ve keskin bir sola dönün. Bahçeye açılıyor."

Ona teşekkür ederek, tepsiden bana uzattığı şampanya kadehini kabul ediyorum. Onun yönlendirmeleriyle, loş bir bahçeye açılan bir çift cam kapıya varıyorum. Çok karanlık değil, çalıların ve ağaçların üzerine asılmış peri ışıkları güzel bir yol oluşturuyor. Köşedeki bir bankta oturup derin bir nefes alıyorum.

Kadeğimdeki şampanyayı çevirerek, altın rengi köpüren sıvıyı inceliyorum. Şu anda en çok istediğim şey sarhoş olmak, ama kendimi rezil etmek istemiyorum. Bu yüzden bir yudum alıp soğuk kadehi elimde tutuyorum, parmaklarımın etrafında buğu oluşuyor.

Ethan'ı düşünmek istemiyorum. Kardeşimin eski nişanlısını düşünmek istemiyorum. Onu benim yüzümden terk ettiğini hatırlamak istemiyorum. Onu kaybettiği için ne kadar yıkıldığını hatırlamak istemiyorum.

Lucas'ın peşimden gelmeyeceğini kabul etmem iki yılımı aldı. Sonunda, onun da katıldığı bir iş konferansına katıldığımda bununla barıştım. Odanın iki ucunda gözlerimiz buluştu. Birkaç saniye bakışlarımızı birbirinden ayırmadıktan sonra benden başka yere baktı.

Bu kesinlikle acı vericiydi, ama sonunda rahat bir nefes alabilmişim.

Şampanyayı tekrar yudumlarken, güzel ve ışıltılı bahçeye bakıyorum. Çocukken çok cahildim. Ethan ile tanıştığımda, üniversitedeydim, kariyerim için çalışıyordum ve o orada, çok

yakışıklı, soğuk ve benim gibi, kendi ailesi tarafından bile pek önemsenmeyen birine ilgi duyuyordu.

Ona sırılsıklam aşık olmuştum.

Onun beni yaşadığım hayattan kurtarmaya gelen beyaz atlı prensim olduğuna emindim. Sonraki haftalarda, umutlarımı, hayallerimi, özlemlerimi onunla paylaştım. Sadece saf bir kızın ilk aşkına duyabileceği şekilde onu sevmiştim.

Ethan'ın o gece beni ne kadar derinden incittiğini hiç anlamadığını sanıyorum. Bir anda, annemin bana söylediği tüm acı sözlere inanmamı sağladı.

"Bazı insanlar sevmek için yaratılmamıştır."

O bana bunu ilk kez söylediğinde ben on yaşıyordum.

O zamanki çocuk ben, onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Şimdi ise, o kadının ne demek istediğini anlıyorum. Bu benimle ilgili bir şey, kırık ve sevilemez bir şey.

Islak kahkahalar içimden fışkırıyor. Başımı geriye eğip gece gökyüzüne bakarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Ethan'a söylediğim gibi büyük bir ailem olsun istiyordum. Çok çocuk sahibi olmak istiyordum. Onları sevmek istiyordum. Küçük ayak sesleriyle dolu bir ev, *bir yuva* istiyordum. Çocukluğumda olmayan her şeyi istiyordum.

Ne aptalca, ne boş bir hayal.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum, soğuk taş, kızgın cildime hoş bir his veriyor.

"Belki de gitmeliyim. Mücevherlerimi satabilirim. Ona borcumu öder ve tüm bunlardan kurtulurum."

Varlığını hissetmeden önce sesi duyarım: "Kimin mücevherlerini satıyorsun?"

Gözlerim birden açılır ve tanıdık bir yüz görürüm. "Bay Blake?"

Karşımda Ethan'ın en büyük yatırımcısı olarak tanıttığı Roland Blake duruyor. Ayağa kalkmak üzereyim ki, o başını sallar ve küçük bir iniltiyle yanıma oturur. "Bu tür şirket toplantıları bana göre değil. Herkes kulağıma fısıldayıp cüzdanımı boşaltmaya çalışıyor."

Yerine yerleşir, bastonunu sıkıca kavrar, karmaşık oymalı sapın etrafındaki parmak eklemleri beyazlaşır. "Burada kimsenin oturuyor olacağını sanmıyordum."

Yüzüm kızararak ayağa kalkmaya çalıştım. "Yalnız kalmak isterseniz, ben..."

Ayağa kalkamadan beni durdurur ve kolayca geri çekerek oturtur. "Otur. Arkadaşlık eder misin? Sen Ethan'ın İnsan Kaynakları Müdürü'sün, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Onun ofisinde tanıştık ve birkaç gün önce ofisime uğradığınızı duydum."

Şimdi gülüyor, hatırladığım o aynı gür sesle. "Ah, canım. Yakalandım galiba. Ofisinize uğradım ama beni görmediniz."

"Ofiste değildim, Bay Blake." Ona özür dilercesine gülümserim. "Üretim tesisinin insan kaynakları yönetimini de ben yürütüyorum. Fabrikadaydım. Beni görmek istediğinizi bilseydim, ziyaretimi iptal ederdim."

Bana gülümsüyor. "Sorun değil. Bir gün tekrar uğrarım." Ona temkinli bir şekilde göz kırpyorum. "Benden bir şey mi istiyorsunuz?"

Omuzlarını silkiyor, bastonunu iki eliyle sıkıca tutuyor. "Geçen sefer sana biraz kaba davrandım. Birazcık anıydım. Özür dilemek için seni öğle yemeğine çıkarmak istedim."

Ona dehşetle baktım. "Özür dilemek mi? Benden mi? Buna gerek yok. Sen kaba davranmadın. Sana öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim..."

Özürümü eliyle reddetti. "Hayır, kendimi kötü hissettim. Ben yaşlı bir adamım, Bayan Thorne..."

"Bana Natalie diyebilirsin," dedim çabucak.

"Şey, Natalie." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Ben yaşlı bir adamım ve bu yaşta bir düşünce kafana takılırsa, bir türlü çıkmaz. Seni güzel bir yemeğe çıkarmadan ve kabalığımı telafi etmeden rahat edemeyeceğim."

Onun kaba davrandığını hatırlamıyorum. Aniden gelip gitmesi garip gelmişti ama kesinlikle alınmamıştım. Ama onun bu kadar üzülmesi...

"Gerçekten gerek yok..."

"Bana New York'u gezdirebilirsin." Elimi okşayarak kararlı bir sesle konuştu. "Genç Ethan gibi, hayatımın çoğunu çalışarak geçirdim. Artık yaşlandım, hayatımın geri kalanını, en azından kalan kısmını biraz olsun keyifle geçirmek istiyorum. Bu şehri hiç gezmediğime inanabiliyor musun?"

Tereddütle ona bakıyorum. "New York'ta mı büyüdünüz?"

Kafasını sallar. "Hayır. Ama gençliğimde birkaç yıl orada yaşadım. Ancak işimi kurmakla meşguldüm, bu yüzden orada vakit geçirme fırsatım olmadı. Özgürlük Anıtı'na bile hiç gitmedim."

Ona inanamayan bir bakış attım. "Hiç mi?"

O gülümsedi. "Görünüşe göre büyük bir günah işlemişim. Sen gittin mi?"

"İki kez," diyorum, bu anı beni gülümsetiyor. "İlki, lise arkadaşım ile dersleri asmıştık. Sanırım son yılımızdı ve Özgürlük Anıtı ile Ellis Adası'na giden bir tur rezervasyonu yapmıştık. İkimiz de bebek bakıcılığından biriktirdiğimiz parayı kullanmıştık. Çok eğleneliydi. Paranın çoğunu tura harcadığımız için yemek için çok az paramız kalmıştı. Sonunda bir sürü sosisli sandviç alıp plastik bir torbada yanımızda taşıdık. Sonunda şiddetli gıda zehirlenmesi geçirdim. Acil servise kaldırıldım ama buna değdi."

Roland'ın gülümsemesi titrer. "Ailen çok üzölmüş olmalı."

Omuz silkiyorum, o anı artık eskisi kadar acı verici değil. "On sekiz yaşına girmek üzereydim, bu yüzden annemi aramadılar. Ancak acil durum irtibat kişimi aramak zorunda kaldılar, o da bizim komşumuzdu. Bütün gün hastanede benimle kaldı, sonra eve gittiğimizde bana çorba yaptı ve bana baktı. Bayan Rita çok tatlı bir kadındı."

"Anlamıyorum." Yaşlı adam bana dikkatle baktı. "Neden komşunuz acil durum irtibat kişisiydi? Acil durum irtibat kişisi bir aile üyesi değil mi?"

Buna takılmak garip bir şey. "On yedi yaşına girdiğimde acil durumlarda aranacak kişiyi değiştirdim. Annem önemsiz sorunlar için aranmaktan hoşlanmazdı."

"Seni ihmal etti." Roland'ın yüzü sertleşir, kaşları derin bir şekilde çatılır.

Konuşma garip bir hal aldı ve ben onu eski haline nasıl döndüreceğimi bilmiyorum.

"O iyiydi," diyorum dikkatlice. "Çoğunlukla ağabeyimle meşguldü. Ben de her zaman bağımsız bir çocuktum."

Roland beni birkaç saniye inceler, sonra yüzündeki ifadeyi görmememi istercesine başını yana çevirir. "İşini seviyor musun?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı. "Şey, evet."

Bana dönünce gözleri ciddidir. "Maaşın iyi mi?"

"Ben... Ne?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Maaşın iyi mi?" diye tekrarlar. "Sektörde yükselen bir yetenek olduğumu biliyorum. Ethan'ın sana hak ettiğin maaşı ödediğinden emin olmak istedim."

"E-Evet," diye kekeliyorum, şaşkınlık içinde. "Yine de ilgilenmenize teşekkür ederim."

O sert bir ses çıkarır. "Sen iyi bir çocuksun. Ethan seni çok çalıştırıyorsa bana söyleyebilirsin. Onun kulağını çekerim."

Bu görüntü beni güldürür ve Roland memnun görünür. "O küçükken ben de öyle yapardım. Ethan sorunlu bir çocuk değildi ama Jake öyleydi. Patronun ise aşırı sadıktı. Jake başını belaya sokarsa Ethan onu korumak için dünyanın sonuna giderdi. Bu yüzden her zaman birlikte cezalandırılırlardı. Onun kulaklarını defalarca çektim."

Bu fikir beni eğlendirdi ve sordum, "Şimdi araları iyi mi? Birkaç hafta önce ailesiyle akşam yemeğine katıldım ve onlara karşı çok çekingen görünüyordu."

"O her zaman çekingen biriydi," diyor Roland. "Çocukken bile sessiz bir çocuktuk. Ama istediğinde çok korkutucu olabiliyordu. Her zaman en büyüğüydü. Harold ve Helen ona çok fazla sorumluluk yüklemediklerini sanıyorum, ama o her zaman sorumluluk sahibi bir çocuktuk. Kardeşleri çok yaramazdı. Ethan onları dizginleyen kişi olurdu. Onu hiç güldüğünü görmedim sanırım. Çok ciddi bir çocuktuk. Onun evine akşam yemeğine gittiğini mi söyledin?"

Gözlerindeki meraklı bakıştan, hemen ellerimi kaldırdım. "Öyle bir şey değildi. Geç saatlere kadar çalışıyorduk ve annesi beni de davet etti."

"Anlıyorum." Roland küçük bir ses çıkardı. "İyi bir çocuk, ama senin gibi biri için fazla ciddi. Jake daha uygun olur sana."

Neredeyse boğuluyordum. "Anlamadım?"

"Jake'in mizah anlayışı var. Kadınlarla arası iyi." Yaşlı adamın ifadesi değişir. "Belki de fazla iyidir. Caleb daha genç olabilir, ama aynı zamanda oldukça başarılı. O çocuğu hep sevmişimdir..."

"Bay Blake." Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Çöpçatanlık çabalarınızı takdir ediyorum, ama kimseyle ilgilenmiyorum. Şu anda kariyerime odaklanmak istiyorum."

Gülümsemesi genişleyince daha da şaşıyorum. "Güzel. Öyle olması gerekir. Aşk için önünde koca bir hayat var. Şu anda kendine odaklanmalısın."

"A-Tamam." Şu anda neler olduğunu merak ediyorum.

"Mücevherlerinizi satacağınızı söylemiştiniz." Adam o kadar hızlı konu değiştiriyor ki onu takip etmekte zorlanıyorum. "Mali sıkıntınız mı var?"

Ayrıca çok kişisel sorular sormaktan da çekinmez. Ona kendi işine bakmasını söyleyebilirdim, ama o benim patronumun patronu ve Ethan'ın yaşlı bir beyefendiye kaba davranmamı hoş karşılamayacağını düşünüyorum.

"Sadece kendi kendime konuşuyordum."

Bana şüpheyle bakıyor. "O çocuk sana yeterince para ödüyor mu? Maaşın ne kadar?"

"Bay Blake!" diye bağıriyorum ve o iç çekiyor.

"Tamam, tamam. Sormayacağım. Ama mücevherlerini satmak zorunda kalacak duruma geldiysen, onunla konuşmak istiyorum."

Aniden hayatıma bu kadar ilgi duymaya başlayan bu adama nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Endişenizi anlıyorum, ama kendi sorunlarımla başa çıkabilirim."

"Aha! Demek maddi sıkıntılar yaşıyorsun!" Hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyor. "Onunla konuşurum. Ethan'ı cimri biri olarak görmemiştim."

"Kim cimri?"

Ethan'ın sesi başımı kaldırmamı sağladı ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle görüş alanıma girdi. "Roland, Chicago'da ne işin var?"

Roland ona baktı. "Kişisel işler."

Ethan bana bir bakış attı, sonra yatırımcısına döndü ve sesi gerginleşti. "Peki ben neden cimriyim?"

Ben araya girip bir şey söylemeden, yaşlı adam bastonuna dayanarak ayağa kalktı. "Çalışanlarına ne kadar maaş veriyorsun Ethan, geçimlerini sağlamak için eşyalarını satmak zorunda kalıyorlar? Natalie mücevherlerini satmayı düşünüyor!"

"Ne?" Ethan sertçe sorar, öfke dolu sesiyle bana döner. "Ne diyor bu adam? Doğru mu?"

İki adamın arasına baktım. "Ah. Sanırım bir yanlış anlaşılma var. Tek başıma oturmuş, kendi kendime konuşuyordum ve ben..."

"Eşyalarını mı satıyorsun?!" Ethan'ın yüzündeki soğuk öfke beni donduracak kadar korkutur.

"Hayır. Ben sadece... Bay Blake yanlış duydu..."

Ancak Ethan sözümü bitirmeme izin vermez. "Roland, Natalie ile yalnız konuşmam lazım."

"Bu konuşma için burada kalmayı tercih ederim," der yaşlı adam inatla.

Belli ki durumu daha da kötüleştirecek. Neden böyle davrandığını bilmiyorum ama paniklemeye başlıyorum.

"Bay Blake, Ethan ve benim özel olarak konuşmamız gerekiyor. Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" Sonunda cesaretimi topluyorum.

Omuzları çöküyor ve başını sallıyor. "Tamam. Ama eğer bir şey yaparsa..."

"Tabii ki," diye çabucak cevap veriyorum, cümlesini bitirmesine bile izin vermeden. Ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama ne kadar karışırsa Ethan'ın o kadar sinirleneceğini biliyorum. Son ihtiyacım olan şey, yok yere sorun çıkarmak.

Ethan'a dönmeden önce Roland'ın duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığından emin oluyorum. "Hiçbir şey satmıyorum."

"Mali durumun ne kadar kötü?" diye soruyor açıkça.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp, sabır için dua ederken burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Sonunda konuşuyorum. "Mali durumum seni ilgilendirmez."

Bana doğru bir adım atar. "Bir daha sormayacağım, Natalie."

Ona bakarken çenem sertleşir. Geri adım atmayı reddederim. "Yoksa ne olur?" Gözleri bana doğru parlar ve içimi öfke kaplar. "Devam et. Yarım yamalak bir tehdit savurdun. Sözünü tut. Soruma cevap vermezsem ne yapacaksın?"

Sessiz, o rahatsız edici bakışıyla beni izliyor.

"Mali durumum, özel hayatım bana aittir. Bunlar seni ilgilendirmez. Roland'ın duyduğu şey, sözleşmeyi bozduğum için ödemem gereken cezayı ödeyebilmek için biriktirdiğim mücevherleri satıp satmamayı düşündüğümdü."

Gözlerinin arkasında bir değişiklik görüyorum. "Hâlâ sözleşmeyi bozmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Neden?" Bana doğru bir adım daha atıyor ve bu sefer sesinde beni derinden sarsan çaresiz bir ton duyuyorum. "Ne yaptım ben?"

Bir şey söylemeye çalışıyorum, ona nedenini anlatmaya, ona güvenmediğimi söylemeye, ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Seni başkalarına kaptırmaya çalışan biri mi var?" diye sorar sonunda, cevap vermediğim için.

"Hayır." Sesim çok alçak.

"Ne yaptım şimdi?"

Neden böyle söyledi?

"Öyleyse neden benden bu kadar uzaklaşmak için bu kadar çaresizsin? Elizabeth mi? Az önce onunla yemek yedim..."

"O değil!" diye bağırdım, kollarımı belime dolayarak. "O değil. Hiçbir şey yok. Sadece gitmek istiyorum. Seninle ya da senin için çalışmak istemiyorum. Senden uzaklaşmak istiyorum!"

Gözleri biraz genişledi ve ilk kez, gözlerinde bir anlık acı gördüm. "Benden uzaklaşmak mı?"

Ağzım kurumuş, kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. "Manipüle edilmek ya da ne yapmaya çalışıyorsan onu istemiyorum. Oyununuzu anlamıyorum ve oynamak da istemiyorum. Ben..."

Onun bakışlarına karşı koymak ve bana yapabileceklerinden korktuğumu itiraf etmek zor. "Yalnız kalmak istiyorum. Seni istemiyorum. Sadece huzur içinde çalışmak istiyorum, ama sen bana bunu hiç izin vermiyorsun. Seninle yatmamalıydım. Ne o zaman, ne de şimdi. Tek bildiğin şey beni incitmek, Ethan. Seni bir kez daha hayatta kalamam. Bende kırılacak hiçbir şey kalmadı, denemeyi bırak. Zaten sen kazandın."

Vücudum uyuşmuş gibi.

İçimde soğuk bir his yayılıyor, içimden dışıma her santimetrekaremi kaplayan buz gibi bir soğuk.

"Bazı yatırımlarım var ve..." O bana sanki ona çok acımasız davranıyormuşum gibi bakarken, kelimeleri ağzımdan çıkarmak zor. "...ve birkaç yıl önce aldığım altın külçeler. Ceza bedelini karşılıyorlar. Lütfen, şimdi beni yalnız bırak."

Vücudumun nasıl hareket ettiğini bilmiyorum ama aramızdaki son bağı kopararak uzaklaşmayı başarıyorum.

Bitti.

Bitti, artık özgürüm.

Ama bahçeden çıkıp, ziyafet salonundan geçip taksiye binerken, neden bir şeyleri geride bırakıyormuşum gibi hissettiğimi merak ediyorum.

Değerli bir şey.

BÖLÜM 13

ETHAN

SON İKİ HAFTADIR MASAMDA DURAN İSTİFA MEKTUBU açılmadan duruyor.

Ona bakıp, çalışma alanımı dolduran diğer işlere yöneliyorum.

Natalie'nin yokluğu şirket üzerinde uzun bir gölge oluşturdu. İşini tamamen bırakmadı, ayrıntılı bir iş tanımı hazırlayıp Clarice'e gönderdi. Ayrıca yerine yetkin birini gönderdi. Bütün bunları başından beri titizlikle planlamış mı acaba diye merak ediyorum.

Clarice'in masamda bıraktığı dosyayı açtım ve gözlerim kelimeleri tararken, onları zar zor algılayabiliyordum. Uyku artık uzak bir anı olmuştu. Gözlerimi kapatmayı başardığımda ise tek gördüğüm Natalie'nin yüzü, gözlerinde kazınmış yorgunluk ve açıkça görülebilen yenilgiydi.

"Bende kırılacak bir şey kalmadı, denemeyi bırak. Zaten kazandın."

Neyi kazandım?

Ellerim boş.

Kariyerimde birkaç kez yenilgiyi tattım, ama hiçbir beni böyle bir sarmalın içine sokmadı, kendi yarattığım bir labirentte kaybolmuş gibi.

"Senden uzaklaşmak istiyorum."

"Lütfen, şimdi beni yalnız bırak."

Ne zaman bir şeyin peşine düşsem, tek bir amaca odaklanmış olurum. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin vermem. Bu durumun da farklı olması gerekmiyordu. Natalie'yi istiyordum. Onu geri kazanabileceğime emindim. Sonuçta, benden daha iyi bir partner kim olabilir ki? Biraz direnç bekliyordum, ama her adımında beni şaşırttı.

Onu çok mu zorladım? Elimi mi aşırı oynadım?

Elizabeth'i görmek mi fikrini değiştirdi?

Roland'ı suçlamak istiyorum, ama onun bu işi ve beni terk etmesine ikna edecek bir şey söylediğini hayal edemiyorum. Hayır, tamamen başka bir şeydi.

Beni arayıp ceza ücretinin ödenmesini talep etmemi beklediğini biliyorum. Onu tanıdığım kadarıyla, bunu bekliyor. Ama mektubu bile açmadım.

Yapamıyorum.

"Senden uzaklaşmak istiyorum."

Benden uzaklaşmak.

Sonunda, yaptığım şeyi bana asla affedemezdi.

Dosya elimden kayar ve gözlerimi kırıştırtarak dağınık kağıtları toplamak için ayağa kalkarım. Tam o sırada ofisimin kapısı açılır.

"Tanrım."

İkizimin sesini tanıyorum ve başımı kaldırıyorum. Onu bir aydan fazladır görmedim. Kavgı ettiğimizden beri hukuk bürosunda çalışıyor, muhtemelen somurtuyor.

Öfkeyle yaklaşır, kağıtları sertçe toplar ve masanın üzerine fırlatır. "Senin neyin var lan?"

Düzgün duruyorum. "Ne?"

Bana öfkeyle bakar. "Clarice bir sorun olduğunu söyledi, ama ne oluyor lan? En son ne zaman tıraş oldun?"

Omuz silkiyorum, sakallı çenemi elime alıyorum. "Çalışıyordum."

"Sen hep çalışıyorsun Ethan!" Diye bağırır. "Ama o suratını düzeltmek için zaman buluyorsun. Ne oldu şimdi?"

"Hiçbir şey," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Senden bir şey istemiyorum." Jake masamın karşısına oturur, bana bakar, kaşları arasında derin çizgiler oluşur. "Ölü gibi görünüyorsun."

"Neden buradasın, Jake? Havamda değilim."

"Öyle duydum." Kardeşim bacaklarını önüne uzatıp rahat bir pozisyon aldı, pahalı deri ayakkabıları ofis ışıkları altında parıltıyordu. "Ayrıca yeni bir insan kaynakları müdürü geldiğini duydum."

Sessiz kaldım, çenemi sıkıca kapattım.

Cevap vermemem üzerine Jake'in yüzü karardı. "Ne oldu? Megan'a göre Chicago'da ikiniz çok iyi anlaşıyordunuz."

"Megan kendi işine bakmalı, sen de öyle," diyorum soğuk bir sesle. "Ve bu sadece geçici bir durum."

"Geçici, ha?" Jake öne eğilir ve ben onu durduramadan, kağıtların altından çıkan zarfı alır. "İstifa mektubu. Bunun Natalie Thorne'a ait olduğuna ne kadar bahse girerim?"

Yavaşça ayağa kalkarım, parmaklarım cilalı masanın ahşabına bastırır. "Seni yine nakavt etmek istemiyorsan, onu bırak ve ofisimden çık."

Jake beni inceliyor, gözlerinde endişe gölgeleri belirirken dudaklarında hafif bir gülümseme var. Sesi hafif ve kayıtsız. "Gerçekten bu durumda sinir krizi geçirme zamanı olduğunu mu düşünüyorsun? Senin yerinde olsam, kızımı geri almaya odaklanırdım."

"Sinir krizi geçirmiyorum," diyorum sertçe. "Ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok, bu işe karışma."

"Berbat görünüyorsun, gözlerinin altında halkalar var ve konsantrasyonun dağınık." Jake istifa mektubunu havada salladı. "Bu kadına sırlıslıkla aşık olduğun çok açık. Öyleyse neden kışının üstüne oturup hiçbir şey yapmıyorsun?"

"Mutlu olmalısın," diyorum alaycı bir şekilde. "Onun gitmesini isteyen sendin. Onun para avcısı olduğunu, Lucas'la muhtemelen işbirliği içinde olduğunu söylememiş miydin?"

"Son kısmı söylediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldanır Jake.
"Ama yanılmış olabilirim."

"Anlamadım?" Ona bakıyorum. "Neyin yanıış?"

Cevap vermediğinde, ellerimi masanın üzerine avuç içleri aşağı bakacak şekilde koyup, sesimi alçaltarak tehlikeli bir şekilde soruyorum.
"Neyin yanıış Jake?"

"Natalie'nin hastanede olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Onu dikkatle incelerken, kalbim hızla atmaya başlar.

"Meğer kaza geçirmemiş. Onu oraya Lucas sokmuş."
Kanım donar. "Bir daha söyle."

Jake gözlerime bakar ve gözlerinde bir ağırlık görürüm. "Clarice, o gece görevli hemşireyi aradığını söyledi. Ben onu bu zahmetten kurtardım ve kadını buldum. Natalie bir hafta yoğun bakımda kaldı Ethan. Hemşireye göre üç gün komada kalmış. Uyandığında annesi onu ziyaret etmiş. Natalie'ye Lucas'tan şikayetçi olmaması gerektiğini söylemiş."

Kardeşimin yüzündeki rahatsızlığı görebiliyorum. "O..." Bir nefes veriyor. "Lucas'ın onu dövdüğü için Natalie'yi suçladı. Ona fahişe dedi."

Sandalyeye çöküyorum, Natalie'nin sözleri aklıma gelince kalbim hızla atıyor. Hayatını mahvettiğimi söylemişti. Abarttığını, geçmiş abarttığını düşünmüştüm.

"Benim yüzümden, değil mi?" diye boş boş soruyorum. "Onunla yattığım için. Ona söylemiş olmalı. Müşteri listesini bulmaya çalıştığımı ona söylemek istemiş olmalı..."

"Ya da Megan'ın bize gelebileceği gibi, o da ona teselli için gitti," diye Jake sessizce bitirdi. "Polisi arayan bir komşuydu. Polis geldiğinde Lucas, bilinci kapalı olan kızın vücuduna vuruyordu. Onu kızın üstünden çekip almak zorunda kaldılar. Bir süre durumu çok kritikti. Hastanede kimse onu ziyaret etmedi. Ta ki hastane, Natalie'nin bilincini geri kazandığını annesine haber verene kadar. Annesi geldiğinde ise onu tehdit etmek için gelmişti. Natalie suçlamaları geri çekmezse, sadece mirasından mahrum kalmayacak, aynı zamanda evinden de atılacaktı."

"Yani suçlamaları geri çekti, değil mi?" diye soruyorum yavaşça. "Ve yine de evden atıldı."

Jake hem kızgın hem de rahatsız görünüyor. "Son birkaç gündür çok meşguldüm Ethan. O sırada görevli olan kapıcıyı bulmayı başardım. Natalie'nin eşyaları hastaneye kaldırıldıktan sonraki gün çöpe atılmış. Hemşirenin annesinin bahsettiği güven fonu da Natalie'den alınmış olabilir. Kapıcıya göre, Natalie binaya geldiğinde koltuk değnekleriyle yürüyordu. İlk yaptığı şey banka hesaplarını kontrol etmektir. Hesapları boşaltılmıştı. Kapıcı onu yerel kadın sığınma evine götürdü ve yemek için biraz para verdi."

Gözlerim önümdeki masanın bir noktasına sabitlenmiş, içimden bir suçluluk duygusu beni yakıyor. Hepsi onu baştan çıkardığım için. Yaptığım yüzünden cehennemi yaşadım. Benden nefret etmesine şaşmamalı. Benim yüzümden her şeyini kaybetti. Lanet olası bir sığınma evinde yaşamak zorunda kaldı.

"Ethan..." Jake dikkatlice başlıyor. "Ona olanlar senin suçun değildi..."

"Saçmalık!" diye bağırarak masamdan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Ellerimi ceplerime sokarak, Eylül ayının serin havasında net bir şekilde görünen New York şehrine baktım. "Bu benim hatam. Yanlış hesap yaptım. Lucas'ın bu kadar ileri gideceğini hiç bilmiyordum. Benden uzak durmaya çalışmasına şaşmamalı. Bilseydim..."

"Eğer bilseydin, senin için hiçbir şey değişmezdi," diyor kardeşim sakın bir şekilde. "Bu şirketi onun için satın aldın. Onu geri istedin. Bak, senin mantığını anlamayabilirim, ama seni tanıyorum. Hiçbir kadın için bu kadar ileri gitmedin. Hatta daha önce bir kadına bu kadar ilgi gösterdiğini bile sanmıyorum. Senin için her zaman Natalie vardı. Şimdi duramazsın."

"Beni terk etmemi istedi," diyorum sonunda, öfke midemde yanyanıyor.

Bunu ona ben yaptım.

"Onu sürekli zorladım. Hayatını bu kadar mahveden biriyle nasıl birlikte olabilir?"

"Sen onun hayatını mahvetmedin Ethan," diye araya girdi Jake. "Ailesinin nasıl tepki vereceğini bilemezdin."

"Her ne sebeple olursa olsun, annesi hayatına geri dönmüş ve ondan para alıyor," diye mırıldandım, ellerimi cebimde sıkıca yumruk yaparken. "Ve ben onun kötüleşen mali durumunu ona karşı kullandım."

Jake sandalyesini yerden sürterek bana doğru yürüdü. "Mantıksız davranıyorsun. Bilmen imkânsızdı. Üstelik çok zaman geçti Ethan."

Ben cevap vermediğimde, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Kadınlar o kadar basit değildir, Ethan. Bana güven, ben bilirim. Eğer seni hayatından çıkarmak isteseydi, birçok yolu vardı. Şu anda bile onu kapmak isteyen şirketler var. Çalıştığı şirketlerde insan kaynakları departmanlarını tek başına kurdu. İşten ayrılma oranlarını tek başına düşürdü. Onun gibi çalışanlar her yerde değer görür. Onu isteyen şirket, sözleşmeyi bozması için ceza bedelini ödemeye hazır olacaktır. O bunu biliyordu. Bunu biliyordu ve yine de kaldı."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Birçok şirket Natalie'ye göz dikmiş durumda, özellikle de bu şirketi düzeltmek için üç yılını harcadıktan sonra. Ben geldiğimde, farklı şirketlere özgeçmişini gönderdiğinde, o şirketlere ulaşıp onları uyardım. Ama biliyorum ki, gerçekten isteseydi yeni bir iş bulabilirdi. Bunu bilecek kadar akıllı ve bu sektörde nerede ihtiyaç duyulacağını bilecek kadar bilgili.

Neden yapmadı bilmiyorum, ama hayatında çok fazla kez kötü adam rolünü oynadığımı biliyorum. Neden benimle tekrar yattı? Tadı hala dilimde, unutamadığım unutulmaz bir tatlılık.

Beni bu kadar çok nefret ederken neden benimle yatıyor? Neden ona ne yaptığımı söylemiyor? Neden benden intikam almıyor?

Neden...?

Onu kaybetmek akıl almaz bir şey.

Masama dönüp istifa mektubunu alıyorum. Bunu kabul edemem. Mektubu cebime sokup ceketimi alıyorum. "Hava almam lazım."

O geri çekilir ve gitmeme izin verir. Anahtarlarım elimde, nereye gideceğimi bilmiyorum, ama buradan çıkmam gerektiğini biliyorum.

SONUNDA GIDECEĞİMİ DÜŞÜNDÜĞÜM YERLERİN HİÇ BİRİ EVİM DEĞİLDİ.

Arabayı kaldırıma park ettiğimde annem bahçede çiçeklerle uğraşıyordu, ince elleri gülleri düzenliyordu. Şaşkın bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ethan!"

İsteksizce arabadan indim. "Anne."

Güneş şapkasını çıkarır ve aramızdaki mesafeyi kapatmamı bekler, sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurur. "Tam da seni düşünüyordum. İçeri gel. Baban Roland'la çıktı. Bugün evde yalnızım. Öğle yemeğini benimle ye."

İçeri girerken kolunu koluma dolaması, farkında olmadan aradığım bir rahatlık hissi verdi.

"Gidip yıkanayım, Sylvia'ya öğle yemeğini masaya koymasını söyleyeyim."

O gidene kadar onu izledikten sonra masaya oturdum. Tanıdık ortam, sorunlu zihnime geçici bir huzur getirdi.

Geri döndüğünde daha rahat bir kıyafet giymiş, makyajını tazelemiş ve üzerine çiçek desenli, dökümlü bir elbise giymişti. Masada hafif bir öğle yemeği hazırlanmıştı: sandviçler, taze salata ve taze sıkılmış portakal-şeftali suyu.

"Ee." Karşımda oturuyor. "Ne oldu?" Gözlerimi kırpıyorum. "Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun ki..."

Gözleri yumuşar. "Çünkü eve geldin, tatlım. İşler ters gittiğinde, çocuklar her zaman eve dönüş yolunu bulur. Ve tüm çocuklarım arasında en bağımsız olan sensin. Bana çok nadiren gelirsin."

Ona bir bardak meyve suyu dolduruyorum, sonra kendime de bir tane. "Bir şey yok. Sadece öğle yemeği için eve gelmek istedim."

Bana o sessiz, anlaşılmaz gülümsemesiyle gülümsedi. "Peki. Natalie nasıl?"

Cevap vermekte acele etmedim. "İyi. O iyi."

"İkinizin fotoğraflarını gördüm. Çok yakışıyor sunuz. Onu bulduğuna sevindim."

"Hangi fotoğraflar?" diye soruyorum, şaşkın.

Bir an beni inceledikten sonra kalkıp bir dergi aldı. "İkiniz Chicago'da bir etkinliğe katılmışsınız. Kırmızı halıda fotoğrafınız çekilmiş."

Aniden hatırladım. Olan biten her şey yüzünden aklımdan çıkmış. Annem açık dergiyi önüme itti ve Natalie ile birlikte durduğumuzu gördüm, kolum onun beline dolanmıştı. O kameraya bakıyordu, gözleri kocaman, ben onun yanağına öpücük konduruyordum. Bir sonraki fotoğrafta o benim göğsüme ellerini koymuş, benimle tartışıyordu, ama ben ona gülümsüyordum.

İkimize bakıyorum. "Bunları unutmuşum."

"Senin yanında gardını indirmen için gerçekten özel biri olmalı."

"Öyle," diyorum birkaç saniye sonra sessizce.

Sesim yorgun, annem elimi kendi eliyle kapıyor. "O iyi bir kız, Ethan. İyi seçim yapmışsın."

Ona bakıyorum, ama söylemek istediğim şey ağzımdan çıkmıyor. Onun yerine başka bir şey kaçıyor.

"O beni istemiyor."

Annemin yüzü değişmez. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Artık o resimleri görmek istemediğim için dergiyi itiyorum. "Onu incittim. Uzun zaman önce onu incittim ve bunun ne kadar kötü olduğunu fark etmedim."

"Özür diledin mi?"

İnanamayan bir kahkaha dudaklarımdan çıkar. "Bence basit bir özürle her şeyi düzeltebileceğimiz yaşı geçtik anne."

"Bir özürün ne kadar büyük bir zararı telafi edebileceğini küçümseme. Özellikle de içten geliyorsa."

Sandviçlerden birini alıp tabağıma koyuyorum ve sadece ona bakıyorum. "Özür dilemenin bu durumu düzelteceğini sanmıyorum. Dediğim gibi, yaptıklarımın ne kadar zarar verdiğinin farkında değildim."

"Bu kızı seviyor musun?" Annemin ani sorusu beni başımı kaldırmaya zorladı. Cevap vermediğimde kaşlarını kaldırdı. "Evet ya da hayır sorusu. Onu seviyor musun?"

"Onu istiyorum."

"Bu aynı şey değil. Birçok şeyi isteyebilirsin, Ethan," der annem sakın bir şekilde, meyve suyunu yudumlarken. "O senin sahip olabileceğin bir nesne değil. Sevmek, istemekten farklıdır. Bu kız için gerçekte ne hissettiğini anlamak gerekir, sonra ilerlemeye karar ver. İnsanlar oyuncak değildir. İş değildir. Manipüle edilemezler. Özellikle de sevdiğin insanlar. Kalp meseleleri farklıdır, Ethan. Hassasiyetle ele alınmaları gerekir."

"O benim istediğim tek kadın." Cebime uzanıp küçük bir kutu çıkarırım. "Bunu üç yıl önce aldım."

Annemin gözleri büyür, kutuyu benden alır ve açar.

"Nişan yüzüğü," der, gözlerinde şokla. "Sen—"

"Natalie beni hayata bağlıyor. Onun yanında olduğumda rahatlıyorum. Beni gülümsetiyor. İşime değil, ona odaklanmak istiyorum. Onun yanında kendimi farklı bir insan gibi hissediyorum." Anneme, daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi söylüyorum. "Beş yıl önce onunla ilk tanıştığımda, niyetim pek iyi değildi. Ama onda beni her zaman cezbeden bir şey vardı. Onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar benim için çok önemliydi. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim tek kadının o olduğunu anlamam iki yılımı aldı. Bu yüzden bu yüzüğü aldım. Büyükannemin yüzüğündeki mücevherleri kullandım."

"Ve üzerine kazıtmışsın," diye fısıldadı annem. "Tatlım, ona söyledin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Henüz değil. Onu uzaklaştırmak istemedim."

"Gidişata bakılırsa, ona da bana söylediklerini anlatmalısın." ona da söylemelisin."

Yüzüğü kaldırıyorum. "Bana inanmaz. Ne dersem söyleyeyim, bana inanmaz. Beni incitmeye çalıştığımı düşünüyor."

"Peki bunu nasıl çözmeyi düşünüyorsun?" Annem beni izliyor. "Ondan kaçmanı önermiyorum. Aranızda bir yanlış anlaşılma varsa, bunu açıklığa kavuşturmak sana düşer. Ona yüzüğü gösterirsen, senin onu ciddiye aldığını anlamasına yardımcı olabilir."

Başımı salladım. "Buna iyi tepki vermez. Henüz değil. Önce onu görmem lazım."

"O zaman git."

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Natalie'nin yüzüne nasıl bakacağımı henüz bilmiyorum. Ama Lucas'ın ona yaptıklarının bedelini ödeyeceğini biliyorum. Nedenleri umurumda değil.

Ona elini sürdü.

Bunca yıldır onu ve iş dünyasındaki yükselişini görmezden geldim, ama artık değil. O kadına elini sürdüğü için pişman olmasını sağlayacağım.

DOĞRUDAN OFİSE GITMİYORUM.

Bunun yerine, Staten Island'daki La Savante restoranına gidiyorum.

Öğleden sonra geç saatler ve öğle yemeği telaşı sona ermek üzere.

"Sarah Brown'ı arıyorum," diyorum resepsiyoniste. "Burada çalışıyor."

"Ethan?" Tanıdık bir ses sağ tarafıma bakmamı sağlıyor ve kumral saçlı, gri gözlü uzun boylu bir adamın bana doğru geldiğini görüyorum. "Burada ne işin var?"

"Alex." Eski sınıf arkadaşımı görünce şaşırarak elini sıkıyorum. Alex Hunter ve ben aynı liseye ve üniversiteye gitmiştik ve o birkaç yıl Avustralya'ya taşınana kadar iletişimimizi sürdürmüştük.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Birkaç ay önce restoranı satın aldım. Genişletip buraya bir şube açtım. Öğle yemeği için mi geldin?"

Ona kısa bir gülümseme attım. "Hayır. Senin yardımcı şeflerinden biriyle görüşmeye geldim. Hazır laf açılmışken..."

Sarah mutfaktan bana doğru yaklaşıyor, ellerini havluyla silerek bana öfkeyle bakıyor, pembe saçları beyaz şef üniformasıyla keskin bir kontrast oluşturuyor. "Seninle bir hesabım var Ethan Wilder. Ne cüretle..."

"Bayan Brown." Alex'in sesi keskin ve Sarah'nın ona öfkeyle baktığını görüyorum.

"O müşteri değil, Bay Hunter. Beni görmeye geldi." "Hala iş yerindesin ve Ethan bir arkadaşım."

Sarah'ın yapabildiği en iğrenç bakışı takındığını görüyorum. "Tabii ki ikiniz arkadaşsınız. Aynı kafadan çıkmış..."

"Bayan Brown!"

"Peki!" Alex'e pis bir bakış atıp dışarı fırladı. "O sizin çalışanınız, değil mi?" şüpheyle sordum.

Alex cevap vermez ve ben Sarah'nın peşinden giderim.

Restoranın biraz uzağında, bir ağacın altında durmuş, dişlerinin arasında sıkıştırdığı sigarayı yakmaya çalışıyor. Gözlerinin arasında gerginlik var.

"Natalie nasıl?"

Sigara içip sonra ağzından indiriyor. "Sence nasıl? Ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım. Birlikte yattık."

Bana bakıyor. "Birkaç hafta daha sabredemedin mi?"

Her zamanki gibi, kaba konuşma tarzı beni alaycı bir gülümsemeye sevk etti. "Benimle yatmak isteyen oydu. Bunun bir anlamı olmayacağını söylemişti."

"Sen de zavallı, masum bir seyirciydin, değil mi?" Sarah alaycı bir şekilde sorar. "Ona karşı çaresizdin..."

"Bu fırsatı kaçırmayacaktım..."

"Senin sorunun bu." Parmağını göğsüme batırıyor. "Senin için her şey fırsat. O, senin istediğini elde etmek için manipüle edip kontrol etmen gereken bir iş anlaşması değil. Ona zamana ihtiyacı vardı..."

"Natalie kırılgan bir kuş değil!" Önümdeki pembe saçlı kadına dişlerimi göstererek bağırdım. "Onun korunmaya ve şımartılmaya ihtiyacı yok. Benimle yatmak istedi ve o bir yetişkin."

"Bak, kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun..."

Ona doğru bir adım atıyorum, boğazımdan bir hırıltı çıkıyor. "Hiçbir şeyi haklı çıkarmaya çalışmıyorum çünkü ben hiçbir şey yapmadım. Bu sefer yapmadım. O kaçtı. İşlerin gidişatını kaldıramadı ve kaçtı. Ve eğer sen bunu yapabileceğini düşünüyorsan..."

"Yeter Ethan." Alex, Sarah ile aramıza girerken sert bir sesle konuşur, gözleri kısılr, koruyucu bir duruş alır. "O çok küçük."

"Onunla başa çıkabilirim," diye alaycı bir şekilde söylüyor Sarah, ama patronunun bir bakışıyla gözlerini kaçırıyor ve "Zaten bir şey yapmayacaktım," diye mırıldanıyor.

Alex'e aşağılayıcı bir bakış attım. "Bir kadına asla elimi kaldırmam. Sadece konuşuyorduk."

"Peki, çalışanlarıma bağırma," diye uyarıyor Alex. "Sevgilinin kavgası..."

"Sevgililer mi?" Sarah yüzünü buruşturur. "Keşke o kadar şanssız olsaydım. O benim oda arkadaşımın çıkıyor. Ve bu konuda çok pislik davranıyor."

Alex duraksar, gözlerinde tuhaf bir ifade belirir. "Siz ikiniz birlikte değilsiniz, değil mi?"

Sarah sadece yüzünü buruşturur. "Hayır. Lütfen tekrar sorarak beni aşağılamayın. Seni görmek istemiyor Ethan. İstifa etmesinin sebebi bu. Kaçmıyor, aranızda uygun bir mesafe koyuyor. Sana batırma demiştim. Kendine engel olamadın, değil mi?"

Çenem sıkılaşıır. "Batırmadım. Aramızda her şey yolundaydı. Aniden ayrılmaya karar verdi."

"Eski sevgilini gözüne sokarsan kim gitmez ki?" Sarah'nın üst dudağı tiksinti ile kıvrılır.

"Kimsenin yüzüne vurmam. Elizabeth eski sevgilim bile değil. Bir kez akşam yemeği yediğim biri."

Sarah sadece öksürdü. "İnanılır bir hikaye."

Bunun Natalie'nin arkadaşı olduğunu ve onun boynunu kıramayacağımı kendime hatırlatmak zor. Aramızda duran Alex de durumu yatıştırmaya yardımcı oluyor. "Natalie'nin senin onun savaşını vermeni istemiyor. Buraya onun ne düşündüğünü öğrenmek için geldim, ama belli ki sen yardımcı olamayacaksın. Sorun değil. Kendim öğrenirim."

"Öğrenecek bir şey yok! Sen ona layık değilsin! Ve ona imzalatmış olduğun o aptal sözleşme, merak etme. Ailemin doğum günlerimde bana verdiği tahvilleri bozduk, sana ceza ücretini ödemek için ona yardım edeceğim. Sen tam bir pisliksin."

"Parayı istemiyorum," diye ters bir şekilde cevap verdim. "Ve istifasını da kabul etmeyeceğim. Bu benim zamanımı boşa harcıyor. Neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Doğrudan kaynağa gideceğim."

"O evde değil," diyor Sarah aniden.

"Ne?"

Gözlerinde öfke görüyorum. "Bir dergide ikinizin fotoğrafları yayınlandıktan sonra, Natalie eve döndükten birkaç gün sonra annesi daireye geldi. O..." Sarah konuşmakta zorlanıyor. "Neyse, Natalie orada değil ve nerede olduğunu da söylemeyeceğim. Ailesinin onu bulması son isteyeceği şey."

Ona doğru bir adım atarak hırıldıyorum. "Nerede o?"

"Ethan." Alex yoluma çıkıyor. "Sorunun neyse, Sarah'yla değil, kız arkadaşınla. Sarah, içeri gir. Martin'e iki kahve hazırlasın, sade olsun."

Kadının gitmesini izlerken, içim içimi yiyor. Natalie nerede? Bu hafta neredeydi? Onu yine evinden mi kovdum?

"Hadi." Alex restorana doğru yürümeye başlar. "Natalie'nin kim olduğunu ve neden onun yüzünden yardımcımı taciz ettiğini bana söylemeye ne dersin?"

Onu takip ediyorum, kafam allak bullak. İçeri giriyoruz ve oturur oturmaz garson masamıza iki kahve getiriyor. Sarah'ın barın arkasında durduğunu görüyorum ve gözlerimiz karşılaştıkça bana iki parmağını gösteriyor.

"Sarah."

Alex'in uyarısı üzerine mutfağa kaybolur.

"Onu nasıl tahammül ediyorsun bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Alex bana eğlenceli bir bakış attı. "Karmaşık bir durum. Ama beni deli ediyor."

Kahvemi yudumlarken etrafa bakınıyorum, sakinleşmeye ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Evlendiğini duydum."

"Evlendim," diye tekrarlar Alex, gözlerini başka yere çevirerek. "Evet. BethAnn iki yıl önce vefat etti. Kanser."

"Çok üzüldüm," diyorum sessizce. "Bilmiyordum. Çok zor olmuş olmalı."

Alex'in sesi yorgun, eski bir acıyla dolu. "Hazırdım. İkimiz de hazırдық. Sonunda eve dönmeye karar verdim. Bu evi satılık gördüm. Avustralya'da BethAnn'in ailesinin restoranını işletiyordum, burayı satın alıp genişletmeye karar verdim."

Gülümsüyor. "Onunla arabamın lastiklerini keserken tanıştım." "Sarah mı?" Donup kalıyorum. "Ne yaptı?"

Alex sanki çok eğlenmiş gibi sırıttı. "Görünüşe göre biri onu ekmiş ve o da onun arabası sandı. Ben çok sarhoştum, kızmadım ve o da beni uyumam için evine götürdü. Beni kovacağımı düşünüyor."

"Kovmayacak mısın?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır. O benim en iyi aşçılarımdan biri. Onu bırakmayacağım."

Bu sözleri söylerken ses tonunda sahiplenici bir hava var ve Natalie'nin asi arkadaşının, Alex gibi tehlikeli birinin ilgisini çektiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Peki, bu Natalie..."

"Natalie Thorne."

Alex donar. "Lucas'ın küçük kız kardeşi. En iyi arkadaşı ve kız kardeşi arasında böyle bir ilişki olması onu rahatsız etmiyor mu?"

Ona kısa bir gülümseme atıyorum. "Lucas, biz ayrı olduğumuz süre boyunca çok meşguldü. Çok şey kaçırдың."

"Belli oluyor." Alex kahvesinden bir yudum aldı. "Sen ve Lucas artık yakın değilsiniz, değil mi?"

Başımı sallarım. "Birlikte bir iş modeli üzerinde çalışıyorduk ve o benim müşteri listemi çaldı."

"Siktiğimin herif." Alex başını sallar. "Ama şaşırmadım. Aile işimize girmeye çalıştı, kardeşim ona bir bakış attı ve ona sıçan dedi. İkinizin arkadaş olduğunu biliyordum, ama onda hep bir tuhaflık vardı. Ama seni böyle mahvetmek cesaret ister."

"Benim ilk şirketimdi, bir süredir üzerinde çalışıyordum." Kahvemi bitiriyorum. "Yedek olarak kaydettiğim müşteri listesini silmiş ve arkamdan müşterilerle iletişime geçerek onlara daha düşük fiyatlar teklif etmiş. Planlarımı mahvetti, ama ben hallettim. Birkaç yatırımcı buldum, batmak üzere olan bir şirketi satın aldım ve onu yeniden ayağa kaldırdım. Yıllardır bunu yapıyorum."

"Duydum." Alex sessizce etkilenmiş görünüyor. "Peki ya kız kardeşi?"

"Karmaşık bir durum."

"Ve seni aileye kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Arkadaşım gülümser.

"Hayır. Ama kız kardeşiyle bir süredir konuşmuyor."

Alex beni inceliyor, kaşları çatık. "Vay canına. Onu ciddi misin?"

Cevap vermiyorum, sadece onu izliyorum.

O nefes veriyor. "Peki, o zaman sana şans dilerim

dostum." Ben iç çekerek kahve fincanıma

bakıyorum.

Şans.

Buna ihtiyacım olacak çünkü istediğim kadın benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

"Seni bir daha kaybedemem."

Ama onsuz yaşayabilir miyim?

BÖLÜM 14

NATALIE

"DÖRDÜNCÜ MASANIN SİPARİŞİ."

Kağıdı Sarah'ın annesi Caroline Brown'a uzatıyorum. O da kağıdı kontrol edip mutfaktaki aşçıya siparişi vermeye başlıyor. İşini bitirince bana bakıyor, gözlerinin etrafındaki ince çizgilerde endişe belirliyor.

"Tatlım, biraz dinlen. Sabahtan beri ayaktasın."

Ona gülümserim, başımı hafifçe eğerek. "Önemli değil. Henüz yorgun değilim."

"Evet, şey, ben sadece senin etrafta koşturmanı izlemekten yoruldum. Otur, sana bir şeyler yiyecek bir şey getireyim."

İstemiyorum ama içimden bir ses, uymazsam beni azarlayacağını söylüyor. Aslında yorgunluk, istenmeyen bir misafir gibi kemiklerime yerleşiyor. Ama yapacak bir şeyim olmadığında, düşüncelerim fırtına bulutları gibi üzerimde dolaşıyor ve düşünmek istemiyorum.

Küçük kafenin dışına çıkarken, vitrindeki camda kendimi görüyorum. Sol yanağımdaki çizikler hala tamamen iyileşmemiş. Cildim, yüzümde minik dağ sıraları gibi kabarmış.

Annemin saldırısının fiziksel izlerini görmek istemediğimden başımı çeviriyorum.

Yorgunluğumun ağırlığını taşıyan bir nefes vererek, dışarıdaki metal sandalyelerden birine oturuyorum. New York'un Eylül havası, sonbaharın yaklaştığını hissettiren keskin bir serinlik taşıyor, ancak öğleden sonra güneşi hala yazın sıcaklığını koruyor.

Caroline ve Ben beni evlerine götürdükten iki hafta geçti. Chicago seyahatimden birkaç gün sonra annem ortaya çıkıp Sarah onu polisle tehdit edince, annemi arayan arkadaşım oldu. Çift, akşam geç saatlerde Queens'ten Manhattan'a kadar arabayla geldi. Evimden ayrılmak istemiyordum ama beni ikna ettiler. Sarah bu aralar geç saatlere kadar çalışıyor ve sık sık restoranda kalıyor, bu yüzden annem tekrar gelirse evde yalnız kalmak fikri beni en azından tedirgin ediyordu.

Boş boş oturup hiçbir şey yapmamak istemedim, bu yüzden kafede ailesine yardım etmeyi teklif ettim. Üniversitedeyken garsonlukta bolca deneyimim var, bu yüzden onlara yük olmuyorum. Ayrıca, ellerimle çalışmak ve yorulmak, pahalı terapi seanslarının asla başaramayacağı şekilde terapötik bir etki yaratıyor.

Masadaki tuzlukla oynayarak düşüncelere dalıyorum. Gerçekten istifa edeceğimi düşünmemiştim. Ama üç hafta önce Rose'u görmek, kardeşimin hapiste olduğu için sevdiği kadını kaybettiğini hatırlattı. Her ne kadar kendi hatası olsa da, ben de buna neden oldum.

Suçluluk duygusu sonsuza kadar benimle yaşayacak, kalbimin en karanlık köşesinde kalıcı bir misafir olacak. Lucas'ın onu ne kadar çaresizce sevdiğini biliyorum. Ailesinin, Lucas'ın kısa süreli hapis cezasından sonra onunla evlenirse onu evden kovmakla tehdit ettiğini ve bu yüzden onun ilişkisini bitirdiğini biliyorum. O sırada yatırımcılarla görüşmesi gerektiği için işinde büyük bir kayba uğradı. Haber çabuk yayıldı ve potansiyel yatırımcıları kaybetti.

"Hepsi senin bacaklarını kapalı tutamadığın için!"

Annemin sözleri hala kulaklarımda çınlıyor ve titrek bir nefes veriyorum.

Ethan'la birlikte olmayı nasıl düşünebilirdim ki... Bunun kardeşimi küçük düşürmek için yapılan başka bir girişim olmadığına nasıl inanabilirim?

Üç hafta patronumu unutmak için yeterli olur diye düşünmüşsem, çok yanılmışım. Gece geç saatlerde, dünya sessizleşip savunmam zayıfladığında, tek düşündüğüm o.

Onu sevmiyorum.

Sevmiyorum. Sevemem.

Ama orada bir şey var, tamamen görmezden gelemeyeceğim bir şey, sanki düşüncelerimin arka planında yumuşakça çalan bir melodi gibi. Eskiden kim olduğu beni büyülemişti, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bunun aşk olduğunu sanmıyorum. Nasıl olabilir ki? Onu tanıımıyordum bile.

Ama şimdi olduğu adam tehlikeli. Bana ve kalbime karşı tehlikeli. Bana çok şefkatle davranıyor. Bana saygı duyuyor. Onun gözünde ben eşit biriyim.

Ama bunun ötesinde bir şey daha var.

Ethan'ın arkadaşlığını özlüyorum. Birlikte çalışırken aramızda rahat bir sessizlik olurdu. İş ahlakımız çok benzer. Yaptığı işle gurur duyuyor, bu yüzden onun için çalışmaktan zevk alıyordum. Ve kötü bir patron değil. Çalışanlarını dikkate alıyor. Tüm bunlar onun sağlam karakterini gösteriyor.

Ve bu beni daha da çekiyor, bir kelebeğin ışığa çekilmesi gibi, hem sıcaklık hem de yıkım vaat ediyor.

"Ah," diye inlerim, bir kramp daha hissederken.

Yarıya katlanarak kollarımı karnıma doluyorum. Ayın o zamanlarında bile nadiren karın krampları olur. Ama son iki gündür, sanki biri içimde bıçak çeviriyormuş gibi ani kramplar başladı. Doktora gitmem gerektiğini biliyorum, ama hiçbir yere gitmek istemiyorum.

Hala ofisten gelecek kaçınılmaz telefonu bekliyorum. Son iki günümü, son beş yılda biriktirdiğim mücevherleri ve altınları satarak geçirdim. Sarah'nın ceza ücretlerini ödememe yardım etmek istediğini biliyorum, ama ona izin vermeyeceğim. Bu benim savaşım. Tek silahım inatçılığım olsa bile, bununla kendim yüzleşmeliyim. Yeterli param olmadığını biliyorum, ama başka bir iş bulduğumda ödeyebileceğimi düşünüyorum.

Ancak istifamı verdikten sonra üç hafta geçti ve şirketten hiçbir haber yok. Ethan mektubumu aldı, Clarice doğruladı.

Yine de benimle iletişime geçmeye çalışmadı.

Bir yanımda rahatlamış hissediyor. Demek istifamı kabul etti? Ama diğer yanımda hayal kırıklığına uğramış gibi, sanki onun için çabalamaya değmezmişim gibi hissediyorum. Bunun mantıksız bir düşünce olduğunu biliyorum. İstedığımı elde ediyorum.

Ama iyileşmek bilmeyen bir yara gibi acıyor. "Natalie?"

Buraya gelmesini hiç beklemediğim kişinin sesini duyunca donakaldım. Kafamı çevirdiğimde, birkaç adım ötede Helen Wilder'ın bana gülümseyerek durduğunu gördüm. Zarif figürü, kafenin rahat ortamıyla tezat oluşturunuyordu.

"Sen misin? Nasılsın, canım?" Bana doğru yürüdü ve annem gibi eğilip yanağıma öpücük kondurdu.

Dikleşip beni endişeyle inceler, gözleri iyileşmekte olan çiziklerde bir an durur, sonra hızla başka yere geçer. "Bana mı öyle geliyor, yoksa kilo mu verdin?"

"Bayan Wilder?" diye kekeledim, sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi hissederek. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Etrafa bakınıyor. "Sokağın aşağısında çok güzel bir antika dükkanı var. Oraya gitmek istedim."

"Oh." Onun bakışlarını takip ediyorum. Bu sokakta gerçekten bir antika dükkanı var, ama onun bu kadar yolu küçük, önemsiz bir dükkan için gelmesi tuhaf geliyor. Benim işten bir süre izin aldığımı söylemem kadar inandırıcı.

"Burada biriyle mi buluşacaktın?" Helen karşımdaki boş koltuğa umutla bakar ve ben ona zayıf bir gülümseme atarım.

"Hayır. Oturun lütfen."

Yüzünde memnun bir ifadeyle rahatça oturur, hareketleri bir dansçı kadar zariftir. "Ee, nasılsın? Ofisine uğramak istiyordum ama son zamanlarda çok meşguldüm."

"Ah, sorun değil." Elimle bir hareket yaparak kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu kadın bende böyle bir etki yaratıyor. O kadar sıcak ve sevgi dolu ki,

garip hissettiriyor, sanki bana gösterdiği bu açık sevgiyi hak etmediğimi ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

"Ethan nasıl?" diye soruyor. "Jake yine yemek yemediğini söyledi. O çocuğa ne yapacağım bilmiyorum. Böyle giderse, hastanelik olacak."

Alarm zili çalmaya başlar, utangaçlığımı yok eder. "Ne demek istiyorsun? Neyi var?"

"Bilmiyor muydun? İkiniz birlikte çalışıyorsunuz sanıyordum."

"Ben..." Ağzım kurudu, parmaklarımla oynuyorum. "Gerçek şu ki Bayan Wilder..."

"Helen, canım."

"Oh, evet, yani, şirketten istifa ettim."

Sözler ağzımdan dökülüyor ve yaşlı kadın beni inceliyor. "Anlıyorum."

Çok şaşırılmış görünmüyor, bu da başlı başına şüpheli bir durum.

"Yani ev hanımı olmak istiyorsun?"

"A—Ne?" Ona bakakaldım, bu konuşmada birkaç adım atladığımı hissettim.

"Ethan sana evlenme teklif etmiş olmalı!" Helen bana parlak bir gülümseme atar. "Hadi, yüzüğü görelim."

Bu yeni bilgiyle sersemlemişken elimi çekiyor. "N-Ne yüzüğü?"

"Nişan yüzüğü," diyor masumca, parmağımda görmeyince kaşlarını çatarak. "Ethan'ın üç yıl önce aldığı. Üzerine adın kazınmıştı..." Sesi kesiliyor ve yüzünde utangaç bir ifade beliriyor. "Oh, canım. Henüz evlenme teklif etmedi, değil mi?"

"Evlenme teklifi mi?" Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. "Üzerinde isim kazınmış bir yüzük mü?"

Helen elimi bırakır, yanakları kızarır. "Çok özür dilerim. Sürprizi bozmak istemedim."

"Anlamıyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Hangi yüzükten bahsediyorsunuz? Ben... Ethan ve ben birlikte değiliz, Bayan Wilder. Neden bana üzerine isim yazdırılmış bir yüzük versin ki? Belki yanlışmışsınızdır. Belki yüzük başkası içindi."

Bu mantıklı. Başka biri için olmalı.

Ama Ethan'ın annesinin gözlerindeki o anlamlı bakış, kalbimin göğsümde davul gibi atmasına neden oluyor. "Yüzüğü gördüm Natalie. Üzerinde senin adın yazıyordu. Aile kuyumcumuz tarafından yapılmış. Hata yok. Ethan, annemin nişan yüzüğündeki mücevherlerle süsletmiş."

Ayağa kalkıyorum, fırtınadaki yapraklar gibi titriyorum. "Hayır. Bir hata olmalı. O yüzük benim için değil. Biliyorum, yanılıyorsunuz..."

Neden gözlerim yanıyor? Neden göğsüm boğulacak kadar sıkışıyor?

Neden bu kadar acıyor?

"Ethan... O sadece benimle dalga geçiyor. Beni istemiyor. Beni isteyemez."

Helen Wilder yavaşça gözlerini kırptırır ve yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirir, sesi sertleşir. "Oğlumu tanırım, Natalie. O senin için ciddi. Ethan'ın seni sevmediğine neden inanıyorsun bilmiyorum, ama annesi olarak sana söylüyorum, o seni seviyor. Aksi takdirde bana yüzüğü göstermezdi."

İçini çekiyor. "Belki benim hatamdı. Belki de sana şu anda evlenme teklif etmek istememişti. O yüzük gelecek için olmalıydı, bunun için özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim. Ama oğlumun sana olan duygularından şüphe etme. O sana hayran."

"Ama... Ama sevemez." Gözlerim yaşlarla doldu. Beni sevmek mi?

Beni kim sevebilir ki?

Benim gibi insanlar seilmek için yaratılmamış.

Son kısmı yüksek sesle mırıldanmış olmalıyım ki kaşları çatıldı. "Bu ne demek? Sen çok sevimli bir kadınsın Natalie. Oğlumu mutlu ediyorsun. Onu kabuğundan çıkarıp etrafındaki dünyayı görmesini sağlıyorsun."

Ne kadar uğraşsam da gözyaşlarımı tutamıyorum, sanki içimde bir baraj patlamış gibi. "Anlamıyorsun. Anlamıyorsun."

"O zaman söyle bana," dedi sakın bir sesle. "Neden seni sevemediğini ve neden seilmemeye layık olduğuna bu kadar emin olduğunu söyle bana."

Kendimi aptal durumuna düşürmek istemediğimden gözlerimi şiddetle sildim. "Demek istediğim o değil... Sevilemez biri olduğumu söylemiyorum. Sadece... Ethan biliyor. Geçmişimizi düşünürsek, o biliyor..."

"İlk tanıştığınızda sana affedilemez bir şey yaptığını anladım."

Dudaklarım aralanır. "Sana söyledi mi?"

"Hayır." Başını sallar. "Ve bilmek de istemiyorum. Bu ikinizin arasında, ama onu reddetmeden önce, Natalie, en azından ne olduğunu konuşun. Belki de sana yaptıklarını farklı bir açıdan görüyorsunuzdur. Bilmediğin bir şey olabilir, iletişim kurarak çözülebilecek bir şey."

Elini uzatıp soğuk ellerimi kendi elleriyle kapattı, sesi sıcacıktı. "Sana bir şey söyleyeceğim. Oğlumun zor bir adam olduğunu anlıyorum. Ama sevdiğinde, içten ve derinden sever. Senin hakkında konuşurken, onda daha önce hiç görmediğim bir yönünü görüyorum. Lütfen, bir karar vermeden önce onunla konuş."

Elini kaldırıp yanağını nazikçe okşadı ve parmaklarının iyileşmekte olan çiziklerin üzerinde bir an durakladığını fark ettim. Gözleri endişe ve koruyucu bir öfke karışımıyla parladı, sonra ifadesi yumuşadı. "Ve bence sen çok sevimli bir kızsın. Seni gelinim olarak, hayır, kızım olarak görmek isterim" diye fısıldadığında kalbim titredi.

"Ben..."

"Oğlumu seviyor musun?"

Helen'in sorusu ciddidir ve yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi dürüstçe cevap verirken buluyorum. "Evet."

Bu konuda başka bir şey söylemiyor. "Hadi. Öğle yemeğine çıkalım. Çok zayıfladığını düşünüyorum ve müstakbel gelinimle vakit geçirmek istiyorum."

"Ama ben hiç..."

Beni sıkıca çekip götürüyor ve ben çaresizce onu takip ediyorum. Demek Ethan ona doğa gücü derken bunu kastediyormuş. Bana söylediklerini kafamda sindiremeden, söz hakkı bile verilmeden ortalıkta sürükleniyorum. Ethan'ın inatçılığı onun yanında çocuk oyuncağı kalıyor.

Bir yüzük.

Bir yüzük yaptırmış.

Kafam düşünceler ve duygularla karışmış durumda ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Ama üç yıl önce?

"Bir yere mi gidiyorsun, Natalie?"

Caroline'ın sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı ve omzumun üzerinden ona baktım. Kahve ve sandviçle dolu bir tepsi taşıyarak kafeden çıkıyordu.

"Oh, pardon! Bayan Brown, bu Helen Wilder. O benim..." Yanımdaki kadına utanarak bakıyorum. "O benim patronumun annesi."

"Oh." Caroline ikisini birbirine bakarak kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Bayan Wilder, bu Caroline Brown. Bu kafenin sahibi ve benim ev arkadaşım Sarah'ın annesi. Son iki haftadır onun ve kocasının yanında kalıyorum."

"Natalie yeni bir iş ararken kafede yardım ediyor. Onunla birlikte olmak çok keyifli." Caroline gülümser. "Kahve ister misiniz, Helen?"

"Çok isterim."

İki kadın arasında tuhaf bir gerginlik hissediyorum, sanki iki dişi aslan birbirini çevirip duruyor gibi, ama bu benim hayal gücümün ürünü olabilir.

"Brody!" Bayan Brown seslenir. "Buraya bir kahve daha getir."

Birkaç dakika sonra, koyu renk saçları başının üstünde sıkı bir topuz haline getirilmiş bir adam çıkar. Brody, Sarah'ın ağabeyidir ve bir gün kafeyi devralacaktır.

"Bu benim en büyük oğlum Brody," diyor Caroline gülümseyerek. "O ve Natalie oldukça yakındırlar."

Gözlerimi kırıyorum. Brody ile o kadar da yakın olduğumu sanmıyorum. Son zamanlarda birlikte takılıyoruz ama o çoğunlukla video oyunu oynuyor ya da telefonuyla uğraşıyor. Birinin zombileri yok ederken ensesine bakmak arkadaşlık sayılırsa, yakın demek biraz abartılı olur.

"İkiniz aynı yaştansınız, değil mi?" Caroline ikimize bakıyor ve Brody omuz silkiyor. "Yeterince yakın," diyor annesi gülerek Helen'e bir fincan kahve doldururken. "İkisi çok iyi anlaşıyor ve biz Natalie'yi her zaman çok sevmişizdir."

Brody bana sorgulayan bir bakış attı ve ben sadece omuz silktilim. Ben de onun kadar bilgisizdim. Ama iki kadın arasındaki gerginlik

fırtına öncesi havadaki statik elektrik gibi hissedilebilir.

"Kocam ve ben de aynı şekilde düşünüyoruz." Bayan Wilder kahvesinden bir yudum alıp, gözlerini diğer kadına dikerek gülümsüyor. "Ethan onu o zaman kapmış iyi ki. O çok değerli bir kadın."

Onlar... Onlar benim için mi tartışıyorlar? Buna tartışma denebilir mi? Neler olduğunu hiç anlamıyorum.

Brody sadece gözlerini devirip içeri girer. Bu genel olarak en iyi çözüm gibi görünüyor. Karnım gurulduyor ve sandviçi alıyorum. Ama bir ısırık almak üzereyken yumurtaların kokusu burnuma geliyor.

Garip bir tiksinti duyuyorum ve midem bulanıyor, sandviçi sanki birden iğrenç bir şeye dönüşmüş gibi tabağa geri koyuyorum.

Ama yumurtaların kokusunu hala alabiliyorum. Bugüne kadar yumurtaların kokusunu bile bilmiyordum. Midem bulanıyor ve mide içeriğini boşaltma isteği beni ele geçiriyor. Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek ayağa kalktığımda iki kadın hala konuşuyorlar.

Kusacağım. Kahretsın.

"Natalie?"

Hangisinin konuştuğunu bilmiyorum çünkü bir elim ağzımı kapatmış, koşarak içeri giriyorum. Brody'nin endişeli yüzünü görüyorum, banyoya atlayıp kapıyı çarpıyorum ve tuvalete yapışarak yere çöküyorum. Hemen sonra kusmaya başlıyorum.

Kahvaltım dışarı çıkıyor ve kusmanın şiddetiyle vücudum titrerken gözlerimden yaşlar akıyor.

Bir an sonra kapı çalınır ve Helen'in endişeli sesi sorar: "Natalie, canım, iyi misin?"

Bir şey söylemeye çalışıyorum, ama bir başka mide bulantısı dalgası başımı döndürüyor ve beni bir kez daha kusmaya zorluyor.

Nefesim zorlanırken, birinin anahtarı kilide soktuğunu duyuyorum ve ardından kapı açılıyor. Caroline ve Helen ikisi de orada duruyorlar ve beni yerde görünce hemen yanıma koşuyorlar. "Ne oldu? Hasta mısın?"

Tuvalet küçük ve üç kadınla birlikte, teneke kutudaki sardalya gibi çok kalabalık.

"Ben iyiyim," diyorum zayıf bir sesle. "Temizlenmeme izin verin, lütfen."

Görünüşe göre beni yalnız bırakmaya niyetleri yok. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım çok titriyor. Ayağa kalkmama yardım ediyorlar ve ağzımı çalkalayıp yüzümü yıkarken bana destek oluyorlar.

"Yediğin bir şey miydi?" Bayan Wilder, daracık yerden çıktığımızda endişeli bir şekilde sorar.

"Öyle olmalı. Son zamanlarda hafif kramplarım vardı ve sandviçteki yumurtaların kokusunu alınca kendimi tutamadım. Özür dilerim, Bayan Brown. Sandviçlerinizi ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Yumurtadan oldu. Belki bana iyi gelmedi."

Hiçbir şey söylemediklerinde, onlara baktım ve ikisi de bana bakıyordu. Sonra Bayan Brown Helen'e baktı. "Bu çok benziyor..."

İki kadın gözleriyle sessiz bir konuşma yapar ve sonra Bayan Brown dükkandan aceleyle çıkar. "Hemen dönerim. Ona biraz su ver, Brody."

"Nereye gidiyor?" diye soruyorum. "Çantamda gıda zehirlenmesi için ilaç var."

Brody bana suyu getirirken, Bayan Wilder gülümser, gözlerinde bir ışıltı vardır. "Bence senin yemek zehirlenmesi değil."

"Öyle olmalı." Suyu küçük yudumlarla içiyorum. "Sana daha önce kramp girdiğini söylemiştim..."

"Adetin gecikti mi, Natalie?"

Onun açık sözlü sorusu beni şaşırttı. "Tabii ki hayır..."

Durakladım.

"Bekle, ajandama bakayım. Sanırım... geçen hafta olması gerekiyordu. Ama bazen stresli olduğumda böyle olur. Bazen bir hafta geç gelir. Önemli bir şey değil."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun gözlerindeki anlamlı bakışta garip bir panik hissetmeye başladım. "Ne düşünüyorsan, öyle değil. Öyle değil."

Ben aptal değilim. Ne demek istediğini anlıyorum.

Olamaz. Sadece üç hafta oldu. Bu imkansız...

"Ethan'la korunmuş muydunuz?"

"Bayan Wilder!" Yüzüm yumurta pişecek kadar kızardı. Tanrım, yine mide bulantısı başladı. "Bence bu sizin bilmeniz gereken bir şey değil..."

"Burada hepimiz kadınız, Natalie," diye gülerek kapı açılınca başını kaldırdı. "Ve sanırım yakında öğrenebileceğiz."

Bayan Brown küçük bir kağıt torba ile geri döndü ve torbayı masanın üzerine boşalttığında, içinde birden fazla hamilelik testi gördüm.

Kanım dondu, sanki damarlarımdaki kan buzlu suyla dolmuştu.

"İkiniz de yanılıyorsunuz. Sadece üç hafta oldu. Üç haftada bir şey olmaz."

İki kadın birbirlerine bakar ve Bayan Brown testleri elime sıkıştırır. "Git. Her birini görmek istiyoruz."

Tuvalete girmeden önce onlara bakıyorum.

Yanılıyorlar.

Yanılıyor olmalılar.

POZİTİF.

Bir tanesi hariç hepsi pozitif.

"Bu olamaz," diyorum, ellerim titriyor. "Ben hamile olamam. Nasıl hamile olabilirim?"

Şu anda Ethan'ın annesiyle birlikte dışarıda oturuyorum. Caroline'ın ilgilenmesi gereken müşterileri vardı, bu yüzden bana tebriklerini ilettikten sonra gitti. Brody'ye de hayal kırıklığı dolu bir bakış attı.

"Sen ve Ethan bunu anlayacak yaştasınız," der Helen hafifçe, ama üzgün görünmüyor. "Çocuk sahibi olmanın korkutucu olduğunu biliyorum, ama..."

Gözlerim yaşlarla dolarken ona bakıyorum. "Anlamıyorsunuz Bayan Wilder. Benim işim yok. Hamileysem kimse beni işe almaz. Ben..."

"Neden işe ihtiyacın var?"

"Bu çocuğu büyötmek için paraya ihtiyacım var, değil mi?" Önümdeki kağıt torbada duran çubuklara bakıyorum. "Çocuklar pahalıdır. Ve..."

Helen, yüzümü ellerinin arasına alırken yumuşak bir sesle konuşuyor. "Ethan, seni ve çocuğunu sefil bir hayata mahkum eder mi sence? Her şeyi fazla düşünüyorsun. Bu çok normal. Bunun şok edici olduğunu anlıyorum."

"Ethan," diye onun adını sersemlemiş bir sesle tekrarlıyorum. "Ona söylemeliyim.

Tanrım, ona söylemeliyim."

"Tabii ki tavsiye ederim." Helen beni teselli ediyor. "Her şey yoluna girecek. Eğer seni üzecek bir şey söylerse beni ara. Sana ve bebeğe hiçbir şey olmayacak, Natalie. Yalnız değilsin. Ben yanımdayım."

Ona bakarken boğazımda kalın bir duygu topaklanıyor. Gözleri sıcak ve sevgi dolu, bu haberle mutlulukla dolmuş.

"Keşke annem de böyle tepki verseydi," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor, sözler boğazımda düğümleniyor. "Keşke o da beni böyle teselli etmeye çalışsaydı. Ona söyleyemiyorum bile."

Helen gözyaşlarımı siler, parmakları yüzümdeki iyileşmekte olan çiziklerin üzerinde nazikçe gezer. Bir an için gözleri, yavrularını koruyan bir anne ayıyı andıran şiddetli bir koruma duygusuyla sertleşir. Sonra ifadesi tekrar yumuşar, ama annem hakkında sessiz bir karar verdiğini anlayabiliyorum.

"Natalie, annenle olan ilişkinizi bilmiyorum ama ihtiyacın olan her şey için buradayım. Oğlum seni seviyor ve ben de seni seviyorum çünkü onun kalbini ellerinde tutuyorsun. Her adımında yanında olacağım. Anlıyor musun? Korkacak bir şey yok. İçinde büyüyen bu minik fıstık çoktan çok sevildi bile. Büyükannesi onun için çok heyecanlı."

Ağlamamak için dudaklarımı sıkıyorum ve o bir ses çıkarıp beni kollarına alıyor. "Sorun yok, canım. Ağlayabilirsin. Ben yanımdayım."

Gözyaşlarım durmuyor.

Ethan hayatıma geri döndüğünden beri, özenle kurduğum hayatım paramparça oluyor gibi.

Bir hamilelik.

Bir çocuk.

Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Çok iyi bir anne olacaksın." Bayan Wilder beni sıkıca sarar, sesi naziktir. "Ve bilmediğin şeyleri ben sana öğretirim. Bu konuda yalnız değilsin."

Kollarının sıcaklığı, bir annenin kucaklamasının böyle bir şey olduğunu anlamamı sağlıyor.

Ama o benim annem değil.

Ethan'ın annesi.

Gözlerimi mendiliyle siliyor.

Küçük, ıslak bir kahkaha ağzımdan çıkar. "İnsanların hala mendil taşıdığını bilmiyordum."

Bayan Wilder küçük mendili katlayıp elime koydu. "Annem her zaman bana, bir hanımefendinin yanında her zaman mendil taşımalıdır derdi. O güneyliydi. Kızlarına mendillerini miras bırakmak gibi küçük bir geleneği vardı. Beş kız kardeşim var. Hepsi aşık olduklarında birer mendil aldılar. Bunu sana vermek istiyorum. Temiz. Ben çoğunlukla canım istediği için taşıyorum."

Soluk mavi ipek kumaşa bakıyorum. "Bunu Megan'a vermeli değil misin?"

Helen gülüyor. "Kızım bunu beğenmez. Ya da belki bir gün beğenir. Birine kalbini verdiğinde, ona bir tane daha yaparım."

"Bunu siz mi yaptınız?" "Evet."

Ona bakıyorum, telaşla. "Bayan Wilder, bunu kabul edemem..."

"Bu mücevher değil, Natalie," diye gülüyor.

"Biliyorum." Elim kumaşı sıkıca kavrar. "Bu daha değerli. Bu Megan'a ait. O sizin kızınız."

"Ve sen benim torunumun annesi olacaksın. Umarım bir gün sana da kızım diyebilme şerefine nail olurum. O yüzden sakla."

Kalbim titriyor, özellikle de alnıma nazikçe öptüğünde. "Ethan'a söylemeyeceğim. Bu senden gelmeli. Hazır olduğunda

hazır olduğuunda ona söyle."

Başımı sallıyorum.

"Korkman çok normal. Annelik hem korkutucu hem de harika bir şey. Konuşmak istersen kapım her zaman açık. Unutma."

Ayağa kalkmak üzereyken elini tutuyorum. "Onun parasına ihtiyacım yok. Yok. Korkuyorum, ama çocuğumu kendi paramla büyütmek istiyorum. Her zaman bağımsız bir kadın oldum." Gözlerine bakıyorum. "Ethan'la konuşmadan önce, kendi ayaklarımın üzerinde durup onunla yüzleşebilmek istiyorum. Aramızda ne olursa olsun, eşit konumda olmak istiyorum."

Bayan Wilder'ın biraz kızacağını düşünmüştüm, ama onun yerine gülümsemesi genişledi. "Güzel. Aynen öyle olmalı. Ama unutma Natalie, bu onun da çocuğu."

Elimi onun elinde sıkı sıkı tutuyorum. "Neden onun çocuğu olduğundan bu kadar eminsiniz? Hiç şüphe duymuyorsunuz?"

Şimdi gülüyor, yumuşak ve melodik bir sesle. "Çünkü ona bakışını gördüm. Ethan tek aşık olan değil, benim sevgili çocuğum. Hadi gel. Seni jinekoloğuma götüreceğim. Şehrin en iyilerinden biridir. Sonra öğle yemeğine gideceğiz ve ardından torunum için alışveriş yapacağız."

Telaşla onun peşinden giderim. "Bunun için çok erken değil mi?"

"Saçmalama." Bana kararlı bir gülümseme atar. "Bebek alışverişi için asla erken değildir."

Bir an için Megan'ı hatırlatıyor ve titriyorum.

Ama bu iyi bir dikkat dağıtıcı olabilir. Hayatım birkaç dakika içinde altüst oldu. Ethan'dan uzaklaşmak istediğim kadar, şimdi birbirimize daha da bağlıyız.

Sokakta yürürken, bahsettiği antika dükkânını fark ettim. Üzerinde icra ilanı vardı. Kirli camdan kendimi gördüm ve bir şey fark edince elimi yanağıma götürdüm.

Helen Wilder geldiği anda yüzümdeki izleri gördü ama hiçbir şey söylemedi. Elinin izlerin üzerine dokunduğu koruyucu tavrını, gözlerindeki sessiz öfkeyi hatırlıyorum.

Ne kadarını biliyor acaba? Ya da hiç bir şey biliyor mu?

Ama her halükarda beni kabul etmeye karar vermiş gibi görünüyor ve bu farkındalık hem korkutucu hem de rahatlatıcı.

BÖLÜM 15

NATALIE

ANNEME ADRESİMİ VERMEMEMİN BİR NEDENİ VAR, HER ŞEYE RAĞMEN.

O bunu çok uzun zamandır istiyordu. Bunca yıl sonra adresimi nasıl bulduğunu bilmiyorum ama onu kapımın önünde görünce, bu bilginin getirebileceği sonuçları hatırladım.

İçimde bir yerlerde, kardeşim sorarsa ona adresimi vereceğinden hep korkmuştum. Bağış etkinliğinde, kardeşim fotoğrafları görebileceğini hatırlasaydım, bir şeyler yapardım. Ama şimdi, annem gördüyse, Lucas da görmüş olması çok muhtemel.

Ve bu kalbime korku salıyor.

Beş yıl önceki o gece, çok üzgündüm. İlk kez kardeşimden yardım istemiştim. Ağlayarak, kalbim parçalanarak ona olanları anlattım. Beni teselli etmesini ve benim adıma öfkelenmesini bekliyordum.

Onun gelip beni dövmeye başlayacağını, bana her türlü korkunç sözleri söyleyeceğini beklemiyordum. Şok ve acıdan hepsini hatırlamıyorum bile. Ama polis onu benden uzaklaştırırken verdiği sözleri hatırlıyorum

Polis onu benden uzaklaştırırken, işini bitireceğine, ailede benim gibi bir leke olamayacağına dair verdiği sözleri hatırlıyorum.

Annemin beni koruyacağını sanmıştım. Bana karşı ne hissederse hissetsin, ben hala onun çocuğumdum. Ama hemşire, annemin ben uyandığımda geldiğini söyledi.

Ve o zaman bile, tehditlerle silahlanmıştı.

O ne isterse yaptım. Hayatım tehlikedeydi. Büyükbabam ve büyükbabamın benim için kurdukları ve yaşam ve üniversite masraflarımı karşılamak için kullandığım güven fonuna erişimi vardı.

Taburcu olduktan sonra, beni evsiz bıraktığını değil, banka hesaplarımı boşalttığını ve güven fonuna erişimimi kestiğini de öğrendim. Hiçbir zaman kendi banka hesabım olmadı. Ona sormadan hiçbir hesabıma erişemiyordum. O davranışının ne kadar kontrolcü olduğunu ancak şimdi anlıyorum.

Hala, binamın önünde durup, düzgün yürüyemediğim ve hiçbir şeyim olmadığını fark ettiğim anı hatırlıyorum. Beni sığınadığa götüren kapıcıydı. Tezimi bitirmeme yardım edenler, bana dizüstü bilgisayar sağlayan sığınma evindeki insanlardı. İş başvurularımda da bana yardımcı oldular.

Bazen annemi hayatıma geri almak için ne kadar yıkılmış olmam gerektiğini, onun sevgisine ve ilgisine ne kadar muhtaç olduğumu düşünüyorum.

Jinekoloğa gittiğimden bu yana bir hafta geçti. Hızlı bir kan tahlili yapıldı ve sonuçlar aynı çıktı. Helen çok sevinçliydi, ama ben sadece uyuşmuş hissediyordum.

Hayatımın kontrolünü kaybediyor gibi hissediyorum.

Ethan'ı suçlamak istiyorum. Ama onunla yatmak benim fikrimdi. O zaman nasıl onun suçu olabilir?

Aslında, bu kadar dürtüsel davranmamalıydım. Korunma önlemi almalıydım. Yapmalıydım...

Kendime acımak istiyorum ama bu durumumdan kurtulmama yardımcı olmayacak. Helen hamileliğimi bilmiyor olsaydı, bir plan yapabilirdim. Başka bir eyalette iş başvurusunda bulunup gidebilirdim. Ya da en azından yapmasam bile bunu düşünebilirdim.

Ama o biliyor ve Ethan bu bebeği istese de istemese de, onun çocuğuyla kaçmamı hoş görmeyeceğini düşünüyorum.

Fuarda yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Çocuk istediğimi söylediğimde, o çok olumlu karşıladı.

Park bankında yanımda duran telefonuma bakıyorum. Eylül ayının serin esintisi etrafımdaki ağaçların yapraklarını dalgalandırıyor, yapraklar sonbaharın renklerini göstermeye başlıyor. Onu aramaya gücüm yok.

Bunu yapmalıyım.

Ama telefonu her elime aldığımda tereddüt ediyorum.

Chicago gezisinden bu yana bir ay geçti. Bana hiç ulaşmadı, istifamı bile kabul etmedi. Ellerim gömleğimin kumaşını sıkıca kavırıyor. Sonunda benden vazgeçti mi? Annesinin bahsettiği yüzüğü düşünmemeye çalışıyorum. Beynim şu anda o kadar uzağa gidemiyor. Bağlantıyı kuramıyorum.

Bankta arkama yaslanarak, çocukların oyun alanında koşuşturmalarını ve rüzgârla taşınan kahkahalarını izliyorum. Eylül sonlarının güneş ışığı, üstümdeki yaprakların arasından süzülerek, altımdaki yıpranmış tahta ıtalara benekli gölgeler düşürüyor. Islak, yaşlı yaprakların kokusu, sonbaharın yaklaşmakta olduğunu ilk kez hissettiriyor. Neden buraya geldiğimi bilmiyorum. Ofise yakın.

Her şey çok fazla geldi. Korkak olduğumu biliyorum. Kendim gibi davranmadığımı biliyorum.

Ama çok korkuyorum.

Her zaman önceden plan yapmaya çalıştım. Her zaman her şeyi düzgünce hallettim. şimdi ise her şey dağılıyor ve ne yaparsam yapayım, dağınık parçaları toplayıp bir araya getiremiyorum.

Ama kesin olan bir şey var.

"Seni seveceğim."

Her iki elimi düz karnımın üzerine koydum. "Seni o kadar çok seveceğim ki, hayatında tek bildiğin şey sevgi olacak. şu anda korkuyorum, biliyorum, ama bir iş bulacağım ve..." Derin bir nefes aldım. "Seni kendim büyüteceğim."

Bankın gıcırdamasını duyuyorum ve yanıma bakıyorum. Roland Blake oturuyor.

"Bay Blake?" Şaşkınlıkla etrafa bakıyorum ama burada başka kimse yok. Parkta sadece çocukları ve ebeveynleri var. Çalışma saatleri olduğu için kimse yok.

"Son bir aydır neredeydiniz diye merak ediyordum." Bana bir bakış attı. "Ofisinizde başka biri vardı ve Ethan sizinle ilgili olarak oldukça ketum davranıyordu."

"Anlamıyorum." Biraz sarsılmış hissediyorum. "Benden bir şey mi istiyordunuz?"

"Neden işte değilsin?" Bana merakla bakar. "Ve evet, öğle yemeği planımız hala geçerli."

"Oh." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Unut gitsin. İşten istifa ettim."

"İstifa mı?" Şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Neden? Maaşın yüzünden mi?" Son sorusu ani gelir. "Sana yeterince maaş vermiyorlardı, değil mi? Şüpheleniyordum."

Maaşımla neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyorum, ama gülmekten kendimi alamıyorum. Tatlı bir yaşlı adam. Biraz eksantrik belki, ama tatlı.

"Hayır. Maaşım iyiydi. Sadece... bir değişiklik istedim."

"Yeni bir iş mi arıyorsun?"

Sorusu çok doğrudan ve ben başımı sallıyorum. "Yakında başvurmaya başlayacağım. Henüz vakit bulamadım."

Bana dönerek sordu. "Benim için çalışmak ister misin?"

"Anlamadım?" Beklenmedik iş teklifi karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bana gülümseyerek bakıyor. "Şirket yönetmiyorum ama bazı şirketlerde çoğunluk hissesi bana ait. İstedğin maaşla o şirketlerden birinde sana iş bulabilirim."

Şimdi içimde bir tedirginlik hissediyorum. "Bunu benim için neden yapasınız ki?"

Bakışlarını kaçırıp omuz silkmeden önce bir an hareketsiz kalır. "Sen iyi bir çocuksun. Sana yardım etmek istiyorum."

Tam olarak inanmıyorum ama yine de ona gülümsüyorum. "Teşekkürler, ama bir çaresini bulurum."

"Sadece özgeçmişini gönder. Ben hallederim."

"Gerçekten gerek yok..."

"Natalie'nin zaten bir işi var," arkamızdan sert bir ses duyulur ve ben o sesi tanıyınca donakalırım.

Roland, kesintiye biraz sinirlenmiş gibi görünüyor. Üst dudağı kıvrılıyor.

"Ethan."

Ellerimi kucağımda sıkıp hiçbir şey söylemeden önüne bakıyorum. Onu görmek istemiyorum. Henüz değil. Ne diyeceğimi henüz bilmiyorum. Hala zamana ihtiyacım var. Durumumu, işimi, her şeyi yoluna koymam lazım, yoksa...

"Onu çalmaya çalışmıyorsun, o fikri kafandan çıkar Roland," der Ethan sertçe. "Onun istifasını kabul etmedim."

Bunu duyunca başımı kaldırıp onunla göz göze geliyorum.

Ona iyice baktığımda zihnim boşalır.

Benim kötü görüldüğümü düşünüyorsam, o daha da kötü görünüyor. Normalde geriye taranmış saçları dağınık. Sanki bütün gün parmaklarıyla saçlarını karıştırmış gibi. Kusursuz giyinmeye önem veren bir adam için kravatı eğri ve kolları normalde yaptığı gibi kıvrırmak yerine yukarı sıvamış.

Yorgun.

Günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Sakıncası var mı, Roland?" Ethan sertçe sorar ve yaşlı adam ona kızgın bir bakış atar.

"Ondan ne istiyorsun?"

"O benim çalışanım!" Ethan hırsla bağırır. "Bunu sana sormam gerekirdi."

"O..." Roland ayağa kalkar, çok sinirli, ama sözcükler boğazında düğümlenir.

Ethan ona doğru bir adım atar ve o kadar alçak sesle bir şey söyler ki duyamam, ama yaşlı adamın vücudunun titrediğini görürüm. Tepki veremedi Roland'ın eli havaya kalkar ve Ethan'ın çenesine yumruk atar.

"S-Sen utanmaz küçük... Kim olduğumu biliyor musun?"

Bütün vücudu titriyor ve bastonunu kaldırıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kendimi aralarına atıyorum. "Bay Blake! Ne yapıyorsunuz?!"

Ethan kıpırdamadı bile ve gözlerinde soğuk bir bakış var. "Çekil yolumdan, Natalie."

Onu duymazdan geliyorum. "Bay Blake, bastonunu indirin. Lütfen? Eminim hak etmiştir, ama burada çocuklar var."

Gözleri sağa doğru dönüyor ve tereddüt ettiğini görüyorum. Sonunda bastonunu indiriyor, gözleri eşsiz bir öfkeyle doluyor. "Büyük bir hata yaptın Ethan. Ve bu, affedebileceğim bir hata değil." "Senin affına ya da parana ihtiyacım yok.

aşılması gereken sınırlar var."

Bay Blake'in gözlerinde keskin bir acı görüyorum ve eli bastonunun üst kısmını sıkıca kavriyor. Sesi alçak ve sert. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Seni küstah küçük serseri."

Bastonunu yere bırakıp bana bakar. "Sonra görüşürüz, Natalie."

Ethan'ın eli omzuma iner. "Hayır, görmeyeceksin. Ondan uzak dur."

Bay Blake'in gözlerinin kısıldığını görüyorum. "Bu işe karışma, evlat. Bunun seninle bir ilgisi yok. Sana şahsen tavsiye edeceğim şirketlerin listesini göndereceğim, Natalie. Maaşı sen seç, unutma. Ve daha fazla sosyal hak istersen, bana söylemen yeter."

Ona şaşkın ve tedirgin bir şekilde bakıyorum. Benden hoşlandığı belli ama tanımadığım insanlardan iyilik kabul etmekten rahatsız oluyorum.

"O benim için çalışıyor." Ethan beni arkasına itti. "Sana ondan uzak durmanı söyledim."

"Ethan!" diye tıslarım. "Yeter!"

Roland sadece bana bakar ve sesi sessizdir. "Bana özgeçmişini gönder."

O uzaklaşırken, Ethan'ın omzunun üzerinden onun kızgın yüzüne bakıyorum. "Bu da neydi böyle? Aklını mı kaçırdın?"

Çenesi sıkı. "Anlamıyorsun. O senden hoşlanıyor." "Onun kızı olacak kadar gencim Ethan. Senin neyin var?"

Omuzlarımdan tutup beni hızla sarsar. "Hayır, sen anlamıyorsun. Roland, birinden bir şey istemediği sürece ona ilgi göstermeyecek türde bir adam değildir."

"Senin gibi mi?" diye karşılık verdim ve yüzü ifadesizleşti.

Sözlerimi hemen pişman oldum.

Burnumun köprüsünü ovuşturarak iç çekiyorum. "Öyle demek istemedim. Bak, Braxton ve arkadaşlarıyla yeterince zaman geçirdim, bir erkeğin bana o tür bir niyetle baktığını anlayabilirim. Roland öyle değil. Benden hoşlanmıyor. Sadece bir nedenden dolayı beni seviyor. Hepsi bu. O kadar da sevimsiz değilim."

Onun bakışlarını karşıladım. "Ona bu kadar kaba davranmamalıydın. O senin en büyük yatırımcılarından biri. Benim yüzümden kendini bu duruma düşürmemeliydin."

"Ona güvenmiyorum." Ethan'ın cevabı keskin ve çenesinin duruşundan, mantığını dinlemeyeceğini anlıyorum.

Sadece gözlerimi deviriyorum. "O üzgündü. Böyle yapmamalıydın."

"Neden onun duygularını bu kadar önemsiyorsun? Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun."

."

Sesindeki gerginlik beni sinirlendiriyor. "Umarım düşündüğüm şeyi söylemiyorsundur."

O başka yere bakar ve omuzlarım çöker. "Neden buradasın? Beni takip mi ediyordun?"

Ellerini ceplerine sokar, gözleri bana döner ve üzerimde gezer. "Seni arıyordum."

"Telefon numaram sende vardı."

Birkaç saniye cevap vermez. "Benden haber almak istemeyebilirsin diye düşündüm."

"Ne zamandan beri bu kadar düşünceli oldun?"

Yorgun hissederek bankta oturuyorum. Hareket etmediğini görünce ona bakıyorum. "Boynum tutulacak. Otur."

O da itaat etti.

Elimdeki telefona bakıyorum, endişem artıyor. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"İstifanı kabul etmiyorum, Natalie."

Hareketsiz kalıyorum. "Bu yüzden mi ceza ücretleri için benimle iletişime geçmedin?"

Bana bakar ve dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılır. "Eğer gerçekten o ceza ücretini tahsil edeceğimi düşündüysen, benim hakkımda gerçekten çok kötü düşünüyorsun."

Ne olduğunu bilmiyorum, sözleri mi, tonu mu, ama kalbim göğsümde garip bir şekilde atıyor. "O sözleşmeyi Jake'e yazdırdın, değil mi?"

"Evet."

"Neden?" Cevap vermek için acele etmiyor. "Beni gördüğün anda gideceğini biliyordum. Gitmemesi için bir neden vermem gerekiyordu. Seninle yeterince zaman geçirirsem, beş yıl önce olanları unutabileceğini düşündüm. Bana olan nefretinin bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim."

Dudaklarım aralanıyor. "Senden nefret etmiyorum."

Bana bakmıyor. "Anlıyorum."

"Neden?" Ona dönerek soruyorum. "Neden bu kadar ileri gittin? Neden beni köşeye sıkıştırmak istediniz? Beş yıl uzun bir süre, Ethan. Gerçeği bilmem gerek."

Tereddüt ediyor — onu ilk kez böyle görüyorum — ve sonra ceketinin iç cebine uzanıp bir şey çıkarıyor ve elime veriyor.

Bu bir saç lastiği. Soluk mor renkli bir saç lastiği.

Bir anlığına ona bakıyorum. "Anlamıyorum... Anlamıyorum."

"Beş yıl önce o gece takmıştın. O günden beri yanımda taşıyorum."

Soluk saç aksesuarını incelerken, söylemek istediğim her şey boğazımda takılır.

"Neden?" Sonunda boğuk bir sesle soruyorum. Göğsümde bir baskı var, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, zar zor yetişebiliyorum. "Neden bu saçma şeyi sakladın? O sabah eczaneden almıştım. Ben... Neden?"

Çaresizce sorduğum soru ruhumdan koparılır ve Ethan avucumdan saç lastiğini nazikçe alır. "Seninle ilgili tek şey buydu. O gece, belki bir saat sonra geri döndüm. Her şeyi mahvettiğimi biliyordum. Bir hata yaptım. Birkaç randevumuzda sana aşık olmuştum, Natalie. Geri dönüp sana gerçeği söyleyecektim ve yeniden başlayabilecektik. Ama sen gitmiştin. Daireye gittiğimde orada değildin. İz bırakmadan ortadan kaybolmuştun. Günlerce seni aradım."

"Hastanedeydim."

"Bunu şimdi biliyorum," diye cevapladı basitçe.

Kanım dondu. "Biliyorsun. Başka ne biliyorsun?"

"Lucas'ın sana saldırdığını biliyorum. Annenin seni evden attığını biliyorum. Ve bunların hepsinin bizim birlikte olduğumuz için olduğunu biliyorum."

Birkaç saniye ona bakarak söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Ne zamandır?" Parmaklarım pantolonuma gömülüyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Daha yeni öğrendim."

"Beni araştırttın." Ona donakalmış bir şekilde bakıyorum. "Mahremiyetimi ihlal mi ettin?"

"Seni araştırmadım. Araştırmak istedim çünkü bu beş yıl boyunca seni bulamamama neden olan şeyi öğrenmek istedim. Ama o ben değildim."

Ayağa kalkıyorum, kanım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, açıklayamadığım bir öfke beni ele geçiriyor. "Sen... Sen buna hakkın yoktu!"

"Sen yapabileceğimi söyledin." Bana bakıyor, yüzü sakın.

Söylediklerimi hatırlayınca tüm öfkem kaybolur. "Gerçekten yapacağını düşünmemiştim."

"Ben yapmadım, Natalie." Ethan elimi tutup beni bankın üzerine oturtur. "İlişkimizin ne kadar kırılgan olduğunu düşünürsek, bunu yapar mıydım sence? Yapmak isterdim. Yapmak istedim. Ama Jake yaptı. O bana söyleyene kadar onun yaptığını bile bilmiyordum."

"Jake?" İkiz kardeşini düşünüyorum.

"Neden?" Sesimin titremesini engelleyemiyorum.

"Çünkü sen bir Thorne'sun. Kardeşin yüzünden sana güvenmiyor."

Öfkeli bir kahkaha patladı içimden. "Kardeşim mi? Bana saldırdığını biliyorum ve bunu yapmamalıydı, ama Lucas sana ne yaptı ki? O senin en iyi arkadaşındı ve sen onun şirketinin müşteri listesini ele geçirmek için beni kullandın..."

"İşte burada yanıyorsun," diyor Ethan soğuk bir sesle. "Tam tersi. Bahsettiğin şirket benim fikrimdi. Geri almaya çalıştığım müşteri listesi de benimdi. Kardeşin beni sırtımdan bıçakladı, Natalie. Fikrimi ve müşteri listesini çaldı, tüm verilerimi sildi. Beni dava edememem için sistemimdeki tüm izleri sildi. **B e n** bir şey yapamadan

, arkamdan tüm müşterilere inanılmaz derecede düşük fiyatlar teklif etti. Tüm iş planlarım onda. Bahsettiğin bu şirketi birlikte kurmamız gerekiyordu. Tüm emeği ve parayı ben koydum."

Ellerim titreyerek ona bakıyorum. "Yalan söylüyorsun. Yalan söylemek zorundasın. Lucas yapmazdı..."

"Sen, benimle yattığın için seni neredeyse öldüren adamı ciddi ciddi savunuyor musun?" Ethan'ın gözleri kısıılır. "Kendini duyuyor musun, Natalie? Sana ne yaptığını biliyorum. Ne olursa olsun, sana elini sürmemeliydi. Sen onun küçük kız kardeşisin. Küçük kız kardeşler korunmalı, ölümüne dövülmemeli."

Sesindeki öfke beni iç çekmeye zorladı. "Onu savunmuyorum."

"Savunuyorsun."

"Benim yüzümden her şeyini kaybetti Ethan," diye bağırdım.

"Nişanlısı onu hapse girdiğin için terk etti. Şirketi için önemli yatırımcıları kaybetti. Hayatı benim yaptığım yüzünden mahvoldu..."

"Senin yaptığın yüzünden değil," Ethan'ın sesi sert. "Onun yaptıklarından dolayı.

Yaptığı şey yüzünden. Neden onu koruyorsun? Sen ona sadece olanları anlattın. Ondan sonra yaptığı her şey ve bunun sonucunda olanlar onun suçu. Sen yanlış bir şey yapmadın. Yanlış kararı o verdi. Ve sen onu şikayet etmeliydin. Sen..."

Hayatım boyunca bildiğim ama itiraf edemediğim sözleri söylerken ellerim kucağımda gevşedi.

"İstiyordum." Kendimi çok boş hissediyorum. "Ama annem..."

Mide bulantısı beni kaplıyor ve nefes almaya çalışıyorum.

"Annen seni tehdit etti, değil mi?" Ethan'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. bu kadar kızgın görmemiştim. "Ve sen suçlamaları düşürdüğün halde, o yine de seni sokağa attı. Seni kanına kadar emen aynı anne bu."

Aşağılanma hissi içimi kaplarken midem burkuldu. "Jake işini iyi yapmış."

"Sana yalan söyleyebilirim, Natalie," diyor sessizce. "Sana yalan söyleyip bunları bilmiyormuş gibi davranabilirim, ama yalanlar üzerine kurulu bir ilişki kurmaya inanmıyorum. Her kirli ayrıntıyı biliyorum, ama

her şeyin ana hatlarını anladım. Senden duymak isterdim ve senin de bunu tercih edeceğini biliyorum.

Kızgın olmak istiyorum. Bunların hepsini bildiği ve kardeşinin hayatımı onun gözleri önüne serdiği için kızgın olmak istiyorum, ama yine de rahatlamış hissediyorum.

"Bunları sana hiç anlatamayabilirdim," diye itiraf ediyorum, kemiklerime kadar işleyen derin bir hüznle. "Annemin beni kullandığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni evine götürüp ailene tanıştırdığında nasıl hissettiğimi biliyor musun? Ailenin birbirini ne kadar sevdiğini gördüm. Çok kışkırdım. Ben de öyle olmak istedim. Ama bunun benim için imkansız olduğunu biliyorum. Annemin beni sevmesini sağlayamam. Onun için kalbimi söküp ayaklarının önüne koysam bile, yine de benden nefret ederdi."

Yenilgiye uğramış bir şekilde çocuklara bakıyorum. Küçük çocuklar tırmanma oyuncağına tırmanıyor, bebekler kum havuzunda oynuyor, ufukta birkaç bulut toplanıyor. "Annem beni hep nefret etti. Babam kız çocuğu istememişti. Beni elinden geldiğince tahammül etti, sonra bizi terk etti. Annem, beni büyüttüğü için minnettar olmam gerektiğini söyledi. Beni yetimhaneye verebilirdi. Ona minnettar olmam gerektiğini söyledi. Her şeyim onun sayesinde."

"Ve buna inanıyor musun?" Ethan inanmaz bir tonla sorar.

Ona bakacak gücüm yok. "Onun beni sevmesini istiyorum."

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırarak gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Bunun acınası bir şey olduğunu biliyorum. İnan bana. Biliyorum."

Sesim titriyor.

"Ailesi tarafından sevilme istemenin acınası bir yanı yok."

Ethan ellerimi tutar, bana bakmam için zorlar. "Annemi talihsiz biri olarak görüyorum. Ailen senin sadakatini hak etmiyor. Hayatını onların onayını almaya çalışarak geçiremezsin, önünde koca bir hayat varken. O gece ne olduğunu bilmek istiyorum. Senden duymak istiyorum, ama sen konuşmaya hazır olduğunda. Ama şunu bil: Kardeşine asla ihanet etmedim. O beni aldattı."

Onun bakışlarını aradım. "Bu yüzden peşimden geldin, değil mi?"

Çok üzgünüm, kalbim göğsümün içinde parçalanıyor. "Benden hiç hoşlanmadın. Benimle hiç ilgilenmedin. Ben sadece Lucas'ın kız kardeşi idim."

O hiçbir şey söylemeyince, acı bir şekilde gülmek için bile gücüm kalmadı. "O bir tesadüftü Ethan. Lucas senden çaldı diyelim. Neden şimdi buradasın? Bütün o 'randevularımız' sırasında bana aşık olduğunu ve beş yıl boyunca beni aradığını gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Başlangıçta sen sadece Lucas'ın kız kardeşinmişsin." Ethan yalan söylemiyor ve ellerim yumruk haline geliyor. "Ve seni çekici bulmuştum, yoksa o yola girmezdim. Sonunda sana aşık oldum. O zamanlar bunun farkında değildim."

Sözleri beni derinden yaraladı.

Aşk mı?

Ne dediğinin farkında mı?

"Birlikte geçireceğimiz zamanları dört gözle bekliyordum." Ethan ciddi bir sesle devam ediyor. "Üniversiteden sonra ne yapmak istediğini dinleyebilmek için randevularımızı uzatmaya çalışıyordum.

Seni dinlemeyi, gelecekle ilgili tüm planlarını dinlemeyi seviyordum. Çok azimliydin."

Ellerini benim yumruğumun etrafına dolayarak, sıkılmış parmaklarımı nazikçe gevşetir, gözleri ellerimde. "O garsonun yeni elbisenin üzerine buzlu kahveyi döktüğü günü hatırlıyor musun? Beyaz bir elbiseydi. Sinirlenmedin. Yere düşen bardağı yerden alıp ona verdin, sonra da tuvalete gidip kendini temizledin. Elbisenin üzerinde o büyük leke varken yemeğe devam etmekte hiçbir sorun görmedin. Bunu hiç unutmadım. Dördüncü randevumuzda ünlü bir kuyumcudan sana bir kolye aldım, ama sen benzin istasyonundan aldığım ucuz çiçeklere daha çok sevindin. Senin her şeyin beni büyüledi."

O, benim hatırladığım ama hiç dikkat etmediğim anları anlatırken kulaklarım yanıyor. "Sen benim bilmediğim her şeydi. O zamanlar beni büyülemişsen, tekrar karşılaştığımızda nefesimi kesmiştin. Yaşadıklarını öğrendiğimde sana olan hayranlığım daha da arttı. Hayat sana engeller çıkardı ama Natalie, sen tüm bunlara rağmen muhteşem bir insan oldun. Senin gibi bir kadına nasıl aşık olmamam mümkün olabilirdi?"

Elimi çekmeye çalışıyorum ama o sıkıca tutuyor, yukarı bakıyor, gözlerimiz buluşuyor. "Beni istemiyorsan, hayatının en kötü dönemini hatırlatacağımı düşünüyorsan, bunu söylemelisin. Giderim."

Ağzım kurur. "Öylece mi? Benden uzaklaşacak mısın? Beni bir daha rahatsız etmeyecek misin?"

Gözlerindeki acıyı yanlış anlamak imkansızdı, ama çenesi sertleşmişti. "Evet."

Onun bakışlarını uzun süre tutuyorum. Şu anda bu çok kolay olurdu. Uzaklaşabilirim. Hayatımın bu bölümünü kapatabilirim. Bu bebekle uzaklara taşınabilir, yeniden başlayabilir, mutlu olabilirim...

"Ya ben bunu istemiyorsam?"

Sözler ağzımdan kaçıyor ve elimi sıkkan elinin sıkılaştığını hissediyorum. "O zaman..."

Mide bulantısı dalgası geri geliyor, bu sefer daha şiddetli. Ondan uzaklaşarak, birkaç metre ötedeki çöp kutusuna sendeleyerek ulaşıyorum, tam zamanında. O kadar şiddetli kusuyorum ki, vücudum bu kuvvetten sarsılıyor.

"Natalie!" Ethan'ın alarm gibi çılgılığı zar zor kulağıma ulaşıyor ve sonra beni kollarına alıyor, ben bir kez daha kusarken sırtımı ovuyor. Saçlarımı ağzımdan çekiyor.

Sanki bunun ne kadar iğrenç olduğu umurunda bile değilmiş gibi, diye düşünürüm kendimce.

Bitirdiğimde, ayakta duramadan ona yaslanıyorum. Beni park bankına götürüyor ve "Buraya otur. Sana su getireyim" diyor.

Yolun aşağısında bir sosisli sandviççi var ve o bana bir şişe su getiriyor. Neyse ki su soğuk. Ağzımdaki tadı gidermek için biraz içiyorum. Hafif krampların geri geldiğini hissediyorum ve elimi karnıma koyuyorum. Doktor, krampların iki ila dört hafta daha süreceğini söylemişti.

Düşünmeden soğuk su şişesini alnıma bastırıp inleyerek "Sabah bulantılardan nefret ediyorum" diyorum.

"Ne?"

Gözlerim birden açılıyor.

"Natalie." Ethan şok olmuş gibi seslendi. "Hamile misin?"

Kahretsin.

BÖLÜM 16

ETHAN

NATALIE'NİN OLMADIĞI GEÇEN AY, BİRKAÇ GERÇEKLE YÜZLEŞMEMİ SAĞLADI.

Her zaman, yeterince ısrarcı olursam istediğimi elde edebileceğime inanmıştım. Ve istediğim şey Natalie'ydi.

Basit görünüyordu, ama onsuz geçen bu dört hafta içinde, onun yaşadığı travmayı hatırlatıyor olabileceğimi fark ettim. Ve bu beni midemi bulandırdı.

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Onu zorla yanıma geri getirebilirdim ya da onunla düzgün bir konuşma yapıp tüm kartlarımı masaya koyabilirdim. Ve ben rakibimin görmesi için kartlarını masaya koyan bir adam değilim.

Ama Natalie rakip değil.

Annem bana onu sevip sevmediğimi sordu. Ona kesin bir cevap veremedim çünkü Natalie'ye baktığımda aklıma "sevgi" kelimesi gelmiyor. Ona baktığımda nefes alabildiğimi hissediyorum. Gözlerim ona takıldığında, göğsümdeki düğüm çözülüyor. İşimi bir kenara bırakıp ona odaklanmak istediğim tek kişi o.

Konuştuğunda, onu bütün gün dinleyebilirim ve hiç yorulmam.

Sinirlendiğinde onu kızdırmak, sonra da onu baştan çıkarmak istiyorum. Gülümsemelerini ve kahkahalarını sadece bana yöneltmesini istiyorum.

Hayatımın her alanında onu istiyorum.

O benim takıntım. O benim en sapkın arzum. O benim her şeyim oldu.

Bu kadına karşı hissettiğim korkunç takıntıyı "aşk" kelimesi bile tarif edemez.

Ama tahammül edemediğim tek şey onun acısı.

Lucas'ın ona yaptığını öğrendiğimde, içimi kaplayan öfke hiç dinmedi. Ona elini sürmenin bedelini ödeyecek. Onu en çok acıtacak yerinden vuracağım ve tam olarak nereye nişan alacağımı çok iyi biliyorum.

Ama Natalie'ye hayatının en kötü anlarını hatırlatan kişi olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ya bu hiç değişmezse? Ya ona dünyayı ayaklarının altına serersem ve o bana her baktığında kardeşinin onu neredeyse öldürdüğü geceyi hatırlarsa?

Bunu ona yaşatmaya hazır mıydım?

Onu görene kadar bununla mücadele ettim. Cesur, güzel kızım cehennemi yaşamış gibi görünüyordu. Bakışlarındaki kırılmanlık, benimle konuşurken ellerinin titremesi, sesi keskin olsa bile, sonunda bildiğim şeyle yüzleşmemi sağladı. Kendi akıl sağlığı için hayatından çıkmamı istiyorsa, onun için bunu yapacaktım.

"Ya ben bunu istemiyorsam?"

Sözleri kalbimi delip geçti. Yanılmış mıydım?

Görünüşe göre Natalie bu son bir ay boyunca kendi sırlarını saklıyormuş.

"Sabah bulantılarından nefret ediyorum."

Mide rahatsızlığı olduğundan emindim. Belki gıda zehirlenmesi. Ama söylediği o dört kelime beni sarsmıştı.

"Hamile misin?"

Natalie soruma donakaldı, sonra yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde suçluluk vardı, orada olmaması gereken bir suçluluk.

"Natalie?" Yıpranmış bankın önünde diz çöküp onu bana bakmaya zorladım. Eylül sonlarının havası bizi bir battaniye gibi sarmıştı. "Söyle bana."

"Geçen hafta öğrendim," diye fısıldadı. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Senin... Senin en kötüsünü düşünmeni istemedim." "En kötüsünü mü?" Nefes nefes alıyorum, söyleyebilmek süre bu bu parçayı bilgiyi işlemek

"Korunma önlemi almalıydık." Gözlerini kapatıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu planlı bir şey değildi."

"Hayır, ben öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, onu izlerken kalbim çarpıyor. "Bir çocuk. Benim çocuğumu taşıyorsun. Ben baba olacağım."

Parmaklarının arasından bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Ona şaşkın bir bakış atıyorum. "Sanmıyorum."

Ayağa kalkıp yanına oturuyorum, karnına bakıyorum. Bir süre sonra ona bakıyorum. "Bebek bezi nasıl değiştirilir bilmiyorum."

Yanaklarının şaşkın bir gülümsemeye kırıştığını görüyorum. "Ben de bilmiyorum. Peki neden ilk aklına gelen şey bu oldu?"

"Bebekler bez giyer, değil mi? Öğrenmem gerekecek."

Natalie inanamıyormuş gibi bakıyor. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Alt tarafı bir bebek."

"O bizim bebeğimiz," diye düzeltiyorum. "Beşik almamız lazım ve... Bebeklerin neye ihtiyacı vardır?"

"Şimdilik bir şeye ihtiyacımız yok. Annen bebek kıyafetleri aldı bile."

"Annem mi?"

Bana utangaç bir bakış atar. "Beni jinekoloğa götüren oydu. Hamile olduğumu şüphelendi."

Şaşkın bir şekilde, olayları birleştirmeye çalışıyorum. "Annemle görüşüyordun?"

Natalie park bankına yaslandı. "Beni bulduğunu hissediyorum. Sarah'nın ailesinin kafesinde yardım ediyordum. Beni orada kalmama izin veriyorlar."

"Annen seni ziyarete geldiğini duydum. Arkadaşın bunu açıkça söylemişti."

Sol yanağında soluk kırmızı çizgiler görüyorum ve çenesini kaldırıp onlara dokunuyorum. Beni durdurmuyor, gözlerinde karanlık bir bakış beliriyor

"Sanırım veda hediyesi bırakmış."

Natalie'nin yanakları kızardı ve elimi itti. İçimde yanan soğuk, sert öfkenin bir yere çıkması gerekiyordu. "Hâlâ onun borçlarını ödemeye devam edecek misin? Bu, fotoğraflarımızı gördüğü için verdiği tepkiydi, değil mi?"

O derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, annen çok heyecanlıydı. Bütün planları yapıyordu, okullar ve kreşler hakkında konuşuyordu. Beni bebek kıyafetleri almaya götürdüğünde bütün dükkânı satın alacak diye korkmuştum. Bana doğum öncesi vitaminleri aldı. Hatta bana kredi kartını vermek istedi, böylece bebeğin ve benim için sağlıklı olduğunu düşündüğü birkaç yerden yemek sipariş edebilecektim."

Natalie'nin gülümsemesi kaybolur ve gözlerinde yaşlar belirir.

Bu beni çok üzüyor.

"Bana bakmaya çalışıyordu. Ve sadece bebek için endişelenmiyordu. Benim için de endişeleniyordu. Annem de öyle tepki verseydi, her şeyimi verirdim, biliyorsun."

Bana dönüp baktı, gözlerinde yorgunluk vardı. "Ama annenle ne kadar çok zaman geçirirsem, Ethan, annemin bu çocuğu sadece benim bir parçam olduğu için nefret edeceğini o kadar çok anlıyorum. Çocuğumun sevilmediğini bilerek büyümesini istemiyorum. Onun, benim tüm çocukluğum boyunca dinlediğim şeyleri duymasını istemiyorum. Çocuğumuza sevgiyi hak etmediğinin söylenmesini istemiyorum."

Natalie annesinden sadece bir kez bahsetmişti. Diğer her şeyi Jake'den öğrendim. Ama onun hayatının nasıl olduğunu dinlemek, beni kontrol etmekte zorlandığım bir öfkeyle dolduruyor.

"Annemin sevgisini istiyorum, ama aynı zamanda bu bebeği de korumak istiyorum.

Ve ikisini birden elde edemem."

Bana ciddi bir bakış attı. "Dairemden taşınmayı planlıyorum. Binam kooperatif, bu yüzden satıp başka bir yer arayacağım. Nerede yaşadığımı öğrendi. Tekrar gelmesini istemiyorum. Her şeyi zaten bildiğine göre, mali durumumun da pek iyi olmadığını biliyorsundur. Ama tekrar düzelteceğim. Bir kez başardım. Tekrar başarabilirim. Ve senin parana ihtiyacım yok."

Sesi artık kararlı, gözleri sabit. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Ne paranızı, ne yardımınızı."

"Bunun bizim bebeğimiz olduğunu unutuyorsun." Elini elimde tutup avucunu öptüm ve gözlerine baktım. "Çocuğuma bakmak istiyorum ve şu anda bunu yapabilmenin tek yolu annesine bakmak. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Yanakları hoş bir pembeye döner. "Senin paran istemiyorum Ethan."

"Peki. O zaman benimle kal."

"Ben... bunu yapamam!" Dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Neden?"

Telaşla başka yere bakar. "Yapamam. Ben... Kendi evimi bulabilirim."

"Eminim bulursun," diyorum nazikçe. "Sen birçok şey yapabilirsin. Eminim benim yardımım olmadan bile bu çocuğu büyütebilirsin."

O sertleşir ve ben devam ederim, "Ama bu, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Seni bırakmaya razıydım çünkü Lucas'ın sana yaptıklarını hatırlatabilirim diye düşündüm. Beni suçlayabilirsin diye düşündüm."

"Hayır." Sesi sertleşir. "Kardeşimin yaptıklarına o kadar kör değilim. Seni hiç suçlamadım Ethan. O zaman bile. Ne yaparsan yap, ben de bir yetişkindim. Kendi isteğimle kabul ettim."

Parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçiriyorum. "Bunu duymak hoşuma gitmiyor. Sen onun yaptıklarını hak etmedin ve o bunun bedelini ödeyecek. Benimle birlikte olmamayı seçsen bile, sana yaptıklarının bedelini ona ödeteceğim."

Yüzü gerginleşir. "Ethan..."

"Bu yüzden mi bu kadar sık yer değiştiriyordun?"

Tereddüt ediyor. "Ben... O beni öldürmek istedi. İşini bitireceğini söyledi. Ona inandım. New York'a taşınmadan birkaç ay önce onu bir kez gördüğümde, bakışlarımız kesişti ve o anda benden vazgeçtiğini anladım."

"Çünkü fare gibi sessizce yaşıyordun," diyorum sertçe. "Ama şimdi hamilesin ve benimle fotoğrafın çekildi. Sence o nasıl tepki verecek?"

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Neden beni öptün?"

"Çünkü seni öpmek hoşuma gidiyor."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Geri çekileceğini bekliyorum ama çekilmiyor.

Öpücük tatlı ve iffetli, içimde yanan bir arzuyu ateşliyor. Ama şimdi zamanı değil. Çok kırılgan bir zeminde yürüyorum ve şu anda ne kadar savunmasız olduğunu düşünürsek, onu beni seçmesi için ikna etmeliyim.

Gözleri kapanıyor ve dudaklarından çıkan küçük inilti beni bir anda sertleştiriyor.

Uzaklaştığımda gözleri şaşkın ve ben sırtıyıyorum. "Seni öpmek çok hoşuma gitti."

Gözleri aşağıya kayıyor ve yanaklarını kaplayan kızarıklık beni gülümsetiyor. Ceketimi çıkarıp kucağımın üzerine örtüyorum.

Ancak, aklımda olan konuya geri döndüğümde bu kısa an bozulur.

Lucas.

"İşe geri dönmeni istiyorum," diyorum, sesim ciddi. "Açıkçası, şirketin hala sana ihtiyacı var. Başka bir iş bulmanı istemiyorum. Buna gerek yok. Eğer seni rahatlatacaksa, sözleşmeni yeniden düzenleyebiliriz."

"Ofisteki herkesin fotoğraflarımızı gördüğünü biliyorsun. Hakkımda en kötüsünü düşünecekler." Gergin görünüyor. "Ve bir kez göstermeye başlarsam..."

"İstersen evden çalışabilirsin. Ama bu kariyeri çok çalışarak sen kurdun, Natalie. Onu mahvetmene izin vermeyeceğim, buna ne kadar gurur duyduğunu bildiğim için."

Bana kısa bir gülümseme atıyor. "Her zaman doğru şeyi söylemen çok sinir bozucu."

Çenesini kaldırıyorum. "Bunu söyleyen tek kişi sensin. Ama önemli olan tek kişi de sensin."

Dudaklarımı parmak eklemlerine bastırarak fısıldarım, "Bana taşın. Kendime dikkat ederim."

"Bundan şüpheliyim," diyor yavaşça. "Sana pek güvenmiyorum."

Ona kötücül bir gülümseme atıyorum. "Senden yararlanmayacağıma söz veriyorum."

Göğsüme vurur ve ben gülerek onu kendime çekip alına öperim. "Bir çocuğumuz olacak Natalie. Seni yakınımda istiyorum"

bağımsızlık güzel ve iyi ama çocuğuma ve çocuğumun annesine bakmak da istiyorum."

"Seninle evlenmeyeceğim," diyor aniden ve açıkça. "Bunu sormaya hazırlanıyordun bilmiyorum, ama şimdiden söyleyeyim, hamile olduğum için evlenmeyeceğim."

Onu inceleyerek stratejimi değiştiriyorum. "Peki. Bunu bilmek iyi oldu. Çünkü sadece hamile olduğun için seninle evlenmek istemem. O kadar geleneksel değilim."

"İyi," dedi kararlı bir şekilde.

Onun çenesini hafifçe sıktım. "Bunu çok sevinmiş gibi konuşma. Duygularımı inciteceksin."

Eğlenerek elimi itti. "Kes şunu."

Gözlerindeki kahkaha içimde umut uyandırıyor.

"Bilmen gereken bir şey var." Ceketimin iç cebine uzanıp bir zarf çıkarırım. "Bu senin için. Son birkaç haftadır hazırlattım, bu yüzden de seninle iletişime geçemedim."

Zarfı görür görmez yüzünde temkinli bir ifade belirir. "Nedir?"

"Açın," diye tavsiye ettim.

Mührü kırıp iki yaprak kağıt çıkarır. Gözleri içeriğe göz gezdirir ve yüzünün kanının çekildiğini görürüm. "Bu ne?" Kağıtları yüzüme doğru sallayarak, gözleri öfkeli bir şekilde sorar. "Bu ne lan? Senden hiçbir şey istemiyorum! Neden tüm bu mülkleri benim adıma devrettin?"

Ayağa kalkar, kağıtları bankın üzerine atar ve benden uzaklaşır. "Burada ne yapmaya çalışıyorsun Ethan?"

Bir tepki bekliyordum. Patlayıcı bir tepki değil, en azından şaşkın bir tepki.

"Bana neden sana ilgi duyduğumu ya da neden peşinde olduğumu anlamadığını, niyetime güvenmediğini söylemiştin." Kağıtları alıp bir kenara koyarak onu sabit bir şekilde izledim. "Duygularını en iyi ifade eden erkek değilim. Sana hislerimi nasıl anlatacağımı ya da seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Ama bunu yapabilirim. Bir anlaşma."

"Anlaşma mı?" diye tekrarlar, yüzünde belirsiz bir ifade belirir. "Ne anlaşması?"

Hamile olmasına rağmen onu tanıyorum. Bir çocuğun aramızdaki ilişkiyi değiştirmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyorum. Kardeşi hakkındaki gerçeği ona anlattığımda ve yaptığım şeyin nedenini açıkladığımda bile, onu kullandığım ve kalbini kırdığım gerçeği değişmedi. Ve bazı şeyler için affedilmek zordur.

Bunu ona da söylüyorum. "Sen benim paramı istemiyorsun. Benimle yaşamak istemiyorsun. Ve içimden bir ses, eğer yapabilseydin, bana çocuktan bahsetmeden çekip giderdin diyor. Yanılıyor muyum?"

O irkilir ve ben onun tepkisinin beni etkilememesine çalışırım. "Seni suçlamıyorum. Bir yıl. Bir yıl birlikte olmamızı istiyorum. Tüm bu mülkleri teminat olarak veriyorum."

"Teminat," diye fısıldadı ve gözlerinde öfke gördüm. "Ben bir iş anlaşması değilim..."

"Hayır, sen bundan daha fazlasısın. Seninle her şeyi istiyorum, Natalie. İstedığın yirmi çocuğu istiyorum. Hayal ettiğin evi istiyorum. Her şeyi seninle istiyorum ve bunu elde etmenin tek yolunu biliyorum. Bir yıl benimle kal. Ve eğer o zaman da seni ikna edemezsem, tüm bunları alıp benden gidebilirsin. Her şey sözleşmede yazıyor, avukatlarımla görüşebilirsiniz..."

Yutkundu. "Buna ihtiyacım yok. Bu mülklere ihtiyacım yok. Beni böyle aşılamayın."

"Anlaşma yapmak benim işim," diyorum ona sessizce. "Bir yıl sonra istemiyorsan, bunları çocuğumuzun adına devrederim. Bir şans istiyorum. Hata yaptım ve düzeltmek istiyorum."

Boğuk bir ses çıkarır. "Zaten senin çocuğunu doğuracağım. Zaten birbirimize bağlıyız. Daha ne istiyorsun?" "Sana ikinci bir şans istiyorum."

Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum, elimi kaldırıp başparmağımla yanağına dokunuyorum. Nefesi kesiliyor.

"Sana yaptıklarım için özür dilerim. Kalbini daha önce bu kadar umursamazca davrandığım için özür dilerim. Farkına varmam çok geç oldu ve geçmişini geri alamam, Natalie. Ama tekrar denemek için bir şans istiyorum."

Gözleri titriyor ve ben devam ediyorum. "Karşılaştığım her kadında seni aradım. Hiçbiri sen değildi. Hiçbiri

senin gibi gülümsemedi. Hiçbiri bana senin gibi bakmadı. Hiçbir kadın senin yanına bile yaklaşamaz. Affetmesi zor şeyler olduğunu anlıyorum ve benim yaptığım da onlardan biri.”

Natalie nefesini içe çekiyor ve bir an için gözlerinde yaşlar parladığını görüyorum. Ama gözlerini kırptıyor ve yaşlar yok oluyor.

“Bunlar benim en çok kazanan mülklerimden bazıları. Bu yerlere kanım ve terim akıtıldı. Sana ayırdığım hisseler seni çok zengin bir kadın yapacak. Servetimin dörtte üçü. Milyarlarca dolar. Hayatımın emeği. Hepsini ayaklarının dibine koyuyorum. Bir şans karşılığında. Bir yıl, tek istediğim bu. Ve eğer beni istemediğine karar verirsen, kararını kabul ederim.”

Gözlerinin bankın üzerindeki kağıtlara kaydığını görüyorum, sonra tekrar bana bakıyor. "Neden? Neden benim için her şeyi riske atıyorsun? Ben buna değmem..."

"Sen benim için çok daha değerlisin."

Gözlerindeki kararsızlık beni öldürüyor.

"Beni incittin."

Sesi titriyor. "Sen kalbimi verdiğim ilk erkeksin ve bana çok acımasız davrandın. Ailem her zaman bana iyi bir şeyi hak etmediğimi söyledi. Sen de bu inancı pekiştirdin. Beş yılımı işime adadım, kendimi gösterebileceğim tek yerde parlamaya çalıştım. Daha iyisini hak ediyordum."

"Evet, hak ettin," diye onaylıyorum. "Sana çok kötü davrandım. Seni öyle incitmemeliydim."

"Ayrıca aptal gibi eski bir saç lastiğini yanında taşıyarak oldukça salaksın."

Hâlâ elimden bırakmadığım saç lastiğine bakıyor. "Aptal," diye tekrarlıyor, ama sesi ıslak.

"Belki."

Dudakları titriyor. "Hâlâ sana kızgıyım. Ama senden nefret etmiyorum."

Konuşması bitmediği belli, bu yüzden bekliyorum, içimde garip bir gerginlik oluşuyor.

Birkaç saniye sonra fısıldar, "Bunu bunca yıl sakladığın inanamıyorum."

Ona verdiğim mülklerden çok saç lastiğine daha çok değer veriyor gibi görünüyor.

"Natalie." Dikkatini çekiyorum. "Anlaşmayı kabul edersen, avukatlarım imzalamak için bir sözleşme hazırladı."

Bana hızlıca göz kırpmıyor. "Sözleşme mi? Ya bir yıl dolmadan ayrılmak istersem ne olacak?"

"Hiçbir şey alamadan gidersin," diyorum yavaşça.

"İşte şimdi daha çok sen oldun." Nedense neredeyse rahatlamış gibi görünüyor. Kağıtları alıp bir kez daha baktıktan sonra göğsüme bastırdı. "Peki. Ama benim de kendi şartlarım var."

İçimde umut yeşerdi, ama bunu belli etmedim. Sesimi sabit tuttum. "Neler?"

"Aramızda ne olursa olsun, ayrılırsak, bu medeni bir şekilde olacak. İkimizin de çocuğumuzun hayatında olmasını istiyorum. Velayeti paylaşacağız. Kimse tek başına velayet almayacak, bunun için yakınlarda yaşamamız gerekse bile. Çocuğumuzun, parçalanmış bir aileden geldiğini düşünmesini istemiyorum. Sorunlarımız ne olursa olsun, ebeveynlerden uzaklaştırma olmayacak. Ve eğer aramızdaki ilişkiler yürümezse, mülkü çocuğumuzun adına devredecek ve bir tröste yatıracaksın, böylece büyüdüğünde güvenebileceği bir yedeği olacak."

Ona uzun ve meraklı bir bakış attım. "Tüm bunlardan hiçbir fayda sağlamıyorsun. Ne kazanıyorsun?"

Natalie uzanıp elimden mor saç lastiğini alır ve küçük bir gülümsemeyle önümde sallandırır. "Ben kazanıyorum. Saç lastiğimi geri alacağım."

JAKE TANIDIĞIM TEK AVUKAT DEĞİL. NATALIE'NİN DURUMUNDA, BEN

Kardeşimin bu sözleşmeyle ilgili çekinceleri olacağını biliyorum. Normalde benim işlerime karışmaz, ama bu işe karışıp beni veya Natalie'yi vazgeçirmeye çalışacağını da hiç şaşırmam.

Natalie'nin öne sürdüğü şartlar onun lehine olmasa da, yine de şüphelenirdi. O, parayla ya da mülklerle ilgilenmiyor.

Sadece çocuğumuzun mutluluğu ve geleceği için çabılıyor gibi görünüyor. Onun ne hissettiğini veya kafasından neler geçtiğini tam olarak anlayamıyorum.

Sözleşmenin imzalanması uzun sürmüyor.

"Vanessa iyi iş çıkarıyordu." Natalie, onu dairesine götürürken soruyor. "Dürüst ol, Ethan. Başka bir iş bulsam bizim için daha iyi olabilir. Bu yeni düzenlemeye işler çok karışabilir."

"Çıkmak diyebilirsin." Kelimelerin etrafında dolanmasına gülümsüyorum. "Ve hayır, iyi iş çıkarıyor olsa bile sana güvendiğim gibi ona güvenemem. İşin kadar rafine değil. Onunla çalışmam."

Son sözüm çok açık, ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Son birkaç yıldır birkaç insan kaynakları müdürüyle çalıştım, ama Natalie eşsiz biridir. Tüm çalışanları ve verilerini organize etme şekliyle. Herkesi tanır. Önünde bir belge olmasa bile, onların başarılarını ve eksikliklerini ezbere sayabilir. O, insan kaynaklarıdır. Bir şirketin bu kadar ilgili bir bölüm müdürüne sahip olması çok nadirdir. Ve şu anda Thalvyn Maritime'in ona ihtiyacı var.

"Herkes tatilde olduğunu söyledim." Omuz silkiyorum. "Ofiste genel bir notu vardı, endişelenmene gerek yok."

"Ben daha çok karnımın şişmesini görmelerinden endişeleniyorum." Natalie'nin sesi gergin. "İki ile ikiyi bir araya getirebilirler."

"Şirket politikalarında çalışanlar arasındaki ilişkilerle ilgili bir engel yok," diyorum.

Bana sert bir bakış attı. "Sen çalışan değilsin Ethan. Sen patronun. Ben aslında patronla yatıyorum."

Sırıttım. "En azından bunu açıklığa kavuşturduk. Birlikte yatacağız."

"Araba kullandığın için çok şanslısın." Gözlerini bana dikti. "Yoksa sana tam olarak nerede uyuyabileceğini gösterirdim."

Ona bir bakış attım. Her şeyi şaşırtıcı derecede iyi karşılıyordu. Teklifime direneceğinden, benimle kavga edeceğinden emindim.

onu ikna etmem günlerimi alacağını düşünmüştüm.

Sahte bir ilişki mi? Bu
mu yani? Gizli bir ilişki
mi? Yoksa sözleşmeli
bir ilişki mi?

Bilmiyorum. Sözleşmenin şartları basitti, ama ben de birkaç değişiklik yaptım. O benim dairemde kalacaktı. Aynı yatağı paylaşacaktık, ama hepsi bu kadardı. Sözleşmede cinsel ilişkiyle ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Biliyorum, çünkü üç kez okudu ve kontrol etti. Bence biraz aşağılayıcıydı, ama en azından imzaladı.

Onun dairesine yaklaşırken Natalie ellerini oynatmaya başladı.

"Her şey yolunda gidecek. Lucas'ın arabanın arkasından sana atlayacağını sanmıyorum."

O önünü bakıyor ve parmaklarının kot pantolonuna gömüldüğünü fark ediyorum, bu gerginliğin açık bir işareti. Araba trafik ışıklarında yavaşlarken, "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Her zaman beni sevgili küçük kız kardeşimişim gibi davranırdı. Küçük bir kız kardeşi olması onu onu daha yaklaşılabılır O arkadaşları arkadaşları geldiğinde geldiğinde, her zaman bana atıştırmalık ve içecek getirmesini söylerdi. Sanki yakınmışız gibi davranırdı. Ama benden neredeyse nefret ediyordu. Ve o gece, ben sadece... gerçekten birine ihtiyacım vardı. Annemin anlamayacağını biliyordum, ama Lucas? Lucas'ın anlayacağını düşündüm." Parmaklarım direksiyon simidini kavrar, tutuşum sıkılaşır.

"Eskiden çok yakındık, Natalie. Onun böyle bir tarafı olduğunu bilmiyordum. Ona güveniyordum. Eğer bir an bile olsa, benim yüzümden sana böyle korkunç bir şey yapabileceğini bilseydim..."

Kafasını sallar. "Senin suçun değil. Benim suçum. Onu aramamalıydım."

Sözlerinin ardından ağır bir sessizlik olur ve sonra alçak sesle devam eder. "Bana vururken, bir noktada hiçbir şey hissetmemeye başladım. Ağzımda sadece kanın tadı vardı. Bazen kabuslar görüyorum. Bir süre terapistle, travma danışmanına gittim. Anıları bastırmaya başlamıştım ve o da bana yardımcı oldu. Bunun sağlıklı bir başa çıkma yöntemi olmadığını söyledi, ama ben

günlük hayatımı sürdüremezdim. Ama hala kabuslarımda geri geliyor.”

Bir elimi direksiyondan çekip onun bacağına koydum. Bana baktı, ben de ona keskin bir gülümseme attım. "Sana dokunmayacak. Artık ona ya da annene bağımlı olan o genç kız değilsin. O senin kim olduğunu bilmiyor. Ve sana ulaşabileceğini düşünüyorsa, ben onun önünde duruyorum. Sana hiçbir şey olmayacak."

Hiçbir şey söylemiyor, ama dudaklarını büzerek düz karnına dokunduğunu fark ediyorum.

Bakışlarımı ileriye doğru sabitliyorum. Lucas'ın ona ve dolayısıyla çocuğumuza bir şey yapmasından korktuğu için benimle kalmayı ve bu sözleşmeyi kabul etmiş olabilir.

Onun bunu deneyecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Bu sefer kaybedecek çok şeyi var.

Natalie'nin gerekçeleri umurumda değil. Onu kazanmak yavaş ve istikrarlı bir süreç olacak, ama ben sabırlı bir adamım ve bir yıl uzun bir süre.

Şehrin merkezindeki Natalie'nin binasının önüne geldiğimde, serin Eylül akşamı sokakları kaplamış, ben de stratejimi belirlemeye başlıyorum. Lucas onu suçlamaları düşürmesi için zorlamış olabilir, ama o ben ortada yoktum.

Lucas Thorne ile işim bittiğinde, hapiste oturmak onun en küçük derdi olacak.

BÖLÜM 17

NATALIE

"BUNDAN EMİN MİSİN?"

Sarah'nın sesi endişeli ve arkasından tabakların çınlaması geliyor.

"En iyisi böyle, Sarah. Annemin tepkisini gördün. Ve o sadece bir fotoğraftı. Onun ne kadar kindar olduğunu biliyorsun, Lucas'a anlatacaktır. Onu yeterince tanımıyorum, nasıl tepki vereceğini bilemem. Umursamayacağını söylemek isterdim, ama..."

"Ama delilik kanında var," diye Sarah sertçe sözünü bitirdi. "Bak, gelip toparlanmana yardım edeyim mi? Bugün izin alırım."

"Hayır, gerek yok..."

"Bugün izin alıyorum. Beni bekle. Hala bana söylemeden hamile kaldığına inanamıyorum."

Ethan mutfakta, ben yatak odamdayım, bu yüzden onun bir şey duymasından endişelenmiyorum. Yatağın altından valizimi çıkarırken telefonu hoparlöre alıyorum.

"Onunla yat, Natalie. Sadece seks, Natalie." diyen sendin. Bak ne oldu, Sarah? Sadece seks değildi! Şimdi karnımda bir bebek var.

"Peki." Telefonun diğerk ucunda bir sessizlik oluyor ve gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Sizin aptal olduğunuz ve prezervatif kullanmadığınız benim suçum değil. Çıkarken çantana koymuştum."

O bunu söylerken valizi açıyorum ve ilk gördüğüm şey, valizin köşesine, gözden uzak bir yere saklanmış küçük, göze çarpmayan bir kutu. Eve döndüğümde acelem vardı, bu yüzden valizi boşaltmaya pek dikkat etmedim. Aslında valizi düzgünce boşaltmadım bile.

"Peki," diye iç çekerek kutuyu çıkarıyorum. "Teyze olacaksın. Umarım çocukları seversin."

"Neden? Beni bebek bakıcılığı yapmaya mı zorlayacaksın?"

"Belki. Neyse, kapıda bir sürü posta var. Onları ayırıp seninkileri odana koyacağım."

"Tamam. Ama ben dönmeden gitme. İki saat sonra gelirim."

"Sadece kıyafetlerimi topluyorum. Biraz zaman alır."

O telefonu kapatır ve ben de telefonu bir kenara bırakıp, jaluzilerden içeri süzülen güneş ışığının parke zemine uzun gölgeler düşürdüğünü izlerim.

"Sanırım bu daireyi gerçekten bırakmak zorunda kalacağım." Başımı yatağa yasladım. "Bu Ethan'ın suçu. Hepsi onun suçu."

"Sana bunu telafi edeceğim." Soğuk bir bardak yüzüme değıyor ve ona bakıyorum. Elinde bir bardak meyve suyu tutuyor. "Burayı satmak zorunda değilsin, biliyorsun. Kirala gitsin. Burası kötü bir mahalle değil."

"Evet, ama kiralamaktansa bir daire satın almayı tercih ederim. Buradaki kooperatif kurallarına göre, önce burayı onlara satmam gerekiyor. Binadaki diğerk sahiplerle konuşmaya başladım bile." Dışarıda bir araba sabırsızca kornaya basıyor, New York'un hiç durmayan tipik sesi.

"Bir yıl boyunca değil." Yatağımın kenarına oturuyor, kollarını uyluklarına dayamış. Bir ara ceketini çıkarmış, kolları kıvrılmış, kaslı kolları ortaya çıkmış. Gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum. "Benimle yaşayacaksın."

Saçımın bir tutamını oynuyor. Fark etti mi bilmiyorum ama saçımı dokunmayı çok seviyor.

"Saç fetişin mi var?" diye soruyorum, bir kaşımı kaldırarak.

Gözleri eline kayar, parmakları kırmızı saçlarımla bir tutamını kavrar. Elini çekmesini beklerim. Ama o elini çekip başımı kendine doğru çeker. "Sana fetişim var."

Ona surat yapıyorum. "Bir daha sakın söyleme."

Bana sırtıyor. "Neden? Seni rahatsız mı ediyor?"

Benimle dalga geçiyor. Ne cüret!

"Bu dairenin yarısını toparlayıp her şeyi depoya göndermem gerektiğini biliyorsun, değil mi? Üstelik beni işe geri dönmeye zorluyorsun, bir aylık işim var. Benimle flört etmeyi bırak. Senin cazibene kapılmak için vaktim yok," diye karşılık veriyorum ve komodinin üzerindeki dergiyle kendime yelpaze yapıyorum.

O sadece gülüyor. "Merak etme, eşyalarını toplamana yardım ederim. İşlerini yetiştirmen için de yardım ederim. Başka ne var?"

Bu adam da kim?

"Al." Yerden mektupları ve bildirimleri alıp onun kucağına atıyorum. "Bunları ayır. Önce iki yığın yap, biri benim, biri Sarah için. Sonra benim faturalarımı ayır. Düzenle. Delir.

O da öyle yapar ve ben de eşyalarımı toplamaya odaklanırım. Bugün Ethan'ın dairesine taşınmam gerekiyor. Nasıl gidecek hiç bilmiyorum. Neye bulaştığımı da bilmiyorum. Tek bildiğim, beni ve karnımdaki bebeği güvende tutabilecek tek kişinin o olabileceği.

Dolaptan kıyafetlerimi çıkarırken, aynadaki yansımasından ona bakıp duruyorum, pencereden serin bir esinti giriyor.

Saç lastiği. Onu saklamış.

Ben hiç önemsemedim ama o saklamış.

Bu sıcaklık ve karıncalanma hissi içimi garip hissettiriyor. Bir de o sözleşme var. Aklım almıyor. Beni yanında tutmak için servetinin dörtte üçünü verecek mi?

Bir sürü tişört çıkarıp valize tıkıştırırken sersemlemiş hissediyorum. Her şey sözleşmede yazıyor. Net serveti ve bana verdiğ

bana vereceği. Ya da en azından, artık bizim olan çocuğumuza. Bu kadar çok istenmek garip bir duygu. Bu his beni tedirgin ediyor. Bir yanım kardeşimin onu aldattığına inanmak istemiyor, ama Lucas'ı ne kadar tanıyorum ki?

Kardeşimle bu adamı yan yana koyarsam, Ethan beni korumuş, bana bakmış, fikrimi ve varlığımı önemsemiştir. Kardeşim bunların hiçbirini yapmamıştır.

Jeansimi boş boş katlayıp valizin içine koyarken, aşağıdaki sokaklardan gelen uzak siren seslerini dinliyorum.

Bir yıl. Bu yıl neler olacağını bilmiyorum, ama beklentilerle doluyum. Hayatım değişiyor ve gergin olsam da Ethan'la birlikte yaşama fikri o kadar da kötü gelmiyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu kararı bebeğimi düşünerek verdim, ama son iki hafta bana yeni bir bakış açısı kazandırdı.

Beş yıl önce yaptığı şeyin acısı hala devam ediyor, ama o öfke yavaş yavaş snmeye başlıyor. Belki de bana bir yüzük aldığı için. Yüzüğü istemiyorum, ama onun beni önemsediğini bilmek acımı ve öfkemi hafifletiyor. Bir hata yaptığını ve geri döndüğünü bilmek, kalbimi başka bir nedenden dolayı acıtıyor. Artık o zamanki kız değilim ve o da artık o adam değil. Ama bu halimizi seviyorum. Onunla eşit şartlarda, eşit bir zeminde buluşabiliyorum. Gözlerine bakıp kendinden emin bir şekilde konuşabiliyorum.

Onun parasını istemiyorum.

Ellerim tereddüt ediyor, i amaşırlarıma uzanırken havada asılı kalıyor. Giysilerin parçalarına kr krne bakıyorum.

Onun parasını istemiyorum, ama Ethan'ı istiyorum.

Beni sevdiğini söylediği gibi sevmek istiyorum. Ona gerçek duygularını kanıtlaması için bir şans vermek istiyorum.

ocuğu olduğunu öğrenmeden önce o sözleşmeyi yaptı. Aramızda işler yolunda gitmezse beni bırakacağını söylüyor. Tüm tavizleri o veriyor.

Ben de ona yarı yolda gelebilirim.

Onunla orta yolda buluşmak istiyorum.

"Bunlarla ne yapacaksın?" Ethan birkaç zarf tutuyor. "zerlerinde geri dönüş adresi ve gönderen bilgisi yok.

bilgisi yok. Hepsi sana gönderilmiş."

Oraya gidip baktığımda 4-5 tane benzer zarf olduğunu fark ettim. Onları kontrol ettim. "Üzerlerinde pul da yok. Biri bunları posta kutusuna kendisi koymuş."

Birini açtım. "Bu şekilde broşürler geliyor. Ama aynı anda bu kadar çok mu? Bir ayda bile bu çok fazla."

"Broşür olamazlar. Sana adreslenmişler." Ethan diğer zarfı açıyor. Benden daha hızlı ve bir kağıt çıkarıyor. Zarfın içinden başka bir şey daha düşüyor. Onu alıp bakıyor. "Bu papağan tüyü mü?"

Açtığım diğer zarfın içinde de benzer bir tüy var. Ama bu kırmızı boya lekeli. Üzerinde başka bir not var.

"Fahişe. TeeTee'yi hatırlıyor musun? Senin de gözlerini oyayım mı?"

Geriye doğru sendeleyerek, kanım donarak, mektubun içeriği ellerimden düşer.

"Natalie!" Ethan düşmeden beni yakaladı. "Ne oluyor?"

Az önce açtığı mektubu elimden kapıyorum.

"Bacaklarını koparacağım. Tek tek. Çığlıklarını ve bağırıışlarını izleyeceğim."

"Bu ne?" Ethan mektubu elimden alır. Kelimeleri okuduğunda beni daha sıkı tutar. Tek kelime etmeden yerden diğer notu alır ve okur. "TeeTee kim?"

Yutkunuyorum, konuşmaya çalışıyorum, odanın üzerime çöktüğünü hissediyorum. "O... Kurtardığım bir papağan. Lucas... Lucas üniversiteden geldi ve odasını temizlemediğim için bana kızdı. O... O onu öldürdü."

Bunu ifade etmenin tek yolu bu. Ona değerli kuşuma yaptıklarını hatırlamak istemiyorum. Ya da nasıl çığlık attığımı, ağladığımı ve annemin bana bunu unutmamı ve odasını temizlemediğim için ondan özür dilememi söylediğini.

Bu, uzun zaman önce gömdüğüm bir anıydı.

Ethan diğer zarflara uzanır, ben onu durdururum, sesim titriyor. "Hayır. Lütfen, yapma. İçinde ne olduğunu görmek istemiyorum."

Sesi nazikti. "Sana göstermeyeceğim. Ama ben görmeliyim."

Dayanamayıp odadan çıktım.

Tuvalete gidip kusuyorum, midem bulanıyor. Ağzımı çalkalayıp aynaya bakıyorum, sert floresan ışığı solgunluğumu daha da belirginleştiriyor.

Bu Lucas'tı. Lucas olmalıydı. TeeTee'ye ne olduğunu bilen tek kişi oydu. Annemin bana o mektupları gönderdiğini düşünemiyorum.

O piç kurusu.

Ne tür hastalıklı oyunlar oynuyor?

Kederimi bir kenara itip öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Yüzüme soğuk su serpip banyo kapısını açtım, ama dışarıda Ethan duruyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Üzgünüm. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu beni çok sarstı."

"Bu herkesi sarsardı, Natalie. Mesajların içeriği bile... Polisi aramam gerek. Bunlar hafife alınacak tehditler değil. Lucas'ın kuşunu öldürdüğünü söylüyorsun. Mesajlar..."

"O psikopattı, Ethan," diyorum sessizce. "Bu konuda söylemek istediğim tek şey bu. Hatırlamak istemiyorum."

O keskin bir şekilde başını sallar. "Tamam. Lucas, papağanının nasıl öldüğünü bilen tek kişi miydi?"

"O ve annem. Başka kimse yok. Ondan sonra uzun bir süre kendimi kapattım."

"O zaman bu mesajların Lucas'tan geldiğini varsayabiliriz." Beni oturma odasına götürür ve kanepeye oturtur. "Kardeşin tutuklandığında, karakolda parmak izlerini almış olmalılar. Bu mesajlarda parmak izleri olabilir. Polis bu izleri Lucas'la ilişkilendirebilirse, tutuklanacaktır."

Gözlerine bakıyorum ve bir an sessizlikten sonra soruyorum, "Bunu yapmamı istiyor musun?"

Kaşlarını kaldırır.

"Yap," derim sıkıca. "Benden bu kadar. Artık sadece beni tehdit etmekle kalmıyor. Bebeğimin hayatıyla oynamayacağım."

"O zaman birkaç telefon görüşmesi yapacağım." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip başımı hafifçe geriye çekerek bana bakmamı sağladı. "Buradayım," dedi sessizce, gözleri kararmış ama sesi sakın

ve kararlı. "Senin saçına bile dokunamaz."

Sadece elini sıktım. "Git. Ben kahve yapıp resepsiyonu arayacağım. Binaya nasıl girdiğini öğrenmek istiyorum. O gece beni eve bıraktığında gece kapı görevlisi yoktu, şikayette bulundum. Kimse içeri girmemeliydi."

Ethan odadan çıkarken, resepsiyon ve apartmanın diğer önemli bölümlerine bağlı sabit telefonu aldım. Sabah görevlisi görevdeydi ve telefonu açtı.

"Hank, posta kutumda birkaç mektup vardı. Üzerlerinde pul yoktu. Binaya yabancı biri geldi mi?"

"Sadece sizin adınız yazıyordu, değil mi Bayan Thorne?" diye sorar Hank.

"Evet. Kimden olduğunu biliyor musun?"

"Kim bıraktı bilmiyorum, ama ön kapının dışındaki sandalyemin üzerinde buldum. Size adresliydim, ben de posta kutunuza koydum."

Dudaklarımı ıslatarak rahatlardım. "Yani, binanın dışındaydılar, öyle mi?"

"Evet. Yanlış bir şey mi yaptım? Sadece broşürler olduğunu sanmıştım. Sen ve Bayan Brown bazen restoranlardan sipariş vermeyi seviyorsunuz, biliyorum."

Restoran broşürlerinde benim adımın yazmayacağını fark etmemiş gibi görünüyor.

"Sandalyenin yönüne bakan kamera var mı?"

Gülüyor. "Eskiden vardı. Çalışmıyor. Bina bakımı bakacaklarını söylediler ama henüz bakmadılar. Neler oluyor Bayan Thorne?"

"Hiçbir şey. İlk mektup ne zaman geldi, biliyor musunuz?"

"Sanırım." Kafasını kaşıdığını duyuyorum. "Seyahatten döndükten birkaç gün sonraydı sanırım. Tam emin değilim."

Açıkçası, mektupları gördüm ve posta kutunuza attım. Yardımcı olmaya çalıştım."

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Önemli değil, Hank. Haber verdiğin için teşekkürler. O saatlerde etrafta dolaşan birini hatırlarsan, beni ara, olur mu?"

"Tabii, Bayan Thorne."

Ahizeyi yerine koyup başımı duvara yasladım. Demek Lucas binaya girmemeyi akıllıca düşünmüş.

Ne yapmaya çalışıyor? Beni korkutmaya mı çalışıyor? Ne yapmam için?

Birden fazla şirketi olduğunu biliyorum. Annem bunu defalarca övünerek anlatır.

Neden şimdi her şeyi riske atıp peşimden geliyor? Ben onun radarında bile olmamalıyım.

Ethan'ın büyüdüğünü hep biliyordum. Kardeşim onu üniversitede tanışmış ve ikisi iyi anlaşmıştı. Ama mezun olana kadar onu eve hiç getirmede. Birkaç ay sonra, kardeşim Ethan'dan bahsetmeyi bıraktı ve kendi şirketini kurmaya başladı. Kısa süre sonra, Ethan gittiğim her yerde görünmeye başladı. Güven fonunun karşılamadığı bazı masrafları karşılamak için barista olarak çalışıyordum ve bir gün o da kahve almaya geldi. Onu zaten çekici buluyordum ve bana çıkma teklif ettiğinde çok mutlu oldum.

Tabii ki, şimdi bunun planlı olduğunu biliyorum. Ona kızamıyorum bile, çünkü Lucas gerçekten Ethan'dan çaldıysa, onun neden kızdığını anlayabiliyorum. Bir amaç için bir araçtan ibaret olmam canımı yakıyor, ama Ethan'a da söylediğim gibi, beş yıl geçti. Artık ikimiz de farklı insanlarız. Ya kin besleyip bunun beni her zamanki gibi etkilemesine izin verebilirim ya da bunu geride bırakabilirim. Ona sunabileceğim hiçbir şey yok, bu da onun tek istediğinin ben olduğum anlamına geliyor.

Ben mutfaka çay hazırlamaya giderken Ethan hala dışarıda.

Kardeşim üniversiteye gittikten ve mezun olduktan sonra, ya ders çalışıyor ya da çalışıyor olduğum için neredeyse hiç karşılaşmadık. Evden çıkmadan önce sabahın erken saatlerinde evi temizler, akşam yemeği ve öğle yemeğini hazırlardım. Annem evi onun için temizlememi istediği için evden çıkmama izin verilmiyordu.

Çünkü annem evin işlerini yapmamı istiyordu. Onu memnun etmek için o kadar çaresizdim ki, ona hiç karşı çıkmadım.

"Sevgisiz bir ocuk, isteyerek kurban olur."

Travma danışmanım bana bunu söylemişti, ama bunun anlamını ancak şimdi anlıyorum. Zincirleri kırabilirdim, ama onun sevgisine olan arzum, kırılması en zor zincir haline geldi. Annelik fikri, o zincirde çatlaklar oluşturmaya başladı.

ocuğumu koruma arzusu, annemin sevgisini kazanma arzusundan daha gl.

Tezgahın kenarına yaslanıp suyun kaynamasını izliyorum, akşam ışığı mutfak penceresinden içeri süzülüyor.

Kardeşimle Ethan'ın aralarının bozuk olduğunu hiç bilmiyordum. Ama kardeşim şirketini yeni kurmuşken, şimdiden müşteriler bulmuş olması bana garip gelmişti. Ethan'ın hikayesi daha mantıklı geliyor. Başlangıçta buna inanmakta zorlandım çünkü kardeşim Ethan'ı ne kadar takdir ettiğini hatırlıyorum. Üniversiteden tatile geldiğinde, sürekli ondan bahsederdi.

Sakin kalmaya çalışıyorum. şu anda yıkılmamam lazım. Tırnaklarım koluma batıyor. Lucas artık nerede oturduğumu biliyor. Bu mektupları bırakmak için buraya geliyor. Amacı ne?

Bu beni korkutuyor.

Düşüncelerime dalmışken, su ısıtıcısı ıslık çalmaya başlayınca neredeyse kalbim yerinden çıkıyordu. ay poşetlerine sıcak suyu döküp iki bardağı oturma odasına götürdüm. Kapının alınmasıyla Ethan'ı aramaya başladım.

Hâlâ dönmemiş olmalı.

Onun kupasını bırakıp kendiminkini alıp kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyorum. Tanıdık bir yüz bana gülümsüyor.

Geri çekilip kapıyı açtım ve Ethan'ın ikizine baktım. "Jake," dedim soğuk bir sesle.

Selam olarak gülümser. "Hoş bir karşılama değildi."

"Araştırılmaktan hoşlanmıyorum." Gözlerim köşelerinden sıkılaşır.

Bana zr diler gibi bakıyor. "Kusura bakma. Ama Ethan'la dokuz ay aynı rahimde yaşadıktan sonra onu korumak zorunda hissediyorum. Ve senin kardeşin benimkine gerçekten çok kötü davrandı."

"Ve bu da benim Ethan'ın peşinde olduğum anlamına geliyor, değil mi?" diye soruyorum kuru bir şekilde, Manhattan'ın trafik gürültüsü koridordaki açık pencereden içeri sızıyor.

"Asla emin olamazsın. Senin parasız olduğunu öğrendiğimde şüphelenmiştim..."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, arkadan bir el uçararak kafasına çarptı ve çığlık atarak öne doğru sendeledi.

Ethan, sinirli bir ifadeyle onun arkasından çıkar. "Caleb'i aradım, seni değil. Ve ona söylediklerine dikkat et."

"Daha sert vurmalıydın," diyorum, çayımı yudumlarken ikizine öfkeyle bakarak. "Bir dahaki sefere ağzına nişan al."

"Üzgünüm!" Caleb'in sesini, koridorda koşan ayak sesleri izler. "Arabayı park ediyordum."

"Onu neden getirdin?" Ethan, Caleb içeri girerken sordu ve beni görünce göz kırptı.

"Başka seçeneğim yoktu. Annemlerdeydik. Misafir odalarından birini boşaltıyordu. Nick'i de işe dahil etmeye çalıştı ama işleri çıktı ve son anda vazgeçti."

Jake dirseğini Caleb'in omzuna dayadı. "O duvar kağıdını tek başıma sökmeyecektim. Ee, siz iki aşk kuşu ne yapıyorsunuz? Çıkıyor musunuz? Nişanlandınız mı? 'Birlikte yatıyoruz ama durum karmaşık' mı?

"Bu seni ilgilendirmez." Dişlerini ona göstererek diyorum. "Ve ben kimseyi aramadım. Ethan?"

"Caleb'i bazı eşyalarını taşımak için çağırdım. Nakliye kamyonu çok dikkat çeker. Sana postayı verdiğinde odana gelip bunu söylemek için gelmiştim."

"Henüz hiçbir şey toplamadım ve Sarah eve geliyor. Sanırım burayı satacağım." Gözlerimi oturma odasına çevirdim. Sarah ve ben burada üç yıl geçirdik. Çok güzel üç yıl ve şimdi her şey hala mantıklı gelmeyen bir şekilde değişiyor. Asla birlikte yaşayamayacağımı düşündüğüm tek adamla birlikte taşınıyorum.

Titreyerek nefes verdim. "Sarah'nın da burada yaşamasını istemiyorum. Annem ya da Lucas gelirse, Sarah için sürekli endişelenirim.

Sarah için endişelenirim. Sanırım bir nakliye kamyonu çağıracağım. Depom var. Her şeyi oraya koyacağım..."

"Senin eşyaların benim daireme sığar." Ethan'ın sesi alçak ve koluma dokunarak dikkatimi tekrar kendisine çekiyor.

Gözlerine baktım. "Çok eşyam var."

"Ve benim çok yerim var. Eğer yerimiz olmazsa, bazı eşyalarımı atarım. Senin eşyaların için yer açarız."

Arkasında Jake, ağzını işaret ederek öğürme hareketi yapıyor. Caleb sadece eğlenmiş gibi bakıyor. "Vay canına, Ethan. Seni romantik biri sanmazdım." Kardeşine bakarak gözlerini kırıştırıyor. "Hey Jake, evimden taşınmak istiyorum ama çok eşyam var. Ne yapayım?"

Jake ona parlak bir gülümseme atarken ben onlara ters ters bakıyorum.

"Sorun yok, Caleb." Sesi abartılı, elini kalbine koymuş, bayılacakmış gibi yapıyor. "Sen benim için çok önemli olduğun için sahip olduğum her şeyi atarım."

Ethan arkasını dönüyor, yüzünde en ufak bir ifade bile yok ve kardeşinin karnına yumruk atıyor. Jake inleyerek yere düşerken Caleb hızla geri çekiliyor. "Bu komik değil, Jake. Kaba olma."

Üçünü de izliyorum. Jake, Ethan'a yüksek sesle küfrediyor, Caleb ise Ethan'ın ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalışıyor. Bunların şakalaştığını söyleyemem, ama Ethan'ın ailesiyle ilişkisi hakkında yanıldığımı gösteriyor. Kesinlikle birbirlerine çok yakınlar.

Biraz kendimi yabancı hissederek, "Bir nakliye şirketi arayacağım ve..." diye mırıldanıyorum.

Ethan kardeşlerine bir göz attı. "Bu ikisi zaten burada. Zahmet etme. Bugün tüm sürüş işlerini onlar yapacak."

Caleb kollarını başının üzerine uzatır. "Benim için sorun değil. Ethan benzin parasını ödediği sürece."

"Sen ve Jake bölüşürsünüz," der Ethan soğukkanlılıkla. Caleb suratını buruşturur. "Ne? Neden..."

"Bunu ceza olarak düşün. Natalie, önce gerekli eşyalarını topla. Caleb onları bırakır."

"Durun." Jake doğrulur ve ikimizin arasına bakar. "Bir dakika. Neden eşyalarını senin daireye taşıyor? Sana mı taşıyor?"

"Bunun açık olduğunu sanıyordum." Ethan çay bardağını elinden alır ve kenara koyar. Ama Jake bitirmemiştir.

"Neden? Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Caleb bu anda araya girer. "Dostum, o gün akşam yemeğinde neredeyse öpüşüyorlardı. Chicago'ya gittiklerinden beri birlikte yatıyorlar."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve Ethan sertçe, "Sizi buraya detaylı bir rapor vermek için çağırmadım," diyor.

Jake ikizini görmezden gelir ve Caleb'e odaklanır. "Nereden biliyorsun?" "Megan." Caleb sırtarak gülümser. " bana her şeyi anlattı. Gerçi,

Bu kadar çabuk birlikte yaşamaya başlamak aşırıya kaçmış gibi geliyor.

Kollarını göğsünde kavuşturarak ikimizi inceledi. "Burada bir bit yeniği var. Kokusu geliyor."

"Lucas'ın bununla ne ilgisi var?" Jake araya girdi. "O yılanı bahsettiğini duydum. Alınma, Natalie."

Omuz silkiyorum. "Yılan, gelincik, umurumda değil. Takılıp konuşacak vaktim yok. Ethan, onlar senin sorunun. Sen hallet."

Caleb kaşlarını kaldırdı. "Onun seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Sen bize öyle konuşmamıza izin vermiyorsun." "O sen değil," der Ethan sertçe.

Tüm bu kaostun içinde biraz bunalmış hissederek uzaklaşıyorum. Bu kadar gürültülü ve fiziksel etkileşimlere alışkın değilim.

Giysilerimi toplamak fazla zamanımı almıyor. Zaten çok fazla giysim yok. İki valizi doldurduktan sonra odadan çıkmak üzereyken Jake'in sesini duyuyorum. "Bana ver. Ethan lobide."

"Ben yaparım," diye homurdanarak valizi çekmeye çalışıyorum ama valiz ağızına kadar dolu ve kollarım kopacak gibi hissederek sadece birkaç santim çekebiliyorum.

Valizi benden alır. "Gerçekten daha fazla spor yapmalısın."

Ona ters ters bakarım. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Yardım etmek istiyorum."

"İhtiyacım yok dedim."

Gülümsemesi kaybolur ve valizi yere bırakır, gözleri de küçük bir çizgiye dönüşür. "Tamam. Anladım. Arka plan araştırması yüzünden bana kırgınsın. Ama özür dilememi bekliyorsan, unut gitsin."

"Çok hoş, hadi oradan," diye mırıldanarak valizimi ondan uzaklaştırırım. O da valizi geri çeker ve somurtarak bakar. "Seni ve aileni korumak için her türlü hakkım var.

senin ve ailenin Ethan'ı korumaya hakkım var."

"O büyük bir çocuk," diye tısladım, ikimiz de valizin sapını tutuyorduk. "Kendini korumak için gayet yetenekli."

"Senin için geçerli değil!" Jake homurdanır.

"Bu ne demek şimdi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"O sana deli gibi aşık, hep öyleydi. Sen onun en büyük zayıflığısın ve onu incitebilecek tek kişi sensin. Bütün ailemiz bunu görüyor. Sen sadece sağır, dilsiz ve kör gibi davranıyorsun."

"Hey!" Caleb aceleyle içeri girer. "Ne diye bağırıyorsunuz?"

"Hiçbir şey." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ethan'ın beni önemseydiğini çok iyi biliyorum..."

"Öyle mi?" Jake bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Çünkü öyle davranmıyorsun."

"Peki nasıl davranmam gerekiyor?" Bavulu ona doğru iterek onu geriye sendeletirim. "Onun kışını öpmemi mi bekliyorsun? Yoksa aşık bir ergen gibi ona yalakalık yapmamı mı?"

"En azından bir şey yap, ona önemsiz biriymiş gibi davranma!"

"Jake," Caleb uyarıyor. "Sakin ol."

"O onu takdir bile etmiyor." Jake'in sesi sert. "Kardeşi onu mahvetti. Ethan'ın tüm birikimleri o şirkete gitti. Ailemizden bir kuruş bile almadı, ama Lucas onu sırtından bıçakladı. Kardeşimin ne kadar yıkıldığını biliyor musun? Yaptığın zararın farkında mısın?"

Çenem titriyor ama dik duruyorum, sesim alçak. "Ben mi? Benim verdiğim zarar mı? O ben değildim. Ben yapmadım."

"Ama kardeşin biliyordu. Siz Thornes ailesi Ethan'ı kullanmaktan başka bir şey bilmezsiniz.

Tanrım, onda ne buluyorsun bilmiyorum..."

Sözleri sertleştikçe, sanki su altında boğuluyormuşum gibi hissediyorum, annemin bana bağıırışını, ne kadar değersiz olduğumu söylediğini duyuyorum.

Ethan benden ne görüyor?

Bir şey görmüş olmalı, yoksa burada duruyor olmazdım. O kadar iyi bir sevgili olamayacağımı ben bile biliyorum. Elim karnıma dokunuyor, içime soğuk bir gerginlik yayılıyor.

"Ben..."

"Ona düzgünce konuşamıyorsun bile," diye bitiriyor Jake, gözleri parılıyor. "Onu birazcık önemseseydin, her dakika ona sataşmazdın..."

"Yeter artık." Sesimi nasıl bulduğumu bilmiyorum, ama artık onu dinleyemiyorum. "Yeterince konuştuğun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, sadece birkaç adım uzaklıkta durdum. "Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun? Benim neler yaşadığımı hiç bilmiyorsun. Hayatımı mahvettin diye her şeyi bildiğini mi sanıyorsun? Ethan ve Lucas'ın kavgasının ortasında kaldım. O parasını mı kaybetti?"

Parmağımı göğsüme saplayarak öfkeyle bağıırıyorum. "Kalbim kırıldı. Kullanıldım. Ölümüne dövüldüm. Evsiz kaldım, tüm banka hesaplarım donduruldu. Hepsi Ethan'ın beni baştan çıkarması ve benim de ona izin vermem yüzünden."

Alt dudağım soğuk bir öfkeyle kıvrılıyor. "Anlıyorum. Kardeşini korumak istiyorsun. Seni suçlamıyorum. Bana olanlar için onu suçlamayı bırakmam uzun zaman aldı. Ama o benim kalbimi kırdı. Beni bir hiçmişim gibi kullandı. Hâlâ uyanınca kardeşim üzerimde oturmuş, yumruklarını yüzüme indirirken gördüğüm kabuslar görüyorum. Hâlâ kilitleri iki kez kontrol ediyorum çünkü bir gün içeri girmesinden korkuyorum. Ve dürüst olalım, Ethan peşimden gelmeseydi, burada durmuş bunları söylemiyor olurum."

Caleb beni izliyor, yüzü bembeyaz, ve bunun ilk kez duyduğu şey olup olmadığını merak ediyorum.

Öfkemin konuşmasına izin vermeye çalışarak yutkunuyorum, altında kaynayan acıyı değil. "Ve haklısın, kardeşine karşı pek sıcak davranmıyorum. Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bana her dokunduğunda, bir sonraki kalp atışında beni terk edeceğini düşünüyorum."

. Tek bildiğim bu. Terk edilmek. Ona tekrar aşık olmak istemiyorum çünkü bu düşünce beni çok korkutuyor. Hayatımı bir kez daha mahvetti. Benim için kim savaşıyor, Jake? Beni korumak için onunla kim savaşıyor?"

O bakışlarını indirir ve ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Kimse, işte kimse. Hayatımın her döneminde hep yalnızdım. Bunu kabullendim. Ethan'ı istemedim. O beni takip etti. İki kez de beni takip etti. Ona büyü yapmadım, zorlamadım. Ama sen... Sen her şeyi biliyorsun. Başıma gelen her şeyi biliyorsun ve hala orada durup bana ne kadar berbat bir insan olduğumu söylemeye cüret ediyorsun. Söylemeliyim ki, bu cesaret ister. Bunu sana veririm."

O şimdi çekiniyor ve ben sertçe söylüyorum, "Ethan ile aramda olanlar bizi ilgilendirir. Seni ilgilendirmez, Caleb'i de, başka kimseyi de. Burada olmak istemiyorsan git. Bana değerimin ne olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bir insan olarak buna cevap veremem. Ama işimde çok iyiyim. Sektörde çok tanınırım. Buraya gelmek için çok çalıştım. Ve bunu benden kimse alamaz, ne sen ne de Ethan. Benimle bir sorunun varsa, kardeşinle konuş. Seni görmek istemiyorum. İnsanların bana ne kadar değersiz olduğumu söylemesinden bıktım. Artık benim değerimi sadece ben belirliyorum. Eğer aynı fikirde değilsen, kapı orada. Umarım çıkarken sana çarpar.

Onu itiyorum ve o direnmiyor.

"Sen de!" diye Caleb'e bağıriyorum. "Evimden çık. Bavullarımı kendim taşıyabilirim. Yardımına ihtiyacım yok."

Gidiyorlar ve ben yatak odamın kapısını kapatıp yere çöküyorum, mırıldanarak, "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok. Ben iyiyim. Ben gayet iyiyim."

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı kollarımın üzerine katlıyorum ve gözyaşları akarken başımı kollarımın arasına gömüyorum.

Ve gözyaşları durmak bilmiyor.

BÖLÜM 18

ETHAN

"BUNU ARAŞTIRACAĞIM ETHAN," DEDI YARDIMCISI, Kİ KENDİSİ eski bir arkadaşım olan yardımcısı bana güvence verir.

"Eğer oysa, suçlanmasını istiyorum, Derrick," diyorum sertçe. "Bu bir ölüm tehdidiydi."

"Biliyorum. Kızına iyi bak. Ben bu işi hallederim. Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım."

Telefonu kapatıp saate bakıyorum. Derrick'in mektupları almak için gönderdiği iki dedektifi beklemek için bir saattir buradayım. Kapıcıyla konuşup kameranın çalışmadığını ve mektupların kapıcı tarafından posta kutusuna konulduğunu öğrenmişler. Bu bina fena değil, ama Natalie için istediğim kadar güvenli değil. Bana taşınması iyi oldu.

Yukarı çıkıyorum ve kardeşlerimi apartman kapısının önünde dururken görüyorum. Caleb, sessizce duran ve yüzü sert Jake ile tartışıyor gibi görünüyor.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, onlara yaklaşılarak.

Jake gözlerime bakmıyor, ama Caleb bana öfkeyle bakıyor. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Biraz temiz hava almak istedik," diye Jake sözünü kesiyor. "Sen içeri gir."

İkisi arasında bakarak, müdahale etmemeye karar verdim. Kendi sorunlarıyla kendileri başa çıkabilirler. Şu anda başım yeterince dolu.

Natalie yatak odasında, kapının yanında iki valiz var. Bana sırtını dönmüş, gardırobunun yanındaki büyük tablonun arkasındaki küçük dolabı boşaltıyor. Solmuş gün ışığı yarı açık perdelerden süzülerek silüetine sıcak bir ışık yayıyor.

"Taşımacılık şirketi on dakika sonra burada olacak. Ekspres hizmet istedim," diyor bana bakmadan. Bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Sesi boğuk.

"Ne oldu?" Cevap vermediğinde ona doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," der, tam onu kolundan tutup bana dönmesini sağladığım anda.

Gözleri kızarmış ve hafif şişmiş.

Kalbim sıkışır. Ardından şiddetli bir öfke gelir. "Ne oldu?"

Bir daha sormayacağım."

Elini benden çekip, "Hiçbir şey demedim!" diye bağırdı.

Sesi tonunu fark etmiş gibi donakaldı. Yutkunarak arkasını döndü. "Üzgünüm. Bağırarak istemedim. Önemli değil. Hormonlar, bilirsin. Hamileliğin ruh hali değişimlerinin vahşi dünyasına hoş geldin."

"Natalie." Onu tekrar bana dönmesi için çeviriyorum, bana bakmasını zorluyorum. Sesim alçak. "Seni kim ağlattı? Kardeşlerimden hangisiydi?"

Bana parlak bir gülümseme atıyor, biraz fazla geniş, biraz fazla sahte. "Onlar değildi."

Telefonu çalmaya başlar ve bu fırsatı benden uzaklaşmak için kullanır. Telefonu kulağına dayar ve bir süre sonra başını sallar. "Harika. Yukarı çıkabilirsin. Kapıyı açarım."

Telefonu yere bırakıp bana bakıyor. "Nakliyeciler. İhtiyacım olmayan her şeyi depoya götürecekler. Buraya geri dönmeyeceğim."

"Sana Caleb ve..."

"Onların yardımına ihtiyacım yok." Sesi birkaç oktav düşer ve gözlerinde şiddetli bir parıltı belirir. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, Ethan. Kendime bakmayı biliyorum. Sen hayatıma girmeden önce de yapıyordum, hatırladın mı?"

O uzaklaşırken yanımdan geçip gider ve ben boş odaya bakınırım. Uzakta bir siren sesi duyulur, tipik bir şehir sesi. Kim olduğunu biliyorum sanki. Caleb kolay kolay sinirlenmez. Jake ise iyi huylu olmasına rağmen kolayca sinirlenir. Ve Natalie konusunda oldukça hassastır.

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum. "Jake sana ne dedi?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hiçbir şey."

Eli zili çalmaya uzanır, ben onu durdururum. Onu döndürerek, sırtı kapıya çarpana kadar geriye doğru yürürüm, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

Sakin bir sesle onun bakışlarını arıyorum. "Biri seni ağlattı. Ya bana kimin yüzünü kıracağımı söylersin ya da ikisini de bayılttırırım. Seçim senin."

Çenesini sıkıyor. "Neden?"

Göğsü benim göğsüme yapışmış, kalbinin hızlı attığını hissedebiliyorum.

"Neden ne?"

"Biri beni ağlattıysa ne önemi var?" Sözlerinde tanımlayamadığım bir alt ton var. "Beni her zaman koruman gerektiğini mi düşünüyorsun, Ethan?"

Yanakları kızarıyor ve gözlerinde öfke parıldıyor. "Sen olmadan o kadar zayıf olduğumu, kendi savaşlarımı veremeyeceğimi mi düşünüyorsun? Kendime bakabilirim. Senin yardımına ihtiyacım yok..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Zayıf olduğunu düşünmüyorum. Kendi savaşlarını vermek için fazlasıyla yeteneklisin. Ama ben buradayken neden bunu yapmak zorunda olasan ki?"

Gözlerinde garip bir duygu parıldadığını görüyorum ve sanki bana bakmak istemiyormuş gibi başını yana çeviriyor. "Bu çok romantik ama ben kendi sorunlarımla uğraşmayı tercih ederim. Bana değil, bebeğimize odaklansan daha iyi olur. İster inan ister inanma, senin şövalye gibi davranışların olmadan yıllarca yaşadım."

Odaklanmaya çalışır gibi titrek bir nefes veriyor. Boynumda sıcak nefesini hissedebiliyorum.

"Bir dahaki sefere benim için karar verme. Ben sadece kıyafetlerimi senin dairenize götürüyorum. Diğer her şey depoya gidecek. Kardeşlerinin burada olmasına gerek yok. Valizlerimi taşımak, elimi tutmak ya da ihtiyacım olduğunu düşündüğün başka bir şey yapmak için kimseye ihtiyacım yok. Uzun zamandır tek başıma hayatta kaldım. Kimseye ihtiyacım yok."

Jake'in onu bu kadar kızdıracak ne dediğini merak ederek onu inceliyorum. Bu kadar kızgınken bu kadar güzel ve sevimli görünmesi hiç yardımcı olmuyor. Tabii ki bunu söyleyecek kadar aptal değilim. Elimi kaldırıp yanağına dokunmak için uzattım ve onu nazikçe bana doğru çevirdim. "Tüm kararları sen mi vermek istiyorsun? Devam et. Eğer istiyorsan...

Her şeyi depoya koy, öyle yap. Nakliye şirketi kullanmak istiyorsan, benim için sorun yok. Ama biri sana zarar verirse, o zaman karar verme yetkin benim olur. Buna izin vermeyeceğim. Bu öğleden sonra imzaladığın sözleşmede, önümüzdeki bir yıl boyunca benim olacağın yazıyor. Gözyaşların, kahkahaların, hepsi benim.

Dudakları titriyor ve gözlerinde ateşi, belirsiz arzuyu görüyorum.

Elimi nazikçe boynunun kıvrımına koyuyorum, başparmağım çenesinin kenarını okşuyor. Dudaklarımı yanağına bastırıyorum, ince boynuna doğru iniyorum, çok kolay moraran o solgun, yumuşak cilde ıslak, açık ağızlı öpücükler bırakıyorum. Parmakları yeleğimi tutuyor ama beni itmiyor. Dudaklarından küçük, çaresiz bir ses çıkıyor.

"Sen aynı fikirde olmayabilirsin, ama kendini bana teslim ettin, Natalie. Biri sana zorbalık yaparsa, onu yerine koymak için her türlü hakkım var."

"Sözleşmeyi okudum," diye sertçe söyledi. "Hiçbir yerde sana ait olduğum yazmıyor. O maddeyi kesinlikle hatırlardım."

Gözlerindeki meydan okuma beni heyecanlandırıyor ve yaklaşarak bacağımı bacaklarının arasına sokuyorum. "Daha dikkatli okumalıydın."

Omzunun kıvrımına dişlerimi geçirdim ve vücudu kaskatı kesildi. "Uslu duracağını söylemiştin."

"Sen de davranırsan ben de davranırım."

Parmakları yeleğimin kenarlarını kavrar ve aniden beni kendine çeker, gözleri arzuyla kararmış ama şiddetli bir öfkeyle doludur. "Eğer burada seninle duruyorsam, bu burada olmayı seçtiğim anlamına gelir. Bir an bile sana ihtiyacım olduğunu düşünme."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu beni üzme için mi? Bana ihtiyacın yok, ama beni istiyorsun? Senin tarafından istenmeyi tercih ederim."

Söylediklerinin farkına varınca gözleri fal taşı gibi açılır ve geri adım atmaya çalışır ama ben o güzel pembe dudaklarını öpücükle kapattığımda, bluzunun altında meme uçlarının sertleştiğini hissederim.

Dokunuşlarıma çok duyarlı. Ama...

"Seni zorlayabilecek tek kişi benim, Natalie," diye fısıldadım. "Başka biri denerse, gözünü oy. Sonuçlarına ben katlanırım."

Öfkeyle gülüyor, sonra beni daha da kendine çekiyor. Ağzı açgözlülükle ağızma yaklaşıyor, bu yakıcı arzu ikimizi de tüketiyor.

Bu kadın beni deli edecek.

Her iki eliyle bileklerini tutup başının üzerine çekiyorum, bir elimle bileklerini sabitlerken diğer elimle çenesini kavıyorum ve uyluklarımı amına bastırıyorum. O da şehvetli bir ses çıkararak uyluklarıma sürtünüyor.

Bana karşı dürüst olmak istemese bile, vücudu aynı şeyi iddia edemez.

İkimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum, ama daha fazlasını istiyorum. Kardeşlerimin koridorda olduğunu ve aşağıda nakliyecilerin olduğunu biliyorum, ama onun kıyafetlerini çıkarmak, o tatlı teninin her santimini tatmak istiyorum. Gözlerindeki yalnızlığın yerini ihtiyaç ve arzu almasını istiyorum.

Vücudu benimkine yapışıyor ve elim gömleğinin altına kayıyor, göğsünü avuçluyorum ve yumuşak eti sıkıldığında, dokunuşumla kıvranıyor. Onu burada ya da yatak odasında almak çok kolay olurdu. Ön kapı otomatik olarak kilitleniyor, böylece kimse içeri giremez.

Gömleğini yukarı çekiyorum ki kapı kolu sallanıyor ve bir kadın sesi duyuluyor. "Lanet olsun. Anahtarımı nereye koydum?"

Natalie'nin gözleri dehşetle açılır ve bir saniye sonra ellerim bileklerinden ayrılır. Beni iterek gömleğini düzeltir ve "Sarah geldi. Lanet olsun!" diye fısıldar.

Gömleğini düzelttikten sonra, endişeyle omzunun üzerinden bakarak yakamı ve yeleğimi düzeltiyor. Onun telaşını eğlenerek izliyorum.

"Gizlice dolaşmıyoruz," diye hatırlatıyorum. O sadece bana sert bir bakış atıyor. "Sakin..."

Kapı açılır ve o kaçmaya çalışır ama ben izin vermiyorum. Kolumu beline doluyorum, sırtı göğsüme yapışmış halde Sarah Brown içeri giriyor.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Natalie'ye bakınca sorusu dudaklarında kalıyor.

"Oh, ho ho." Dişlerini göstererek gülümser. "Böyle mi olacak? İkinizin olduğu odaya girmeden önce kapıyı çalmak zorunda mıyım?"

Natalie'nin elini tutup benden uzaklaştırır ve elime plastik bir poşet tikiştirir. "Sakin ol Wilder. Onu zaten hamile bıraktın. Dışarıdaki iki adam kim?"

Natalie omzunun üzerinden kapıya bakar. "Ah, Ethan'ın kardeşleri."

"Çok tatlılar. İkisi de bekar mı?" Sarah göz kırpar ve arkasında birinin boğazını temizlediğini duyarım.

"Bayan Brown, biz buraya size erkek arkadaş bulmaya gelmedik. Arkadaşınıza taşınmasında yardım etmek istediğinizi söylemiştiniz." Alex'in sesindeki rahatsızlık açıkça duyuluyor.

Natalie arkadaşı ile Alex arasında bakışlarını gezdirir. "Sarah?"

"Oh." Sarah omzunun üzerinden bakar. "Bu patronum, Alex Hunter. Son iki aydır Staten Island'a gelmek zorunda kalmamın sebebi o. Bay Hunter, bu Natalie. Ethan'ı tanıyorsunuz."

"Memnun oldum." Natalie şaşkın görünüyor. "Patronunuzu da getireceğinizi bilmiyordum."

"Getirmeyecektim. Kendisi geldi."

Alex ona bir bakış atarak onu düzeltir. "Feribota binmeyi sevmediği için onu arabayla getireyim dedim, otobüsle iki saat sürerdi."

Sarah gözlerini devirdi. "Ben hallederdim. Malzemeleri aldım. Sana da bir şeyler pişireyim dedim."

Bana bakarken sinsi bir gülümseme belirir. "Kardeşlerini de davet etmelisin."

"Onlar orada iyiler," diye karşılık verdim. "Ve Natalie'nin hamileliğini henüz duyurmayacağız. O yüzden bu konuyu açma."

"Bu, söylediğin ilk akıllıca şey. Tamam, ben yemeği hazırlayayım..." Bana bir bakış atar. "...sen de bekar kardeşlerini çağır. Annem her zaman bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer der."

Plastik poşeti benden alır ve Alex onu ondan alır, ses tonu onaylamaz. "Yemeği ben yaparım."

"Ama..."

"Arkadaşına yardım etmeye geldiğini sanıyordum."

"Peki." Sarah yüzünü buruşturur.

"Sarah, burayı satmayı düşünüyorum," Natalie arkadaşına ciddi bir tonla söyler. "Lucas'ın nerede yaşadığını bildiğini sanıyorum. Bana posta ile tehdit mektupları gönderdi."

Arkadaşı sertleşir. "Ne?"

Natalie bana bakar ve ben, "Mektupları soruşturmayı yürüten polise teslim ettik, ama başka bir yer bulsan iyi olur," derim.

"Bu çok ani oldu." Sarah tedirgin görünüyor. "Nerede kalacağım? Eşyalarımı nasıl taşıyacağım?"

Natalie öne adım atar ve Sarah'nın ellerini tutar, sesi sabittir. "Senin de tehlikede olabileceğini düşünmeseydim bunu yapmazdım. Bir nakliye şirketi tuttum. Kutuları getirip her şeyi benim depoma koyacaklar. Sen de eşyalarını istediğin kadar orada bırakabilirsin. Bu arada, güzel bir motel odası tutabilirsin, bir daire bulana kadar masraflarını ben karşılayacağım." Sesi alçalır, ama yeterince yakınlık, "Oda için kredi kartımı vereceğim. Hala geçerli." dediğini duyabiliyorum.

Dudaklarımı ince bir çizgiye getiriyorum. Maddi durumu iyi değil ve sözleşmeyi bozduğu için ceza ödemek için her şeyini satmış olmalı, şu anda mali durumu çok zor olmalı. Tabii bana bunu asla söylemez.

"Ben öderim," diye araya girdim. "Ailemin Staten Island'da birkaç apartmanı var. Seni emlak yöneticileriyle görüştüreceğim, apartmanlara bakabilirsin. Şu anda hepsi dolu ama seni bekleme listesine alırlar."

"Gerek yok." Alex boğazını temizler. "Benim yanımda kalabilir. Apartman dairem yok ama evim var. Fazla odam var. Birinde kalabilirsin."

Sarah'nın yüzü soldu. "Patronumun yanında kalmak istemiyorum. Seni iş yerinde yeterince görüyorum."

Alex ona rahat bir gülümseme attı. "Önümüzdeki birkaç ay motelde kalmayı mı tercih edersin?"

"Bir zorba ile yaşamaktan iyidir," diye Sarah fısıldar ve ben gülümsememi saklarım. Alex bu konuda zorlanacak.

"Duydum," patronu sert bir sesle diyor. "Ve bence arkadaşının başına yeterince dert var, sen bir de ona maddi yük bindirme."

"Bu bizim aramızda," diyor Natalie sertçe.

"Ona benim evimin parasını ödetmeyecektim." Sarah şimdi öfkeli bir sesle konuşuyor. "Gerçekten mi, Nat? Saçmalama. Kendim ödeyebilirim."

"Bu günlerde motel odalarının fiyatlarını araştırmamı ister misin?" Alex karşılık verir. "Ve ben güvenli olanlardan bahsediyorum, odana giderken soyulmayacağın veya bıçaklanmayacağın yerlerden."

"Öyle şeyler neredeyse hiç olmaz." "İstatistikleri getireyim mi?"

"Tamam!" diye ters bir şekilde cevap verdi. "Tamam. Seninle kalacağım. Ama yeni bir yer bulana kadar. Ya da restoranda kalabilirim. Fazla yere ihtiyacım yok. Ofiste çekyat kanepede yatarım."

"Hayır," der Alex kısa bir şekilde. "Git toparlan."

"Nakliyeciler aşağıda bekliyor." Natalie bana bakar, ben de iki kadına bakarak başımı sallar.

"Siz ikiniz eşyalarınızı toplayın. Ben yukarı çıkarırım."

Rahatlamış görünüyor ve Sarah'yı başka bir yatak odasına sürükleyerek içeri giriyor. Alex'le baş başa kalınca, nakliyecileri çağırıp yeleşimi düzeltiyorum. "Natalie'nin arkadaşına gerçekten aşık olmuşsun."

Elindeki çantanın içindekileri boş boş kontrol ediyor. "Sadece ona göz kulak oluyorum."

"Eminim ki bu da senin iyi kalpliliğinden." Alaycı bir gülümsemeyle. "Sanırım tüm çalışanların, geçici olarak evsiz kalmalarına izin vermek yerine onları kendi evine alan böyle ilgili bir patrona sahip oldukları için çok şanslılar."

Alex bana pis bir bakış attı. "Kardeşlerine Sarah'nın yasak olduğunu söylesen iyi olur."

Ellerimi ceplerime sokarak, eğlenerek soruyorum, "Sarah, Sarah'nın yasak bölge olduğunu biliyor mu?"

Eşyaları mutfağa taşırken omzunun üzerinden bana bakarak, "Hayır. Ama yakında öğrenecek."

n kapıyı açıp dışarıya baktım. Caleb'i hiçbir yerde göremedim, ama Jake koridorda biriyle telefonda konuşuyordu. Konuşması bitmesini bekledikten sonra yanına gittim.

"Natalie ile ne oldu?" "Hiçbir şey."

Kardeşim suçlu görünüyor.

"Yalan söylüyorsun. Anlıyorum. Ona söylediğin şey onu incitmiş. Ağlıyordu."

Kafası birden yukarı kalkar ve ben devam ederim. "O bana ne olduğunu söylemedi. Senin adını bile söylemedi, ama seni yeterince tanıyorum, senin yaptığını biliyorum. Caleb benim işime burnunu sokmaz."

Gözlerinde suçluluk görüyorum.

Sesim sertleşir. "Bunu çok net bir şekilde söyleyeceğim. Sen benim kardeşimsin ve bu asla değişmeyecek, ama o benim. Biz ocuk değiliz. Beni korumana gerek yok. Senin müdahale etmene her zaman tahammül ettim, ama ona gelince bu farklı. O benim için her şeyden önce gelir, Jake, ve bunu şimdi anlasan iyi olur, çünkü bir kez çizgiyi aşarsan geri dönüşü yok."

Utanmış görünüyor. "Onu ağlatmak istemedim. Sadece sana davranışını beğenmedim. Seninle çok duygusuzca konuşuyorum..."

"Hayır, affetmiyor. O olduğu gibi ve ben onu öyle seviyorum. Onun affını kazanmak için önümde uzun bir yol var," diye sertçe cevap veriyorum. "Hayatı benim yüzümden mahvoldu. O yılları ona geri veremem. Ve beni sulamasa bile, bu benim yapabileceğim bir şey değil.

görmezden gelmek. Ama bu, hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın. Bunu tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Onunla geçinemiyorsan ya da burnunun ucunu göremiyorsan, ondan uzak dur. Onu bir daha ağlatırsan, seninle aramda sorun olur.

Jake irkilir, ama başını sallar. "Bir daha olmayacak."

"Olmamalı." Ondan birkaç adım uzaklaşıp asansöre doğru ilerledikten sonra durdum. "O benim çocuğumu taşıyor, Jake. Hemen sonuca varmadan önce, ona sahip olduğum her şeyi sundum ama o reddetti. Bu, bebeği öğrenmeden önceydi. Bize bir şans vermek için benimle birlikte taşıyor. Bunu benim için mahvetme."

Jake olduğu yerde donakaldı. "Hamile mi?"

"Evet. Amca olmak istiyorsan burnunu benim işime sokma. O bana bir şans veriyor Jake. Anla bunu."

Onu öylece bırakıyorum.

İkizimin ne kadar koruyucu olduğunu biliyorum. Bu iki yönlü bir şey. Ben de her zaman gölgelerden onu korumuşumdur, ama Jake'in aksine, sınırları biliyorum.

Umarım o da aynısını yapmayı öğrenir.

NAKLIYE ŞİRKETİ, YATAK VE DOLAPLAR HARIÇ, BÜYÜK

Yataklar ve dolaplar hariç. Pencereden, şehir silüetinin üzerine alacakaranlık çökerken mahallenin ışıklarının yanmaya başladığını görebiliyorum.

"Biraz aceleci davranmıyor musun?" Sarah'nın Natalie'ye sorduğunu duydum. "Burayı bu kadar çabuk boşaltmak? Biraz abartılı değil mi?"

İkisi mutfakta kahve hazırlarken, geri kalanımız valizleri aşağı taşıyor, kalan nakliyecileri denetliyor ve dağınıklığı topluyor.

"Belki," diye itiraf ediyor Natalie, "ama burada bir daha asla güvende hissetmeyeceğim. Lucas'tan ne kadar korktuğumu bilmiyorsun, özellikle de şu anda. O mesajları okumadın. Bilirsin, onu bulduğum andan itibaren..."

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri, sanki yavaş yavaş uyanmaya başladım. Annem ve Lucas'ın benden uzak durmasını istiyorum. Onlarla hiçbir bağım kalmasın istiyorum. Çocuğumun yanına yaklaşmalarını istemiyorum. Buradan, bu şehirden uzaklaşmak istiyorum. Beni asla bulamayacakları bir yere gitmek istiyorum.

"Nefes al," diye talimat verir Sarah ve bir sandalyenin sürtünme sesini duyarım. Hareket etmek üzereyim ki, onun devam ettiğini duyarım. "Ethan sana bir şey olmasına izin vermez. Seni önemsiyor."

"Evet."

Sarah hafifçe gülüyor. "şimdi biraz daha ikna edici bir şekilde dene. Kendine daha fazla güven."

"Kendime güveniyorum." Natalie yorgun sesli. "Ama aynı zamanda biliyorum ki...

Boş ver."

"Hayır, söyle. Birine söylemelisin." Arkadaşının sesi keskin. "Bir gün seni terk edeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Elim yumruk haline gelir, göğsümü soğuk bir duygu deler. Gerçekten böyle mi düşünüyor? Natalie, ondan sıkılacağımı mı düşünüyor?

"Bugün olacağını söylemiyorum," diye fısıldadı.

"O adamın tüm bu yılları seni aramakla geçirdiğini ve sonra senden ayrılacağını mı düşünüyorsun? Annen ve kardeşin sana tüm o saçmalıkları yaşattı diye herkesin aynı şeyi yapacağını mı düşünüyorsun? Seni hiç terk ettim mi? Üç yıl oldu ve hala sana yapışık gibiyim. Sen ve Ethan'ın bir çocuğunuz olacak. Bu da çok şey değiştirir."

"Aptalca olduğunu biliyorum." Natalie'nin sesi boş.

"Hayır, değil," diye karşılık verir Sarah. "Bu tür korkuların olması normaldir. Ayrıca, anı yaşamak ve bu korkuların ilişkinizi etkilemesine izin vermemek de önemlidir. Sence benim ailem otuz yıldır birlikte yaşarken hiç sorun yaşamadı mı? Sence onların evliliği viski gibi pürüzsüz müydü? Her çiftin sorunları vardır. Sorunlarını çözmelisin. O adamın seni sevdiğine inanıyorum. Ve ona karşı sürekli bastırmaya çalıştığın hislerin olduğunu biliyorum."

"Öyle değil, sadece incinmek istemiyorum. Herkes tarafından terk edilmekten çok yorulдум. Ben sadece..."

"Her şey yoluna girecek, Nat. Hiçbir şey kesin değil. Evet, çiftler ayrılır, ama hepsi değil. Ve bu ilişkiye çökmesini bekleyerek girersen, o zaman öyle olur. Kendine ve ona biraz güven. Şu anda, ikiniz için savaşılan tek kişi o gibi görünüyor."

"Biliyorum. Deniyorum..."

"Hayır, denemiyorsun. Saklanıyorsun. Patlamasını bekliyorsun ki, bağlanmadığın güvenli yerine geri dönebilesin. Ama bu bebeği unutuyorsun."

Sarah'ın sözlerinin ardından sessizlik olur ve sonra sorar, "Onu seviyor musun?"

"Ethan'ı mı?"

"Hayır, Paskalya Tavşanı! Tabii ki Ethan'ı kastediyorum."

Kulak misafiri olmanın yanlış olduğunu biliyorum. Ama Natalie'nin cevabını beklerken kalbim ağzımda.

"Sanırım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onun yanında kendimi güvende hissediyorum," diye fısıldadı Natalie. "Beni mutlu ediyor. İstemediğim zamanlarda bile beni güldürüyor. Ve bazen boynunu sıkmak istiyorum."

"Bu aşkın kanıtı," diyor Sarah gülerek. "Buna odaklan. Burada mutlu olma şansın var, Natalie. Onunla birlikte yaşayacaksın. Annem hep der ki, 'ya olumsuzlukları ya da mutluluğu hayata geçirirsin'. İşler senin için yolunda gidiyor, kızım. Biliyorum, çok hızlı olabilir, ama bu adam seni seviyor. Onu sevmen de normal. Korkman da normal. Geçmiş geçmişte kaldı. O değişti ve senin de bunu gördüğünü biliyorum. Ona bunu göstermelisin çünkü bu sadece seninle ilgili değil. Onu uzak tutmaya devam edersen, onun gitmesini beklersen, kalbi kırılan tek kişi sen olmazsın. Onun da bir kalbi var. Eminim taştan falan yapılmış bir kalp, ama orada."

Natalie'nin zayıf kahkahası beni dikleştirir.

Artık dinlemek istemiyorum. Arkanı dönüp uzaklaşmak için dönünce, Alex'in biraz uzakta durduğunu görüyorum. O da konuşmayı duymuş olduğu belli.

Başıyla işaret ediyor ve ben de son kutuların aşağı taşındığı oturma odasına gidiyorum ve onun "Siz bayanlar kahvenizi bitirdiyseniz, ben yemeği ısıtayım" dediğini duyuyorum.

Birkaç dakika sonra Natalie, altı fincan kahve içeren bir tepsi getirir. Ben hareket edemeden Jake tepsiyi ondan alır ve Natalie iki kişilik koltuğun yanıma oturur.

"İyi misin?" diye soruyorum, Sarah'yla benim hakkımda samimi bir konuşma yaptığını bilmiyormuş gibi davranarak.

Etrafına bakıyor. "Üç yıl, Ethan. Buraya bir daha asla gelmeyeceğimi bilmek garip. Ama hayatıma devam etmeye hazırım."

Bana yavaşça, tereddütlü bir gülümsemeyle gülümser ve eli elime kayar.

"Yeni bir başlangıç."

Kalbim ısınır ve yanağına öpücük kondurarak tekrar ederim, "Yeni bir başlangıç."

BÖLÜM 19

NATALIE

EKİM, NEW YORK'A KESKİN BİR SOĞUK GETİRİR, INSANI

sıcak ve güvenli bir yere kıvrılmak istemenizi sağlayan türden.

Ethan'ın dairesi, mükemmel bir bekar evi gibi. Taşınalı bir hafta oldu ama hala yeni evime alışamadım. Mutfak ve barın bitişiğinde büyük bir oturma odası var. Üç yatak odası, bir çalışma odası, bir spor salonu ve New York'un göz kamaştırıcı silüetini gören bir balkonu var.

Daire çok güzel, ama siyah, beyaz ve altın tonlarında dekore edilmiş, mobilyalar da bu estetiğe uygun: deri kanepeler, koyu renk cilalı ahşaptan yapılmış bir sehpa.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyorum ona, pull-up yaparken onu izlerken. Evde spor salonu fikri beni çok cezbetmişti, ama koşu bandı dışında Ethan başka hiçbir şeyi kullanmama izin vermiyor. Koşu bandındayken de, aşırı koruyucu bir şahin gibi başımda durup beni izlerken sadece yürümeme izin veriyor.

"Bu evi birkaç yıl önce aldım," diyor, metal çubuğu kullanarak vücudunu yukarı çekerek.

"Mobilyalı mıydı?" Vücudu terden parlıyor ve üstünde sadece koyu renk bir şort olduğu için

vücudunu hayranlıkla seyrediyorum. Takım elbiselerinin altında kaslı yapısı pek belli olmuyor, ama kendini kaldırıp indirirken, ayak bileklerini çaprazlayarak kaslarını gerdiğini görmek, televizyondan daha güzel bir manzara.

"Aslında hayır. Mutfakla birlikte geldi." Disiplinli bir şekilde kendini aşağı indirir, sesi gergin. "Ne sevdiğimi bilen bir mobilya ustası var, o da benim için burayı döşedi."

Şüpheyle etrafa bakınıyorum. "Bu mobilyaları beğendin mi?"

Bana hızlıca gülümser, sesi kısık. "Neden? Sen beğenmedin mi?"

Bir sonraki cevabımı düşünürken dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkardım ve onun beni dikkatle izlediğini fark ettim.

"Egzersizine odaklan Ethan. Bana öyle bakma."

Üst vücudunu geri çekiyor. "Başka bir tür egzersiz yapabiliriz."

"Sapık. Böyle egzersiz yaparken nasıl seks düşünebilirsin?"

"Senin için çok kolay." Kötü niyetli gülümsemesi midemde kelebekler uçuşturuyor. Ethan'ı üç parçalı takım elbisesiyle, kolları sıvamış, saçları taranmış halde görmek bir şeydi. O başka tür bir seksilikti.

Onu böyle görmek — kendi evinde, eşofman giyip, altı paket karın kaslarını sergileyerek gömleksiz dolaşırken, saçları dağınık ve dağınık — benim için bekârlığı sürdürmeyi çok zorlaştırıyor.

Chicago'dan beri birlikte yatmadık. Beni ince bir şekilde kızdırıyor ama dokunmamaya özen gösteriyor, bunu takdir ediyorum. Hâlâ tüm bu değişikliklere alışmaya çalışıyorum. Buraya geldiğim ilk gecedan beri ısrarcı olduğu tek şey, aynı yatakta yatmamız.

Kabuslar yüzünden.

İntikam almak için geri döndüler. Çığlık atarak uyandım ve kardeşimle boğuşmaya başladım, ama sonra Ethan'ın beni tuttuğunu ve ben onun gözlerini oymaya çalıştığımı fark ettim. Bu adamla aynı yatakta uyuduğumda, kolları beni sıkıca sarmışken rüya görmediğimi anlamam iki gece daha sürdü.

Her zaman bütün yatağı kendine ayırmayı seven bir insan olduğumu düşünürdüm, ama bir hafta içinde

Ethan'ın uyurken etrafımda olmasını sevdiğimi anlamam bir hafta sürdü. Sanki beni saran güvenli bir battaniye gibi. Sık sık onun kolunu yastık olarak kullanarak uyanıyorum, yüzüm göğsüne gömülü, bacağı kalçalarımın üzerinde. Bence uyanmak için en kötü yol değil.

Alışmam gereken tek şey yatak paylaşmak değildi. Ethan'la yaşamak da bir deneyim oldu.

Mor renkli saç lastiğini her zaman yanında taşıyor, sanki alışkanlık haline gelmiş gibi. Her zaman cebinde duruyor. Ona atabileceğini söylediğimde, bu fikre çok alınmış gibi göründü. Ancak ısrar edince beni memnun etmek için çöpe atmama izin verdi.

O akşam, mutfaktan su almaya gittiğimde, çöp kutusunda olmadığını fark ettim. Daha sonra, ertesi gün işe gideceği takım elbisesinin içinde buldum.

Onun hakkında küçük şeyler de keşfetmeye başladım. Televizyonu var ama izlemiyor. Geçen gün bir film koydum ve onu yanıma oturup izlemeye zorladım. Sadece benim göğsüne yaslanıp beni kucakladığı ve ara sıra popcorn yedirip içirdiği kısımları beğendi. Film bitince, uykuya dalmıştım ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde kanepede yatıyordum. Beni yatağa taşıdı.

O avokado sevmez. Ben çok severim, o da farkında olmadan bir sürü avokado aldı, çünkü avokadolar çok çabuk bozulur. Onları bir saat boyunca soyup çekirdeklerini çıkardıktan sonra, mümkün olduğunca uzun süre saklamak için üzerine limon suyu serptim.

Sarah'ın sözlerine kulak verip bu yeni sayfayı açık fikirli bir şekilde açmaya karar verdim. Her zaman gardımı indirmek zor ama bana bu kadar açıkça ilgi gösterilip şımartıldığımda, neden gardımı almaya çalıştığımı hatırlamak zor oluyor.

Ethan çok ifade gücü olan bir adam değil, ama ben bununla rahatım. Gözleri, dokunuşları, jestleri her şeyi anlatıyor.

Şimdiye kadar bana beni sevdiğini söyledi, benim için elinden geleni yaptı, sanki yarın yokmuş gibi beni şımartıyor ve yanımdan geçerken beni kucaklayıp boynuma veya yanağıma öpmeyi seviyor.

Bana çekici gelmesi şaşırtıcı mı?

Yere atladı. "Ee." Bir havlu kaparak terini sildi ve bana baktı. "Mobilyaları beğenmedin mi?"

"Öyle demedim."

"Yüzün öyle diyor." Bana doğru yürür, saçlarımı eliyle tutar ve başımı geriye doğru eğirir. "Beğenmedin."

Tutuşu sert değil, ama başımı geriye doğru çekişi bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağlıyor. Ellerini üzerimde hissettiğimde onun hakimiyetçi tavrını seviyorum. Onun da bunu bildiğini hissediyorum. Aramızda sessiz bir anlaşma var. Ben istemedikçe beni yatağa atmayacak. Ama her dokunuşu, her masum öpücüğü, her tatlı hareketi, hepsi beni istemeye zorluyor.

Peki neden sormuyorum?

"Ne?" diye soruyorum, sersemlemiş bir halde.

"Mobilyalar, Natalie," Ethan eğlenerek sorar ve eğilip kulağıma fısıldar. "Şimdi sana öyle bakma diye uyarmak benim sıram."

Beni bırakıp spor salonundan çıkarken yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Sana bakmıyordum!"

"Tabii ki bakmadın." Sesindeki sinir bozucu kendini beğenmişlik, o sırtışı yüzünden silmek istememe neden oluyor. "Yarın işe geliyorsun, değil mi? Sonra alışverişe gideriz."

"Alışveriş mi? Ne için alışveriş?" Onun peşinden gidiyorum.

"Mobilya." Buzdolabından bir şişe su çıkarır ve kendine bir bardak doldurur. "Genelde ofislerimi döşeyen adama gideceğiz, burayı da o döşedi. Beğendiğin bir şey olmazsa, başka yerlere bakabiliriz. Tabii iç mimar tutmak istemezsen. Clarice'e en iyilerin listesini hazırlatayım..."

"Neden bahsediyorsun? Neden ben...?" Mutfağa bakıyorum. "Hiçbir şeyi değiştirmek istediğimi söylemedim."

"Ama beğenmiyorsun," diye işaret etti ve kendine bir bardak daha doldurdu.

"Tabii, tamam, ama yeni mobilya almak delilik. Ayrıca, burası senin dairenin. Ben istemiyorum..."

Şişeyi buzdolabına, bardağı bulaşık makinesine koyduktan sonra bana yaklaştı.

"Bizim dairemiz." Elleri yanaklarıma dokunur. "Beni tekrar et."

"Senin..."

Yanaklarımı sertçe sıkıyor. "Yanlış. Ben öyle demedim." O benim karşımda dururken kalçam mermer tezgaha çarpıyor.

"Kes şunu."

"Sen söyleyene kadar."

"Tamam. Gideceğim! Yüzümü sıkma!"

"Hala değil..."

"Bizim dairem! İşte! Mutlu oldun mu?"

Beni bırakıyor ve ben yüzümü ovuşturarak mırıldanıyorum, "Sen tam bir zorbasın."

O bir ses çıkarır ve ben ona dik dik bakarım. "Az önce benimle alay mı ettin?"

"Tabii ki hayır," diye yalan söyledi. "Bebeğin odasını da hazırlamalıyız, onun için de mobilya seçmeliyiz."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bebeğin mobilyaları.

Bebeğin yedi aydan biraz fazla bir süre sonra doğacağını unutmuşum. Uyuyacağı bir yere, kendi odasına ihtiyacı olacak.

Oturma odasına girip deri koltuklardan birine çöküyorum. Sersemlemiş bir halde, televizyonun karanlık ekranında kendi yansımama bakıyorum. Birkaç ay sonra karnım belirmeye başlayacak ve kısa süre sonra bu daire bir bebeğin sesleriyle dolacak.

Beni beklenti dolduruyor, ardından hafif bir heyecan geliyor. Benim çocuğum.

Hayır, bizim çocuğumuz.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve Ethan içeri girdiğinde beni inceliyor. "Neden gülümsüyorsun?"

"Almamız gereken mobilyaları düşünüyordum. Beşik, bebek arabası, oyuncaklar. Çok fazla oyuncak almamız gerekecek. Ve kıyafetler."

Yanımda oturur. "Seni bebek için bu kadar heyecanlı gördüğüm ilk kez. Sevindim. Pişman olup olmadığını merak etmeye başlamıştım."

pişman olup olmadığını merak etmeye başlamıştım..."

"Pişman değilim," diyorum aniden. "Bizim bebeğimiz olduğu için değil. Bu çocuğu asla pişmanlık duymayacağım. Ne olursa olsun. Bu bebek benim, benim ailem."

O cevap vermezken ona bakıyorum ve nefesimi tutuyorum. Ethan bana gülümsüyor, daha önce hiç görmediğim yumuşak bir gülümsemeyle.

"Ben de," diyor sessizce. "Bebeğimizi istemediğim için pişman değilim, Natalie. Aksine, bu çocuk benim için en değerli hediyelerden biri."

Elini elime alıp parmaklarımla oynuyor. "Bu daireden memnun değilsen başka bir yere taşınabiliriz. Burayı sadece uygun olduğu için aldım. Başka bir nedeni yoktu, bu yüzden buraya bağlı değilim. Bahçeli bir ev istiyorsan, halledebilirim."

"Bu dairede bir sorun yok Ethan," diye onu hemen yatıştırmaya çalışıyorum. "Burada çok mutluyum."

"Öyle misin?" Gözlerime bakıyor. "Burada mutlu musun?"

Gözlerindeki kararlı bakışın arkasında başka bir şey görüyorum, ellerimi onun ellerine daha sıkı sıkı tutmama neden olan bir duygu. "Mutluyum. Bu benim seçimim, unuttun mu? Yeni bir başlangıç."

Sarah'nın bana söylediklerini hatırlıyorum ve her şeyi benim ayaklarımın dibine koymaya hazır gibi görünmesi beni hem alçakgönüllü hem de şaşkın hissettiriyor. "Mutluyum Ethan. Geçmişin aramızda yeri yok. Ciddiyim."

Geçmişteki kırgınlıkları unutmak zor, ama unutmazsam mutluluğumu kaçırabileceğimi öğrenmeye başlıyorum.

"Burada kalalım." Ona gülümsüyorum. "Şu anki durumdan memnunum."

Yüzü bir anlık değişir. "Sen öyle diyorsan."

Duş almak için benden uzaklaşırken, gözlerindeki tereddüdü hayal mi ettim diye merak ediyorum.

İŞE DÖNMEK GARİP GELİYOR, AMA TANIDIK KORIDORLARDA YÜRÜMEK
nefes almamı kolaylaştırıyor.

Beni gören kim daha rahatladı bilmiyorum: Layla mı, Vanessa mı?

"Bayan Thorne!" Asistanım beni görür görmez
kendini sandalyesinden fırlatıp bana atladı. "Sonunda döndünüz!"

Layla çok profesyonel biri olarak bilinir, bu yüzden bana sarıldığında donakaldım. "Ne oluyor?"

"Üzgünüm." Beni bir kez daha sıkıca sarar ve bırakır. Geri adım attığında, gözlerinde yaşların parladığını görürüm. "Lütfen, bir daha sakın gitme."

"Ne oldu?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

"Hiçbir şey." Başını sallar ve gözlerini siler. "Senin altında çalışmanın ne kadar kolay olduğunu unuttuğum."

"Vanessa işinde çok iyidir. Onu ben şahsen tavsiye ettim." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Ethan, İnsan Kaynakları Departmanında herhangi bir sorun olduğunu hiç söylememişti.

"Ben varım." Vanessa Taylor ofisinden çıkar. "Ama beni sevmeyen bir CEO ile çalışmam. Üzgünüm, Natalie. Bay Wilder çok zor bir adamdır. Zor patronlarla çalıştım. Ama bu bir tiran."

"Ethan mı?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Ethan'ın çalışanlarına nasıl baktığını bizzat görmüştüm. "Tabii, biraz katıdır, ama ona zorba diyecek kadar da değil."

Vanessa sadece içini çekiyor. "Geri döndüğüne sevindim. Geçen hafta beni aradığında, başka bir işverenle görüştüm. Haftaya başlıyorum. Her şeyi asistanına devrettim. Sen gelmeni bekliyordum ki, gitmeden önce anahtarları sana vereyim."

"Bugün kalmayacak mısın?" diye soruyorum.

Bana hızlıca gülümser. "Üzgünüm, Natalie. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Anahtarları elime koyar ve onun gitmesini izlerim. Teknik olarak Vanessa'nın bugün burada olması gerekmiyordu. Her şey teslim edilmişti ve anahtarları Layla'ya vereceğini sanıyordum. Asistanıma bakarım. "Ben yokken ne oldu?"

Layla yutkundu. "Bay Wilder çok kötü bir ruh halindeydi. Bir sürü kişiyi kovdu. Bayan Taylor'ı da kovacağını sandım. Dosyalarla ilgili bir karışıklık oldu ve çok sinirlendi. Sanırım Bayan Taylor ağladı. Geçen gün öğle yemeğinden döndüğümde gözleri kızarmıştı. Geçen hafta aradıktan sonra ruh hali birden düzeldi."

Tüm bu bilgileri sindirmeye çalışıyorum. "Bana onun iyi olduğunu söylemişti. Onu sevdiğini söylemişti."

Asistanım bana yan gözle bakıyor. "Bay Wilder'ın iyiliği buysa, umarım benim işimi hiç beğenmez."

Ethan'a Vanessa'ya ne yaptığını sormayı aklımın bir köşesine yazarken dudaklarım seğirdi. Vanessa ve ben birlikte bazı sertifikalar almıştık ve işinde çok başarılı olduğunu biliyorum. Ethan yüzünden bu şirketten kaçarcasına ayrılmasına şahit olmak çok şaşırtıcı. Ethan gerçekten çok kötü bir şey yapmış olmalı.

Ofisime giriyorum ve Layla peşimden geliyor.

"O gün beni aradığında, istifa etmeyi planladığını sandım. Öyle demiştin. Fikrini ne değiştirdi?"

Masama oturup Vanessa'nın bana bıraktığı dosyalara bakıyorum. "Ethan. İstifamı kabul etmedi."

"Ama neden istifa etmek istedin ki? Sözleşmeni sonuna kadar yerine getireceğini söylemiştin."

Ona kısa bir gülümseme atıyorum. "Fikrimi değiştirdim. Neyse, artık geri döndüm. Kovduğu kişilerin listesi var mı?"

Masasına koşar ve bir kağıtla geri gelir. "Tüm işten çıkarma mektuplarının kopyalarını sana e-postayla göndereceğim. Her mektupta nedenleri yazıyor."

İsimlere göz gezdiriyorum, çoğu beni şaşırtmıyor ama birkaç isim beni tedirgin ediyor.

"O mektupları bana gönder," dedim sert bir sesle.

Layla, yedi çalışanın işten çıkarma mektuplarını bana göndermek için on dakika harcıyor. Mektupları ve kayıtları elimde, Ethan'ın ofisine doğru yürüyerek kavga etmeye hazırlanıyorum.

Clarice beni savaş modunda gördüğünde beni durdurmaya çalışır. "O önemli bir toplantıda..."

"Merak etme. Bu da en az o kadar önemli. Ethan!"

Kapısını açtım. Sürpriz bir şekilde, yanında bir çalışan değil, babası vardı.

"Bay Wilder," diye kekeliyorum, şok olmuş bir halde. "Ben... Üzgünüm, sizi rahatsız etmek istemedim."

"Belli ki rahatsız ettin." Harold ayağa kalkmadan önce bana hafif bir gülümseme atar. "Ben çıkmak üzereydim."

"Benim yüzümden değil." Utanarak bir adım geri çekildim. "Dışarıda bekleyebilirim. Acil bir şey yok."

İkimizin arasına bakıyor. "Hayır. Gitmeliyim. Kulübe birkaç arkadaşla buluşmaya gidiyorum." Bakışları Ethan'a odaklanıyor. "Söylediklerimi düşün. Birçok şeye tahammül edebilirim, ama buna değil."

Ethan pek memnun görünmüyor. Babası yanımdan geçerken durup bana uzun uzun bakar. "Karım işe dönmeye karar verdiğini duyunca çok sevinecek. Onu ara. Seninle öğle yemeği yemek istiyor ama seni rahatsız etmek istemiyor."

Onun ani sözlerine şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. "Ah, tabii."

Gözleri ayaklarıma kayar. "Önümüzdeki birkaç ay için düz ayakkabı giymeni tavsiye ederim. Topuklu ayakkabılar sırt ağrısına neden olur. Helen ilk kez giydikten sonra topuklu ayakkabı giymeyi bıraktı."

Bununla birlikte, beni şaşkın bir halde bırakarak dışarı çıkar. Bu kesinlikle...

Kapı arkasından kapanınca Ethan'a baktım. "O biliyor, değil mi?"

"Annem biliyorsa, o da bilir. Aralarında sır yoktur."

Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum ve dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "O gerçekten sana benziyor, biliyor musun?"

"Bu ne anlama geliyor?" Ethan beni öne doğru iterek bir sandalye çekiyor. "Babam ve ben hiç birbirimize benzemiyoruz."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanarak oturdum. Helen'in bana kocasıyla ilişkisi hakkında anlattıklarını hala hatırlıyorum. İyi anlaştıklarını, ama kocasının onun parası için evlendiğini söylemişti. Ama Bay Wilder'ın karısı hakkında konuşurken gözlerindeki koruyucu bakışları, hala hatırladığı küçük ayrıntıları gördüm. Bir kadını parası için evlenen bir adam bu ayrıntıları fark etmezdi.

"Bu sabah bu kadar erken saatte ofisime gelmenin sebebi ne? Beni özledin mi?"

Sadece bana sakladığı o kötücül gülümseme dudaklarında beliriyor, midem buna tepkiyle kıvrılıyor. Layla'nın bana verdiği çalışan listesini uzatıyorum. "Hayır. Bu getirdi."

Kağıdı alır, gözlerinde temkinli bir bakış vardır. "Bu ne?"

"Neden sen söylemiyorsun? Bu insanları kovansın sen." Ethan listeyi gözden geçirir, yüzünde sakın bir ifade vardır. "Evet, ve?"

"Neden kovduğunu söylemek ister misin? Ya da en azından vurgulanan bu yedi ismi?"

Ethan elimdeki işten çıkarma mektuplarının kopyalarına bakar ve elimden okuduğum mektubu alır. "İşten çıkarma mektuplarını okumuşsun. Yani biliyorsun." Kağıda bir göz atar. "Bu kişi strateji toplantılarına sürekli geç kalıyor. Ayrıca işe de zamanında gelmiyor."

Kağıdı ondan geri alıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Letty Morne. Letty'nin ergenlik çağındaki oğlu hastanede. Trafik kazası geçirmiş. Hayat mücadelesi veriyor. Tek başına çocuklarını büyütmeye çalışan bir kadın. İki çocuğu daha var. Kocasını geçen yıl vefat etmiş. Her şeyle mücadele ederken bir de oğlu trafik kazası geçirdi. Tüm tatil günlerini kullandı ama oğlu hala hayati tehlike altında ve şirket bu tür acil durumlarda ücretli izin vermiyor. Masrafları karşılamak için sağlık sigortasına ihtiyacı olduğu için çalışmaya devam etti. Durumdan haberdardım ve geç gelmesine izin verdim. Ekip lideri ve Strateji ve Tasarım bölüm başkanı Nirvani de durumu biliyor."

Ethan hareketsiz kalır. "O bana asla böyle bir şey söylemedi..."

"Senin katıldığın bir toplantıya geç kaldığı söylendi. Ve o kapıdan girer girmez onu kovdun. O toplantıya katılman bile gerekmiyordu. Sen sadece oraya gitmişsin."

"Durumdan haberdar değildim. İnsan kaynakları bana bilgi vermedi."

"Buraya gelmeden önce Vanessa'nın durumla ilgili raporunu okudum. Ona göre, Letty'nin durumunu sana bildirmek için ofisine gelmiş. Sen onu dinlememişsin. Kararını sorgulamamasını ve kendini aşmamasını söylemişsin."

Ethan dudaklarını sıkıştırdı. "Bunu hatırlıyorum..."

"Tabii ki, çok belirsiz olduğundan eminim. Harper Beckett'in durumunda da öyle olurdu. O bir Junior Veri Analisti. Geçen yıl işe başladı. İşten kovulma sebebi," işten kovulma mektubunun kopyasına bakarak okudum, "'işinde tutarsız ve sürekli hatalar yapması.'" Ethan'a baktım. "Bir raporda adını yanlış yazmış. Kendi adını yanlış yazdığı için onu kovdun."

"Kendi adını bile doğru yazamayan bir aptal, bunu hak etmez..."

"Dizüstü bilgisayar çalışmıyordu Ethan. BT ekibi ona yenisini almaya çalışıyordu.

yeni bir tane almaya çalışıyordu. Biri klavyesine kahve dökmüş. Bazı tuşlar çalışmıyordu. Onu bunun için kovdun. Vanessa bu konuyu sana bir kez daha açtı, ama sen oldukça kaba davrandın."

"Öyle mi dedi?" Ethan sinirli görünüyor.

"Bak," diye iç çekiyorum. "Bazı işten çıkarmaları anlayabiliyorum. Haklı sebepleri vardı. Peki ya geri kalanlar? Hiçbir vakayı araştırmadın. İnsan kaynaklarına danışmadın. Bu çalışanların raporlarını incelemedin. Bunlar düşüncesizce verilen işten çıkarma kararları."

İşten çıkarma mektuplarının kopyalarını ona veriyorum, o da çenesini sıkarak mektupları inceliyor.

"Buraya gelirken üç kişi sana tiran dedi, nedenini söyler misin? Çok net bir ifade. Biri bana bir aydır adet döneminde olup olmadığını sordu. Ne cevap vereceğimi bilemedim."

"Kim sordu?" Ethan sert bir şekilde sorar.

"Neden?" diye karşılık verdim. "Onları da kovacak mısınız? Onları da kara listeye mi ekleyeceksin?"

Sessiz kaldı, gözleri parladı. "Dikkatli ol, Natalie..."

"Ben buraya sizin..." Duruyorum, ilişkimizi nasıl adlandıracağımı bilemiyorum. "Bakın." Haksız yere işlerini kaybeden tüm insanlar için sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu düzeltmeliyiz. Onları geri arayabilirim..."

"Morne Hanım'ı oğlu iyileşene kadar ücretli izne çıkarın," Ethan sözümü keser. "Sigorta kapsamına girmeyen tedavi masraflarını şirket karşılayacak, şirket derken kendimi kastediyorum. Oğlu taburcu olana kadar işe gelmesine gerek yok. İki aydan uzun sürerse

, becerilerinin körelmesini istemeyiz, bu yüzden onu evden çalışmaya al. Diğerlerine gelince, onların kovulmaması gerektiğini düşünmenin bir nedeni olduğuna eminim. Onlarla uygun şekilde ilgilen. Onları %10 maaş zammıyla geri al."

Onu inceliyorum. "Tamam."

Kağıtları toplarken, bir sonraki sorumu nasıl soracağımı düşünmeye çalışıyorum. Sonunda başımı kaldırıyorum. "Ne oldu? Seni bu kadar dürtüsel biri olarak tanımamıştım. Vanessa'nın işini iyi yaptığını söylemiştin, ama buradan bir an önce ayrılmak istemiş. Ona göre, ona karşı pek sıcak davranmamışsın."

"O sen değildin." Bu üç kelime beni ona bakakaldırdı.

"Pardon?" Şaşkınlıkla sandalyemden yarı kalkarım. "Bu, işten ayrıldığım için sinir krizi geçirmenle aynı şey mi?"

"Ben öfke nöbeti geçirmiyorum," dedi sert bir şekilde.

Ben hiç duraksamadan devam ettim. "Tabii ki yapmazsın. Çünkü bir şirketin CEO'su önemsiz şeyler için sinirlenirse, insanlar işlerini kaybedebilir ve hayatları mahvolabilir."

Utanmış gibi görünüyor. "Sadece bunu hallet, Natalie."

"Merak etme. Halledeceğim."

Kapıya doğru yürürken, beni durdurmak için adımı seslendi. "Benden hayal kırıklığına uğradın mı?"

Onun sorusu beni şaşırttı. Birçok açıdan beklenmedik bir soruydu. Ethan Wilder'ın bana ondan hayal kırıklığına uğradığımı sorması rahatsız ediciydi.

Ancak, hayal kırıklığına uğradım mı?

Ona yalan söylemek istemediğim için acele etmiyorum, çünkü sorusunda bir kırılma hissediyorum ve bu benim de kırılma noktamı ortaya çıkarıyor.

Cevap verirken sesim ciddi ve ona bakıyorum. "Artık seni bir pedestal üzerine koymuyorum Ethan. Eskisi gibi değil. Sen de insansın ve hata yapabilirsin. Ama aynı zamanda CEO'sun. Bu tür hatalar yapma lüksün yok çünkü bunun sonucunda hayatlar ve aileler etkilenebilir. Bu yüzden işimi çok ciddiye alıyorum. Bir çalışana karşı hissettiklerimin işimi etkilemesine izin veremem." Bir an durup, sonraki sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Sana hayal kırıklığı yaşayacak durumda değilim. Duyduğuma göre, geçen ay senin için de kolay geçmemiş."

Ethan'ın gözlerinde bir duygu dalgası belirir, bunun beni etkilememesine çalışırım.

"Bunu halledeceğim Ethan," diye sessizce söz veriyorum. "Her şey bitti. Bundan sonrasını ben hallederim."

Kalbim titreyerek odadan çıkıyorum.

Clarice başını kaldırır ve ona utanarak gülümserim. "Kusura bakma. Biraz sinirlendim."

Ethan'ın kapısına doğru bakar. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum ama asansöre doğru yürümek için adımımı atamadan tereddüt ediyorum. "Clarice, sana bir şey sorabilir miyim? Rahatsız olursan söyleme."

Ekranından başını kaldırır. "Sor."

"Ben yokken, geçen bir ay Ethan nasıldı?"

Cevap vermeden önce beni dikkatle inceledi. Kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi: "Yemeklerini çoğu zaman atlıyordu. Hemen hemen hepsini. Dikkatini veremiyordu. Sürekli sinirleniyordu. Bu ay iki kez eve uyumak için gitti. O da Jake onu tehdit ettiğinde. Kendinde değildi."

Ondan bu kadar dürüst bir cevap beklemiyordum ve bunu gözlerimden okumuş olmalı ki gülümsüyor. "Bu bilgiyi, ailesi dışında kimseye vermezdi. Ama Ethan'ın sana olan hislerini herkesten iyi biliyorum. Uzun zamandır onu aramana yardım ediyorum."

Onun ilk adını hiç kullanmıyor ve bu beni şaşırtıyor. "Ethan için ne kadar süredir çalışıyorsun?"

"Uzun zamandır. Bana bir şans verdiğinde ben yüksek lisans öğrencisiydim. Kariyerimde ilerleme fırsatım oldu, ama o bana iyi sosyal haklar ve mükemmel bir maaş veriyor, karşılığında ise sadece yetkinlik ve sadakat istiyor." Dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben onun sağ koluyum."

Bir anlık tereddüt hissediyorum ve o da bunu hissetmiş olmalı ki gülüyor. "Geçen yaz düğünümde beni damada teslim eden Ethan ve Jake'ti. Karım Jake'in arkadaşı. Bizi o tanıştırdı."

"Oh," diye mırıldandım, aniden utanarak. "Tebrikler."

Clarice bana gülümser. "Teşekkürler. Duyduğuma göre seni de tebrik etmek gerekiyor, değil mi?"

Ona telaşlı bir bakış attım. "Sana söyledi mi?"

"Hayır." Gülümser. "Ebeveynlik kitapları sipariş etti, ben de birleştirip anladım. Tebrikler, Natalie."

Ben bir şey söylemeden telefonu çalmaya başlar ve cevap verirken parmağını bana doğru kaldırır.

"Ben gidiyorum," diyorum, kapıyı işaret ederek ama o beni durdurur.

"Aslında, size, Bayan Thorne. Ön lobide sizi bekleyen bir misafiriniz var. Bayan Carrington."

Donakal

dım.

Rose?

BÖLÜM 20

NATALIE

CHICAGO'DAN AYRILIRKEN, OTEL ODASINA GERİ DÖNMÜŞTÜM.

Eşyalarımı topladım ve eve dönüş için bir sonraki uçağa bilet aldım. Kardeşimin eski sevgilisi ve onun öğle yemeği davetini tamamen unutmuştum.

Asansörden aceleyle çıkıp mermer lobide etrafa bakındım.

Bekleme salonunda, lacivert elbise giymiş, saçları zarif buklelerle güzel yüzünü çerçeveleyen sarışın kadını hemen fark ettim.

Ona yaklaşınca, ayağa fırlayarak gülümseyerek, "Natalie. Umarım rahatsız etmedim," dedi.

"Burada ne işin var Rose?"

Bana utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Şey, teyzemi ziyarete gelmiştim, seni de görmeye düşündüm. O gün öğle yemeğine gelmedin."

"Özür dilerim," diye özür dilerim, kendimi çok kötü hissederek. "O gece oradan ayrılmak zorunda kaldım ve sana nasıl ulaşacağımı bilemedim. Lütfen restoranda beni beklemedin, de."

Gülümsemesini korumaya çalışıyor. "Beni görmek istemediğin için gelmedin sandım. Gerçekten sadece

seninle görüşmek istedim. Los Angeles'a gitmeden önce son bir kez daha deneyeyim dedim. Bir şeyler içmeye gidelim mi?"

Rose her zaman tatlı bir kız olmuştur ve onu bir kez daha reddedemem. Saatile bakıp, küçük bir gülümsemeyle başımı sallarım. "Hadi öğle yemeğine gidelim. Buradan birkaç blok ötede çok güzel bir Fransız restoranı var."

"Harika bir fikir." Kolunu benim koluma tanıdık bir şekilde doladı. Bu ona hiç de yabancı bir hareket değildi. Kardeşimle çıkarken de hep çok dokunaklıydı. Binadan çıkarken ona gizlice bir bakış attım. Soracak o kadar çok şey var ki, ama geçmişi kazıp çıkarmak istemiyorum. En azından çok fazla değil.

Önerdiğim Fransız restoranı akşam saatlerinde genellikle kalabalık olur, ancak öğle yemeği saatleri oldukça sakin geçer. Restorana vardığımızda, hemen masamıza oturur ve menülerimiz getirilir. Rose şarap menüsüne göz atar, ben ise başımı sallar. "Alkol almayacağım."

"Neden? Çok güzel seçenekler var."

Kişisel işlerim yeterince paylaşılmıştı, bu yüzden sadece "Çalışma saatlerinde içki içmem. Ama varsa taze meyve suyu alırım" dedim.

Garson bana meyve suları için ayrı bir menü getirir ve ben bir tane seçerim. Hayal kırıklığına uğrayan Rose bir kadeh şarap sipariş eder ve sonra menüyü inceleriz. Buraya birkaç kez gelmişim, bu yüzden çoğunu biliyorum. Mide bulantımın dayanabileceğini bildiğim ördek salatası sipariş ederim. O siparişini verdikten sonra, garip hissetmemeye çalışırım.

"Nasılsın Natalie?" Bana sıcak bir şekilde bakıyor. "Ethan için çalıştığını öğrenince çok şaşırdım."

"Garip bir tesadüf. Çalıştığım şirketi o satın aldı."

"İnsan kaynakları müdürüsün, değil mi? Ne heyecan verici! Ethan'la çok yakın çalışıyor olmalısın."

Ona Ethan için çalıştığımı söylediğimi hatırlamıyorum, ama eğer çalıştığım şirketi bulduysa, patronumun kim olduğunu bulmak o kadar da zor değil. Ayrıca, birlikte katıldığımız etkinliğin fotoğrafları dergilerde dolaşıyor.

"Şirket yeniden yapılanma sürecinde," diye gülerek geçiştirdim, "böyle söyleyebilirsin."

"Ne zaman onun için çalışmaya başladın? Lucas, ikinizin birlikte çalışması konusunda bir fikri olmalı."

"Öyle olmalı," diyorum belirsiz bir şekilde. Ancak, kardeşimin adı geçince gülümsemem hızla kayboluyor.

"Lucas nasıl?"

Sakin kalmaya çalışıyorum. "İkimiz de kendi hayatlarımızla çok meşgulüz. Çok sık görüşmüyoruz."

"Bu sürpriz oldu." Rose gözlerini kırptırıyor. "Sana çok düşkündü. Ethan'la birlikte olduğunu bilmiyor mu?"

Sözlerini ifade edişi beni gerginleştiriyor. "O benim patronum. Bunun Lucas'la ne ilgisi var?"

Rose sadece gülümser. "Önemli bir şey demek istemedim. Ethan'ın bir ünü var demek istedim. Medyanın bunu kullandığını biliyorum, ama aynı çevrelerde dolaştığımız için onun doğasını ilk elden biliyorum."

"Ne tür bir ün?" diye sordum, zoraki bir gülümsemeyle.

Rose eliyle kayıtsızca bir hareket yaptı. "Çalışanlarıyla yatmayı seviyor. İlk başta geç saatlere kadar süren iş toplantıları, birlikte vakit geçirmeyle başlıyor, sonra yatak odasına giriyorlar. Şehir dışına yaptığı iş seyahatlerine kimi götüreceğine çok dikkat ediyor. Bu yüzden Ethan'la Chicago'ya geldiğini öğrendiğimde çok şaşırdım. Lucas'ın seni uyardığını sanmıştım."

Bir an için içimde bir şüphe belirir, ama sonra içimde büyüyen küçük çocuğu ve Ethan'ın imzalamamı istediği sözleşmeyi hatırlarım. Şüphe neredeyse anında kaybolur.

Garson içeceklerimizi getirir ve ben bu durumu nasıl idare edeceğimi düşünürken meyve suyumu yudumlarım. "Ethan bana karşı çok profesyonel, endişelenecek bir şey yok."

Rose sadece beni izliyor ve buna inanmadığını görebiliyorum. Öne eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Sadece dikkatli ol, Natalie. Bilmiyorum biliyor musun ama Ethan bana da asıldı. Kardeşinle nişanlandığımızda bir nişan partisi verdik. Hatırlıyorsun, değil mi? Sen de oradaydın."

Davet edilmediğimi söylemeye tenezzül etmedim.

Rose devam ediyor. "Ethan bir ara beni kenara çekip bana olan duygularını itiraf etti. Üniversiteden beri hep birlikteydik. Onun böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Kardeşini onun için terk etmemi istedi. Neyse ki Lucas tam o sırada içeri girdi ve ben kaçmayı başardım. Haftalarca beni rahatsız etti, en sevdiğim restoranlara bile geldi. Sonunda ona durmasını söyledim ve Lucas'a anlatmakla tehdit ettim. O zaman geri adım attı."

Onun sözleri kanımı dondurdu.

Rose'un yüzü solgun, şarap kadehini oynatıyor. "Lucas'a olanları hiç anlatmadım. Anlatamadım. Ethan'a gerçekten güveniyordu. Ama Ethan'ın bazı sözleri, onun kardeşine karşı aynı sadakati paylaşmadığını anlamamı sağladı."

Alt dudağı titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Bunu asla söylemeyecektim Natalie. Ama Ethan için çalıştığını öğrendiğimde, *Business Times* dergisinde o fotoğrafları gördüğümde, seni uyarmam gerekti. Ona güvenemezsin. İsteddiğini elde etmek için her şeyi yapabilir. Ethan'ı sandığından daha iyi tanıyorum. O, sandığın gibi biri değil."

Ona bakarak, onun anlattıklarıyla tanıdığım adamı birleştirmeye çalışıyorum.

İki ay önce, ona inanabilirdim. Bu, bir şey olmadığından emin olduğum anlamına gelmez. Ama tanıdığım Ethan ile onun bahsettiği adamı bir türlü bağdaştıramıyorum.

"Beni uyardığın için teşekkürler, ama dediğim gibi, Ethan ile ilişkim öyle değil."

Rose gözlerini siler. "Sadece seni uyarmak istiyorum, Natalie."

"Anlıyorum." Ona kısa bir gülümseme atarım.

Benden daha fazla soru sormamı beklediği belli ve sormadığım için rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Ethan hakkında bildiğim her şey, onun tarif ettiği adamla alakası bile yok, ama ona yalancı diyecek kadar duyarsız değilim. "Sadece Ethan hakkında beni uyarmak için bu kadar yolu neden geldiğini anlamakta zorlanıyorum."

Tereddüt ediyor. "Sen Lucas'ın küçük kız kardeşisin. Aramızda işler yolunda gitmediğini biliyorum, ama seni her zaman sevmişimdir, Natalie."

senin incinmeni istemiyorum. Lucas ve ben birlikte olduğumuzda Ethan bundan pek memnun değildi, ama ben bunun sadece arkadaş grubumuzun değiştiği için olduğunu düşünmüştüm. Bana karşı böyle hisleri olduğunu hiç bilmiyordum. Ama bana söylediği bazı şeyler dikkatimi çekti. Lucas'tan ayrılmamı söylemek için nişan partimi bekledi. Lucas'ın benim gibi birini hak etmediğini söyledi. Sanki onu kıskanıyormuş gibi görünüyordu. Ethan'ın Lucas'ın istediği her şeyin peşinden gideceğini hep hissetmiştim. Başta dostça bir rekabet gibi görünüyordu, ama şimdi o kadar emin değilim.

Onu izlerken duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Lucas'ın kız kardeşi olduğum için benimle ilgileneceğini mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki, yoksa neden bağış etkinliğinde seni öpsün ki? Lucas'a ulaşmaya çalışıyor!"

"Anlıyorum. Ethan değişti, Rose. Son birkaç aydır onunla çalışıyorum. O öyle biri değil. Kesinlikle kardeşimle ya da başka biriyle ilgilenmiyor."

Gözlerinde duyguların değiştiğini görüyorum. "Yani bana inanmayacak mısın?"

Acısını hissediyorum ve çabucak söylüyorum, "Bir şey olduğuna inanıyorum. Ama benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum."

O öne eğilir, elimi tutar ve bu sırada içimi neredeyse döküyor. "Dikkatli olmanı istiyorum, Natalie. Ona güvenilmez."

"Anlıyorum, Rose." Elini elimle kapattım ve nazikçe ittim. "Ama sana Ethan'ın patronum olduğunu söyledim, daha fazlası değil. Dikkatli olmaya çalışacağım."

Öğle yemeği bittiğinde, restorandan bir an önce çıkmak istiyorum. Rose'u her zaman sevmişimdir, ama böyle bir şey için beni bulması beni çok rahatsız etti. Benden işimi bırakmamı beklediği çok açık.

"İrtibatı koparmayalım." Rose bana sarılır, ben ise sert bir şekilde ayakta dururum, midemde bir rahatsızlık hissederim. Onunla konuşmak bile Ethan'a sadakatsizlik yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

Ethan'ın kardeşimin nişanlısıyla ilgilenebileceğini düşünmek bile bana tuhaf geliyor. İnanması zor, ama Rose'un yalan söylediğini düşünmek istemiyorum.

yalan söylediğini düşünmek istemiyorum.

Ama yalan söylüyor olmalı. Ethan'ın Lucas'ı kışkırdığı fikri o kadar saçma ki gülmek istiyorum. Kardeşimin Ethan'ın ayaklarını bile öpecek kadar ona hayran olduğunu hatırlıyorum. Lucas'ın kıskanç olmasını anlayabilirim. Ama Ethan?

Saçma kelimesi hafif kalır.

Taksiye binmek yerine ofise yürüyerek dönmeye karar verdim. Kafamı toplamam lazım.

Rose, Ethan'ın Lucas'ın sahip olduğu her şeyi istediğinden emindi. Onun mantığını izlersem, Ethan Rose'u elde etmeye çalıştı ve başaramadı. Sonra da peşimden geldi.

Bunun olabileceğini anlayabilirdim, ama o zaman bile, belki iki ay önce. Şimdi değil.

Şu anki durumumdan ya da ona karşı hissettiklerimden değil, onun kim olduğundan dolayı. Onu gördüm. Onunla zaman geçirdim. O öyle biri değil. Rose yalan söyler mi?

Neden?

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ofis binasına vardığımda Ethan'la konuşmayı düşünüyorum. Ama bir şey beni durduruyor.

Bu, birlikte yaşamamıza hiçbir etkisi yok. Ona geçmişin gömüldüğünü ve bittiğini söylediğimde, ciddiye almadı. Şirket logosu bulunan cam kapılara bakıyorum. Diyelim ki ona inanıyorum. Rose'un onun yaptıkları hakkında doğruyu söylediğini varsaysam bile, o kadar iyi bir oyuncu olamaz. Bana olan hisleri, annesinin bahsettiği yüzük, bana bir şans vermem için yaptığı fedakarlıklar. Kimse biriyle oynamak için o kadar ileri gitmez. Bazen risk almak gerekir.

Ethan için kalbimi bir kez daha riske atmaya karar verdim. Her dış etken tarafından bu kadar kolay etkileniyorsam, nasıl bir partner olurum ki? Tüm şüphelerimi içime gömerek yutkunuyorum. Hayır, bu ilişkiye gözlerim açık girmek istiyorum. Artık bu sadece benimle ilgili değil. Bu, bizim ortak çocuğumuzla ilgili.

Ethan hakkında bildiğim her şey Rose'un bana anlattıklarının aksine. O manipülatif, ama bu kadar değil. Ve Rose, Ethan'ın tüm bu kötü davranışlarına rağmen, Ethan'ın onu terk etmesine rağmen, Ethan'ın onu terk etmesine rağmen, Ethan'ın onu terk etmesine rağmen,

Lucas'tan ayrıldıysa, Ethan neden onu değil de beni takip ediyor?
Rose'un anlattıklarına inanmıyorum. Ethan'a bu konuyu açıp,
henüz kırılğan olan ilişkimizi tehlikeye atmayacağım.
Dudaklarımı sıkarak binaya giriyorum, kararımı vermişim.

OFİSE GERİ DÖNMEK ZOR DEĞİL, AMA ETHAN'IN VERDİĞİ ZARARI DÜZELTMEK
Ethan'ın verdiği zararı düzeltmek biraz zaman alıyor. Her şeyi en ince
ayrıntısına kadar halletmek iki haftamı alıyor.

Kovulan çalışanları çağırmam, onlarla özel görüşmeler yapmam ve
gizlilik anlaşmaları ile yeni sözleşmeler imzalatmam gerekiyor. Bir kişi
hariç hepsi yeni şartları kabul etti. Sonuncusu eğitime devam etmeye
karar verdi ve Ethan ile görüştüktan sonra, haksız kovulması nedeniyle
ona küçük bir tazminat ödemek ve gizlilik anlaşması imzalatmak
konusunda karar verdik. Yüksek lisans masraflarına yardımcı olacak bu
cömert miktar karşılığında gizlilik anlaşmasını imzalamaktan çok memnun
oldu.

Pazarlama Departmanındaki durum düzeldi. Ethan, tüm binadaki
güvenlik kameralarını yenilemeye karar verdi. Herkes, birisinin Iris'i
kovdurmaya çalıştığı konusunda hemfikirdi. Henüz Iris ile bu konuyu
konuşma fırsatım olmadı.

İki hafta geçti ve Iris beni karşılamaya geldiğinde tanıştık, ancak
henüz oturup konuşma fırsatımız olmadı. Bugün bunu telafi etmeyi
planlıyorum.

Öğle yemeğine sadece yirmi dakika kalmışken, ofislerimizi ayıran
kapının eşiğinde duran asistanıma soruyorum: "Öğle yemeğinden
sonra randevum var mı?"

Layla takvimi kontrol edip başını salladı. "Saat dörtte yeni finans
müdürüyle toplantınız var."

"İyi. Ben çıkıyorum. Bugün öğle yemeğini uzun tutacağım."

Ofisten çıkmak üzereyken Ethan'ın sesini duydum. "Daha uzun bir
öğle yemeği mi? Kiminle öğle yemeğine çıkacaksın?"

Layla'nın gözleri, kapıya doğru baktığımda büyür. Ethan, kolunda takım elbisesinin ceketini tutuyor ve bir yere gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Iris'le öğle yemeğine çıkıyorum."

"Neden?"

Bana doğru bir adım atıyor ve gözlerimi kırptıyorum. "Benden bir şey mi istiyordunuz Bay Wilder? Takvimimi sizinle paylaşmam mı gerekiyor?"

Bana o şeytani, çekici gülümsemesini gösterir. "Bence bu iyi bir fikir. Bayan Peterson, bana onu gönderin..."

"Sakin yapma, Layla," diye ters bir şekilde söylüyorum. Layla donmuş gibi oturuyor.

"Ah..." "Öğle molasına çık," diyorum ona.

"Ama daha zaman var..."

"Git."

Ofisten çıkarken kapıyı arkasına çarparak çıkar.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Takvimim mi, Ethan? Ne istiyorsun?"

"Seni öğle yemeğine çıkarmak istiyordum. Anlaşılan başka planların var."

"Bunun anlamını anlayamıyorum." Telefonumu ve cüzdanımı alıp, nakit param olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Bana daha fazla dikkat etmelisin, Natalie."

Telefonumu ve cüzdanımı elimden alır, Layla'nın masasının üzerine koyar, sesi karanlık ve boğuktur. "İhmal edilmeyi sevmiyorum."

Düşünmeden bir adım geri çekilip kendimi kapı çerçevesine sıkıştırıyorum. "Ben de izlenmekten hoşlanmıyorum. Nesin sen, NSA mı?"

"Çok yazık." Eğilir, nefeslerimiz karışır. "Seni izlemeyi seviyorum."

Bu kadar yakınımdayken düzgün düşünmek zor. "Bazıları bu davranışı zehirli ve kontrolcü olarak nitelendirebilir."

"Belki," diye kabul etti, dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Ben buna koruyucu davranış diyorum. Ya benden daha çekici biri seni burnumun dibinden çalarsa?"

Alaycı bir şekilde güldüm, o beni daha derin öperken nefesim titriyordu. "Senden daha çekici biri mi? Bu mümkün mü?"

Konuşmama izin vermiyor, beni kapı çerçevesine bastırıyor, dudakları nefesimi çalarken içimde ateşli bir tutku uyandırıyor. Ellerim yukarı uzanıp yeleğini kavırıyor, tutunacak bir yer arıyor, bacaklarım titriyor.

Bunu yapmaktan hoşlanıyor, beni ihtiyaç ve arzuların karmaşasına sürükleyene kadar benimle oynamayı seviyor. Sonra her şey yolundaymış gibi uzaklaşıyor ve beni ateşli ve rahatsız bırakıyor. Ama Ethan ofiste bana ilk kez böyle dokundu.

Ondan uzaklaşıyorum, sesim kısık. "Aklından bile geçirme. Ofisteyiz."

"Kapı kapalı." Ağzını çeneme bastırıyor, boynumun yanına sıcak, ıslak öpücükler yağıdırıyor. "Buraya kimse girmez. Hem öğle yemeği vakti."

"Ve..." Kapı çerçevesinden geçip ofisime girerken parmaklarım yakasına yapışıyor. "Ve öğle yemeğine çıkmam gerek."

"Öyle mi?" Nefes nefese gülüyor.

Kalçam masanın kenarına çarptı ve ofisimin kapısının yüksek bir sesle kapandığını duydum.

"E-Evet, var."

Parmakları bluzumun altında, beni deliye çeviren tüy kadar hafif bir dokunuşla cildimde desenler çiziyor.

"E-Ethan, yemin ederim..."

Diğer eli aşağıya doğru kayıyor, eteğimin içine giriyor. Gözlerim büyür ve bileğini tutuyorum. "Aklından bile geçirme."

Bana en masum bakışını atıyor. "Hiçbir şey yapmayacaktım."

Ona sertçe bakarak, hala çalışan beyin hücrelerimi toplamaya çalışıyorum. "Sen tam bir pisliksin. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Onu geri itiyorum ve o da izin veriyor, iki kişilik koltuğuma tökezleyerek, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Son iki haftadır yaptığın gibi beni kızdırıp sonra da buradan sakın sakın çıkıp gidecektin."

"Ben süzülmem."

"Sen bir pisliksin."

"Bunu kabul edemem." Hâlâ sırtıyor. "Sadece seni özledim."

Gözlerimi ona çevirip gömleğimi düzeltiyorum. "Hayır, özlemedin. Sadece benimle dalga geçmek istiyorsun. Ama bunu iş yerinde ilk kez yapıyorsun. Sana kendine dikkat et demiştim. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin? Biri içeri girip bizi görürse, haber bir dakika içinde ofiste yayılır. İşleri profesyonel tutmak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? *Beni dinliyor musun Ethan?*"

Bana bakıyor ama söylediklerimin hiçbirine kulak asmadığı belli.

"Ethan!"

Gözlerini

kırpıştırıyor

"Öğle yemeğine çıkıyorum. Sen imkansızsın."

Elimi tutuyor. "Benimle öğle yemeğine gel."

"Hayır. Iris ile tanışmak istiyorum. Bu sabah konuştuk. Sen ve ben ilişkimizi kamuoyuna açıklamayacağız, o yüzden..."

"Çünkü sen kamuoyuna açıklamak istemiyorsun." Kaşlarını çatıyor.

"Ben değil. İlişkimizden utanç duyan ben değilim."

Hareketsiz kalırım. "Utanmıyorum."

Elimi bırakır. "Emin misin? Çünkü ben bizim ilişkimizi herkesin bilmesinde bir sorun görmüyorum."

"İlişkimiz mi?" Ona bakıyorum. "Biz neyiz Ethan? Ben senin kız arkadaşın mıyım? Sevgilin miyim? Yoksa senin evinde yaşayan ve çocuğunu taşıyan kadın mıyım? Herkese söylerken hangisi kulağa daha iyi geliyor sence?"

Parmaklarını uzattı ve parmaklarımı parmaklarıyla iç içe geçirdi, beni kendine doğru çekerek kucağına oturttu. "Kız arkadaş kelimesini sevmiyorum. Kız arkadaşım olacak yaşta değilim. Sana sadece sevgilim demek saygısızlık gibi geliyor."

O parmaklarımı inceleyip oynarken ağzım kurur. "Nişanlı ya da müstakbel eş nasıl? Bu terimleri seviyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne?"

"Nişanlıyı seviyorum."

"Tekrar görüşeli sadece birkaç ay oldu," diye kekeliyorum. "Ben senin nişanlın değilim."

"O zaman gelecekteki karın?" Kollarını belime doladı. "Çocukken nişan yüzükleri fikrini hep sevmişimdir. Belki sana da bir tane verebilirim, ama elmaslı."

"O nişan yüzüğü olur," diye itiraz ettim.

"Öyle mi?" Dudakları kıvrıldı. "Bilemem."

"Nişan çok erken. Bir yıl birlikte olmaya karar vermiştik." "O zaman gelecekteki karım olsun."

"Aynı şey Ethan!" diye şikayet ediyorum, telaşla. "Bu kadar hızlı ilerlemek istemiyorum. Ya eğer...?"

Sözler boğazımda düğümlenir.

Beni izliyor. "Cümleleri bitir." "Hiçbir şey.

Gitmeliyim..."

Hareket etmeme izin vermiyor. "O zaman cümleleri ben tamamlayayım. Ya senden sıkılıp terk edersem? Söyleyeceğin bu muydu?"

Dudaklarımı ıslatıyorum. "Hayır, demek istediğim..."

"Hemen evlenebiliriz," diyor sakın bir sesle. "Bu, benim ciddi olduğumu kanıtlar mı? Belediyeye gidip evlilik cüzdanı alabiliriz. Evliliğimizi orada kaydettirebiliriz..."

"Yeter!" Vücudum üşüyor. "Neden böyle konuşuyorsun? Evlilik ciddi bir mesele."

"Ben de senin için ciddiyim." Kaşlarını kaldırdı. "Güvenceye ihtiyacı olan sensin. Ben sana bunu vermeye hazırım."

Ona bakıyorum. Onu blöf yaparken yakalayabilirim, ama içimde onun gerçekten yapabileceğine dair bir his var. Geçmişine bakılırsa, ondan her şeyi yapabileceğini düşünüyorum.

"Kız arkadaş değil," diyorum sonunda. "Ama bir ilişkimiz var. Hepsi bu. Yüzük istemiyorum. Henüz değil."

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme beliriyor. "Ben sana karım demek isterdim."

"Yavaşlamalısın, yoksa yüzüstü düşeceksin," diye onu uyarırım, ne kadar şaşkın olduğumu belli vermemeye çalışarak.

"Eminim sen bana yardım edersin." Bu sefer tatlı bir şekilde beni tekrar öptü.

Bu sefer, elleri gömleğimin altına kayarken, onu durdurmaya gücüm yetmiyor. Beni bu kadar şefkatle öptüğünde, kalbim kayıp düşünüyor.

"Eth... Gitmem gerek..."

"Tamam," der içtenlikle. "Git."

Eli göğsümü kavıyor, dokunuşu sahiplenici ve parmakları sertleşmiş meme ucumu sıkıştırıyor. Son zamanlarda göğüslerim çok hassas ve o göğüslerimi yoğurup soluk tenimde izler bırakınca çığlık atmak istiyorum. Acı ve zevk dalgaları içime işliyor ve alt dudakımı ısıtıyorum.

Parmakları bluzumun düğmelerini hızla açıyor ve diğer eli eteğimin içinde, külotumu çekiyor.

"Neden bu kadar ıslaksın?" diye fısıldıyor kulağıma, kulak mememi ısıtırken.

Amım ihtiyaçtan kasılır, içimdeki boşluğu doldurmak için çaresizce bir şey arar. Ama parmaklarını sokmaz. Sadece ıslak dikiş boyunca parmaklarını gezdirir, sıvılarımı toplar ve bana sunar.

"Ağzını aç." O ses tonunu kullandığında, emirleri mutlak olur. Ona karşı gelmem için hiçbir imkân yoktur. Beni kucağına oturtmuş, gömleğimi açmış, göğüslerimi dantelli siyah bir sütyenle örtmüş, onu için sergilemişken olmaz. Hayır, onu öpmeme izin verdiğim anda kontrolü ona teslim ettim.

Ve o da bunu biliyor.

Dudaklarım aralanır, gözlerim onun gözlerinde, o parmaklarını içeri sokar ve dilimin üzerine koyar.

"Şimdi uslu bir kız ol ve onları temizle."

Sesi boğuk, cildimde çakıl ve bal gibi sürtünüyor, içimde derin ve tehlikeli bir şeyi uyandırıyor. Dudaklarım parmaklarını kapatıyor ve dilimi üzerlerinde gezdiriyorum, emiyorum, yalıyorum, tüm bu sırada onun bakışlarını yakalıyorum.

Gözleri kararır, yüzeyin altında vahşi bir şey kıpırdanır.

"Tanrım, sen çok mükemmelsin," diye mırıldanır, sesi kaba. "Parmaklarım içindeyken çok itaatkarsın."

Bir inilti ağzımdan kaçır, parmaklarını çekince gözlerim kapanır. Eli çenemi kavrar ve bu sefer öpücük sert

ve şiddetli. Çenemi bırakır, parmaklarını saçlarıma doğru kaydırır ve bir avuç dolusu saçımı tutarak başımı istediği gibi eğirir. Öpücükte naziklik yoktur. Sanki bedenimin sadece ona ait olduğunu söylüyormuşçasına, sahiplenme içindir.

Her hareket arzu ile sarılmış bir hakimiyet, dilinin her dokunuşu bir talep.

Ağzında nefes nefese kalıyorum ve o da bunu alıyor, sanki ona aitmiş gibi yutuyor, sanki ben ona aitmişim gibi.

Uzaklaşıyor ve uzaklaştığında vücudum ihtiyaç ve arzuyla doluyor. Ellerini üzerimde istiyorum, içimde istiyorum. Külotum sırlıslıkla. Hareket ettiğimde bacaklarımın arasında yapışkanlığı hissedebiliyorum.

Ama bana baktığında, gözlerindeki alaycı gülümseme kalbimi batırıyor.

"Artık öğle yemeğine gidebilirsin."

Ayağa kalkmama yardım eder, ben şaşkın şaşkın ona bakarken gömleğimi düzeltir. Yine mi?

Bana yine kanmadığımı söyle.

Nefesim zorlanıyor, tüm sinirlerim yanıyor, külotum o kadar ıslak ki atmak zorunda kalabilirim ve bu pislik sanki hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsüyor?

Çenem sertleşiyor. Ona yalvaracağımı mı sanıyor? Beni manipüle edip onunla yatmak için yalvaracağımı mı sanıyor?

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp gözlerimi kısıyorum. Elimini uzatıp yanağına dokunuyorum. "Bugün geri kalanını izinli alacağım."

Gözlerini kırıştırıyor. "Neden?"

Yüzümdeki ifade değişmez. "Belli ki yeteneğini kaybetmişsin. Kendimi tatmin etmenin başka yolları da var. Evde görüşürüz."

İki adım atmıştım ki, bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. "Tekrar söyler misin?"

Sesindeki tehlikeli ton beni sırtıtmak istememe neden oldu. "Şimdi de işitme sorunun mu var? Anlayabilirim. Açıkça çok çalışmışsın..."

"O kadar fazla çalışmıyorum, Natalie," diye homurdandı. "Kendini tatmin etmenin başka yolları ne demek lan? Ne yapmayı planlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Dolabımda bir kutu 'arkadaş' tutuyorum, ne olur ne olmaz diye."

Onu beni bırakmaya zorlayarak masamın etrafından dolaşıp çekmecelerden birine uzanıyorum ve küçük bir anahtar çıkarıyorum. "Unutmuşum. Kutuyu açmak için buna ihtiyacım var. Görüşürüz..."

Peşimden büyük adımlarla gelir, iki elini belime koyar ve beni masaya sıkıştırır. "O amcığına bir şey sokmaya izin verdiğim tek kişi benim. Başka kimse yok. Sen bile."

Düşük sesli hırıltısı beni titretir, otoriter tonu ayak parmaklarımı kıvrır, ama yeterince oyuna getirildim.

Omzumu üzerinden ona bakarak, kibirli bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Adın mı yazıyor üzerinde?"

Ne demek istediğimi anlaması bir dakika sürer ve eli boynuma dolanır, sesi kulağımda kızgın bir şekilde yankılanır. "Evet. Her santimin bana ait, Natalie."

Eli boğazımı sıkıyor. "Özellikle de bu sıırıslıkla amın."

Elini eteğimin içine sokar, külotumun kenarını yana iter ve üç kalın parmağını, eklemlerinin dibine kadar sokar.

Parmaklarıyla beni doldururken boğuk bir ses çıkar. Nefesim kesilir, sinir uçlarım yanar, parmakları içimde hareket eder.

"Bacaklarını aç." Sözleri bir emirdir ve ben akılsızca itaat ederim.

Onun memnun ve kendini beğenmiş ses tonuyla gelen "uslu kız" sözleri, amımı parmaklarının etrafında sıkılaştırıyor.

"Bunu mu yapmaya çalışıyordun?" Boğazımı sıkarak bir anlığına nefes almamı engelledi, sonra elini gevşetti. "Beni kızdırıp böyle sikmek için mi yapıyordun?"

Sırf parmaklarını içime soktu diye bu kadar kolay boyun eğeceğimi sanıyorsa, yanılıyor.

"Bu günlerde sikini kaldıramaman benim suçum değil," diye tısladım.

Hakaret tam da hedefine ulaşır ve gözleri öfkeli bir eğlenceyle parlar. "Dikleşmiyor mu? Senin için mi?" Beni bırakır.

Boynuma dokunarak elini aşığı kaydırıp benim elimi tuttu ve pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisini hissetmemi sağladı. "Bunu hisset, çünkü yakında her yerini yalayacaksın. Bu senin için. Sadece ve her zaman senin için."

Ona bir başka alaycı söz söylemeden önce, parmaklarını uçları kalana kadar çekip sonra tekrar sertçe içeri soktu. Üst vücudum öne doğru düşerken dudaklarımdan uzun bir inilti döküldü. Şirketin CEO'su olan patronum parmaklarıyla amımı sikerken, ön kollarımla masaya tutundum.

"Daha birkaç dakika önce," diye mırıldanıyor, "bunun uygunsuz olduğunu söylüyordun. Şimdi bak, benim için bacaklarını açmış, sırf benim için bu müstehcen sesleri çıkarıyorsun. Benden istediğin bu muydu?"

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama gözlerim beyazlaşıyor. Tek odaklandığım şey, o kalın uzantılarını içime sokup çıkardığı, beni inlememe neden olan sert ve acımasız ritmi.

Beni kenara doğru itiyor ve parmakları saçlarımı kıvırıyor, başımı geriye doğru zorluyor ve üzerime eğiliyor, sesi sert: "Senin o zayıf, küçük oyuncak siklerin seni benim gibi sikebilir mi? Seni benim gibi inletebilir mi?"

Saldırganlığı beni heyecanlandırıyor. Amım parmaklarının etrafında sıkışıyor.

"Et-Ethan," diye inliyorum.

Yüzündeki memnuniyeti görebiliyorum. "İçine bir oyuncak istiyorsan, onu içine sokacak olan benim. Ve amına değil, bu küçük deliğe."

Parmağı büzülmüş deliğe bastırıyor ve benim sıvılarımla kaplı parmağının ucunu sokarken dudaklarım açılıyor. Beni parçalayan orgazm çok şiddetli, ama o orgazmı yaşamama izin vermiyor.

Parmaklarını çekince bir hışırtı duyuyorum ve sonra eteğim yukarı çekiliyor, belime kadar sıyrılıyor. Alt kaslarım, doldurulmak için çaresizce kasılıyor.

Sonra onun kalın penisinin başının girişime hizalandığını hissediyorum.

Bacaklarım titriyor ve saçımı tutan eli zorla masaya bastırıyor, yanağım kağıtlara yapışıyor.

Beklenti ve gerginlik beni sarar. Kendi kurallarımı çiğnedim ve bunu umursamıyorum.

Ve sonra kapı çalınır. "Natalie?"

Iris'in sesi kanımı dondurur. Kafamı kaldırmaya çalışıyorum
ama Ethan'ın eli kıpırdamıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, ama bir şey söyleyemeden diğer eliyle
ağzımı kapatır ve içime girer.

BÖLÜM 21

NATALIE

IRIS KAPIYI TEKRAR ÇALDI. "NATALIE, ORADA MISIN?"

Ethan'ın penisi içimde acı verici bir hızla hareket ederken, inlemekten ve sızlanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ağzımı kapatan eli tüm sesleri bastırıyor, ama iç bacaklarımdan sızan sıvımın hissedebiliyorum, etin ete çarpmasının şehvetli sesi odayı dolduruyor.

Iris bizi duyacak.

Tanrım, her şeyi anlayacak.

Oh...

Ethan'ın parmakları ağızma giriyor ve benden ne yapmamı beklediğini biliyorum. Amımı sertçe sikerken fısıldıyor, "Kapı kilitli değil galiba."

Panik içinde gözlerim büyür ve sonra özellikle sert bir darbeye parmaklarına doğru çığlık atarım. Durmaz, acımasız bir güçle beni çıldırtır, uçurumun kenarına iter.

En hassas sinirlerime sürtünen uzunluğunun enfes hissi onları ateşliyor, beni bu lezzetli işkenceden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir bilinçsizlik haline sürüklüyor.

Eğer yakalanırsak, Iris içeri girip Ethan'ın beni masamın üzerinde becerdiğini görürse, itibarım...

Parçalanıyorum, orgazmım şaşırtıcı bir şiddetle benden koparılıyor.

Ethan parmaklarını çekip beni göğsüne doğru çekiyor, ağzımı kapayarak çığlıklarımı ve inlemelerimi yutuyor. Hareket etmeye devam ediyor, kendi zevkini kovalıyor ve beni bir kez daha uçuşumun kenarına sürüklüyor.

Çaresizce kalçalarım ona doğru hareket ediyor, içimde boşaldığını hissederken onun ritmine uyum sağlıyorum.

Dizlerim titriyor ve o beni kendine doğru çekip sandalyeme yığılıyor.

"Eh," sesi boğuk, dudakları boynumun hassas bir noktasını bulur. Aşağı bölgem acımasız seansın etkisiyle zonklıyor ve kapıya gergin bir şekilde baktığımda sadece gülüyor. "Kilitliydi. Rahatla."

Iris artık kapıyı çalmıyor, yani gitmiş olmalı.

Ethan'ın göğsüne vuruyorum. "Ya bizi duyduysa?! Sen yapmalıydın..."

"Senin çıkardığın o lezzetli sesleri başkalarının duymasına izin verecek miyim?" Kulak mememi ısırp çeker, omurgamdan bir titreme geçer.

"Sapık."

"Daha iyi bir cevap bulmalısın, tatlım. Senin için sapıklıklarım çok yüksek seviyede." Sesi, içimi eriten o baştan çıkarıcı tona dönüşüyor.

Sevgi dolu sözler yüzümü kızartır ve o kollarını belime dolayarak, alçak sesle gülerek kulaklarımı gıdıklar. "Demek öğle yemeğine gitmeyeceksin. Ne yazık."

Çenesi şimdi omzuma yaslanmış ve bana sırtarak baktığını fark ettim, kehribar rengi gözlerinde memnuniyet açıkça görünüyordu. "En azından üzgünmüş gibi davranabilirdin."

"Oh. Öyle mi? Çok üzüldüm. Aslında, seni öğle yemeğine davet edeyim."

Hala vücudumu saran sıcaklığa rağmen kayıtsızmış gibi davranarak başımı çeviriyorum. "Seninle öğle yemeğine çıkmak istemiyorum."

"Neden?" diye gülerek boynuma bir öpücük kondurur. Bütün bunlardan sonra, beni yine tahrik etmeye başlıyor. Nabzım

Çarpıyor, sakalı cildime değiyor ve beni ona doğru eğilmeye zorlayan baştan çıkarıcı bir his uyandırıyor.

Ellerinden biri yukarı uzanıp bluzumun ince kumaşı üzerinden göğsümü okşadı. " ğle molasının bitmesine yarım saat var.  ğle yemeği istemiyorsan..." Diğer eli aşağı kayarak zonklayan klitorisimi okşadı. "Ağzına başka bir şey koymak ister misin?"

Kafam omzuna düşerken, o klitorisimi deli gibi hassas bir şekilde okşamaya devam ediyor. "Bu çok uygunsuz. Ofisteyiz. O kapının arkasında insanlar var."

"Bu seni daha da ıslak yapıyor gibi görünüyor," Ethan sırttı. "Seni küçük yaramaz, değil mi?"

Nefesim kesilir ve parmağını yarık boyunca kaydırarak, parmağını kaplayan parlak ıslaklıkla bana uyarılmamın kanıtını gösterir. "Masanın altına gir."

Yapmamalıyım.

Bu noktada kararlı davranmalı ve ona hayır demeliyim.

hayır

Ama hareket ilerliyorum, kayarak aşağı y   me
dizlerimin dizlerime ve onun sertleşmiş
sertleşmiş aletini ellerimle kavradım. Bana bakışı, alt kaslarımı yeniden canlanan arzu ile titretmeye başladı. Yarı kapalı gözleri, eğlence ve ateşin parıldadığı kehribar rengi bakışlarıyla, onu ağzıma alırken beni izliyordu.

Eli saçlarımı geriye doğru okşadı ve sonra bir avuç dolusu saçımı kavradı, hafif acı hissi içimde başka bir heyecan dalgası yarattı ve ne olacağını biliyordum.

Bu uzun bir yarım saat olacak.

"  ğLE YEMEğİNDE NEREDEYDİN?"

Tuvalette saçımı düzeltirken Iris kabinlerden birinden çıkıyor. "Seni arıyordum."

"  g n m." Seks sonrası dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışırken ona küçük bir gülümseme atıyorum. "Bay Wilder ile toplantım vardı."

Iris yüzünü buruşturup ellerini yıkamaya başladı. Rujunu tazelerken aynadan bana baktı. "Layla, departmanıma yeni birinin alınabileceğini söyledi. Bana özgeçmişini gönderdi."

Bir an, aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, kafam karışıyor, sonra anlıyorum. "Oh, Caleb. Evet."

"Onu tanıyor musun?" Iris bana döndü. "Benim departmanım için hiç kimseyi bana danışmadan işe almamıştın."

Ne demek istediği açık. Çalışanlarına karışmamdan hoşlanmıyor.

"Bay Wilder bana özgeçmişini gönderdi," dedim, kaşlarımı kaldırarak ve sesimde bir meydan okuma tonu ile. "Eğer yeni bir yetenek keşfetmiş olsaydım, kararımı vermeden önce sana haber verirdim. Her neyse, CEO onunla görüşmüş. Ben de bunu dün öğrendim. Bugün öğle yemeğinde seninle konuşmak istiyordum, ama toplantı çıktı."

"Ah, evet." Iris titrer. "Korkunç olmalı. O adam beni çok korkutuyor. Yemin ederim, bana baktığında ruhumu parçalamaya çalışıyor gibi hissediyorum."

Çantasından bir fırça çıkarır, saçlarını tarar, sonra bana bakıp fırçayı uzatır. "Buna daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Saçım gayet iyi," diye itiraz ediyorum, ama muhtemelen haklı olduğunu bildiğim için yine de kabul ediyorum.

"Saçların bu halde olduğuna göre, çok kötü bir gün geçirmiş olmalısın." Iris başını sallar. "Sonra görüşürüz. Yeni çalışan ne zaman başlıyor?"

"Haftaya."

Iris sıkı bir gülümsemeye, "Sabırsızlanıyorum," der.

Kaşlarımı kaldırdım. "Özgeçmişine baktın mı en azından?"

Duraksıyor ve cevabı vermiş oluyor. Son zamanlarda çok şey yaşadığını bildiğim için sesimi yumuşak tutuyorum. "Bir daha bak. Güven bana, iyi bir eleman. Onu kendim bulmuş olsam bile daha iyisini bulamazdım. Ethan'ın güvendiği biri."

Iris derin bir nefes alır. "Tamam. Sana saldırmadan önce bakmalıydım. Sadece... Bu aralar her şey çok karışık."

"Ne demek istiyorsun?" Anında alarma geçerek, endişeyle yüzünü inceliyorum. "Neler oluyor?"

"Dizüstü bilgisayarım deli gibi arızalanıyor. BT'ye gösterdim ama bir sorun yok dediler. Eski modellerden birinin kampanyası üzerinde çalışıyordum. Neredeyse tüm verileri kaybediyordum. Neyse ki her şeyi kişisel dizüstü bilgisayarıma yedeklemiştim."

Onun sözlerini düşünürken, aşırı paranoyak mı davranıyorum diye merak ettim ve... "Yarın dizüstü bilgisayarını ofisime gönder. IT departmanı ile konuşup sana geçici bir tane ayarlayayım."

Iris'in dudakları seğirdi. "Dizüstü bilgisayarla ne yapacaksın? Teknik uzmanlık mı yapıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Ama gerçek bir teknik uzmana baktıracağım. Ya da IT teknisyeninin yanına oturup, eski 'kapattınız mı, açtınız mı' dansını yapmadığından emin olacağım."

"Teşekkürler, Natalie." Iris bana parlak bir gülümsemeyle bakar. "Yenisini alır almaz gönderirim."

Gitmek üzereyken başını eğdi ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Gömleğin ters giymişsin."

Gülmekten önce donakaldım. "Bu sabah acelem vardı, öyle giymiş olmalıyım."

Iris dudaklarını sıkıştırır, gözlerinde kurnaz bir bakış belirir. "Ve eminim boynundaki o iz öpücük izi değil, saç düzleştiriciden yanık izidir. Öğle yemeğinden önce yoktu."

İki ile ikiyi bir araya getirmesi bir saniye bile sürmez ve gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır! Sen ve Buz Adam mı?!"

"O değil... Ona öyle deme!" diye bağırırım, aniden koruyucu bir tavır takınarak.

"Bütün ofis ona öyle diyor. Nasıl oldu?" Boynumu biraz daha yakından inceledi ve yanakları kızardı. "Şey. Bıraktığı tek iz bu değil."

"Iris!" Hızla yakamı çektim ve o benim utanç verici halime gülerek kahkahalara boğuldu.

"O gün ikinizin arasında bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Senin söylediğin her şeye hemen evet dedi. Ama hiç tahmin etmemiştim. Yani siz ikiniz...?"

"Iris, bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyorum." Ses tonum konunun kapandığını açıkça belli ediyor.

"O buraya gelmeden önce onu tanıyor olmalısın. İkiniz kesinlikle tanışıyorsunuz."

"Eski tanıdıklardır," diye başlıyorum, olabildiğince rahat konuşmaya çalışarak.

"Tanıdıkmiş, hadi oradan." Şimdi daha da gülüyor. "Tamam, soru sormayacağım, ama dikkatli ol, yakalanma. Eğer biri senin ve CEO'nun iş ilişkisi dışında bir ilişkiniz olduğunu öğrenirse, ortalık cehenneme döner. Şu anda herkesin sevdiği biri değil."

O eğlenceli uyarıyla odadan çıkar çıkmaz, hızla boynumdaki öpücüğü kontrol etmek için dönüp gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ethan, o adi, işe yaramaz... Onu öldüreceğim. İki elimle boğazını sıkacağım. Bir daha bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim!

Tezgahlardan birine doğru ilerlerken, titrek parmaklarla gömleğimi düzeltirim. Bunu yaparken, tezgah kapılarından birinin açıldığını duyarım. Su sesi gelmez. İçerideki kişi hızla dışarı çıkar.

Elbisemi eteğimin içine sokarken ellerim dondu, bunun ne anlama geldiğini anladım. Iris ve ben hiç de sessiz değildik. Biri bizi dinliyordu. Kalbim sıkıştı, vücuduma bir soğukluk yayıldı.

Ofisteki biri her şeyi duymuştu.

Kapıyı açtım ama kim gelmişse çoktan gitmiş. Kanım dondu, kapıya bakakaldım.

Şimdi ne yapacağım?

İRİS, KABİNDE KİM OLDUĞUNU BILMIYOR, ÇÜNKÜ ONA GÖRE,

O da benden sadece iki dakika önce oraya girmiş. Ve tüm kadın çalışanları sorguya çekemeyeceğim için Ethan'a bildirmekten başka seçeneğim yok.

O bilmek zorunda.

Ancak onun itibarı benimki kadar zarar görmeyecektir.

Ofisine giderken kafam allak bullak. Hasar kontrolü için bir strateji belirlemem gerekiyor. Başka bir departmanda çalışıyor olsaydım sorun olmazdı. Ama ben insan kaynakları müdürüyüm. Bu işi özenle yapıyorum ama işten çıkarılanların sayısı ve çalışanların birini suçlamak istemesi nedeniyle kolay bir hedef haline geleceğim.

Clarice kapıyı açtığımda yüzüme bir bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Onu görmem lazım. Hemen."

"Jake ve Cal..."

Onun cümlesini bitirmesini beklemiyorum.

Kapıyı iterek açarım ve Ethan başını kaldırıp yarı ayağa kalkar. "Natalie?"

"Sanırım her şeyi mahvettim." Onu görmek nefesimi keser ve kapının yanındaki küçük rafın kenarına tutunurum. "Sanırım büyük bir hata yaptım."

Bir anda yanımda belirir ve yalnız değildir. Jake bir adım gerisindedir. "Ne oldu?"

İkisinin de sesi endişeyle doludur.

İkisi de beni desteklemek istercesine kollarımı tutuyor ve ben onları itmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim. Ben..."

"Bırak nefes alsın, Tanrı aşkına." Caleb Jake'i itip Ethan'ın elini bileğimden çekiyor. "Otur. Su ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler." Gözlerim Ethan'a kayıyor. "Sanırım biri bizi fark etmiş olabilir."

Ethan'ın ifadesi değişmez ve hiçbir şey söylemez.

Ona olanları kısaca anlatırken, parmaklarım koluma batıyor, bu benim endişem arttığında yaptığım bir şey. "Kimsenin duymasını istemedim. İçeride biri olduğunu bile bilmiyordum ve..."

"Sorun ne ki?" Ethan hiç etkilenmemiş görünüyor. "Er ya da geç öğrenecektlerdi. Özellikle de sen hamile kaldığın belli olmaya başladığında."

Elim karnımda yumruk haline gelir ve ona öfkeyle bakar. "Ethan, bu benim kariyerim ve sen bana bu kadar

kayıtsızca. CEO ve İK müdürünün birlikte olması iyi bir görüntü değil. Bu bir çıkar atışması ve sen de bunu biliyorsun. Eğer bu duyulursa, o zaman..."

"İkinizden biri ayrılmak zorunda kalacak," Jake sert bir şekilde sözünü bitirir.

Ethan'ın bakışlarıyla karşılaşınca kalbim sıkışır. Neden bu konuda bu kadar sakın? Neden etrafımda her şeyin yıkıldığını umursamıyor? Benim ihtiyaçlarım umurunda bile değilken, o istediğini elde ediyor gibi görünüyor.

"İstifa edeceğim," diyorum, artık soğuk bir sesle. "Sonunda beni köşeye sıkıştırdın, Ethan. Ama kariyerimi mahvedip seninle mutlu bir aile kurmamı bekleyeceksen, hayal kurmaya devam et. Bu eyalette ya da başka bir yerde başka bir işe başvuracağım. Ama bana bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Sen benim seni sabote ettiğimi düşünüyorsun."

Alaycı bir şekilde güldüm, kalbim acıyordu, boğazım duygularla dolmuştu. Buna inanmak istemiyordum, ama sadece benim yüzleşmek zorunda kalacağım sonuçları bu kadar umursamadığını görünce, beni böyle düşündüğüm için suçlayabilir miydi?

Ayağa kalktım. "Buraya gelmemeliydim. Umursamadığın çok açık. Neden sorunumu sana anlatmanın bir anlamı olacağını düşündüm bilmiyorum."

Bu sefer gözlerinin ardındaki duygu değişimini yakalıyorum ve o da dikleşiyor. "Sen..."

Jake araya giriyor. "Biraz aceleci davranmıyor musun, Natalie? İstifa etmek hiçbir şeyi çözmez. O yolu seçmek yerine, Iris'le konuşmanı duyan kişiye bulmaya çalışabiliriz."

"Fark etmez," diye ekledi Caleb. "İkinizin gittiği etkinlikten fotoğraflarınız var zaten."

Jake alaycı bir şekilde güldü. "Ethan baskıya girer girmez onları çektirdi."

Hareketsizce, masasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş sessiz adama bakarak soruyorum: "Bu doğru mu?"

Bana cevap vermez, ama Jake cevaplar. "Evet. Onlarla ben iletişime geçtim. Değişikliği yapmadan önce dergiden sadece bir kopya alabildim.

Ethan'ın fotoğraflarının olduğu birkaç kopya kaldı."

Ethan sadece bana bakıyor, bakışları yoğun ve okunaksız.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyorum ona.

Konuştuğunda sesi soğuktu. "Bana en kötüsünü inanmaya o kadar kararlı görünüyordun ki, söylemenin bir anlamı yoktu."

Onun sözlerini inkar etmeye çalışırken dudaklarım aralanır, ama yapamadığımı fark ederim. "Ben..."

Jake ikimizin arasında bakışlarını gezdirip kapıya doğru yürüdü.

"Hadi, Caleb."

Caleb gözlerini kırptırır. "Ne? Kavgaya edeceklerdi. İzlemek istiyorum."

Jake iç çekerek onu yakasından tutup odadan dışarı çeker. Kapının kapanma sesi beni irkiltti.

"Bir şey söyleyebilirdin. O fotoğrafları sildiğini bana söyleyebilirdin."

"Sana söylemedim çünkü bunu, seni bir şekilde manipüle etmeye çalıştığının kanıtı olarak kullanacağını biliyordum," diyor, şimdi daha sessiz, ve bu canımı acıtıyor çünkü sözlerinin altında bastırmaya çalıştığı acıyı duyabiliyorum. "Çünkü seni korumaya çalıştığım her seferinde, seni kontrol etmeye çalışıyormuşum gibi davranıyorsun."

"Senden korumanı hiç istemedim." Bunu söylerken bile çocukça geldiğini biliyorum.

"Hayır," diye onaylıyor. "Ama sen de bana hiçbir zaman zayıf yönlerini göstermedin."

İçim sızlıyor. Sanki sesini yükseltmeden içimi açmış gibi.

Dokunamayacak kadar yakın değil, ama şu anda olmasını istediğimden daha yakın bir mesafede öne adım attı. "Sen benim kim olduğuma çoktan karar verdin. Yaptığım her hareket, kafanda oluşturduğun benim imajımı doğruluyor. Sana her şeyi verebilirim, ama senin güvenini asla kazanamayacağım, değil mi?"

"Bu adil değil."

"Doğru." Sesi gerginlikle doludur. "Beş yıl öncekiyle aynı adam olduğumu, senden bir şey istediğimi düşünüyorsun. Sana dünyayı sunsam bile, bunun bir bedeli olduğunu düşünürsün. Bana vermek istediğin az şeyi bile kabul ettim, ama sen bunu görmüyorsun. Şimdi bile ilk düşüncem

seni sabote etmeye çalıştığım, kariyerini mahvetmekten zevk alacağımdı."

Gözlerimden sıcak gözyaşları yükseldi ve utançla onları hızla geri tuttum. "Öğrenmeleri önemli değil demiştin. Tepkilerin ne olacağını biliyorsun..."

"Sen benim doğmamış çocuğumun annesisin, Natalie, beş yıldır sevdiğim kadın. Seni bir fısıltı bile incitecek bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?" Sesi soğuk ve cildimi ürperten kontrolsüz bir öfkeyle doluydu. "Beni bu kadar küçümsüyor musun?"

Bu, bana karşı davranışlarımı görmem için beni ilk kez yüzleştiriyordu.

"Hayır, öyle değil," diye fısıldadım. "Ben sadece..." Ona baktığımda nefesim kesildi.

Beni her şeyi görüyormuş gibi izliyor. Yüksek sesle söylemediğim korkularımı. Her kötü anının ve daha da kötü vedaların ardında sakladığım güvenimi. Belki, sadece belki, ona güvenirse hayatta kalamayacağımı ve onun beni haklı çıkaracağını düşünüyordum.

"Sanırım..." Sesim titriyor. "Sanırım senin gitmeni bekliyordum. Ve kalmanı istediğimi itiraf etmektense seni uzaklaştırmak daha kolay."

Konuşmuyor. Sadece yaklaşıyor, gözlerinde hak etmediğim bir şey var.

Artık ağlıyorum. Sessizce. Aptalca. Kendime ona açıldığımı söyleyip durdum, ama tüm bu zaman boyunca onu uzak tutuyordum, bekliyordum. Sanki bir parçam, yeterince beklersem bana gerçek yüzünü göstereceğine inanıyordu, sevdiğim herkesin bana gösterdiği yüzü, benim için kalmaya değmediğimi, sevmeye layık olmadığını gösteren yüzü.

İşte. Diliğim. Çıplak, titrek, dürüstlüğüyle çirkin. O hareketsiz kalıyor.

Gözlerinde beni bir canavar gibi hissettiren bir yıkım var. Sanki aramızdaki kutsal bir şeyi kırmışım gibi bana bakıyor. Sözlerimi geri almak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Şimdi yapamam.

"Diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum," diyorum, boğazım yanmasına rağmen biraz daha yüksek sesle. "Çünkü senin gibi insanlar

benim gibi insanlarla birlikte kalmazlar. Çünkü buradaki her şey, bizim hakkımızda her şey, felakete doğru bir geri sayım gibi geliyor."

"Benim gibi insanlar mı?" Sesi yumuşak ama altında yatan acıyı duyabiliyorum.

"Evet. Ailene bak. Onlar... Onlar çok sevgi dolu ve birbirlerine bağlılar, ve sen çok seviliyorsun. Hayatın boyunca sevildin. Ben... Ben... Kimse beni istemedi, bir zamanlar sen bile. Beni sevdiğini söylüyorsun, ama bir gün uyanıp bunu fark ettiğinde ne olacak?"

"Ben kararlarından pişmanlık duyan bir adam değilim. O kadar kararsız değilim. Kendimi sana kanıtlamak için her şeyi yaptım, ama..." Gözleri o kadar yoğun bir şekilde parladı ki nefesim kesildi. "Sen benim ne olduğumu sanıyorsun? Sıkılana kadar zaman mı öldürüyorum?"

Geri çekildim.

Yaklaşır. "Senden uzaklaşacağımı mı sanıyorsun? Bütün bunlardan?" Eli beni, taşıdığım çocuğu işaret eder. Onun çocuğu. *Bizim* çocuğumuz. "Gerçekten beni öyle mi görüyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye bağıriyorum, gözyaşlarımı zorlukla tutarak. "Her yanıma tekrar yanılmaktan korkarken neye inanacağımı bilmiyorum. Sana bir kez güvendim. O zaman da doğru şeyler söylemiştin, ama bak beni ne hale getirdin? Ve şimdi..."

Çenesi gerilir, ama kıpırdamaz. Konuşmaz. Sanki onu paramparça etmişim gibi bana bakar. Belki de öyle yaptım.

Hiçbir şeyim sabit değil ama kendimi sakinleştirmek için karnıma bir elimi bastırıyorum. "Hayatta kalmak için o kadar uzun zaman geçirdim ki, birinin kalacağına nasıl inanabilirim bilmiyorum." Gözlerimi indiriyorum, gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Özellikle de sana."

Ortaya çıkan sessizlik o kadar yoğun ki, kalp atışlarım dışında hiçbir şeyi duymuyorum.

Sonunda konuşur, sesi alçak. Kararlı.

"O zaman basitçe anlatayım." Kalbimi sızlatan sessiz bir kararlılıkla aramızdaki mesafeyi kapatır. "Sen önce gel," der, sesi yemin gibidir. "Her zaman öylesin. Yönetim kurulu toplantılarından önce. Bu şirketten, servetimden, hatta kendi ailemden önce. *Sen.*"

Nefesim kesildi. O devam etti.

"Kariyerin benim için önemli. İtibarın, mutluluğun, akıl sağlığın. İlk seferinde doğru şeyleri söyledim, ama bu sefer sana gösterdim. Senin için her şeyi riske attım, Natalie. Yıllarca biriktirdiğim tüm servetimi, sahip olduğum her şeyi sana verdim, sadece uzun vadede bu işin içinde olduğumu kanıtlamak için. Bunu sana vermek ne anlama geliyor, anlıyor musun? Kendimi savunmasız hale getirdim. Beni mahvedebilirsin. Her şeyi yeniden inşa etmek için yıllarımı harcamak zorunda kalırım. O sözleşmeyi hazırlarken bunun farkındaydım. Ama sen benim için önemliydin ve bunu sana kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırdım. Güvenini kazanmak için daha ne yapmam gerektiğini söyle. Benden başka ne istiyorsun?"

Eli benimkine dokunmadan yakınımda duruyor. Bekliyor.

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum sonunda, gözyaşları akarken göğsüm sıkışıyor. "Yeterince şey yaptın."

"Sen düşünüyorsun yaptığımı beklediğimi beklediğimi bir bir çıkış yolu diyor diyor. "Hayır, tatlım. Seni bekliyordum—beni içeri almanı."

Sevgi dolu sözcükler yumuşaktı, normalde alaycı ve keskin ses tonundan farklıydı.

Gözlerimden sıcak ve hızlı gözyaşları akıyor. "Sana inanıyorum. Gerçekten."

"Biliyorum." Sesi çatallanıyor, beni parçalayan en ufak bir ses tonu. "Ama şimdi beni dinlemelisin. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sonunda elimi tuttu, eli benimkini sıcak ve güçlü bir şekilde kavradı. "Bu şirketi senden daha çok önemsemişimi mi sanıyorsun?"

"Bu şirketi sana yakın olmak için aldım. Buraya yatırdığım para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Her şeyi bırakıp gidebilirim. Her şeyi bırakıp giderim, *seni* hariç."

İçimdeki baraj yıkıldı. Gürültülü ya da dramatik bir şekilde değil. Yavaş, acı verici bir gerçeklik seli gibi.

Ona inanıyorum.

Bu işe başladığımızdan beri ilk kez - bu ne ise - ona inanıyorum.

Sözleri mükemmel olduğu için değil, dürüst olduğu için. Çünkü o burada. Çünkü yüzündeki her çizgi, bu savaşı tek başına ve sessizce verdiğini söylüyor ve ben onun yanında durmaya çok korkmuştum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok korktum. Terk edilmekten. Yaralanmaktan. Senin hakkında yanılmış olmaktan."

Yanağımı avuçlayıp, başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Yanılmıyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun sıcaklığının kilitli tuttuğum yerlerin derinliklerine yerleşmesine izin veriyorum.

"Tüm cevapları bilmen gerekmiyor," diye mırıldanır. "Ama kalacağıma güvenmeni istiyorum."

Gözlerimi açıyorum. "Tamam."

Aylarca nefesini tutmuş gibi nefes verir. Sonra eğilir, alnını alnıma dayar, ellerini yüzümü sanki kırılğan ve değerli bir şey gibi okşar.

Ve ilk kez, kendime önemli olduğuma inanmaya izin veriyorum. Başka kimse için önemli olmasam bile, bu adam için önemliyim.

Beni bıraktığında ona bakıyorum.

"Seni ikna edebilecek başka bir şey vereyim." "Gerek yok..."

Ceketinin cebine uzanır, mor saç lastiğini sakladığı yeri biliyorum, ve küçük bir yüzük kutusu çıkarır.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ethan... Hayır..."

"Bunu uzun zaman önce yaptırdım." Kutuyu açar ve içindeki güzel elmas yüzüğü gösterir. Yüzüğü kutudan çıkarır, elimi alır ve yüzüğü avucuma koyar. "İçine bak."

Ellerim titreyerek yüzüğü eğdim ve kazınmış yazıyı gördüm. "Natalie Wilder."

Lanet olsun! Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Sanki kalbimi parçalıyor, zorla içeri girmeye çalışıyor gibi. Yüzükten haberim vardı. Annesi bahsetmişti, ama ben kendimi bunun doğru olmadığına, annemin yanıldığına ikna etmişim.

"Sana evlenme teklif etmiyorum." Sesi eğlenceli geliyor. "Merak etme. Henüz değil. Bu yüzük parmağına takılacak, ama sen hazır olduğunda."

"Biliyordum," itiraf ediyorum.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Yüzük hakkında. Annen söyledi. Ben sadece... ona inanmak istemedim. Tıpkı bunun önemli olduğuna inanmak istemediğim gibi."

senin için o kadar önemli değil." Ceketine uzanıp saç lastiğini çıkarıyorum. "Tıpkı senin yaptığın tüm jestlerin, her şeyin, sadece benim fazla anlam yüklediğim şeyler olduğuna kendimi ikna etmek için defalarca denediğim gibi. Denemeye söz verdiğimde bile, sanırım o boş bir sözdü."

Sesim titriyor ve onu sabit tutmaya çalışıyorum. "Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, Natalie..."

"Zamanım oldu." Yutkunuyorum. "Biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Ve bunca zamandır kaçmamın sebebi, sana olan hislerimi bilmem. Bunu kendime itiraf etmek beni savunmasız hissettirdi. Seni uzaklaştırmak, bunun sadece bir oyunmuş gibi davranmak çok daha kolaydı."

Ona baktığımda gözlerim yaşarır. "Gitmeni istemiyorum Ethan. Gidersen kalbim dayanamaz."

Gözleri duygu ile doluyor ve beni kollarına çekiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Nefesi kulağımda sıcak.

"Asla. Bir daha benden kaçamayacaksın."

Onun sözleriyle ruhumun en derin köşelerine kadar rahatlama yayılıyor. Böyle sevilmek, böyle istenmek...

Yüzümü boynuna gömdüm, ağlamayı kesebilmeyi, onun beni sonsuza kadar böyle tutmasını diledim.

Ama kalbim taşıyor ve çok uzun zamandır ilk kez kendimi güvende ve sevildi hissediyorum.

BÖLÜM 22

ETHAN

SANDALYEYE YASLANMIYORUM, SESSİZLİĞİN AĞIRLIĞI ÜZERİME ÇÖKÜYOR.

Ofisimin tavandan tabana pencerelerinden şehir ışıkları yanıp sönüyor. Saat yediyi geçiyor ama Jake deri koltukta uzanmış, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış, ebeveynlik kitaplarından birini karıştırıyor. "Bunu okuma listene ekleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Oh!" Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Resimler de var!"

Kitabı çevirip bir sayfayı açarken sevinçle gülümsüyor. "Bebek bezi değiştirmenin adım adım anlatıldığı bir kitap. Natalie'yle ebeveynlik derslerine gitmeyecek misiniz? Sizin binanın yakınında bir tane var diye duydum. Bebek gazlı olduğunda ne yapacağını, bebeği nasıl kundaklayacağını ve tüm o tür şeyleri gösteriyorlar. Broşürleri bile aldım. Ofisimde duruyorlar."

"Kurslar mı?" Bu fikri düşünürüm.

"Sen gidemezsen ben onunla gidebilirim." Jake çok mutlu görünüyor. "Vaftiz babası olarak bunları bilmem gerekir."

"Sen vaftiz babası değilsin."

"Tabii ki öyleyim." İkizim sayfaları çeviriyor. "Başka kimi seçeceksin? Hatta üzerine

'Vaftiz Baba' yazan özel bir tişört aldım. Hastaneye giderken giyeceğim." Başını kaldırıp gülümsüyor. "Biliyorsun, karışıklık olmasın diye."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Doğum odasında bulunmalı mıyım? Hayır, hayır, bu muhtemelen fazla olur. Ben sadece..."

"Konuşmaya devam edersen, çocuğumu asla göremeyeceksin."

Jake beni duymazdan geliyor. "Belki çocuğa da bir tişört almalıyım, arkasına da adımlı yazdırırım. 'Jake Amca'. Hayır, 'Vaftiz Baba Jake'. Hayır! 'Vaftiz Baba!'"

Belki onu görmezden gelirim susar. Gözlerim kapıda sabitlenmiş durumda.

Sessizliğim, kardeşimin de bakışlarını kapıya çevirmesine neden oluyor. "Her an gelebilir."

"O kitabı kaldır."

Jake kitapları minderlerin altına sıkıştırır. "O bakışın var. Gözünü bile kırpmadan seni yakacağım bakışı." Sırıtarak gülümser. "O bakışı seviyorum. Bana yönelik olmadığına daha çok seviyorum."

"Bunu senden istediğime pişman etme," diye uyarıyorum.

Koltuğundan kalkarak esnedi. "Hadi bitirelim. Gitmem gereken yerler var."

Saatime bakarım. "Benim de saat sekizde Mike ile randevum var."

"Mobilya mı alıyorsun?" Kardeşim gözlerini kırpıştırır. "Ne için?"

"Natalie benim dekorasyon zevkimi beğenmiyor galiba. O yüzden dekorasyonu ona bırakacağım. Bir de bebek odası var."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Ne için?" Ona bakıyorum.

"Ben bebeğin amcasıyım. Mobilya seçmeye katılmak istiyorum."

"Git Nick'in çocuğuna mobilya seç."

"Karısı benden nefret ediyor."

"Natalie de senin en büyük hayranın değil," diye hatırlatıyorum.

"Evet, ama onu ikna edebilirim. Elisha sadece deli." Masamın kenarına yaslandı. "Ben de geliyorum."

"Hayır." Cevabım kısa. "Kalpsiz piç."

Ona alaycı bir şekilde gülümserim. "Çocuk istiyorsan, yüzlerce kız arkadaşından birini hamile bırak. Bu benim."

Jake sadece iç çeker. "Sadece ilgilenen bir vaftiz baba olmak istiyorum." "Sen vaftiz baba değilsin!" diye bağırırım.
O sadece sırtıttı. "Sen öyle diyorsun. Natalie'yi ikna edebilirim.

Bahis yapmak ister misin?

Gözlerimi kısarak baktım. "Tamam. Ne yapacağız?" "Ben kazanırsam, çocuğun adını ben koyacağım."
"Kesinlikle olmaz."

"Tamam," diye geri adım attı. "Eğer kazanırsam ve vaftiz babası olursam, bebeği ilk gören ben olacağım. Anneden bile önce."

Gözlerimin köşeleri sıkılaşıyor. "Annen bundan hoşlanmayacak."

Jake'in sırtışı genişledi. "Anlaştık mı?"

"Kaybedersen," dişlerimi acımasız bir gülümsemeyle göstererek, "bir yıl boyunca bebek bezini sen değiştireceksin. Ne zaman etrafta olursan ve bebeğin bezinin değişmesi gerekirse, sen değiştireceksin."

Jake beni dikkatle inceledikten sonra elini uzatır, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Anlaştık."

Elini sıkarken, kapıdan tereddütlü bir vuruş duyuldu. "Girin."

Bir saniye sonra kapı hafifçe açıldı.

Charlotte Evans içeri girer. İçeri girer girmez tüylerim diken diken olur. Gözlerindeki ışıltı, o bilmiş bakış. Masaya yaklaşırken kalçaları sallanıyor, her hücrelerinden özgüven fışkırıyor.

Kısa ekose etek ve benzer bir bluz giymiş, kız kardeşim modaya uygun ama seksi derdi. Bence iş yerine uygun bir kıyafet değil.

Gözleri Jake ile benim aramda gidip geliyor, bir an fazla uzun süre kalıyor.

Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Otur."

O oturuyor, bacaklarını çaprazlayarak pürüzsüz cildini sergiliyor. Gözlerim yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye dönüyor ve çenem seğiriyor.

"Neden burada olduğunu biliyor musun, Charlotte?" diye soruyorum, ses tonumu kontrol etmeye çalışarak.

"Hayır, Bay Wilder." Bana çok tanıdık gelen masum bir bakış attı. "Bunun özel bir konuşma olacağını sanmıştım."

"Öyle. Bu Jake Wilder, şirketin avukatı." Ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Bugün öğle yemeğinden sonra üçüncü kattaki tuvalettedin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ben... evet. Belki. Emin değilim..."

"Natalie Thorne ile bölüm müdürünüz arasındaki özel bir konuşmayı duydunuz."

Çenesi gerildi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Charlotte." Adını havada asılı bırakarak, cam kadar keskin bir sesle söyledim. "Birbirimizin zamanını boşa harcamayalım."

Jake yanımda sessizce duruyor, kollarını kavuşturmuş, bakışları okunaksız. Şimdi tedirgin görünmeye başladı. "Yemin ederim, ben..."

Yavaşça öne eğildim. "Bana yalan söylemek çok kötü bir fikir."

Onun nefes kesildi. "tekrar tekrar
tekrar Hiç kimseye kimseye söylemedim."

"Kimseye söyledin mi diye sormadım. Sana ait olmayan bir şeyi kulak misafiri olduğunu söyledim."

Ağzı açılır, sonra kapanır. "Gerçekten hatırlamıyorum. Ben sadece..."

Parmağımı masaya vuruyorum. Bir kez. Bilerek. "Gidebilirsin."

Donup kalır. "Gidebilir miyim?"

Başımı sallarım. "Ama şunu iyi anla Charlotte. Tek bir kelime bile bu şirketin dışına çıkarsa, nereden çıktığını tam olarak öğrenirim. Nişanlımı üzen kimseye tahammülüm yok."

Gözleri büyür. "N-Nişanlım mı? Sen ve Natalie..."

"Tekrar etmeyeceğim. Tek kelime, hepsi bu kadar."

Yutkunur, gözleri Jake'e kayar, tüm güveni kaybolur. Buraya tamamen başka bir şey bekleyerek gelmiş olduğu bellidir.

"Seni sadece kovdurmuyacağım," diye devam ettim, sesim buz gibi ve alçaktı. "Bu şehirde bir daha asla çalışamayacağından emin olacağım. Pazarlama yok. Reklamcılık yok. Bir müşterinin Instagram sayfasını yönetmek için serbest iş bile yok. Anladın mı?"

O, ellerini kucağında sıkıca kapatmış, gerginlikten parmak eklemleri beyazlaşmış halde, çılgınca başını salladı.

"Ama korkman gereken bu değil." Gözleri büyüdü, korkuyla göz bebekleri genişledi.

Sakin ve soğukkanlı bir şekilde arkama yaslanıyorum. "Kardeşin Mason, Ashridge & Dale'de çalışıyor, değil mi? Finans analisti. Henüz yeni, bir yıl oldu."

Yüzü soluyor. "Nasıl biliyorsunuz?"

"Ağzından tek bir söylenti bile çıkarsa, kariyerinin başlamadan bitmesini sağlarım. Tek bir telefon yeter."

Gözleri yaşlarla doldu. "Yemin ederim, hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiçbir şey söylemedim."

Jake sonunda kuru bir sesle araya girer. "Akıllıca bir seçim." Bir kez başımı sallarım. "Gidebilirsin."

Hızla ayağa kalkar ve arkasına bakmadan kapıdan çıkar.

Jake, kapı arkasında kapanırken alçak bir ıslık çalar. "Lanet olsun, Ethan. Aşık olduğundan beri gerçekten yumuşadın."

Ona bitkiler kuruyacak kadar sert bir bakış attım.

O gülümser. "Ama kardeşini tehdit etmek mi?"

"Buraya, kadın çalışanları baştan çıkardığımı düşünerek geldi. Bu tavrı çok kez gördüm. Muhtemelen Natalie ve benim..."

"Nişanlınız olduğunu mu?" Jake masanın etrafından dolaşarak Charlotte'un az önce oturduğu sandalyeye çöküyor. "Sen evlenme teklif ettin."

"Hayır. Henüz değil. Ama hazır olduğunda yapacağımı biliyor. Ancak, dış dünyaya Natalie bu şekilde tanıtılacak."

"Bunu ne kadar gizli tutabileceğini düşünüyorsun?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken, altımızda bulanıklaşan farların ışık nehirleri oluşturduğunu izlerim.

"Öyle bir niyetim yok."

Jake kaşlarını kaldırır.

"Natalie'den utanmıyorum. Onu saklamıyorum. Ve onun benim olduğunu da saklamıyorum. Ama endişelerini anlıyorum. O insan kaynakları müdürü. Zeki. Saygın. Bu sızarsa, onu benim nişanlımdan başka bir şey olarak görmezler ve işini korumak için patronuyla yattığını söylerler."

Jake'in hafif gülümsemesi kaybolur.

"Peki planın ne?"

"Uzun süredir birlikte olduğum ve şimdi nişanlım olan kızım. Bu konuyla ilgilenmesi için halkla ilişkiler ekibimle iletişime geçtim. O zamana kadar, onun itibarını korumak için bu konuyu gizli tutacağız."

"O da bunu kabul etti mi?"

"Kaçınılmaz olduğunu anlıyor, ama ne karar verirsem vereyim, önce ona danışacağım."

İkizim bana bakıyor. "Çok 'düşünceli' bir davranış. O seni gerçekten değiştirmiş."

Saatime bakıyorum. Natalie'nin işi bitmesine hala biraz zaman var.

"Derrick aradı. Mektuplardaki parmak izleri Lucas'a ait değilmiş."

Jake donakaldı. "Emin misin?"

"Lucas'ın parmak izleri sistemde kayıtlı. Yani başka biri. Natalie'nin annesi Bridget Thorne olabilir. Onun parmak izleri sistemde yok ve Natalie'nin nerede yaşadığını biliyordu. Natalie'ye göre, annesi mektuplarda bahsedilen olaydan haberdardı."

"Ama kızını tehdit edecek kadar ileri gidebilir mi?" Jake ikna olmamış görünüyor.

"Ondan bunu yapacağını sanırım," diyorum karanlık bir sesle. "Ama kesin olarak öğrenene kadar Natalie'yi sürekli gözetim altında tutmak istiyorum. Hiçbir yere yalnız gitmesini istemiyorum."

"Ben ona eşlik edebilirim," diyor Jake neşeyle.

"Sen sadece onun yanından ayrılmak istemiyorsun ki onu vaftiz babası olmana ikna edebilesin. Hayır. Bu konuda Caleb'e güvenmeyi tercih ederim."

Jake burnunu çeker. "Onun bakıcıya bakılmaktan hoşlanacağını mı düşünüyorsun?"

Küçük kardeşimi düşününce dudaklarım kıvrılır. "Caleb ikna edici olabilir. Kızın ona karşı zaafı var gibi görünüyor. Onunla gelmesine izin vereceğini düşünüyorum. Onunla konuşurum."

Natalie'nin hayatı tehlikedeyken onu tek başına dolaşmasına izin vermem mümkün değil.

MAĞAZA ÖZENLE SEÇİLMİŞ RAHATLIK KOKUYOR. CILALI AHŞAP. EL DOKUMASI halılar. Arka planda hafif bir müzik çalıyor. Ama tek gördüğüm, yanımdaki kadına yakışmayan, pahalı vitrin süsleri.

Natalie, krem rengi bir kanepenin kenarını parmaklarıyla okşadıktan sonra fiyat etiketindeki özellikleri kontrol etti ve konsantre bir şekilde kaşlarını çatı.

"Buna hiç gerek yok. İhtiyacımız yok..."

"İhtiyacımız yok" diyorum, gölgesi gibi peşinden giderek. "Seni inciten şeyi değiştirmek için."

Bana çeliği eritecek bir bakış attı. "Ethan..." "Sırtın çok ağrıyor demiştin."

"Hamileyim, doksan yaşında değil," diye karşılık veriyor ve saçlarını geri atıyor.

"Ben de CEO'yum, mağara adamı değil. Aradaki farkı biliyorum." Çelik iskeletli bir koltuğa işaret ediyorum. "O ortopedik. Hafızalı süngerden yapılmış. Gebelikte bel ağrısı için uygun."

Bana bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Hamilelik mobilyaları mı araştırdın?"

Omuz silkerim. "Seninle ilgili her şeyi araştırırım."

Boynuna yayılan kızarıklığı gizlemeye çalışır ama başaramaz. Yanakları hoş bir pembeye dönerken kendime küçük bir tatmin anı yaşarım.

Mike Levy bize doğru yürür. "Bay Wilder. İki kişiye yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece bakınıyoruz," diyor Natalie çabucak. Mike başını sallar ve ona meraklı bir bakış atar.

Natalie, altın rengi kenarları olan yumuşak pembe renkli kavisli bir ikili koltuğa doğru yürür. Tereddütte oturur, bacaklarını yana doğru çekerek. Koltuğu hemen beğenmem. Hafif bir esintide bile parçalanacakmış gibi görünüyor.

"O şey üçüncü trimesterine kadar dayanmaz," diyorum ona. Dudakları bükülüyor. "Sen imkansızsın."

Onun yanındaki kanepeye otururum, kolumu arkasına uzatırım. "Ben pratik biriyim."

Vücudu bana karşı hafifçe gevşiyor. Her zaman bunun farkında değil, ama ben farkındayım. Onun her bir köşesini biliyorum. Her bir mikro ifadesini.

Bu hafta onu gördüğüm en huzurlu hali. Sonra hissediyorum.

O statik uğultu altında derimin altında The tek bir yıllar yıllarımı

Gözler.

Butik'in cilalı yüzeylerindeki yansımaları tarıyorum. Raflar. Aynalar. Camlar. Üzerimizde bir çift gözün olduğunu hissediyorum. Hızla arkamı dönüp büyük vitrine bakıyorum. İnsanlar geçip gidiyor, ama kimseyi özellikle ayırt edemiyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kesinlikle izleniyoruz.

Natalie farkında değil gibi. Mike'ın ona gösterdiği bebek mobilyaları kataloğuna bakıyor, parmakları maun beşiklerin kenarlarını izliyor.

"Burada kal," diye fısıldıyorum, başının üstüne öpücük kondurup girişe doğru yürüyorum.

"Ethan?" Kalkıyor ama peşimden gelmiyor. "Hemen dönerim."

Dışarı çıkıp kapının eşiğinde duruyorum, Ekim ayının keskin havası takım elbisenin ceketini delip geçiyor, kaldırımları tarıyorum. Akşam rüzgârında birkaç erken düşen yaprak uçup gidiyor, ama olağan dışı kimseyi görmüyorum. O his yok oldu.

Her kimdiyse, ya gitmiş ya da saklanmış. Bu durum hoşuma gitmiyor.

Natalie'nin yanına döndüm. Kataloğdaki ürünlerden pek memnun görünmüyordu. "Beğenmediysen başka bir yere gidebiliriz."

Mike'a özür diler gibi baktı. "Üzgünüm."

Ona gülümser. "Sorun değil. Zaten biz daha çok ofis mobilyalarına odaklanıyoruz. İsterseniz, bebek mobilyaları satan yerlerin listesini verebilirim."

"Listeyi Clarice'e gönder, Mike," diyorum ve o da başını sallıyor. Elimi Natalie'nin eline koyuyorum. "Hadi yemeğe gidelim."

Beni dikkatle inceler, gözleri şüpheyle kısılr. "Neler oluyor? Bir süredir şüpheli davranıyorsun."

Yalan söylemedim. "Biri bizi izliyordu galiba."

Elini benimkinin etrafında sıkılaştırdı ama sesi sakindi. "Kim olduğunu buldun mu?"

"Henüz değil. Ama bulacağım."

Dudaklarını sıkıştırıp başını sallar.

Arabaya bindiğimizde, sürekli dışarıya bakıyor. "Hadi geri dönelim. Bugün yeterince stresli bir gün oldu. Duş alıp yemek yemek istiyorum."

Elimi uzatıp bacağına koyuyorum. "Aklında ne var?"

Gülerek elimi itti. "Senin aklındaki şey değil. Hala ağrım var!"

Ona masum bir bakış attım. "Şimdi de sapık kim oldu?" "O ses tonunu kullandın! Ne düşünmemi bekliyordun?"

Gülümserim ve arabayı çalıştırırım. "Benim ses tonum yok."

"Var," diye karşı çıktı, gülmemeye çalışarak. "Kendi adımları bile unutturan o boşuk yatak odası sesi."

Onu böyle görmek kalbimi hafifletiyor.

"Belki de havasında olan sensindir. Hamile kadınların iştahının daha fazla olduğunu okumuştum..."

"Ethan!"

Natalie'nin yüzü kıpkırmızı, elleri yanaklarını kapatıyor.

Bacağını okşuyorum. "İştahını tatmin etmek için beni kullanabilirsin. Ne zaman istersen."

"Sapık!" diye gülerek elimi itiyor. "Hadi eve gidelim."

Çin yemeği yeriz."

Ona bakarken gözlerim yumuşar ve o da derin bir kızarıyor. "Ne?"

Elini elimde tutarak, parmaklarımızı birbirine doladım ve elinin arkasına bir öpücük kondurdum. "Ev. Bunu söylediğinde çok hoşuma gidiyor."

O sadece yumuşak bir gülümsemeyle bakıp başka yere yöneldi, sokak lambaları profiline altın rengi gölgeler düşürüyordu.

Başparmağımla yüzük parmağını

okşadım. Bir gün.

Yakında.

Penthouse'a vardığımızda, o doğruca duşa girerken ben yemek siparişi verdim. Onun için rahat kıyafetler hazırladım ve duştan çıktığında, havluyla sarılmış halde, yatağın üzerine koyduğum ipek pijamalarımı bakarken beni gördü.

"İyi misin?" Omuzlarında hala su damlacıkları varken yanıma gelir.

Lavanta ve vanilya kokuyor. Dişlerimi ona geçirmek istiyorum, ama bugün değil. Bu gece ona biraz rahat vermek istiyorum. Ayrıca, göğsümde garip bir his var. "Seninle birlikte bu ev hayatının çok hoşuma gittiğini düşünüyordum, kıyafetlerini düzenlemek, sana yemek vermek, sana bakmak. Her zaman başkalarıyla aynı alanı paylaşmaktan nefret etmişimdir. Ama seninle birlikte bu çok doğal geliyor."

Bana yaslanıyor. "Yani, bu seni evcilleştiriyorum anlamına mı geliyor?"

Ona eğlenceli bir bakış attım. "Kelimenin tanımına göre değişir."

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Bir kez. İki kez. Cildinin sıcaklığı gömleğimi delip geçti.

Ağzıma iç çekerek nefes veriyor.

Ellerim havlusuna uzanamadan, karnının guruldadığını duyarım ve nefes veririm.

"Tamam." Ondan uzaklaşarak ona eleştirel bir bakış attım. "Önce yemek, sonra konuşuruz."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Öğleden sonra konuşmadık mı? Her şey yolunda sanmıştım..."

"O değil." Onu sakinleştirmek için alnına öpücük kondurdum. "Başka bir şey hakkında. Ama önce giyin."

Ben de hızlıca duş almak için banyoya giriyorum ve çıktığımda, o iki bardak meyve suyu doldurmuş, kanepede bacak bacak üstüne atmış, telefonunda bir şeye bakıyor.

"Jake, senin ofisinde hamileliğimi açıklamadan önce hamile olduğumu biliyor muydu?"

"Neden soruyorsun?" Mutfak tezgahından bardağımı alıyorum.

Bana telefonunun ekranını gösterdi. "Sadece merak ettim. O zaman pek şaşırmış gibi görünmüyordu. Az önce bana bu bebek arabasının linkini gönderdi."

Resme bakıyorum. "Bebek arabası için henüz çok erken ve evet, o biliyordu. Kendine dikkat etmezse bebeği göremeyeceğini söylemiştim."

"Şey," diye mırıldanıyor Natalie, "ısrarcı biri, onu kabul ediyorum. Tanıdığım başka biri gibi."

Dudaklarımın köşesi kıvrıldı. "İstersen, o gün sana söyledikleri için gidip onu dövebilirim. Karışmadım çünkü sen ısrar ettin."

"Onu kendim dövebilirim," diyor, gözlerinde meydan okuyan bir ışıltı var.

Onun yanına oturuyorum. "Ben onu tutarım."

"Bu ne?" İkinci resme bakıp gözlerini kısıyor. "Bu gerçek mi? Şuna bak! Şuna bak!"

Fotoğrafta Jake gülümseyerek, üzerinde "En Sevdığım Vaftiz Babam" yazan bir tişört giymiş ve başparmağını havaya kaldırmış.

"Gerçekten hızlı hareket ediyor," diye mırıldanıyorum.

"O vaftiz babası olmayacak," diyor Natalie karamsar bir şekilde. "Bu onuru pizza dağıtıcısına veririm daha iyi."

"Denemekten vazgeçmeyecek." Kalkıp kaseleri çıkarıp tezgahın üzerine koydum. "Çok ısrarcıdır. Bir iddiaya girdik. Bebek doğana kadar seni ikna edemez ve onu vaftiz babası yapmazsan, tüm aile etkinliklerinde bebek bezini o değiştirecek."

"Peki ya kazanırsa?"

"Bebeği ilk gören o olur."

Natalie'nin gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. "Bebek bezi görevi, ha?"

Gülmeden edemiyorum. Ama bir şey söylemeden kapı çalıyor.

"Ben açarım. Yemek gelmiş olmalı." Telefonunu bırakıp kanepeden kalkıyor.

"Bekle..."

Yemek servisi olsaydı, kapıyı açmasını isterdi. Ama Natalie çoktan kapıyı açıyor. Bir anda onun arkasına geçiyorum ve dışarıda duran kişiyi görünce gözlerimi kırpyorum.

"Caleb?"

"Selam." Gölümser ve elindeki plastik poşetleri kaldırır. "Umarım sakıncası yoktur. Evim su basmış. Annemle babam partide ve Elisha onların evinde kalmamı istemedi. Jake'in nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"O zaman bir otel odası tut." Ona bakıyorum.

"Kalabilir miyim, Natalie?" Beni duymazdan geliyor. "Otellerde uyumaktan nefret ediyorum.

Üç kişi parti olur, bilirsin."

"Hayır, üç kişi kalabalık," diyorum sertçe, ama Natalie beni dirsekleyerek kenara itiyor ve ben ekliyorum, "O kalamaz."

"İçeri gel. Tabii ki kalabilirsin, Caleb."

"Sen en iyisin!" Caleb neşeyle söyler ve onun göremediğinden emin olunca bana dilini çıkarır.

"Barış teklifi olarak sarımsaklı ekmek aldım ama sen zaten Çin yemeği almışsın. Adam kapının önündeydi, ben ödedim."

"Teşekkürler." Natalie ona gülümseyerek cevap verdi. "Ben bunları yerleştireyim. Sen yemek yedin mi?"

Küçük kardeşim benim bakışlarımı görmezden gelir ve yapabildiği en acınası ifadeyi takınır. "Fırsatım olmadı. Öğle yemeğini bile atladım."

"Clarice'in senin sevdiğin Kore restoranından sana kızarmış tavuk aldığını hatırlıyorum."

Caleb anında tavrını değiştirir. "Sadece biraz yedim."

"Gel bizimle ye. Ethan'ın sakıncası yok. Değil mi Ethan?"

Onun burayı kendi evi gibi davranıp kararlar almasını izlemek beni pes ettirir. "Tamam. Kalabilir."

"Fazla rahatlama," diye mırıldandım, o yanımdan geçerken.

O sadece sırtıttı.

Caleb bulaşıkları yıkayıp yemek hazırlamaya yardım ederken, ben Natalie'nin yanına otururum. Bana bir tabak uzatır ve uyluklarıma nazikçe dokunarak beni sakinleştirir. Onun varlığı beni uçurumun kenarından geri çekiyor.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz — buharda pişirilmiş mantı, yapışkan pirinç ve portakallı tavuk, kardeşimin nazikçe aldığı sarımsaklı ekmek eşliğinde. Natalie sarımsaklı ekmeği yiyemiyor, Caleb de onun tabağındaki parçaları alıyor. İkinci porsiyonunun yarısını bitirmişken nihayet konuşuyorum.

"Caleb haftaya şirkete katılıyor. Katılmadan önce bir projeyi bitirmesi gerekiyor."

Natalie, çatalını ağzına götürürken duraksıyor. "Biliyorum. Saat dört civarında ofisime uğradı."

Caleb yemeğini yavaşça çiğniyor. "Sözleşmeyi imzaladım. Çok heyecanlıyım."

Natalie ona bir bakış attı. "Sen de öyle görünmeye çalış. Caleb Reynolds. Sana böyle seslenmeye alışmam gerekecek. Merak etme, Iris'e senin çok yetenekli olduğunu söyledim."

"Ben yetenekliyim." Yüzünü buruşturur.

"Ama o bunu henüz bilmiyor, değil mi?" Natalie havada bir çatal salladı. "Bu hafta ikinizi öğle yemeğine çıkaracağım, işe başlamadan önce sizi tanıştıracacağım. Benim senden hoşlandığımı düşünürse sana daha çabuk ısınır. Ekibinin çoğunu kendisi seçti, bu yüzden sana zorla verilmek onun için kabul etmesi zor bir durum."

"Henüz bilmiyor, ama biri onu kasten sabote ediyor," diye araya girdim. "Departmanından biri şirket dışına bilgi sızdırıyor. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Caleb kaşlarını çatı. "Yani bir köstebek olduğunu doğruladın mı?"

"Geçen hafta iki pazarlama stratejimiz doğrudan rakiplerimize sızdırıldı. İki çok önemli kampanya. Senin görevin gözlemek ve rapor vermek. Ekibe yakın ol."

"Peki ya biri onu tanırsa?"

"Olmaz," diye Natalie'nin sorusuna Caleb kendinden emin bir şekilde cevap verir. "Ben daha çok bir markayım. Nadiren yüzümü gösteririm. Yani biri şirketimi bilse bile beni tanımaz."

"Burada olmanın başka bir nedeni daha var, Caleb. Natalie'ye yönelik tehdit geçene kadar, ofisten her çıktığında ona eşlik edeceksin. Kahve almaya gidiyor olsa bile umurumda değil. Orada onunla birlikte olacaksın."

Natalie sertleşir.

Gözleri benimkilere kaydı. "Buna gerek yok."

"Gerek var."

"Ben tutsak olmayacağım, Ethan," diyor, sesi kararlılıkla keskinleşiyor.

"Hayır, olmayacaksın," diye onayladım, "ama Lucas sana yönelik tehditlerin arkasında değildi ve kim olduğunu da bilmiyoruz. Her halükarda, tehlikedesin. Caleb senin yanında olduğunda kendimi çok daha rahat hissedeceğim."

O, çenesini sıkarak başka yere bakar.

Caleb boğazını temizledi. "Bak, garip olduğunu anlıyorum. Ama ben buraya sadece bakıcılık yapmaya gelmedim. Sana, Iris'e ve her şeye kimlerin bulaştığını bulmak için buradayım."

Natalie iç çeker. "Peki. Hayatta kalmayı tercih ederim."

Akşam yemeğini bitiririz ve Caleb'in kanepeye geçmesini beklerim. "Düşündüğümde daha iyi karşıladın."

O iç çeker. "Bir korumaya ihtiyacım olması hoşuma gitmiyor. Ama sana güveniyorum."

Bu sözler beklediğimden daha çok etkiledi, göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

Hamilelik vitaminlerini çıkarır ve kendine bir bardak su doldurur.

"Bana kırılғанmışım gibi davranmaya başlama."

"Değilsin. Ama sen benim her şeyimsin."

Gözleri benimkilere doğru yükseldi, kenarları yumuşadı. Ve bir an için gerginlik azaldı.

Oturma odasına geri döndüğümüzde, Caleb evin sahibi gibi kanepeye uzanmış durumda.

"Yat Caleb." Natalie ona söylüyor. "Önünde uzun bir hafta var."

O da tembel bir gülümsemeyle ona selam verir.

Kapının eşiğine yaslanıp, eşyalarını toplarken onu izliyorum, yumuşak mutfak ışıkları boynunun kıvrımlarını aydınlatıyor.

Bana baktığını fark ediyor. "Ne var?"

"Hiçbir şey."

"Ethan."

"Ben düşünmeye Ethan'ı düşünüyorum
mağazadaki mağazasını Biri bizi izliyordu.

Biliyorum."

"Lucas mı sence?"

"Olabilir. Ama Lucas seni takip edecek türde biri değil. Onun yerini öğrenmek için araştırma yaptım ama ortalarda görünmüyor."

Natalie tezgaha yaslandı. "Bundan nefret ediyorum. Her şeyden." "Biliyorum."

"Sadece bunu, bu bebeği, bizi yaşamak
istiyorum." "Bunun için uğraşıyorum."

"Biliyorum." Sesi yumuşar, kırılganlığı çatlaklardan sızar. Kollarını
belime dolamıştır.

"Her şey yoluna girecek. Ben hallederim." diye fısıldadım.

O kollarımda dönüyor ve ben onu sıkıca sarıp, yüzümü saçlarına
gömerek kokusunu içime çekiyorum.

"Seni kaybedemem," diye
fısıldıyorum.

"Kaybetmeyeceksin."

Onu daha sıkı sarıyorum. Bizi ayırmaya çalışan kişiye Tanrı yardım
etsin.

BÖLÜM 23

NATALIE

ÇİÇEKLER BİR HAFTA SONRA, SABAHIN ORTASINDA GELDİ; TERTEMİZ, BEYAZ, UZUN saplı güller, yumuşak altın kurdeleyle sarılmış, güzel mor bir kutu içinde düzenlenmişti. Ancak kart, kanımı donduran şeydi.

"Güzel ceset için güzel çiçekler. Tik tak."

İsim yok. Geri dönüş adresi yok. Sadece kırmızı mürekkeple yazılmış, pürüzlü, öfkeli bir el yazısı, sanki biri kağıdı yırtacak kadar sert basmış gibi.

"Layla." Sesimin titremesini bastırmaya çalışıyorum.

Layla ofisime girerken sırtıyor. "Görünüşe göre hayranın var."

"Öyle görünüyor." Kartı çekmeme koyuyorum. "Bunların kimden geldiğini biliyor musun? Resepsiyona isimlerini bıraktılar mı?"

Layla başını sallıyor. "Sordum ama resepsiyonist teslimatçı bilmediğini söyledi."

"Tamam," diyorum kısa bir duraksamadan sonra. "Hizmetin numarasını bul."

Asistanım şaşkın görünüyor. "Gerçekten bu kadar ileri gitmen gerekiyor mu?" "Layla." Sesim sessiz ama sert, o da yutkunuyor.

"Beni ilgilendirmez ama. Tabii. Bir bakayım."

Bir dakika sonra numarayı getirir ve ben onun gitmesini bekleyip aramayı yaparım.

Kısa bir konuşma olur ve telefonu kapattığımda göğsümde sert bir düğüm hissediyorum. Siparişi kimin verdiğini kimse hatırlamıyor. Bunu garip buluyorum. Telefonda konuşan kişi, teslimatın nakit olarak ödendiğini hatırlıyor ama kim olduğunu hatırlamıyor mu? Siparişi veren kişinin erkek mi kadın mı olduğunu bile hatırlamıyor.

Ona inanmıyorum.

Muhtemelen ağzını kapalı tutması için para almıştır.

"Layla." İnterkom düğmesine basıyorum ve asistanım içeri girince, "Çiçekleri at" diyorum.

Yüzü bembeyaz oldu. "Ama çok güzeller. Saklayabilir miyim?"

"Tabii. Sadece benden uzaklaştı."

Bana tuhaf bir bakış attı ama dediğimi yaptı. Kartı çıkarıp mesajı okudum ve dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü. Korkmayı reddediyorum. Ethan haklıysa ve beni taciz eden Lucas değilse, o zaman bu annem olmalı. Ama neden bu kadar ileri gittiğini anlayamıyorum. Ancak annem peşimden gelmeye karar verdiyse, ben de savaşımadan pes etmeyeceğim.

Masamın alt çekmecesini açıp biber gazı ve bir çift muşta alıyorum. Tereddüt ettikten sonra bunları çantama koyuyorum. Hayır, o anın heyecanıyla bunları çantamdan çıkarmak zor olacak. Çantamı karıştırma lüksüm olmayacak.

Pantolonumun cebine uzanıp onları içine koyuyorum.

Ethan dün gece başını bacaklarımın arasına gömdüğünde, öğle yemeğinde tekrar ofisime geleceğine dair karanlık sözler verdi. Tedbir olarak resmi pantolon giymeye karar verdim. Normalde etek giymeyi tercih ederim, özellikle bu sıcakta, ama onun beni istediği gibi kullanmasına izin verirsem kendimi affetmem.

Karte bakıyorum. Bunu Ethan'a vermeliyim, ama o toplantıda. Clarice bu sabah onunla telefonda konuşuyordu, programını tartışıyorlardı. Bugün çok yoğun olduğunu biliyorum.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandım. Benim de yoğun bir programım var.

Önce, Caleb'in beni beklediği Pazarlama Departmanına gidiyorum. Tanıştırdıktan sonra Iris'e öğle yemeği planlarımızdan bahsediyorum.

"Onu ekibin geri kalanına da tanıtmak için iyi bir fırsat olacak," diyorum, Caleb'i şüpheyle inceleyen Iris'e.

"Yalan söyleyemem. Özgeçmişin gerçekten çok iyi. Ancak deneyimini göz önüne alarak seni strateji ekibine almak istiyorum. Şu anda dört üyemiz var: Joshua, Flora, Steven ve Eve. Eve ve Joshua şu anda yoklar, ama öğle yemeğinde tanışırsınız. Flora ve Steven'ı sana tanıştırayım."

Onun gitmesini izleyip iç çekiyorum.

Başlangıçta Iris'in Caleb'e biraz düşmanca davranacağından endişelenmiştim, ama onu yeterince sevmiş gibi görünüyor. Ama Caleb de arkadaş canlısı ve sevimli biri. Üstelik ben gelmeden önce ikisi on dakika birlikte vakit geçirmişler.

Iris'in dönmesini bekliyorum. "Ee?"

"Ne?" diye soruyor, otururken. "Ne düşünüyorsun?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Referansları temiz ve dürüst olmak gerekirse, Bay Wilder onu bize zorluyorsa, bir nedeni olmalı. Özgeçmişi de iyi. Gerçekten iyi."

Onu inceliyorum. "Dizüstü bilgisayarın hakkında. BT ile konuştum. Senin için bir tane hazırladılar. Belgelerini buluta yükle ve Caleb'e dizüstü bilgisayarını bana getirmesini söyle."

"Teşekkürler,
Natalie." "Rica
ederim."

Geri dönerken asansöre binerken Jake'e rastladım. "Yukarı mı?"

"Hayır, ofisime."

Ses tonumu nazik tutuyorum ve o yüzünü buruşturuyor. "Natalie, konuşabilir miyiz?"

"Gerçekten işe gitmem gerek."

"O gün apartmanda söylediklerim için özür dilerim. Ethan ile aranızın karmaşık olduğunu anlıyorum. Hadimi aştım."

"Evet, aştın." Onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Seni incitmek istemedim."

Tabii, buna inanmam imkansız.

Asansör kapısı açılır ve o beni durdurur. "Karşıdaki kafede bir kahve içelim. Ben ısmarlarım. Sana düzgün bir şekilde özür dilemek istiyorum."

Ona bakıyorum. "Ethan'la yaptığın bahsi biliyorum. Çocuğumun vaftiz babası olmana izin vermeyeceğim, Jake."

Yüzü sararır. "Mesele o değil. Günlerdir bu özrü söylemeye cesaret edemedim. Artık bu konuşmayı yapmamızın zamanı geldi."

Tereddüt ediyorum.

Bir yandan, onu kendi haline bırakmak istiyorum. Öte yandan, Ethan'ın onu önemseydiğini biliyorum. Bunu göstermiyor ama ben görebiliyorum. Ailesiyle ilişkimi mahvetmek istemiyorum.

"Peki." Zemin katın düğmesine basıyorum. "Kahve içemem ama buzlu çay alayım, sen ödersin."

Bana gülümsüyor. "Tabii ki."

Ona bakıyorum. Bir an için bana golden retriever köpeğini hatırlatıyor.

Asansör tekrar çalışıyor ve biz zemin kata çıkıyoruz. Telefonuna bakıp iç geçiriyor. "İki dakika izin ver. Cüzdanımı yukarıda unuttum. Beni bekler misin?"

"Tamam," diyorum ve caddenin karşısındaki kahve dükkanına bakıyorum.

Jake asansöre geri girer ve ben dışarı çıkıp kaldırımda durarak köşedeki trafik ışığının yeşile dönmesini beklerim. Yürümeye başlıyorum ki telefonum elime titreşerek takvim hatırlatması verir ve ben kısa bir süre aşağıya bakarım.

Yolun yarısına gelmişim ki onu görüyorum. Lucas.

Ayaklarım donar. Kanım donar. Sanki yer altımdan kayıp gidiyor.

Beş yıl önceki o geceki haliyle aynı görünüyor. Keskin gözler. Takım elbise giymiş bir canavar. Geriye doğru sendeleyerek, kalbim göğsümde çarpıyor. Binaya doğru dönmek için hızla geriye doğru koşuyorum, ama çok geç.

Elini koluma geçiriyor.

"Öyle acele etme," diyor dişlerini sıkarak ve beni binanın yanındaki sokağa sürükleyerek. "Konuşmamız gerek."

Onu itiyorum ama o daha güçlü. Gölgelele bizi yutuyor, her iki tarafta tuğla ve beton yükseliyor. Buradaki sıcaklık daha yoğun, daha ağır. Sanki hava ne olacağını biliyor gibi.

"Bırak beni!" Onun tutuşunu çekerek mücadele ediyorum, ama o beni tuğla duvara çarpıyor. Sırtımda acı yayılıyor.

"Yine Ethan için bacaklarını açıyorsun, değil mi?" Lucas, bakışlarıyla beni sabitleyerek hırsıyla bağırırdı. "Ailemizi mahveden adamla fahişelik mi yapıyorsun? Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Seni aptal küçük fahişe!"

"Bırak beni dedim."

"Bağırırsan, yemin ederim..."

"Bırak beni, yoksa polisi çağırırım," diyorum, titrek parmaklarımla cebime uzanıyorum.

Eli hızla uzanıp boğazımı kavrar. "Umurumda mı sanıyorsun? O gece başladığım işi bitirmeyeceğim mi sanıyorsun?"

Dünya, nefes borumdaki baskıya daralır, panik omurgamdan yukarı doğru tırmanır. Nefes almaya çalışıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

Bir an için korku beni sarar, o gece içeri girip bana yumruk attığı, üstüme çıkıp dövdüğü geceye geri götürür. Artık karşı koymuyordum bile. Kanım etrafımda birikiyordu, ama o devam ediyordu. Beni tekmeledi, tükürdü, iğrenç sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Kalbim göğsümdede çarpıyor. Nefes alamıyorum. Ve sonra...

Öfke kaynıyor, korkuyu bastırıyor. Ben artık o kız değilim.

Ben seviyorum. Ben isteniyorum. Bir aile kuruyorum. Siktir et onu.

Elimi pirinç muşta etrafında sıkıyorum. Bir nefes. Bir vuruş. Onları çekiyorum, kolumu geriye çekiyorum ve tüm gücümle onun yüzüne vuruyorum. Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuluyor — kemik, kırıldak, bir şey — ve o acı içinde bağırarak geriye sendeliyor, burnundan kan fışkırıyor. Elleri yüzüne uçuyor, acı içinde küfrediyor.

"Bu ne cüret?!" diye bağırıyorum. "Sen kendini kim sanıyorsun?! Aynı kanı paylaşıyoruz diye beni sahiplenemezsin!"

benim malım olmuyorsun! Ben senin malın değilim, seni hırsız pislik! Ethan'ı istersem, onu alırım. Tekrar tekrar ve tekrar."

Lucas, yaralı yüzünü tutarak geriye sendeler ve bana bakar.

Sesim öfkeyle doludur. "Beni kontrol edemezsin. Bana dokunamazsın. Ethan olsun ya da olmasın, istediğimiyle birlikte olmakta özgürüm. Peki ya sen? Sen, hiç hak etmediğin güce tutunan zavallı, kıskanç bir piçsin. Ethan'dan çaldın. Sahip olduğun her şey, hırsız olduğun için! Başka bir şey değil! Ve ben o adamı seviyorum! Onu ölümüne seviyorum. O yüzden bizden uzak dur, yoksa sana bunu ödeteceğim!"

Ellerini indirir, gözleri öfkeyle parlar. "Seni öldüreceğim. Tanrı'ya yemin ederim, seni..."

"Dene bakalım," diye fısıldadım. "Ve senin sefil hayatının geri kalanını bir hücrede çürümene neden olacağım."

Yine üzerime atılıyor.

Hızlı bir hareketle Lucas çöp konteynirlerinin üzerine uçar. Yalnız başına düşmez, onu yakalayan kişi ona yumruk atmaktadır.

Jake!

Jake'in yumrukları arka arkaya, kesin ve acımasızca savruluyor. "Geri çekil.

Ona."

Lucas biraz mücadele ettikten sonra onu iterek, alaycı bir şekilde, "Bir tane daha mı? Tanrım, seni küçük sürtük, bütün bunlara bacaklarını mı açıyordun?!"

"Ağzını kapa, Lucas!" Jake kolları sıvar. "O çirkin suratını mahvetmek için uzun zamandır bekliyordum."

Lucas onun dizine tekme atar ve ayağa kalkmaya çalışır, yüzü kanla kaplıdır. "Bittiğini mi sanıyorsun? Öylece gideceğimi mi sanıyorsun?"

Jake aramıza girerek beni korur. "Ona bir daha dokun, hiçbir şeyden kurtulamazsın."

Nefes nefese, sendeleyerek öne doğru ilerledim. "Jake, ben iyiyim. Bebek de iyi."

Lucas donar. Bakışları bana çevrilir. "Bebek mi?" Yüzü buruşur. "Onun seni hamile bırakmasına izin mi verdin?"

Jake'in yanından geçip Lucas'a sert bir bakış attım. "Ethan'ın bana yaptıkları seni ilgilendirmez. Bana elini sürdüğün anda benimle konuşma hakkını kaybettin. Sen benim için bir hiçsin."

Ayağıma tükürüyor ve ben tıslıyorum, "Senin sorunun ne biliyor musun? Bunca yıldır, sen ve annem beni kırmak, bana değersiz olduğumu göstermek için elinizden geleni yaptınız. Sonra Ethan geldi ve benim içimdeki değeri gördü. O beni seviyor ve sen, birinin, hayır, birinin değil, senin ihanet ettiğin adamın beni değer verip sevmesini kaldıramıyorsun. Sen zavallısın, Lucas. Hep öyleydin. Ben sadece çok korkmuştum, göremedim!"

Yine üzerime atılır, öfkesi patlar, ama bu sefer tereddüt etmem.

Yumruklarım çenesine çarptı.

Sert bir şekilde yere düştü.

Jake kolumu yakalayıp beni geri çekerken, bina güvenliği köşeyi dönerek koşarak gelir.

Lucas ayağa kalkar ve kaçır, sokağın girişinde toplanan kalabalığın içinde kaybolur.

Jake içinden küfürler savırıyor. "İyi misin?"

Titreyerek başımı sallıyorum, kalbim hâlâ deli gibi atıyor. "İyi olacağım."

Beni içeriye götürür, meraklı bakışlardan korur, elini hiç bırakmaz. Ama ben arkama bakmam. Artık korkmuyorum. Lucas'tan da, geçmişimden de, gelecekten bile.

Çünkü ilk kez, kendim için savaşabileceğimi biliyorum.

Ve kazanabileceğimi.

"NE HALT EDİYORDUN?"

Ethan önümde volta atarken başımı eğik tutuyorum. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Caleb olmadan hiçbir yere gitme demiştim!" diye bağırır.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sadece yolun karşısındaydı. Jake de yoldaydı."

"O birkaç dakika içinde ne oldu?" diye sorar. Jake'e bakarım ve Ethan sertçe, "Ona bakma. Bana bak. Hayatını bu kadar pervasızca yaşamadığını söyle, Natalie, çünkü

dürtülerini kontrol edemezsen, her bir tehdidi ortadan kaldırına kadar seni kilit altına alacağım!"

"Benim hatamdı, Ethan," diye başlar

Jake. "Ağzını açma!"

İkiz kardeşi sessizleşir.

"Onu biraz hırpaladım," diye çekinerek söylüyorum, ama bana bakarak sessizliğe bürünüyor.

Birkaç dakika boyunca ofisini kaplayan ağır sessizlik beni tedirgin etti. Ethan bana daha önce hiç sesini yükseltmemiştı. Bundan pek hoşlanmadım, ama daha dikkatli olabilirdim. O muştı olmasaydı, acı çeken tek kişi ben olmazdım. Şu anda başka birinin hayatından da sorumluyum.

Ethan masasına yaslanıp parmaklarıyla saçlarını karıştırıyor. "Tamam. Polis onu arıyor. Natalie'yi sokağa çekip boğmaya çalıştığını gören birçok tanık var. Ama Natalie'nin ona silahla saldırdığını gören tanıklar da var."

"Meşru müdafaaaydı!" diye bağıyorum.

"Mesele o değil. Çık dışarı, Jake."

Jake bana özür diler gibi bir bakış attı ve omuzlarım çöktü.

Şimdi gerçekten başım belada.

Arkasından kapının kapandığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor, "Etha..."

Kollarını bana doladı, sesi sert çıkıyordu. "Nasıl kendine bu kadar pervasız davranabilirsin? Seni kaybedemeyeceğimi bir an bile düşünmedin mi? Ya bıçağı olsaydı, Natalie? Ya seni bıçaklasaydı? Ya Jake zamanında yetişemeseydi? Ya..."

Ağzını kapatıyorum. "Eğer"lerin yeri yok. Özür dilerim, Ethan. Düşünemedim. Tehlikenin bu kadar yakın olduğunu fark etmedim. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"Öğle yemeği yok, hiçbir yere gitmek yok." Yanaklarımı sıkıca tutar. "Söz ver. Yanımdan ayrılma."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum. "Öğle yemeklerimi konferans salonlarından birinde yemeye ayarlayacağım."

Başımı geriye doğru eğip boynumu inceliyor. Sesi fısıltı kadar yumuşak, ama tüyler ürpertici bir tonu var. "O piç kurusunun sana nefes aldığını bile pişman edeceğim."

"Yapın. Ama burnunu kırdığımı sanıyorum."

Eli kalçama kayıyor ve nefesim kesiliyor. Gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde benimkilere bakarken, elini cebime sokup pirinç muşta çıkarıyor. Bir anlığına muşta'yı inceliyor, parmakları benimkilere değiyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Sana daha iyilerini yaptıracağım. Üzerlerinde keskin sivri uçlar var. Adamın yüzünü parçalar."

"Ethan!"

Silahımı ondan geri alıp, parmaklarının dokunduğu yerde hissettiğim sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu gayet iyi. Bebeğin yanında bu kadar şiddet istemiyorum."

Elini çeneme koyup beni yerinde tutarken, başparmağı alt dudağımı okşadı. "Onu öldürmek istiyorum. Onu paramparça etmek istiyorum. Sana elini sürdü. Bu saldırı için dava açacağım Natalie, ama beş yıl önceki saldırı için de dava açacağım. Onu mümkün olduğunca uzun süre hapse attıracağım. Onu maddi olarak mahvedeceğim."

Midem düğüm düğüm olmuş, ama gözlerindeki sahiplenici açlığa karşılık vermemek için kendimi tutamıyorum. "Yap. Seni engellemeyeceğim. Artık onun ya da annemin beni itip kakmasına izin vermeyeceğim. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Ağzını ağzıma yaklaştırıp beni şiddetle öptü. Kollarımı boynuna doladım, vücudum onun vücuduna yapıştı. Beni kendine çekip bir elini belime kaydırırken sırtımdaki hafif ağrıyı görmezden geldim. Ağzı sıcaktı ve zevk dalgaları içime yayıldı.

İslandığımı hissediyorum ama bir kalp atışı içinde çekiliyor, sesi titriyor. "Hayır. Önce muayene olacaksın."

"Ne?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, hala dudaklarımda onun dudaklarının izini hissediyorum.

"Muayene," diyor, bu kez kararlı bir sesle. "Kadın doğum uzmanına gideceksin. Hemen."

"Bekle, ne?"

"Eşyalarını topla. Ben sürerim."

Yutkunuyorum. Harika. Şimdi yine her yerim kurcalanacak.

ÜÇ GÜN.

Sokakta olanlardan bu yana üç gün geçti. Lucas'tan bu yana. Canımı dışıme takıp kavga edip oradan uzaklaştığımdan bu yana.

Morluklar hâlâ duruyor—köprücük kemiğimin altında ve omzumun üzerinde, kalın süveterimin ve yün paltomun altında gizlenmiş. Kaburgalarımdaki ağrı da geçmedi. Ama buradayım. Nefes alıyorum. Yaşıyorum. Bebeğimi taşıyorum. İleriye doğru ilerliyorum.

Ethan beni gözünün önünden ayırmıyor. Fazla üstüme gelmemeye çalışıyor ama bu onun doğasında var. Her yüzümü buruşturduğumda fark ediyor. Gözlerimi biraz fazla kırdığımda eli elime dokunuyor. Benim için güçlü olmaya çalışıyor ama ben bunu görebiliyorum. Sakin gözlerinin altında sakladığı öfkeyi. Suçluluk duygusunu.

Onu hiç suçlamadım. Bir kez bile. Ama bu onun kendini suçlamasını engellemedi.

Elimdeki telefonu değiştirip, cevaplayacak enerjim olmayan mesajların selini kaydırıyorum. Ama bir tanesi beni durduruyor.

Roland Blake.

Ondan haftalardır haber almamıştım. Roland'ı severim. Açık sözlü, dürüst ve tatlı biridir. Ethan'ın, yaşlı adamın gizli amaçları olduğunu söylediğine inanmıyorum. Ama bana ulaşmayalı epey zaman oldu. Mesajı kontrol edip kaşlarımı çatıyorum.

Buluşmak istiyor. Acil mi?

Ekrana bakıyorum, tedirginim. Parmaklarım ekranın üzerinde duruyor.

"Ne oldu?" Ethan sürücü koltuğundan bana bir bakış attı. Bugün akşam yemeğinde ailesiyle buluşmak için bir restorana gidiyoruz. Onunla birlikte yaşamaya başladığımdan beri ilk aile yemeği. Şimdiden çok gerginim.

"Roland mesaj attı. Bugün buluşmak istediğini söylüyor."

"Numarasını sil."

"Saçmalama Ethan. Onun numarasını silmeyeceğim."

"Onunla konuşmak için hiçbir nedenin yok."

"Tanrı aşkına, onunla flört etmiyorum!"

"Öyle demedim ki." Bana sert bir bakış attı. "Ama senden ne istiyorsa, benden isteyebilir."

Dişlerimi sıkıyorum. "Ethan, söylenen ve yapılan her şeye rağmen, benim adıma karar verecek durumda değilsin. Öneride bulunabilirsin, ben de düşünürüm. Ama bana ne yapmam gerektiğini bir daha söylersen, tepkim hoşuna gitmeyecek."

Bana bakarken gözleri eğlenerek parıldadı, bakışlarında bir parça arzu belirdi. "Öyle mi?"

"Onu engellemiyorum. Onunla tanışmak istiyorum. Sen de bize katılabilirsin. Ve sen bir şey söylemeden, onu ofise gelip benimle görüşmesini isteyeceğim."

Memnun görünmüyor, çenesi beni hem sinirlendiren hem de çeken bir şekilde sıkılaşıyor. "Onu sevmiyorum Natalie. Sana tuhaf bakıyor."

"Sen herkese tuhaf bakıyor sanıyorsun." Ona gözlerimi devirdim, gülümsemeyi bastırdım. "Birazdan da çayımı yapan baristaya hırlayacaksın."

Omuzlarını silkiyor, gözleri kısa bir süre yoldan ayrılıp vücudumu izliyor. "Sen görmüyorsun."

Ona cevap vermemeyi tercih ettim. Bunun yerine Roland'a bugün meşgul olduğumu, ama yarın buluşabileceğimizi belirten bir mesaj attım. Telefonu çantama geri koyup iç geçirdim. "Demek annem onu gerçekten kefaletle çıkardı?"

"Lucas?" Ethan sokağın köşesini döndü. "Bu seni çok mu şaşırttı?"

"Hayır." Başımı pencereye çeviriyorum. "Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim."

"Aynı gün tutuklandığını düşünürsek..." Bir arabayı solladı. "Lucas'ın bağlantıları var. Annenin kefaletini ödemesi şaşırtıcı. Kendisi ödeyecek kadar parası var."

Yavaşça nefes veriyorum. "Sadece bunun bitmesini istiyorum. O çiçekleri kimin gönderdiğini buldun mu?"

Ertesi gün aldığım çiçeklerin kartını Ethan'a vermiştim.

"Üzerinde çalışıyorum," diyor kısaca, elleri direksiyonda gergin.

On dakika sonra restoranın önüne varıyoruz. Bir vale yaklaşıyor ve Ethan arabayı park ediyor, bana dönüyor.

"Ben vale standına dolaşacağım. Sen içeri gir ve geldiğimizi haber ver."

Yavaşça kemerimi çözüp, dışarı çıkarken yün paltomu düzeltiyorum. Keskin akşam havası kumaşı delip geçiyor, paltomu daha sıkı çekiyorum. Bellamy's dışarıdan bile zarif görünüyor: parlak aplikler, altın harflerle yazılmış tabela ve içeriden gelen yumuşak müzik. Merdivenlerin yanında durup, onun dönüşü yapmasını bekliyorum.

O anda duydum.

Lastiklerin çılgılığı.

Ethan'ın sesini zar zor duyuyorum.

"Natalie!"

Her şey yavaşladı.

Siyah bir araba köşeyi çok hızlı bir şekilde dönüyor. Farlar göz kamaştırıcı. Doğruca bana doğru geliyor.

Donup kalıyorum. Hareket edemiyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor. Bir şey yanımdan çarpıyor.

Yere sertçe düşüyoruz. Nefesim tek bir keskin nefesle dışarı çıkıyor. Kendimi tutmaya çalışırken, başkasının kollarında dolanmış halde avuç içlerim çakıllara batıyor.

İnsanlar bağırıyor. Ethan bağırıyor. Araba hızla uzaklaşıyor.

Yavaşça kalkıyorum, uzuvlarım titriyor, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Üzerimde bir ağırlık var. Ağır. Ezici.

Onu tanıyorum.

"Roland?" Şok içinde nefes alıyorum. Vücudu benim üzerime çökmüş.

"Roland," diye fısıldıyorum, bu sefer daha acil bir şekilde, onun altından çıkmaya çalışıyorum.

Gerçeklik yavaş yavaş kafama dank edince panik içimi kaplar. Hiçbir tepki yok.

Yana doğru yavaşça eğiliyorum, yüzünü gördüğümde korkudan midem kasılır. Gözleri kapalı. Kan, ceketinin kumaşından sızarak onu koyu ve ıslak bir renge boyuyor.

, kumaşı koyu ve ıslak bir şekilde lekeliyor. Göğsü inip kalkıyor, ama çok zayıf. "Ethan!" diye bağıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Ethan çoktan oraya varmış, titrek ellerle Roland'ı benden çekip kaldırıma yatırıyor.

"Ambulans çağırın!" diye bağıyor birine. "Hemen!"

Roland'ın yanına diz çöküp elini tutmaya çalışıyorum. Eli soğuk.

Gözleri açıldı, sersemlemiş bir acı ile doluydu, dudakları zar zor hareket ediyordu. "İ-İyi... İyi olduğuna sevindim..."

Gözleri kapanır.

Ve ben, beni kurtaran adam baygın halde yerde yatarken, ellerimde kanla yerde kalakaldım.

BÖLÜM 24

ETHAN

BU, NATALIE'YE RESMİ OLARAK TANIŞTIRMA VE ÇOCUĞUMUZU DUYURMAK İÇİN ve çocuğumuzun duyurusu olacaktı. Ama bunun yerine ailem hastanede toplanmış durumda.

Natalie'nin yanında duruyorum, yüzü solgun, doktor ona bakarken yüzünde dehşet dolu bir ifade var.

"Yüzeysel yaralar," diye bizi rahatlatıyor. "Bebek iyi. Sadece birkaç sıyrık ve çürük var, biraz acıyacak. Ancak hamile olduğunuz için ağrı kesici veremem. Ama kısa sürede iyileşeceksiniz."

"Roland ne durumda?" Natalie endişeyle ona bakıyor.

Doktor benimle göz göze gelip nazikçe cevap veriyor. "Arkadaşınız hala ameliyatta."

Natalie irkilir.

Onun parmak eklemlerini nazikçe ovuşturuyorum. "O seni kurtardı."

Onun güzel yüzündeki üzüntüyü görüyorum. "Ethan... O araba. Hızla geçmiyordu. Kontrolden çıkmadı. Bana doğru *geldi*. Yön değiştirebilirdi. Yer vardı. Ama yapmadı."

Öfke, canlı bir varlık gibi içimde nabız gibi atıyor.

"Biri seni öldürmeye çalıştı," diyorum soğuk bir sesle, damarlarımdan öfke akıyor.

Natalie'nin eli benimkini sıkıca kavrar. "Roland o anda ortaya çıkmasaydı bana çarpacaktı. Ben... Ona bir şey olmamış olmalı. Benim yüzümden ona bir şey olursa dayanamam. Orada ne işi vardı ki?"

Gözleri yaşlarla parıltıyor.

Ayağa kalkıyorum. Yerimde duramıyorum. Alnına öpücük kondurup ona söylüyorum: "Caleb ve ailem burada. Onları senin yanına oturtacağım. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

O da başını sallıyor ve odadan çıkmadan önce elimi bir kez sıkıyor.

Koridorun sonunda, tüm ailem bekleme salonunu doldurmuş. Annem babamla alçak sesle konuşuyor. Jake volta atıyor, Caleb Megan'ın yanında oturuyor. Nick, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, hamile karısının yanında oturuyor.

"O nasıl?" Babam beni ilk gören kişi.

"Natalie iyi. Bebek iyi. Roland hala ameliyatta."

Gözle görülür bir rahatlama dalgası yayılır, ardından yeni bir gerginlik başlar. Herkes sarsılmış görünüyor. Roland sadece ailenin bir dostu değil. Babamın en eski arkadaşı. Bizim için neredeyse bir amca gibidir.

"Araba ona doğru geldiğini söyledi," diyorum.

Jake kaskatı kesiliyor. Megan nefesini tutuyor.

Elisha burun kıvrır. "Belki sarhoş bir sürücüydü."

Nick ona keskin bir bakış atar. "Yapma."

Ellerini havaya kaldırır. "Sadece söylüyorum! Hepimiz burada oturuyoruz ve burası antiseptik kokuyor. Sekiz aylık hamileyim. Rahatsızım. Eve gitmek istiyorum. Kız ölmedi. Çocuk ölmedi. Öyleyse neden hala buradayız? Bana güzel bir akşam yemeği sözü vermiştin."

Sinirlenip bir adım öne çıkıyorum, ama en küçük kardeşim çoktan araya girmiş.

"Elisha," diyor Nick sert bir sesle. "Natalie az kalsın ölecekti, bu yüzden buradayız. Yapma, lütfen..."

"Burada kalmak istemiyorum," diye tartışır, sesi yükselir. "Akşamımı hastanede geçirmek için gelmedim. Hamileyim. Kendimi iyi hissetmiyorum..."

"O zaman bir doktor muayene etsin." Nick ona yardım etmeye çalışır ama kız kardeşim elini iterek uzaklaştırır.

"Doktor falan görmek istemiyorum," diye ona tıslar. "Eve gitmek istiyorum."

"Yeter," diye araya girer annem, öne adım atarak. Sesi sakın ama kararlıdır. "Nick, onu eve götür. Hemen."

Elisha kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. Nick ise sadece sinirli görünüyor.

Anahtarlarını alır. "Tamam. Onu götüreceğim. Ama hemen geri geleceğim." "Ne dedin?" Elisha ters bir şekilde sorar. "Beni evde tek başıma mı bırakacaksın?"

Yalnız mı bırakacaksın? Sen benimle kalıyorsun. Buraya geri dönmenin bir sebebi yok. O kaltak ölmedi ki!"

"Ağızına dikkat et, Elisha." Annemin sesi artık soğuktur. "Çok şeyi tolere edebilirim ama saygısızlığı değil. Natalie artık aileden biri."

"Senin lanet olası torununu taşıyan benim," Elisha alaycı bir şekilde söylüyor. "O da öyle!" Caleb öfkeyle ayağa kalkıyor.

"Evet," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ne kadar süreceğiz."

"Karını kontrol et, Nick," diyorum sertçe. "Ve eğer medeni bir insan gibi davranması beklenemiyorsa, onu aileye getirmeyi bırak."

"Sen kendini kim sanıyorsun?" Elisha ayağa kalkmaya çalışır. "Ben Wilder ailesinin geliniyim. O ise senin hamile bıraktığın bir fahişe!"

"Yeter!" Nick onu kollarına yakalayıp öfkeyle sarsar. "Seni annene götürüyorum."

"Hayır, götürmeyeceksin!" Tırnaklarını Nick'in kollarına geçirir. "Beni eve götüreceksin ve buraya geri dönmeyeceksin! Yoksa bu çocuğu bir daha görmene izin vermeyeceğim."

Nick'in yüzü soldu ve kadın sırtıttı. "Aynen öyle. Söyleneni yapsan iyi olur Nick."

Babam nadiren müdahale eder, ama Elisha'ya yaklaşır, sesi sert çıkar. "Oğluma bir daha asla tehditkar davranma, Elisha, ya da karıma bu ses tonuyla konuşma. Bu çocuk bizim. Ve onu kullanarak kirli taktiklere başvurursan, bu çocuğu bir daha asla görememesini sağlarım."

Elisha hareketsiz kalır, vücudu öfkeden titrer. "Bunu yapamazsın. Ben onun annesiyim."

"O mu? Oğlunu mu kastediyorsun?" Babamın sesi artık soğuktu. "Sen ince buz üzerinde yürüyorsun ve oğlumu ailesinden uzaklaştırmaya çalışmanı hoş görmeyeceğim. Onu annesine götür, Nick. Ve geri gel."

Elisha gözyaşlarına boğulur. "Onun benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Nick onu duymazdan geliyor. "Gidelim."

Gözyaşlarının istenen etkiyi yaratmadığını fark edince, bir anda kururlar ve Megan öfkeyle asansöre doğru yürür.

"Drama kraliçesi," diye mırıldanır Megan. "Anne."

Babam onu teselli ediyor ve ben ona seslendiğimde başını kaldırıyor. "Natalie...?"

"O iyi. Onunla birlikte olabilir misin? Onu yalnız bırakmak istemiyorum ama polise gitmem gerekiyor."

"Biz de gidiyoruz." Megan kalkar ve Caleb'i de yanında sürükler. "Ben burada kalıp ameliyatın bitmesini bekleyeceğim." Babam gergin gergin görünüyor.

Jake bana yaklaşırken telefonum titremeye başlar.

"Derrick." Telefonu kulağıma dayadım. Siren sesleri ve trafik gürültüsüne rağmen, polis müdür yardımcısının sesi net bir şekilde duyuluyordu.

"Buradayım. Neredesin?"

"Acil servisteyiz."

"Dışarıda bekliyorum. Beşinci cadde ile..." Arka planda bir korna sesi duyulur ve konuşması kısa bir süre kesilir. "...ana girişin yanında."

"Geliyorum."

Kardeşıme başımı sallayarak selam vermeye yöneldim, ama Jake ben hareketimi tamamlamadan çoktan çıkışa doğru yürümeye başlamıştı. Koridorda sessiz otomatların ve grip aşısı posterlerinin önünden geçerek yürüdük, ayak seslerimiz muşamba zeminlerde yankılanıyordu. Lobide artık neredeyse sessizlik hakimdi, az önceki kaos yerini gergin bir sükûnete bırakmıştı.

Öfkemi zar zor kontrol altında tutuyorum. Natalie az kalsın öldürülüyordu. Kadını. Çocuğumun annesi. Ve bunu biri planladı.

Bu rastgele bir olay değildi.

Hastane kapısından geçerken kömür rengi yn paltomu düzeltiyorum. Akşam havası kumaştan içeri giriyor, yayaların başlarını eğip ellerini ceplerine sokarak aceleyle geçmelerine neden olacak kadar keskin.

Derrick'in plakası olmayan siyah SUV'si kaldırımında duruyor, soğuk havada egzoz dumanı görünüyor. Bizi görünce arabadan iniyor, yaklaşırken ceketini daha sıkı çekiyor. Soğuğa rağmen yüzünde iş adamı ifadesi var.

Ona ulaştığımızda hemen dikleşir. "Bunu görmelisiniz."

Arka kapıyı açıyor ve içinde bir dizüstü bilgisayar var, ekranında duraklatılmış bir video var. Bir trafik kamerası, bugün saatin gösterdiği saatte çekilmiş. Derrick oynat düğmesine basıyor.

Görüntülerde arabamızın ofisin otoparkından çıktığı görülüyor. Bir saniye sonra, siyah bir sedan farlarını yakıp peşimize takılıyor.

"ğleden sonra birden beri orada parklıymış. Kimse inmiş değil. Kimse almamış. Sanki bekliyormuş gibi. Senin arabası ayrılır ayrılmaz peşine düşüyor. Kare kare izledim," diyor Derrick. "Ayrıca gittiğin yolun trafik görüntülerini de kontrol ettim. Birkaç arabada arkanda kalarak görünmemeye çalışıyormuş. Her kim ise, profesyonel biri."

Kollarını sıkıca kavuşturmuş, yüzü gergin olan Jake'e bakıyorum.

Derrick parmaklarını saçlarında gezdirir. "Sizi ofisten takip etmişler, o ışığa kadar takip etmişler, sonra geri çekilip, vale park ederken insanların indiği yolun kenarında beklememişler. Ama Natalie arabadan inip nde yürümeye başladığında..." Yakınlaştırır. "Sürücü hızlanıyor. Kasten."

Sonraki birkaç kare mide bulandırıcı bir hızla ilerliyor. Natalie kaldırımında duruyor. Yolun karşısında Roland'ı görüyorum, yaklaşıyor. Araba hızlanıyor. Roland koşuyor, yüzünde panik ve korku var.

Jake içinden küfrediyor.

"Onu hedef almışlardı," diyorum, sesim alçak.

Derrick başını sallar. "Hiç şüphe yok. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Camlar koyu renk. Plakalar sahte. Yola çıkmadan önce değiştirmişler. Sahibini bulamıyoruz. Ama trafik kamerası görüntüleri var.

ekibim hızla uzaklaştıktan sonra hangi yöne döndüğünü takip ediyor. Bu bize bir ipucu verebilir."

Dönüşün ortasında durmuş arabanın görüntüsüne bakıyorum. Göğsümde öfke kabarıyor, vahşi ve şiddetli. "Lucas olduğunu söyle."

"Öyle olmasını istedim," diye mırıldanıyor Derrick. "Temiz iş olurdu. Tehdidi düzgün bir şekilde ortadan kaldırırdık."

Jake gözlerini kısıyor. "Yani olmadı mı?"

"Hayır." Derrick iç çekip dizüstü bilgisayarı kapatır. "Lucas Wilder gözaltında ölümüne dövülmüş. Annesi kefaletini ödedikten sonra hastaneye kaldırılmış. Hastane doğruladı. Annesi başından ayrılmıyor.

SUV'nin yan tarafına yumruğumu vurma isteğine direniyorum. "Yani o değil," diyorum. "O zaman kim?"

Jake ikisi arasında bakışlarını gezdirir. "Ya kiralık katilse? Lucas kiralık katil tutmuş olabilir. Onu öldürmeye kararlıydı. Ondan bunu yapmayacağını sanmam."

"Mümkün." Derrick aynı fikirde ama ses tonu beni tedirgin ediyor.

"Söylemediğin ne var?"

"Bir ihtimal var," diyor Derrick dikkatlice, "bu olayın başından beri Natalie ile ilgisi olmayabilir."

Ona bakıyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, bu senin hedefin olman *mümkün*, *mümkün*."

Jake kaskatı kesilir. "Ethan yüzünden birinin Natalie'nin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Birisi senden intikam almak istiyor olabilir," diyor yardımcısı. "İş dünyasında birçok düşmanın var. Ve eğer biri seni takip ediyorsa, Natalie ile senin iş arkadaşından daha fazlası olduğunu bilir. Ya da Lucas dışında, Natalie ile bir sorunu olan biri olabilir. O, milyarlarca dolarlık bir şirkette insan kaynaklarında çalışıyor. Bu bile düşman edinmek için yeterli. İnsanları kovdu. Terfilerini reddetti. Transfer taleplerini geri çevirdi. Birisi ona kin besliyor olabilir."

Çenem sıkılaşıyor. "Bu kurumsal sabotaj değil. Kişisel bir şeydi." "Belki öyle. Ama düşmanından bahsediyorsak, eğer biri

"Seni sinir etmek isteseydim, bu yeterdi."

Hareketsiz kalırım.

Çünkü haklıydı.

Natalie'nin tehlikede olması beni hiçbir şey bu kadar çabuk altüst edemezdi. Bunu planlayan kişi sadece onun ölmesini istememişti. *Benim* de bunu izlerken acı çekmemi istiyordu.

"Ve köstebek ihtimalini de göz ardı edemeyiz," diyor Jake. "Pazarlama departmanından o dosyaları kimin sızdırdığını hala bilmiyoruz. Caleb yarın işe başlayacaktı. Kaynağı bulmak için zamana ihtiyacı olacak. Bunların hepsi daha büyük bir planın parçası olabilir." Jake elini çenesine götürüyor. "İşler çığırından çıkıyor."

"Hayır," diyorum. "Bu bir savaş." İkisi de bana bakıyor.

"Üç mil çapındaki tüm kamera görüntülerini istiyorum," diyorum. "Lucas'ın veya annesinin tüm iş arkadaşlarını araştırın. Natalie'nin çatıştığı herkesin tüm mali bilgilerini alın. İş, kişisel, akademik. Üniversitede park yeri yüzünden tartışmış olsalar bile umurumda değil. İsimlerini istiyorum."

Derrick başını sallar. "Hemen hallederim."

"Ayrıca Natalie yalnız kaldığında sürekli yanında biri olsun. Ben ayarlamaları yaparım."

"Birimiz yapabilir," Jake bana bakar. Sessizce ona katılıyorum.

"Yakınımda kalman gerek," diye fısıldarım. "Natalie'nin yanında. Roland'ın yanında."

Ailenin geri kalanına. Bu işin boyutu henüz belli değil." Jake tereddüt etmeden bir kez başını sallar. "Ben seninleyim."

Derrick'in telefonu tekrar titrer ve o da kaşlarını çatarak bakıyor. "Sinyal geldi. Sedan East Haven'a döndü ve üçüncü caddeden sonra kayboldu. O noktadan sonra kamera yok. Görünüşe göre biri kör noktaları biliyordu."

"Yani akıllı biri," diye mırıldanıyorum. "Ya da deneyimli," diye ekliyor Jake.

Derrick telefonu cebine koyar. "Daha fazla bilgi alınca size haber veririm." Sessizliğimiz sorularla ve çok az cevapla ağırlaşırken hastaneye doğru yürümeye başladık.

Jake sessizliği ilk bozar. "Gerçekten Lucas olmadığını mı düşünüyorsun?" "Onun bir canavar olduğunu düşünüyorum," dedim. "Ama bu... bu farklı geliyor."

Jake bir saniye beni izler, sonra şöyle der: "O zaman daha geniş bir ağ atalım."

"Daha geniş. Ve daha derin," diyorum. "Çünkü bunu yapan kişi bir hata yaptı."

Jake'in ifadesi keskinleşir. "Ne demek?"

"Iskaladılar."

AMELİYAT SONRASI DIŞARIDA BEKLEMELİK BAŞLI BAŞINA BİR İŞKENCE. NATALIE ayrılmayı reddediyor ve ben de onu bırakmaya niyetim yok. Megan ve Caleb, biz beklerken yemek almaya hastaneye gidiyorlar. Roland aile dostumuz olduğu için annemler de burada kalıyor.

Sonunda Roland için bekleyebileceğimiz özel bir oda buldum ve Natalie kanepede otururken bana yaslandı, başını hafifçe omzuma dayadı. Hafifçe titrediğini fark ettim — hastanenin kliması çok soğuktu ve daha önce ona ceketini çıkarmama yardım ettikten sonra sadece süveterini giymişti. Onu kendime yaklaştırdım ve kollarını ovuşturarak ısınmasını sağladım. Derrick gittikten sonra pek konuşmadık. Söylenecek başka bir şey yoktu. Biri onu öldürmeye çalıştı. Roland onu kurtarıırken neredeyse ölecekti. Ve şimdi ameliyat sonrası odada yatıyor, yaralı ve morluklar içinde, biz de ne kadar hasar olduğunu öğrenmek için bekliyoruz.

Adımlar duyuyorum ve sonra... "Natalie!"

Başımı kaldırdığımda kapıda Sarah'yı görüyorum. Arkasında Alex var.

Kendini Natalie'nin üzerine atıyor. "Yaralandın mı? Bakayım! Ellerin!"

"Sadece sıyrıklar Sarah," Natalie onu sakinleştirir. "Nasıl öğrendin...?"

"Haberlerde çıkmıştı." Alex, Natalie ile benim aramda bakışlarını gezdirir. "Ethan Wilder'ın nişanlısı saldırıya uğramış."

"Nişanlısı mı?"

"O bendim," Jake bana bir bakış attı. "Kaza yerinde senin ve Natalie'nin fotoğrafları vardı, ben de kelimeleri biraz çevirip kontrol edebileceğimiz bir hikaye uydurdum."

"İyi olduğuna çok sevindim." Sarah alnını nişanlığının altına dayadı.
"Ödümü kopardın. Bebek?"

"İyi. Roland oradaydı. Beni korudu."

"Roland mı?" Sarah gözlerini kırıştırdı. "Vurulan adam mı? O nasıl?"

"İyileşecek." Natalie onu sıkıca kucakladı. "Seni gördüğüme çok sevindim." "Saat sabahın beşi olmak üzere, kahvaltı getirdik."

Alex bir çanta kaldırır. "Umarım yeterlidir."

Herkes minnettarlık dolu sesler çıkarır.

Yiyecek kapları dolaştırılır ve herkes yemeye başlar. Natalie yorgun görünüyor, ama arkadaşını görmek onu canlandırmış gibi.

Alex başını bana doğru çevirir. "Kahve içmek ister misin?"

Konuşmak istediğini bildiğim için onun peşinden giderim.

Odanın dışına çıkar çıkmaz sorar: "Başardı mı? Haber kanallarından biri görüntüleri ele geçirmiş, gördüm. Kasıtlı gibi görünüyordu. Araba bile sallanmadı."

Hastane kafeteryasında kötü demlenmiş kahvelerimizi içerken ona olanları anlatırım.

"Kardeşime haber vereyim mi?" Sorusu sessizdir. "Eğer bu parayla yapılmış bir suikastsa, o bunu bilir."

Gözlerine bakarım. "Eğer yapabiliyorsan. Bu ihtimali ortadan kaldırmak istiyorum." Başını sallar.

"Hallederim."

Bir hemşire odaya doğru yürürken geri dönüyoruz. Beni görünce aceleyle yanımıza geliyor. "Bay Blake ameliyat sonrası odasından çıkarılacak. Uyanık ama hâlâ biraz sersemlemiş."

"Teşekkürler."

Diğerlerine haber verdim ve bir saat sonra Roland getirildiğinde Natalie'nin gözlerini ovuşturduğunu gördüm. Elini avuçladım.

Oda sessiz, çok sessiz ve Roland tanıdığım adama hiç benzemiyor. Soluk, gözleri odaklanmamış, yanında makineler sürekli bip bip sesleri çıkarıyor. Kafasında bandaj var ve burnuna oksijen veren bir kanül takılı. Göğsü zorlukla inip kalkıyor. Daha yaşlı görünüyor. Kırılgan.

"Roland," diyor Natalie nazikçe, yatağa yaklaşarak.

Gözleri biraz daha açılır. "Natalie," diye mırıldanır. Sesi kısık.

Kabloları ve monitörleri, hastane önlüğünün altından görünen morlukları fark ediyorum. Hemşire bize ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiğini söylemişti. Kırık bir kaburga kemiği akciğerini delmiş, bu da ameliyat sırasında en büyük endişe kaynağıymış. Durumunu stabilize etmeyi başarmışlar, ama iyileşmesi zaman alacak.

Yavaşça gözlerini kırptırarak Natalie'ye odaklanmaya çalışır. "Sen iyi misin?"

Natalie hızlıca başını sallar, sesi titrer. "Sana teşekkürler. Beni kurtardın."

Zayıf bir gülümseme gösterir ama hemen kaybolur. "Ben... Hatırlamıyorum."

Natalie ile göz göze geldim.

Yüzü düşüyor, ama hemen gizliyor. "Önemli değil. Muhtemelen beyin sarsıntısından. Doktorlar kafanı oldukça sert vurduğunu söylediler."

Roland rahatsız bir şekilde kıpırdanır. Nefesi hafifçe hırıltılıdır.

Natalie sandalyeyi yatağına yaklaştırır, sesi kalınlaşır. "Her gün seni ziyaret etmeye geleceğim, tamam mı? Yalnız kalmayacağından emin olacağım."

Bu fikir hoşuma gitmez ama ona bir bakış attığımda onu durduramayacağımı anlarım.

"Onu ben getiririm," diyorum sessizce. "Ama sadece yeterince güçlendiğinde."

Roland hafifçe başını sallar.

Natalie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bana bir şey söylemeye çalışıyordun, hatırlıyor musun? Araba gelmeden hemen önce. Bana bir şey söylemen gerektiğini söylemiştin."

Roland'ın kaşları çatıldı. "Öyle mi?" "Evet. Önemli olduğunu söylemiştin."

Gözleri çaba içinde titriyor, hafızasının sisinde bir şey arıyor, ama yavaşça başını sallıyor. "Ben... Bilmiyorum. Üzgünüm."

Natalie elini onun elinin üzerine koydu. "Önemli değil. Geri gelir. Şimdi dinlen."

Perde açılır ve babam içeri girer. Her zamanki gibi stoik, ama Roland'a bakınca gözleri yumuşar.

"Berbat görünüyorsun," diye mırıldanır.

"Sen daha iyi misin?" Roland zayıf bir gülümsemeyle sorar.

Babam bir sandalye çekip Roland'ın omzuna elini koyar.

"Ben onunla kalacağım," der babam bana bakmadan. "Helen ve ben onunla kalacağız."

Başımı sallarım. "Bir değişiklik olursa haber verin."

"Ya da bir şeye ihtiyacın olursa," diye fısıldar Natalie. Koridora çıkmadan önce Roland'ın elini son bir kez sıkar.

Nick dışarıda duvara yaslanmış duruyor. Yalnız.

"Selam," der, rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdayarak.

"Selam."

Natalie, ailenin geri kalanı Roland'ı kontrol ederken Sarah'nın yanına gitmek için izin ister ve bizi yalnız bırakır.

Nick elini saçlarında gezdirir. "Sadece... özür dilemek istedim. Elisha için. Az önce söyledikleri için. Hadini aştım."

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. "Onun için özür dilemene gerek yok, Nick."

Çenesi sıkılaşıır. "O sadece... bunalmış durumda. Hamileliği zor geçiyor."

"Bu evlilik de öyle. Mutlu görünmüyorsun. Uzun zamandır öyle görünmüyorsun."

Omuzları gerginleşir. "O kadar basit değil."

"Öyle değil mi?"

Nick bana sert bir bakış attı. "Şu anda bunu yapma Ethan. Ne yaptığımı biliyorum. Kendi ailemle başa çıkabilirim."

"Başa çıkamıyor gibi görünüyorsun."

"Sırf zor bir dönemden geçiyoruz diye evliliğimden vazgeçmeyeceğim. Zorluklarla karşılaşınca hemen kaçamazsın."

İç çekiyorum. "Kaç demiyorum. Kendine karşı dürüst ol diyorum. Bu her ne ise, Nick, bu bir evlilik değil. O seni mahvediyor."

O başka yere bakar, sessiz kalır.

Konuyu kapatıyorum. Şimdi değil. Roland iyileşmek için mücadele ederken ve Natalie zar zor ayakta dururken değil.

"Sana saldırmaya çalışmıyorum," diyorum bir süre sonra.

"Sadece... Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Hepsi bu."

Nick bir kez başını sallar, ama yüzündeki gerginlik geçmez. "Onunla konuşurum. Daha uygun bir zamanda."

Peki.

"Ben Roland'a bir bakayım. Sen Natalie'yi eve götür. Dinlenmesi lazım."

Ona başımı sallayıp Sarah'la konuşan Natalie'nin yanına gittim. Alex'in Sarah'ın üzerinde koruyucu bir tavır sergilediğini fark ettim ve gülümsememi sakladım.

Kolumu Natalie'nin omzuna doladım. "Hadi eve gidelim. Uzun bir geceydi."

EVE DÖNÜŞ YOLU SESSİZ GEÇER. NATALIE PENCEREYE YASLANIR, GÖZLERİ ara sıra gözlerini kapatıyor, adrenalin etkisi sonunda geçiyor. Bir elim direksiyonda, diğeri onun elinin üzerinde. Parmakları soğuk. Elimi sıkıyorum.

Daireye girdiğimizde, kız yarı uykulu halde ayakta duruyor. Hiçbir şey söylemeden onu yatak odasına götürüyorum. Karşı koymuyor, sanki su altında yüzüyormuş gibi hareket ediyor. Şok ve yorgunluk kemiklerine işlemiş.

Onu yatağın kenarına oturtup dizlerimin üzerine çökerek ayakkabılarını çıkardım. Yünlü paltosunu ve süveterini çıkarırken beni ağır gözlerle izliyordu, geriye sadece yumuşak pamuklu kaşkorse kalmıştı.

"Yapmana gerek yok..."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Bırak ben yapayım." Tartışmadı.

Yorganın altına uzandıktan sonra ışıkları kısar, klimayı açarım. Kirpikleri titrer, yüzündeki saçları okşarım.

"Buradayım," diye fısıldarım.

O hafifçe başını sallar ve gözlerini kapatır.

Nefes alıştı düzelene kadar bekledim.

Oturma odasında sessizlik baskıcı. Bara gidip bir şişe viski alıyorum. Mutfak dolabından bir bardak seçip kendime bir içki dolduruyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. O araba... O şekilde yön değiştirmesi... Tesadüf değildi. Hassas bir hareketdi. Kasıtlıydı.

Yok etmek isteyen bir niyet. Bu tür bir kötülük öylece ortadan kaybolmaz.

Bunu görmeliydim. Takip edildiğimizi fark etmeliydim. Onun hedef olduğunu anladığım andan itibaren onu izleyecek birini tutmalıyım.

Bu benim suçum.

Parmak eklemlerim beyazalana kadar tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum. Ölebilirdi.

Bu düşünce, acımasız ve zalim bir bıçak gibi içimi kesiyor. Natalie... Benim zeki, inatçı, dağınık, güzel Natalie'm... Bir anda, çarpışan metaller ve çığlık atan lastikler arasında bu dünyadan koparıldı. Ve ben, ellerimde onun kanı ve kafamda yankılanan çığlığıyla baş başa kalacaktım.

Gözlerimi kapatıp göğsümde yükselen yanmayı nefes alarak bastırıyorum. Bunun arkasında kim varsa... büyük bir hata yaptı.

Bana ait bir şeye dokundular.

Ve içimdeki karanlık, kontrol ve mantık katmanlarının altına gömdüğüm karanlık, uyanmaya başladı.

Onları avlamak istiyorum. Her gölgeyi parçalamak, her yalanı ortaya çıkarmak ve ona gözlerini dikmiş oldukları için pişman etmek istiyorum. O arabayı ona doğru gelirken gördüğümde hissettiğim gibi, soğuk ve felç edici bir korku hissetmelerini istiyorum.

Kimsenin ona bir daha o kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Onu korumaya alacağım, gerekirse taşıyacağım, onu tehdit eden her şeyi yakıp yıkacağım.

O benim.

Ve kimse benim olanı alıp tekrar denemek için hayatta kalamaz. Nefes almaya zorluyorum kendimi.

Yarın sakın olacağım. Stratejik. Hesaplı.

Ama bu gece, şehir uyanmaya başlarken ve sevdiğim kadın birkaç metre ötede yaralı ve kırık bir halde yatarken...

Bu gece, içimdeki canavarın dişlerini bilemesine izin verdim.

BÖLÜM 25

NATALIE

SALDIRIDAN BU YANA BİR HAFTA GEÇTİ. ROLAND'IN NEREDEYSE ÖLDÜĞÜ BİR HAFTA.

Bir hafta oldu, kendimi hiç istemediğim halkın dikkatinin parlak ışığı altında buldum.

Ve şimdi, işler eskisi gibi değil.

Ofis aynı görünüyor — aynı cam duvarlar, aynı soğuk ışıklandırma, aynı acımasız üretkenlik uğultusu — ama farklı geliyor, sanki artık bana uymayan bir hayatın içine girmişim gibi. Binaya girdiğimde gözler beni takip ediyor. Yanlarından geçtiğimde konuşmalar bir saniye fazla uzuyor. Koridorlarda her yürüdüğümde bir gerginlik, bir dalgalanma hissediyorum.

Fark etmemeye çalışıyorum. Başımı dik, sırtımı dik tutuyorum. Ama fısıltılar yine de peşimden geliyor.

Onlar biliyorlar.

Hepsi gördü — haberleri, manşetleri, nefes nefese spekülasyonları. Natalie Thorne, milyarder Ethan Wilder'ın nişanlısı. Hedefli bir saldırıda neredeyse öldürülen kadın. Onu kurtaran adam? Hayati tehlikesi var.

İnsanların gözlerime baktıklarında kaçırmaya çalıştıkları bakışlarda bunu fark ediyorum. Düşmanca değil, açık değil. Sadece... dikkatli. Sanki ben

onların nasıl davranacaklarını bilemedikleri bir şey gibi. Tam olarak onlardan biri değil, tam olarak ayrı da değil.

Garip, gerçek dışı. Her zaman yeteneklerimle, sonuçlarımla, kararlarımla tanınmak için çok çalıştım. Şimdi ise herkes Ethan'ın gölgesinin üzerimde dolaştığını görüyor.

Yine de fısıltılar tamamen olumsuz değil.

Sessiz bir destek dalgası da var. Kulaktan kulağa yayılıyor. Birkaç hafta önce olanları hala hatırlayan çalışanlar. Ethan'ın bir aylık yokluğumda haksız işten çıkarmalar yaptığı. Bazılarını geri almak için nasıl mücadele ettiğim. Bunu minnettarlık için yapmadım. Doğru olduğu için yaptım. Ama insanlar hatırlıyor. Ve haber yayıldı.

"Birlikte yaşıyorlarmış diye duydum. Aynı saatte çıkıyorlar mı fark ettin?"

"Ama iş yerinde çok profesyoneller."

"Nişanlanmışlar mı? Şirketi birkaç ay önce devralmamış mıydı?"

"Nişanlandılarsa, daha uzun süredir birlikte olmalılar." "Nişanlısı olabilir, ama ona hiç benzemiyor."

"Ona karşı çıktı. İşlerimizi kurtardı."

"Birbirlerinden hoşlanıyorlarmış, ne var bunda?"

Bu sözler benim duymam için söylenmedi, ama duyuyorum. Ve itiraf etmek istemediğim kadar önemsiyorum. Çünkü gücün para, görünüşün her şey olduğu bir yerde, hala doğru nedenlerle görülmek istiyorum.

Ben sadece Ethan'ın nişanlısı değilim. Hala Natalie'yim. Hala yapmam gereken işlerim var

Yapmam gereken işlerim var.

Baskı artık farklı, daha ağır. Artık sadece rakamları tutturmak ya da müşteri beklentilerini yönetmekle ilgili değil. Artık bir şeyi kanıtlamakla ilgili. Her günün her dakikası.

Buradaki yerimi hak ettiğimi. Zirveye yatarak gelmediğimi. Ethan Wilder'a karşı kendimi savunabileceğimi.

Çünkü dedikodular nişanla bitmiyor. Giderek büyüyor. Kayırma olduğu söyleniyor. Ne kadar süredir birlikte olduğumuz konuşuluyor. Ethan'ın son zamanlarda toplantılarda daha dikkatli olmasının sebebi benim olup olmadığım konuşuluyor.

Gerçeği bilmiyorlar. Hala bu ilişkinin ne olduğunu anlamaya çalıştığımızı. Yüzüklerin olmadığını. Düşün tarihinin olmadığını. Sadece uykusuz geceler, uzun dokunuşlar ve ikimizin de beklemediği tehlikeler olduğunu.

Yine de hikaye çoktan yazıldı. Ve şimdi ben, başkalarının benim için seçtiği kelimelerin üzerinde başımı dik tutmaya çalışarak bu hikayenin içinde yürüyorum.

Kendimi işe gömüyorum. Hala yapılması gereken performans değerlendirmeleri, maaş bordrolarının güncellenmesi, insan kaynakları şikayetleriyle ilgilenmem gerekiyor. Hala depo ve fabrikadaki sorunlarla uğraşmam gerekiyor. Her koridorda peşimden gelen garip sessizliğe katlanmaktansa, hesap tablolarına saklanmak daha kolay. Ethan'ın sürekli beni kontrol etmesi de işleri kolaylaştırmıyor. Ofisime o kadar çok geliyor ki, onu kendi ofisine kilitleyip anahtarı yutmak istiyorum.

Ama geceleri, beni sıkıca sararken hissettiğim korkusu, bedenimi çaresiz bir yoğunlukla sahiplenirken içindeki gerginlik...

O beni seviyor.

Beni kaybetmekten korkuyor.

Bana bağırsa bile daha yüksek sesle duyamazdım. Peki ya ben?

O benim yanımda huzursuz bir şekilde uyurken, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ona burada olduğumu, hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemeye çalışıyorum.

Ve o derin uykusuna daldığında, ona henüz söylemeye cesaret edemediğim sözleri fısıldıyorum.

"Seni seviyorum."

İçimde, ben de hala iyileşiyorum. Vücudum iyileşiyor, ama zihnim? Pek değil. Hala caddeyi geçerken irkiliyorum. Hala lastiklerin çığlıklarını, Roland'ın bedeninin benimkini koruduğunu hayal ediyorum. Her şeyin bir anda biteceğini düşündüğüm anı.

Ama hayatta kaldım. Roland sayesinde. Ona ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Ethan sözünü tuttu. Her sabah işe gitmeden önce beni Roland'ı görmeye götürüyor. Roland bazen uyuyor, ama beni gördüğüne her zaman çok seviniyor. Her şeyden bahsediyor

ama her kelimesinde hayatında kimsesi olmayan yaşı bir adamın yalnızlığı hissediliyor. Belki de birinden teselli arıyordu ve benden hoşlanıyordu. Ama elimi tutuşu, benimle konuşuşu ya da bana gülümsemesi romantik değil.

İyileşmesi iyi gidiyor. İki hafta sonra taburcu olacak.

Ama haftalar geçmesine rağmen, polis beni ezmeye çalışan arabanın sürücüsünün kim olduğunu hala bulamadı. Ethan her geçen gün daha da öfkeleniyor. Öfkesinin hedefi ben değilim, ama herkes öyleydi.

"Sakin olmalısın," diyorum ona, evde kanepede oturmuş düşüncelere dalmışken. "Bu kadar sinirlenerek kimseye yardım etmiyorsun. Ben dikkatliyim, değil mi? Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Bebeğimiz güvende."

Cevap vermeden, bitirmedeği viski bardağına bakarak, içimden bir iç çekiyorum.

"Ethan? Ethan, beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum."

"Beni duyuyor musun?"

"Sağır değilim."

Ona öfkeyle bakarak yanına gidip üzerine çömeliyorum. Bu onun dikkatini çekiyor.

"Ne diyordum?" diye soruyorum.

"Havamda değilim, Natalie." Bunu söylerken bile, dengemi sağlamak için elini belime doladı. Ya da beni tutmak için.

"Ben varım. Ve bana dikkatini vermeni istiyorum." Sesimdeki meydan okuma açıkça anlaşılıyor.

"Sana her zaman dikkat ediyorum." Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Gerçekten mi? O zaman ne diyordum?"

Cevap vermiyor.

Tereddüt etmeden gömleğimi çıkarıp kendimi sadece sütyenimle bırakıyorum.

"Natalie." Sesinde uyarıcı bir ton var.

Sütyenimin kopçalarını açıp çıkarırım, serin hava hassas tenime dokunur.

"Şimdi beni duyabiliyor musun?"

Gözlerindeki öfke kaybolur, yerini eğlence ve daha karanlık, daha aç bir duygu alır. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece işe yarıyorsa." Öne doğru eğilip kollarımı omuzlarına koyuyorum. Üzerinde viski kokusu alıyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde, sanki bardağı masaya koyuyormuş gibi camın tıkırtısını duyuyorum.

Sonra ayağa kalkar, dudaklarını dudaklarıma bastırır, şiddetle, açgözlülükle, ellerini kalçalarıma koyarak beni yatak odasına taşır.

Beni nazikçe yatağa atıyor, ben de uzanıp kravatını gevşetip çıkarıyor ve yere atıyorum. Parmaklarım gömleğinin üst düğmelerini hızla açıyor, göğsünün gergin hatlarını, dokunuşumla ısınan pürüzsüz tenini ortaya çıkarmak için yeterli kadar. Dudaklarımı boğazının çukuruna yumuşak ve yavaşça değdiriyorum.

"Natalie..." Sesi bir uyarı, bir tehdit.

Onu böyle seviyorum. Kafese kapatılmış. Sarmalanmış. Pes etmek üzere. "Uzan," diye fısıldıyorum.

O da yatıyor.

Onun kucağına tırmanıyorum, kasıtlı bir yavaşlıkla bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıyorum, çıplak göğüslerim onun gömleğine değiyor. O çoktan sertleşmiş, pantolonuna sıkıca bastırıyor ve ben ona sürtündüğümde, vücudumda titreyen bir sesle homurdanıyor.

"Natalie..."

Onu derin ve şehvetli bir şekilde öpüyorum, alt dudağını ısıyorum. Geri çekildiğimde, kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Ne yapacaksın?"

Elleri bir anda üzerimde, kalçalarımı kavrayıp tek bir akıcı hareketle beni altına alıyor. Ağzı, morartacak kadar şiddetle ağzımı ele geçiriyor. Artık tereddüt yok.

"Ne zamandan beri bu kadar cesur oldun?"

diye soruyor boğuk bir sesle. Gülümsüyorum.

"Seni kızdırmayı sevdiğimden beri."

Bu kadar yeter.

Sırıltışı şeytani, beni titretmeye yetecek kadar umut dolu. "Kutun nerede?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Nerede?"

"Sakladığın kutu, içindeki tüm küçük 'arkadaşların' olan."

Alarm vererek yarı otururum. "Ethan..."

Ama o çoktan benden uzaklaşıp dolabıma doğru yürüyor ve küçük bir tahta kutu çıkarıyor. Kilidi zayıf, bir çekişte kırıyor.

Yatağa geri çöküyorum, yüzüm yanıyor. "Sakin yapma."

Pürüzsüz siyah bir değnek çıkarır ve bana yaklaşır, yerden kravatını alır. Gözlerindeki bakış kalp atışlarımı hızlandırır, bacaklarım istemsizce birbirine yapışır.

Bana ulaştığında, ifadesi tamamen değişmişti — odaklanmış, emredici.

"Ellerini başının üstüne kaldır," diyor.

Sesindeki karanlık ton beni tahrik ediyor, cildimde ateş izleri bırakan kadifemsi bir his uyandırıyor. Bekleyişten ısladığımı hissediyorum.

"şimdi, Natalie."

"Baştan çıkarmak benim işimdi," diye şikayet ediyorum ve o kalçama bir şaplak atıyor, keskin acı içimi ısıtıyor.

"Bir daha sormayacağım."

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, heyecan beni dolduruyor. "Yatak çerçevesini tut."

Parmaklarım, ateşli tenime serin gelen ahşap çerçeveyi kavrar.

Gözlerimi nazikçe ama sıkıca bağlayarak odayı görüşümden uzaklaştırıyor, her sesi, her nefesi, her esintiyi daha da belirgin hale getiriyor. Yatağın çökmesini hissediyorum, ağırlığı geri geliyor. Elleri kaburgalarımın, kalçalarımın, uyluklarımın iç kısmının üzerinde dolaşıyor. Alaycı bir şekilde.

"Böyle çok güzelsin," diyor, sesi bal ve çakıl gibi.

Değnek vızıldayarak canlanıyor.

Hemen bana bastırmıyor. Hayır, Ethan bundan daha acımasız. ubuğu i uyluklarımın içinden, karnımın üzerinden geçiriyor, klitorisimin yakınında, ama üzerine değmeden titretmeye devam ediyor. İçgüdüsel olarak sırtımı kavırıyorum ve o alçak bir kahkaha atıyor.

"şimdiden muhtaç
mı oldun?"

"Ethan..."

Sonunda onu bacaklarımın arasına bastırır ve ben ılık atarak vücutum titrer. Zevk anında gelir. Sıcak. Keskin. Baskıyı sabit tutar, asla fazla ya da az olmaz.

Onun altında kıvranıyorum, adını inleyerek söylüyorum ve tam o anda, birkaç saniye sonra kendimden geçmek üzereyken, onu çekiyor.

"Hayır," diye nefes nefese söylüyorum.

"Evet," diye homurdanıyor. "Ben söylediğimde boşalacaksın."

Vücutum yanıyor. Çaresizim. Çılgınca başımı sallıyorum, yalvarıyorum.

Göğsümü öper, meme ucumu ağzına alır, bu sefer daha aşağıya, daha hassas bir şekilde. Beni parçalanırken izler, aynı ölçüde müstehcen sözler ve övgüler fısıldar. Ve sonunda izin verdiğinde, parçalanırım.

Yumuşak değil. Yavaş değil. Her şey bir anda oluyor: kör edici bir sıcaklık, zevk spazmları, orgazmım patlarken beni sabitleyen sesinin sesi.

Üzerime çıktığında, pantolonunu indirip derin, sahiplenici bir hareketle içime girerken, zar zor kendimdeyim. Çılgılığım öpücüğüyle boğuluyor. Kendini tutmuyor, bunun ham ve sahiplenici bir şey olduğunu inkar etmiyor.

"Benim," diye boğazıma doğru homurdanıyor, sertçe itiyor. "Hepsi benim."

"Evet," diye nefes nefese, ona yapışıyorum. "Her zaman."

Kendi zevkini kovalarken hareketleri çılgınca ve boşaldığında boğuk bir iniltiyle, tüm vücudu gerilirken içime boşalır.

Bir an öyle kalır, alnı alnıma yaslanmış, kalplerimiz aynı ritimde atıyor. Sonrasındaki sessizlik yumuşaktı. Güvenli.

Göz bağımlı çözüyor, yanaklarımı, dudaklarımı, göz kapaklarımı öpüyor. "Buna ihtiyacım vardı," diyor, sesi duygudan boğuk.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Onun etrafına kıvrılıp çarşafı çekiyorum. "Her şey yoluna girecek Ethan. Biz iyi olacağız."

Çenesini başımın üzerine koyar. "Endişelenmemi engelleyemezsin."

"Biliyorum."

Eli belime gelir, parmakları koruyucu bir şekilde çocuğumuzun büyüdüğü yere yayılır. "Her şey bittiğinde bir yere gidelim. Sadece ikimiz."

"Ve bu küçük hazine," diye gülümsüyorum. "Ve bebek," diye onaylıyor.

"İsviçre'ye ne dersin? Köylerden birine gidip bir kulübe kiralayalım ve birkaç hafta kalalım."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten mi? Paris ya da onun gibi romantik bir yer diyeceksin sanmıştım."

"Seni tüm o yerlere götürebilirim. Ama dinlenmeni, tüm bunlardan uzaklaşmanı istiyorum. Şelaleleri keşfet, yağmurda yürüyüş yap. Geç saatlere kadar uyu, güneş doğduğunda uyan."

Yatağın üzerinde kıvrılarak onun üstüne uzanana kadar kıvrılıyorum, kollarımı altımda katlıyorum, karnımın hafif çıkıntısı onun karnına bastırıyor. "Bu hiç size göre değil, Bay İşkolik."

Şimdi gülümsüyor, elini kaldırıp saçımın bir buklesini avuçluyor. "Sen beni işimi unutturuyorsun. Kendimi sana kaptırmak istiyorum. Seninle tembel sabahlar, daha da tembel öğleden sonralar istiyorum. Kollarımda uykuya dalmanı izlemek istiyorum. Seninle baş başa kalmak istiyorum, şehrin ve işlerimizin koşuşturmacasından uzak.

Göğsüm sıkışıyor, içimi sıcaklık kaplıyor. "Neden bu kadar harikasin?"

Sözlerime şaşırarak gözlerini kırptırıyor.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Kesinlikle harika."

İlk kez yanaklarının hafifçe kızardığını gördüm.

Kollarını bana doladı, sesi boğuktu. "Görünüşe göre ikinci raunt için hazırsın."

"Hayır." Kollarımı boynuna doluyorum. "Sana hislerimi, bana nasıl deli gibi aşık olduğumu söylemeye hazırım."

Hareket etmiyor, gözleri beni izliyor, gözlerinde şimdi bir parça kırılganlık var. "Natalie..."

"Her şey bittiğinde, bana aldığın yüzüğü takmak istiyorum. Onu gururla takmak istiyorum," diyorum, gözlerim yaşlarla dolmuş. "Tüm dünyaya senin benim, sadece benim olduğumu söylemek istiyorum."

Yüzünü boynuma gömer, ben de parmaklarımı saçlarında gezdirerek cildime değen ipeksi dokusunun tadını çıkarırım.

"Lanet olsun, beni mahvediyorsun," diye fısıldadı boynuma. "Sanki sen daha iyisin de," diye gülüyorum. Beni öptüğünde, öpücüğü şiddetli, aşk ve arzu içime akıyor. Direnmiyorum, bacaklarımı onun etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum. "Seni seviyorum, Natalie Thorne, benim güzel, inatçı, muhteşem kızım," diye fısıldıyor. "Sen beni deli ediyorsun." Başımı geriye yaslıyorum, o vücudumda aşağı doğru kayıyor, onu taparcasına öpüyor. Ethan Ethan oynarken benimle ben en en sevdiği enstrümanı gibi, benim kalbim bu sevinç ve sıcaklık duygularıyla dolup taşıyor.

BİR AY GEÇİYOR AMA HIÇBİR ŞEY OLMUYOR.

Polis, beni ezmeye çalışan kişiyi yakalayamadı. Saldırganım ortalarda görünmüyor.

"Natalie, canım."

Masamdan başımı kaldırdığımda Helen Wilder gülümseyerek ofisime girerken görüyorum. Boynundaki kaşmir fularını çıkarıyor ve uzun yün paltosunun düğmelerini açıyor. "Rahatsız etmedim umarım."

Hemen ayağa kalkıyorum. "Tabii ki hayır, Bayan Wilder. Oturun lütfen. Bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, hayır." Başını sallıyor. "Bugün birlikte öğle yemeği yiyebilir miyiz diye umuyordum. Yukarıdaki ejderhanıza sordum bile."

Ethan'dan ejderham olarak bahsetmesi beni güldürür. "Olanlardan sonra sizi korumaya çalışıyor."

Bana gülümsüyor. "Olması gerektiği gibi. Ve daha bol bir bluz giymişsin. Akşamüstü hamile kıyafetleri almaya gidelim mi? Bir kadın, çocuk sahibi olsa bile her zaman şık olmalıdır. Ve ben bunun için mükemmel bir yer biliyorum."

"Bayan Wilder..."

"Helen," diye düzeltiyor. "Artık aileden birisin. Bu 'Bayan Wilder' saçmalığını istemiyorum. Böyle devam edersen sana çok kızarım."

Hafifçe güldüm. "Peki. Ama sadece öğle yemeğine gelebilirim. Öğle yemeğinden sonra bazı röportajlarım var."

"Tabii. O zaman rezervasyonumuzu yaptırmak için şimdi çıkalım."

Şoförü dışarıda bekliyor ve ben ofis kapısının arkasından ağır kışlık montumu alıp atkımı boynuma sıkıca sarıyorum. Aralık rüzgarı Manhattan sokaklarını kesiyor ve binadan çıkarken ve her köşeyi ve gölgeyi tedirgin bir şekilde tararken, üzerimdeki sıcak giysilere şükrediyorum.

Bana doğru gelen bir araba ya da kaldırımda bekleyen kimseyi görmeyince rahat bir nefes alıyorum.

"Biniyor musun, canım?" "E-
evet."

Hızlı ve rahat bir öğle yemeği umuduyla arabaya binıyorum.

Helen'in seçtiği kafe sessiz ve zarif, Ethan'ın annesinden beklediğim gibi. Şehir merkezinin sakin bir köşesinde, yüksek tavanlı, kristal avizeli ve soluk altın rengi masa örtüleriyle. Her şey para ve ölçülülüğü yansıtıyor. Ona yakışıyor. Bana pek uymuyor ama onun için rol yapacağım.

O çay sipariş ediyor. Ben maden suyu sipariş ediyorum. Kahve içemem ve ağır şeyler düşünmek midemi bulandırıyor. Şu anda bile yan masadan gelen tereyağı kokusu midemi bulandırıyor.

"Solgun görünüyorsun," diyor nazikçe, çayını karıştırırken. "Hala sabahları miden bulanıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Sadece sabahları değil. Neredeyse bütün gün. Ama ilk üç aylık dönemi atlattığım için artık biraz hafiflemeye başladı."

O da anlayışla dilini şaklatıyor. "Geçer. Bazılarında biraz daha uzun sürer, ama geçer. İkinci üç aylık dönemi atlatınca her şey daha kolaylaşır."

Bugün sesi sıcak, beklediğimden daha yumuşak. Daha soğuk bir tavır bekliyordum, özellikle de manşetlerdeki haberler ve adımın etrafındaki kaosun ardından. Ama bu öğle yemeği? Garip bir şekilde normal. Hatta rahatlatıcı.

"Biraz belirginleşmeye başladı," diyorum, içgüdüsel olarak karnıma elimi koyarak. Henüz çok belirgin değil, biri yakından bakmadıkça

yakından bakmadıkça belli olmuyor. Ama gerçek. Değişim. Ağırlığı.

Helen'in ifadesi değişiyor, keskin ve dengeli yüz hatlarında sevgi dolu bir ifade beliriyor. "ok güzel olacaksın. Hamilelik çoğu kadına yakışır, özellikle de güçlü olanlara."

Buna gülmemeye çalışıyorum. Her zaman kendimi güçlü hissetmiyorum. Biraz daha bebek ve bebek odası hakkında konuşuyunuz. "Dekorasyona başladınız mı?" diye soruyor.

Ona küçük bir glmsemi veriyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Beşik dışında bir bebeğin neye ihtiyaı olduğunu bile bilmiyorum. Yine de gelecek hafta anatomik tarama randevumuz var. Ethan, cinsiyetini öğrenmek için benden daha heyecanlı."

Anneme danışacak durumda da değilim.

"ncelikle bir alt değiştirme masası lazım," diyor Helen düşünceli bir şekilde. "Ve ideal olarak, bebeği rahatça emzirebilmen için kendine bir koltuk. Ve sanırım bebek monitörleri de artık moda."

Ona sinirli bir bakış attım. "Bunları bilmem gerekmez miydi?"

Elime hafifçe dokunur. "Sen ilk kez anne oldun. Kimse "Ethan ebeveynlik kitapları aldı. Okumaya çalıştığımda neredeyse uyuyakaldı. "Ethan ebeveynlik kitapları aldı. Onları okumaya çalıştığımda neredeyse uyuyakaldım," diye itiraf ediyorum, utanarak.

şimdi gülüyor. "O kitapları okumana gerek yok. Kocam da Ethan ve Jake doğduğunda birkaç tane almıştı. Ben dokunmadım bile. Annem bana, bir anne ne yapacağını içgüdüsel olarak bilir derdi. Zorlananlar erkeklerdir. Sorun olursa bana gel. İstersen, ilk birkaç hafta seninle kalabilirim, annem benim her ocuğumda yaptığı gibi. Ne de olsa, ocuk yetiştirmek bütün köyün işidir."

"Gerçekten mi?" İçimde umut yeşerir. "Bu harika olur. Acaba..." Bir sonraki sorunun ona fazla zor gelip gelmeyeceğini düşünerek tereddüt ederim. "...benimle birlikte bebek mobilyaları almaya gelir misiniz?"

Helen'in gözleri sevinçle doldu. "Sana rahatsızlık vermez miyim?"

"Fikrinizi çok isterim." Kızarıyorum. "Annemle daha iyi bir ilişkim olsaydı, ona sorabilirdim, ama siz benim için annemden daha fazlasısınız."

"Canım." Helen gözlerini siler. "Onur duydum. Beni de bu işe dahil etmek istemen daha da çok onurlandırdı. Bir tarih belirleyelim. Önümüzdeki hafta sonu nasıl? Seni götürebileceğim harika yerler var. İç mimarım odaya bir bakacak, renk teması da seçebiliriz."

O konuşmaya devam ederken, ben giderek gülümserim. Onun coşkusu bulaşıcıdır.

Hesap geldiğinde, tartışmadan öder. Ve dışarı çıktığımızda, Aralık ayının keskin havasında nefeslerimiz küçük buhar bulutları halinde görünürken, paltomu daha sıkı sararım ve soğuğa rağmen garip bir şekilde daha hafif hissederim.

Arabaya vardığımızda, o diğer tarafta kapısını açıyordu ki, bir kapının çarpma sesi duydum. Düşünmeden, gözlerim sağ tarafıma, tam arkama döndü.

"Natalie?"

Ses beni olduğum yerde dondu. Yüksek olduğu için değil. Tanıdık olduğu için.

Çok tanıdık.

Yavaşça

dönüyorum.

"Rose."

Birkaç metre uzakta, siyah bir arabanın birkaç santim uzağında duruyor, uzun saçları geriye bağlanmış olmasına rağmen kış rüzgârında dalgalanıyor, açık siyah paltosunun altından yumuşak mavi bir elbise görünüyor. Elinde çantasının yanında bir şey tutuyor, soğuktan yanakları pembeye dönmüş.

Midem burkuldu, ama bu sefer mide bulantısından değil.

Gülümsemesi çok parlak. Çok neşeli. "Bir kahve içip hasret gidermeliyiz."

Hemen cevap vermiyorum.

"Natalie, canım?" Helen'in şu anda oturduğu arabanın içinden bana baktığını hissediyorum.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

"Natalie?" Rose'un neşeli sesi beni irkiltir ve gözlerim çantasına ve yanında duran küçük eşyaya kayar.

"Helen," diye mırıldanıyorum. "Gitmem

gerek. Üzgünüm." Kaşlarını çatıyor. "O senin

arkadaşın mı?"

"Kardeşimin eski sevgilisi. Gitmem gerek.
Ethan'a söyle." Kalbim sıkışarak arabanın
kapısını kapatıyorum.

BÖLÜM 26

ETHAN

"BAY WILDER, BAY BLAKE SIZI GÖRMEK İSTİYOR."

Clarice kapıyı açar.

Hemen başımı kaldırmıyorum. E-posta yazıyorum ve son istediğim şey başka bir anlamsız kesinti. Ama havanın değişmesi, sanki gerginlik tasarımcı elbisesi giymiş gibi içeri girmiş gibi, beni kapıya bakmaya zorluyor.

Roland.

Berbat görünüyor. Solgun. Zayıf. Hala sert adımlarla, sol tarafına yaslanarak yürüyor, soğuk Aralık havasında nefesleri kısa nefesler halinde dışarı çıkıyor. Üzerine giydiği ağır kışlık palto — yünlü, pahalı, ama zayıflamış vücudunda bol duruyor — ameliyatın ona verdiği zararı gizleyemiyor. Eriten kar omuzlarından ofisimin halısına damlıyor. Yüzü, muhtemelen yatakta olması gereken birinin mumsu solgunluğunu taşıyor, pencerelerimden süzülen gri kış ışığıyla oluşan sert kontrast bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bu da demek oluyor ki bu ziyaret sıradan değil.

Davet edilmeden içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Sandalyeye yaslanıp onu inceliyorum. "Artık ofisime musallat olmayı mı planlıyorsun, yoksa bu tek seferlik bir şey mi?"

Ağız düzleşir. "Natalie ile konuşmam lazım."

"Burada değil."

"Telefonunu denedim. Kapalı."

Daha da geriye yaslandım. Sakin. Soğukkanlı. İnsanları tedirgin eden türden bir sakinlik.

"Neden onunla iletişime geçmeye çalışıyorsun?"

"Sadece onunla konuşmam lazım," diyor, sesi kesik kesik. "Ben de nedenini sordum."

Gözleri keskin bir şekilde bana kaydı. "Kişisel bir şey."

Yavaşça ve dikkatlice gülümsüyorum. "Natalie ile ilgili her şey kişisel. Daha açık olmalısın."

Cevap vermiyor. Parmakları bastonunda kıpır kıpır, sanki savunma ya da saldırı için kullanmak için sabırsızlanıyor gibi. Rahatsız. İkimiz de rahatsızız.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, "başta onu genç bir trofe kız arkadaş gibi istediğini sanmıştım."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu ne cüret?"

"Ama sonra, başka bir şey olduğunu şüphelenmeye başladım. Ondan bir şey istiyordun, ama benim beklediğim şey değildi. Natalie, senin sadece arkadaşlık istediğine inanacak kadar saf, ama ben o kadar kolay kandırılmam. Onu ilk gördüğünde, çok korktun. Ben fark etmedim, ama aynen öyle oldu. Onu gördün ve adını duydun."

Bana keskin bir bakışla bakıyor. Ağız sıkışıyor. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Tekrar gülümsüyorum. "Mesele de bu. Genelde anlarım."

Bir adım öne çıkar, yüzü sertleşir. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Senin sandığından daha fazlasını biliyorum, Roland," dedim, sesim buz gibi soğuktu. "Beni tebrik etmeyecek misin?"

Konunun aniden değişmesi Roland'ın kaşlarını çatırttı. "Neden?"

An, öylece asılı kalır. Bir sonraki cümleyi söylediğimde ne kadar iyi hissedeceğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Neredeyse.

"Baba olacağım." Sözler aramızda gürültülü bir patlama gibi yankılanıyor.

Roland gözlerini kırıştırır. Bir kez. İki kez. Sonra farkına varır. Bütün vücudu gerilir. "Onu hamile mi ettin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim sabit.

Oda sessizliğe bürünüyor.

Yavaşça bir adım öne çıkar, yüzü inanamama ifadesiyle bükülür. "Bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum, çenemi sıkarak. "Çok gurur duyuyorum."

"O buna hazır değil. Sen hazır değilsin, o..." Sözünü keser ve sanki kendini tutmak için ihtiyaç duyuyormuş gibi masamın önündeki sandalyelerden birinin arkasını sıkıca kavrar.

Onu izliyorum, yüzümde hiçbir ifade yok. "Eğer onun benden daha iyisini hak ettiğini söyleyeceksen, söyleme. O kendi seçimini yaptı. Sen bunu değiştiremezsin."

Parmak eklemleri sandalyenin derisine beyazlar. "Seni küçük serseri! Nasıl cüret edersin elini..."

"Kime?" diye soruyorum soğukkanlılıkla. "Kızına mı?"

Oda ağır bir sessizliğe büründü. Roland, bastonunun üst kısmını sıkıca kavrayarak yüzü bembeyaz oldu.

"Sen... Ne zamandır? Ne zamandır biliyordun?"

"Bir haftadır. DNA testi ile doğruladım. Zor olmadı. Natalie'yi ziyaret ettiğinizde hastanede kullandığınız bir bardağı aldım ve onun fırçasından saç teli vardı."

"Nat... O biliyor mu? Ona söyledin mi?"

"Onu çocukken terk eden babası etrafında dolanıyor mu?" diye soruyorum keskin bir sesle.

O başını kaldırır ve bir an için gözlerinde bir şey parlar. Suçluluk. Keder. Belki de pişmanlık. Ama bu anlık bir şeydir. Öfkeyle boğulur.

"Onu manipüle ediyorsun."

"Geçmişteki hatalarını bana yansıtmı," diye tersliyorum. "Onun şu anki durumundan birini sorumlu tutmak istiyorsan, aynaya bak."

Göğsü hızla inip kalkıyor. "O benim çocuğum." "O

benim çocuğumun annesi."

Bu kadarı yeter.

Sandalyeyi bırakıp titrek adımlarla geri çekildi. Sanki sözlerin ağırlığı sonunda kafasına dank etmiş gibi.

"Seninle güvende değil," diye mırıldanır.

"O benimle güvende," diye homurdandım. "Bunu sen de biliyorsun."

Birbirimize bakıyoruz. Tamamen farklı türde öfkeye sahip iki adam ve ortada bir kadın.

O başını sallar, gözleri uzaklara dalmış. "Onunla konuşmak istiyorum, açıklamak..."

"Hayatında yeterince reddedildi. Ondan uzak durmanı istiyorum!" Ayağa kalkarım.

"Bu kararı sen veremezsin," diye hırıldadı. "O benim kızım. Sen onu hamile bırakan beceriksiz bir aptalsın. Ona zarar verirsen, seni..."

"Ne yaparsın?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "O artık benim, Roland. Onu kendime ait ilan ettim. Onun karnındaki benim çocuğum."

Bastonunu kaldırır ama bir kelime bile söylemeden ofisimin kapısı açılır.

Şaşırtıcı bir şekilde, annem içeri girer.

"Roland?" Gözlerini kırıştıtır. "O bastonla ne yapıyorsun? Bırak onu, birini inciteceksin. Ethan, Natalie seni aradı mı?"

"Aradı mı?" Ona bakıyorum. "Seninle olması gerekmiyor muydu? Onu öğle yemeğine çıkardın."

"Evet, öyle. Restorandan çıkmak üzereydik ki genç bir kadın ortaya çıktı ve Natalie onunla birlikte gitti. Sana söylememi istedi."

Telefonuma uzanıyorum, cevapsız arama, mesaj, herhangi bir şey var mı diye bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Midemde gerginlik oluşur. Beni arardı. Haber verirdi.

"Telefonu yanıdaydı mı?" diye soruyorum.

"Sanırım." Annem endişeli görünüyor. "Kız kimdi? Başka ne dedi?"

"Hey anne, ne oluyor?" Jake odaya girer ve hissedilir gerginlik karşısında duraksar.

"Natalie bir kadınla kaçtı," diye mırıldanıyorum. "Nasıl biriydi anne?"

"Onu iyi göremedim," diye mırıldanır annem. "Ama Natalie'nin ona Rose dediğini duydum. Onun kardeşinin eski sevgilisi olduğunu söyledi."

"Rose?" Jake ile bakiştık ve kanım dondu. "Rose Carrington mu?" Jake neredeyse boğuluyordu.

"Üzgünüm çocuklar." Annemiz ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Rose..." Beni boğmaya başlayan çirkin korkuyu bastırmaya çalışıyorum. "...Rose, Lucas'ın eski kız arkadaşıydı. Bana takıntılıydı. Lucas'la yıllarca çıktı, ama bu beni elde etmek için bir taktikti. Onu defalarca reddettim. Benim ona aşık olmadığımı anlayınca Lucas'tan ayrıldı."

Rose özel bir tür deliydi.

Üniversitede, kısa bir süreliğine çıkmaya çalıştığımda, o, görüştüğüm kızlardan birine saldırmış ve yüzünü vahşice kesmişti. Amcası yönetim kurulundaydı, bu yüzden okuldan atılmamıştı. Ancak saldırdığı kız okuldan atılmıştı. Jake ve ben dışında kimse bunu bilmiyordu. Lucas'a anlatmıştım, ama bana inanmamıştı.

Oda sallanıyor.

Aslında eğiliyor, sanki zemin yana kayıyor ve duvarlar içe doğru eğiliyor, beni oksijenden, mantıktan ve sahip olduğumu sandığım her türlü kontrolden mahrum bırakıyor. Arka planda Roland'ın sesini duyabiliyorum ama odaklanamıyorum.

Rose.

Rose onu

yakaladı.

Natalie.

Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum... ve sonra aniden ve şiddetle hareket ediyorum, tekrar telefonuma uzanırken arkamdaki sandalyeyi deviriyorum. İşe yaramıyor. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Parmaklarım titriyor.

Asla titremezdim.

Jake Bluetooth'undan biriyle konuşuyor, Caleb'e ya da güvenliğe hızlıca emirler veriyor, hangisine bilmiyorum. Annem bana neler olduğunu, Rose'un ne istediğini soruyor ama sesi uzak geliyor, sanki su altındayım ve hiçbir şey yüzeye çıkamıyorum.

Çılgınca, kendimi sabitlemek için ellerimi masanın kenarına bastırıyorum, ama işe yaramıyor. Natalie'nin adı gözlerimin arkasında

uyarı sireni gibi atıyor.

Hamile. Savunmasız. Ve onunla birlikte gitti. Az önce
Gitti.

Rose ona ne söyledi de gitmesine neden oldu?

Hayır. Hayır, Natalie öylece gitmez. O pervasız biri değil, özellikle de şu anda. Güvenli ya da gerekli olduğunu düşünmüş olmalı. Belki de olay çıkarmak istememiştir. Belki...

"Ethan." Jake omzumu tuttu. "Trafik kameralarını takip ediyoruz. Caleb restoranın otoparkındaki görüntüleri alıyor. Telefonunu aradım. Kapalı, ama son bilinen konumunu bulacağız."

"Telefonu kapalı," diye tekrarlıyorum,
uyuşmuş bir halde. "Muhtemelen kendisi
yapmamıştır."

Bu, bıçak gibi kalbime saplandı.

Natalie telefonunu kapatmadı. Rose kapattı.

Dişlerimi sıkıp, eskiden olduğum adama ait olmayan bir panik dalgasını yuttum. O adam bu durumu stratejik bir şekilde hallederdi. Hesaplayarak. Soğukkanlı ve kusursuz bir şekilde.

Ama o adam kimseyi sevmemişti. O adamın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

"Adını söyledi," diye fısıldadım, anneme bakarak. "Rose dedi. Ve sen onu bıraktın."

Annemin yüzü bembeyaz oldu ve anında pişman oldum. Yüzündeki korku gerçektir.

"Bilmiyordum," diyor. "Onun kim olduğunu bilmiyordum, Ethan. Zararsız görünüyordu. Bir arkadaşım sandım..."

"Senin suçun değil," dedi Jake çabucak. "Kimse tahmin edemezdi."
Ama *ben* tahmin etmeliydim.

Rose'un gitmeyeceğini, ona verilen tüm yasaklama emirlerine rağmen benden uzak durmayacağını bilmeliydim. Her şeyin arkasında Rose'un olduğunu tahmin etmeliydim. Ailesi yeterince para ve nüfuza sahip.

Natalie'nin yanında her zaman biri olmalıydı. Ama ben dikkatim dağınıktı. Natalie'ye huzur, alan, normal bir hayat vermekle meşguldüm.

Ve şimdi o gitti.

Nefesim kesildi. "Beni Natalie'yle görmüş olmalı. Birlikte olduğumuzu biliyor olmalı. Bebeği öğrenirse..."

Tanrım.

Kendimi hasta hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp, içimde fırtına koparken yüzümü elimle kapattım. Her içgüdüm çığlık atıyor. İçimdeki her karanlık yanımda —gömdüğüm acımasız kısımlar— yüzeye çıkmak için çabalıyor. Gerekirse şehri yerle bir ederim. Yakarım.

O benim.

Ve kimse, *hiç kimse* onu benden alamaz.

"Arabayı getir," diyorum Jake'e. "Beklemeyeceğiz. Elimizdeki tüm kaynakları onu bulmak için kullanın. Hemen."

O çoktan harekete geçmiş.

Ve kendime söz veriyorum: Rose benden ne almayı planlıyorsa —intikam, ilgi, takıntı, güç...

Bunu pişman olacak.

Çünkü Natalie için savaşacağım kadar hiçbir şey için savaşmadım. Ve onu bulacağım.

Ne pahasına olursa olsun.

ARABA OTOYOLA GIRERKEN LASTİKLER, JAKE GAZA BASINCA

Jake gaza basarken lastikler çamurla kaplı asfaltta tutunmaya çalışıyor. Önümüzdeki arabaların tekerleklerinden tuz ve kir sıçrayarak ön camı kaplıyor. Yolcu koltuğunda oturuyorum, yumruklarım sıkılı, kalbim o kadar hızlı atıyor ki tüm vücudumu titriyor. Isıtıcı sonuna kadar açık ama Aralık soğuğuyla ilgisi olmayan bu ürpertiği gideremiyor.

Roland arkada, sert ve sessiz, bir eli hala iyileşmekte olan yan tarafına bastırılmış, kalın paltosu deri koltukların üzerinde onu daha da kırılğan gösteriyor. Hastane yatağında olması umurumda değil. Natalie'ye ulaşmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Hâlâ orada," diyor Derrick hoparlörden. "Oraya ekipler gönderiyorum. Düşünmeden hareket etme, Ethan."

Onu dinlemiyorum.

En kötüsü bu sakinlik. Sanki dışarıdaki dünya Natalie'nin kaçırıldığıнын farkında değilmiş gibi. Sanki her şey normalmiş gibi, oysa hiç de öyle değil. "Bir motel seçmiş," diyor Jake, sesi gergin. "Kameralar az. Tanık yok."

Tanık yok."

"Onu saklıyor," diyorum, boğazım kurumuş.

"Ya da..." En kötüsünü düşünmek istemiyorum.

Jake hızlanır, deli gibi trafikte zikzaklar çizerek ilerler. Ona yavaşlamasını söylemeliyim, ama yapamıyorum. Geçen her saniye boğazıma bir ilmek atılıyormuş gibi geliyor.

"Natalie akıllı bir kız," diyor Jake sessizce. "O zaman kazanır. Mümkünse mücadele eder."

Buna gerek yoktu.

Öfke dalgası beni o kadar şiddetle sarar ki, avucumu direksiyona vururum. Jake kıpırdamaz. Sadece arabayı daha hızlı sürer.

Rose.

Onun takıntısını ilk kez sınırı aştığında gömmeliydim.

Onun bunu bırakacağına asla inanmamalıyım.

"O dengesiz," diye yüksek sesle söylüyorum, onların duymasını istiyorum. "Mantıklı düşünmeyecek. Kendini köşeye sıkışmış hissederse..."

"Natalie'yi, kaybettiğini düşünmedikçe incitmez," diye Jake sözümü kesiyor. "Hızlı ve sessiz hareket edelim. Natalie'yi alalım. Bu işi bitirelim."

Şehrin dışına doğru uçarken binalar seyrekleşiyor. Ucuz moteller. Kırık neon tabelalar. Kimsenin soru sormadığı türden bir yer.

"Bu yeri bir sebepten seçti," diyor Roland, sesi gergin. "İzolasyon."

"Ve çaresizlik," diye ekledim. Çünkü Rose asla anonim olmak istememişti. Onun farkına varmamı istedi. Peşinden gitmemi istedi.

Eh, dileği gerçekleşti.

Jake arabayı otoyoldan çıkarır, lastikler buzlu asfaltta gıcırdayarak şehrin kirli tarafına doğru çıkışa girer.

Ön cam silecekleri, gri gökyüzünden yağan karla karışık yağmur ve kirli karla başa çıkmak için fazla mesai yapıyor.

Motel görünür olunca midem burkulur — soluk, titrek tabelası karanlıkta zar zor görünür, boyası kış havasıyla daha da kötüleştirmiştir, odaların önündeki arabalar sıralanmış, kapılar menteşelerinden düşecek gibidir. Otoparkta siyah buz parçaları tehlikeli bir şekilde parıldamaktadır ve bir an oturup manzarayı incelerken nefesimiz camları buğular.

Natalie orada bir yerde. Yalnız. Korkmuş. Hamile.

Yumruklarımı, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum.

Sana geliyorum Natalie.

Tanrıya yemin ederim,
geliyorum.

"Hazır mısınız?" Jake bir blok ötede motoru durdurur.

Keskin ve soğuk bir şekilde başımı sallıyorum. Başka söz yok.

Tereddüt yok. Harekete geçiyoruz.

Resepsiyondaki adam, içeri daldığımızda esrar içiyor.

içeri girdiğimizde esrar içiyor.

Gözlerini bize dikip yavaşça kırptırıyor.

"Ah, üçünüz oda mı istiyorsunuz? Sevgililer Günü süiti boşaldı..."

Onun sözlerini duymazdan geliyorum. "Buraya iki kadın geldi. Kızıl saçlı ve sarışın."

"Kızıl saçlı yok. Ama birkaç sarışın var," diyor tembel bir şekilde, dumanı dışarı üfleyerek. "Hangisi senin randevun?"

"Zengin görünen," diyorum soğuk bir sesle.

"Tabii," diye dişlerini sarı bir gülümsemeyeyle göstererek elini uzattı.

"Odanın numarasını söylemem 50 dolar."

Jake öne doğru adım atar ama ben elli doları çıkarıp adama fırlatırım.

"Konuş."

"204 numaralı oda. Asansör bozuk."

"Roland, burada kalmalısın," Jake, bayılmak üzere gibi görünen yaşlı adama uyarıyor.

Ama Roland elini iterek, hırıltıyla "Onun güvende olduğunu görmem lazım" der.

Onu görmezden gelip merdivenleri hızla çıkıyorum. 204 numaralı oda kilitli, kapıyı çalıyorum.

"Kim o?" diye mide bulandırıcı bir ses duyuldu.

Bir adım arkamda duran Jake'e bakıyorum ve ikimiz aynı anda başımızı sallıyoruz.

Geri çekilip kapıya atıyoruz kendimizi.

İçeriden şaşkın bir çığlık duyulur ve ikinci denemede kapı menteşelerinden kırılır. İkimiz de sendeleyerek içeri gireriz.

Dikleşip etrafa bakındım ama önümdeki kadın dışında kimse yoktu.

"O nerede?" diye soruyorum, Rose'u kollarından tutarak.

Şaşkınlık gözlerinden kaybolur ve yerine bir gülümseme belirir. "Senin beni kurtarmaya geleceğini biliyordum Ethan. Bunca yıl boyunca beni unutmadığını biliyordum."

"Natalie nerede?!" Onu sarsarak bağıriyorum.

Yüzü buruşur. "Gitti. Neden umursuyorsun? Zaten sana layık değildi. Hep ağlıyor, sızlanıyordu. O veledi hiç sevmedim."

"Rose, yemin ederim ki..."

Elini kaldırdı ve yanağımı okşadı. "Sen ve ben... Biz her zaman sonuncuydık, Ethan. Sen ve ben, dünyaya karşı. Artık yolumuzda Lucas ya da Natalie yok."

"O nerede, Rose?!"

O sadece gülüyor. "Neden umursuyorsun? Onunla beni kıskandırmak için birlikteydin! Bak, gerçeği biliyorum Ethan. O gün bağış etkinliğine beni görmek için geldin. Dikkatimi çekmeye çalışıyordun. Başardın da. Seni hiç unutmadım. Natalie... O sadece küçük bir veletti."

"Natalie benim nişanlım!" diye bağıriyorum. "Ona ne yaptınız?"

Roland tam o anda odaya topallayarak girer. "Nerede o? Natalie nerede?"

"Burada değil." Jake gergin, ama bu benim içimde biriken öfkeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Hiç bir kadına vurmadım, ama ilk kez bunu yapmayı düşünüyorum.

"Cevap ver lan Rose! Nerede o? Ona ne yaptın?"

Rose hafifçe güldü. "Önemli değil. Ben buradayım. Ben buradayım. Artık onu umursuyormuş gibi davranmana gerek yok!"

Jake'in boğuk bir ses çıkardığını duydum, tam o sırada bir ses, "Oh, çekil yolumdan. Ondan cevap alamayacaksın." dedi.

Megan?

Kız kardeşim nereden çıktı bilmiyorum, ama Rose'u elimden çekip yumruğunu kaldırdı ve Rose'un burnuna indirdi.

Çat.

Rose çığlık atarak yere yığıldı.

"Nerede o, seni kaltak?" Megan ona tekme atar. "Kardeşim sana kadın olduğun için dokunmaz, ama baksana?" Rose'un yüzüne acımasızca tekme atar. "Benim öyle bir sorunum yok. Konuşmaya başla, yoksa seni plastik cerrahiye muhtaç halde bırakacağım!"

Kız kardeşimin bu kadar şiddetli olduğunu hiç görmemiştim, ama onu durdurmaya da niyetim yoktu.

Rose yerde yüzünü koruyarak uluyor.

Megan onu karnına tekmeliyor. "Tanrım, ne inatçısın." Caleb'in kapıda durduğunu görüyorum, etkilenmiş görünüyor.

Megan iç çekerek eğilir, Rose'u uzun saçlarından tutup tuvalete sürükler. "Yüzünü tuvalete sokmak hafızanı canlandırır belki..."

Kadın çığlık atıyor, çekilmeye çalışıyor, burnu kırılmış. "O Bridget'le birlikte! Annesi onu aldı!"

Roland'ın yüzü soldu. "Ne?"

"Nereye?" Megan onun yanına çömelir. "Onu nereye götürdü?" "Bir kliniğe! Tek bildiğim bu!"

"Yalan söylüyorsun!" Megan bir kez daha yüzüne yumruk atar.

"Yalan söylemiyorum!" Rose hıçkırarak ağlar. "O şeyi ondan kesecekti! Tek bildiğim bu! Lütfen!"

Kız kardeşim yumruğunu kaldırır ve Caleb öne çıkar, onu kollarından tutar. "Yeter artık. Hapishane sana göre değil, Meg."

"Dalga mı geçiyorsun?" Jake, yerde tutarsız bir şekilde ağlayan kadına bakarak mırıldanır. "Günün sonunda hapishaneyi yönetiyor olurdu."

Ben çoktan Derrick'i aramıştım. "Bridget Thorne'un telefonunu bulmam lazım..."

"Gerek yok," diyor Roland sert bir sesle. "Hangi klinikten bahsettiğini biliyorum."

Caleb Megan'ın yanında kalır, Jake de Derrick'in adamları kız kardeşimizi tutuklamaya gelirse ve avukata ihtiyacı olursa diye onların yanında kalır.

Roland merdivenlerden inmek için yardıma ihtiyaç duyuyor, ama ben hallediyorum. Bir saniye bile boşa harcamıyoruz. Jake'in arabasına geri dönüyoruz, motorun gürültüsüyle motorlu otel arkamızda küçülüyor. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki canımı acıtıyor. Nefes almakta zorlanıyorum.

Roland GPS'e konumu giriyor. "Ne tür bir klinik?"

İçimde biliyorum. Ama bir kez duymam lazım, emin olmak için.

"Gerçek bir klinik değil," diyor Roland sert bir sesle. "Kuzey tarafında. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. Resmi bir yer değil. Temiz de değil. Gizli kalacak kadar zengin. Görünmez kalacak kadar kirli."

Midem bulanıyor.

Natalie. Böyle bir yerde. Yalnız, korkmuş, başından beri varlığından nefret eden bir kadının merhametine kalmış.

"Annesi oraya giderdi," diye ekliyor Roland, sesini alçaltarak. "Her hamile kaldığında... oraya gidip kürtaj yaptırırdı. Benim çocuklarıma bakmak istemiyordu. Sadece sevgilisinin çocuklarını istiyordu. Ben onu takip etmeye başladığım için öğrendim."

Elini yan tarafına sıkıca bastırarak acıdan yüzünü buruşturur. "Onu bir kez durdurdum. Sadece bir kez."

"Lucas mı?"

Roland alaycı bir şekilde gülümsüyor. "O benim değil. Natalie'den bahsediyorum. Bridget'i o klinikten çıkardım. Bana şiddetle direndi. Orada dört çocuğumu öldürmüştü. Bundan zevk alıyordu, anlıyor musun? Kendi sözleri. Korunma yöntemleri kullanmak istemiyordu çünkü çocuklarımin öldürülmesinden zevk alıyordu."

Sözlerinin ağırlığı göğsüme lanet bir kaya gibi çöktü. Aniden her şey anlam kazanmaya başladı, annesinin ona olan nefreti. Natalie'den kurtulmak istiyordu.

Çenemi ağrıyana kadar sıkıyorum. "Bugün hiçbir şeyden kurtulamayacak."

Roland başını sallar, yüzü sert bir maske gibidir. "Ona dokunmayacak. Ben hayatta olduğum sürece."

Şehir gri ve neon ışıklarla bulanıklaşarak yanımızdan geçiyor. Şimdi daha zengin bir mahalleye doğru gidiyoruz — ağaçlıklı sokaklar, pahalı ama yanlış sırları saklayacak kadar eskimiş.

Yan yola giriyorum, arabaları sollayarak, ışıkları umursamadan ilerliyorum. GPS tekrar ses çıkarıyor ve haritada kanımı donduran bir noktayı işaret ediyor.

"İşte burası," diye mırıldanır Roland. "Ana caddeden çık. Eski pazarın arkasında."

Bina görünür — alçak, beyaz tuğlalı, işaretsiz. Yıllardır terk edilmiş bir dişçi muayenehanesi gibi görünüyor. Perdeler sıkıca çekilmiş. Tabelası yok. Önünde ışık yok.

Ve içeride bir yerde... Natalie.

Arabayı park ettikten, kapıyı açıp park yerinden koşarak çıkıncaya kadar ellerimin titrediğini fark etmedim. Roland hemen arkamdaydı.

Ağır metal kapıya yumruğumu vuruyorum. Derim acıyacak kadar sert. "Natalie!"

Cevap yok.

Geri çekilip kapıyı tekmelemeye hazırlanırken Roland kolumu tuttu.

"Yan kapı," diyor. "Her zaman kilitli değildir. Hızlı hareket etmeleri gerekirse diye."

Çabuk hareket etmek. Kanıtları
ortadan kaldırmak. Midem
şiddetle burkuluyor.

Binanın yan tarafında koşuyoruz, çatlamış kaldırımları kaplayan kara buz parçaları üzerinde ayaklarımız kayıyor. Rüzgâr paltolarımızı bıçak gibi kesiyor ve Roland'ın keskin, acı verici nefeslerini görebiliyorum. O, tehlikeli zeminde topallayarak ama kararlı bir şekilde önde gidiyor, vücudu
sırf irade gücüyle hareket ediyor.

Metal korkuluklar ve pencere çerçeveleri buzla kaplı. Roland, boyası dökülmüş, metal kolu yanacak kadar soğuk kapıya ulaşıyor ve soğuktan uyuşmuş parmaklarıyla kolu deniyor.

Kapı hafif bir gıcırtyla açılır ve içinden sıcak hava dışarıya çıkar. İlk olarak koku burnuma çarpar: steril ve kimyasal, ama bir şey ters. Altında çürümüş bir koku var. Eski kan gibi.

Elimde sadece yumruklarım var, ama umurumda değil. Gerekirse burayı çıplak elle yıkarım.

Dar bir koridorda ilerliyoruz, ayaklarımızın altında zemin yapış yapış. Üstümüzde kırık bir floresan ışığı vızıldıyor. Her saniye bıçak sırtı kadar uzun.

Alçak seslerle tartışma duyuyorum. Yaşlı bir kadının sesi — keskin, emredici. Başka bir ses — çaresiz.

Natalie.

İçgüdülerim her şeyi bastırıyor, ileri atılıyorum. Oda ağırlığımla açılıyor.

İşte orada.

Natalie sedyede, iki kadın hemşireyle boğuşuyor. Bilekleri bağlanmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Küçük, korkmuş ve öfkeli görünüyor.

Lucas'ı yere düşmüş gibi görüyorum.

Ağzının köşesinden kanı siliyor.

Natalie'nin üzerinde, saçlarını bir mengene gibi sıkmış bir kadın duruyor. Natalie'ye benzeyen bazı özellikleri var, ama daha acımasız, daha sert.

Annesi.

BÖLÜM 27

NATALIE

ROSE'UN ARABASINA ASLA BINMEZDİM, ÇANTASININ ARKASINA SAKLADIĞI küçük tabancayı görmeseydim, Rose'un arabasına asla binmezdim. Beni vuracaktı, ama gözlerinin Helen'e doğru kaymasından, o anda asıl tehlikede olanın o olduğunu anladım.

Bu yüzden oradan ayrıldım.

Başka seçeneğim var mıydı?

Rose'un arabasının yolcu koltuğuna oturduğumda, ellerimi plastik kelepçeyle bağlayacağını tahmin etmemiştim.

"Ne yapıyorsun?" Sert malzemeye karşı direniyorum. "Neyin var, Rose?"

Silahi kucağına koyup arabayı çalıştırdı.

"Biliyorsun," diye mırıldanır, "Seni hiç sevmedim. Sızlanan, nankör, küçük velet. Sefil kardeşinin bana sarkamasını tahammül etmek yeterince kötüydü, ama sen sadece sinir bozucuydun."

Mırıldanarak, manikürlü tırnaklarını direksiyona vuruyor. "Sonra da o lanet olası, susmak bilmeyen kuşu aldın. Senin ve meraklı annenle aynı evde yatmak zorunda kalmak yetmezmiş gibi, bir de o kuşun sürekli cıvıldamasını dinlemek zorunda kaldım."

O zamanlar hatırlamadığım bir anı canlandı. Lucas o gün eve yalnız gelmemiştir. Rose da onunla birlikteydi. Bu yüzden odasını temizlemediğim için bana çok kızmıştı. TeeTee'yi bulup evi birbirine katarken Rose sadece gülümsemiştir.

Neden bunu hatırlamadım ki?

Bunu hatırlamalıyım.

"Bunu TeeTee'ye sen yaptın," diyorum. "Papağanımı öldürdün."

O alaycı bir şekilde güldü. "Oh, şimdi bu kadar duygusal olma. Sen hak ettin. Senin yüzünden Lucas'ın pis odasını temizlemek zorunda kaldım. Ben, Carrington servetinin varisi! Seni küçük velet!"

Yeniden öfkelenerek silahı kaldırdı ve yanağıma vurdu.

Acı içinde bağıriyorum ve o gülüyor. "Çok yakında çılgılık atacaksın. Sana söz veriyorum. Ve her saniyesinden zevk alacağım. Sen ve Lucas her zaman benim için bir diken oldunuz. Onu hiç sevmedim," diyor Rose, sanki hafif bir rahatsızlığı itiraf ediyormuş gibi. "O sadece... en kolay yoldu."

Ağzım kurur. "Ne yolu?"

"Ethan'a."

Sözler bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Ona şaşkınlıkla göz kırptım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Lucas'ı *sevdiğim* için o kadar yılı boşa harcadığımı mı düşünüyorsun?"

"O mu?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Lütfen. Lucas acınası biriydi. Ama Ethan... Ethan her zaman farklıydı. Özeldi. Güçlüydü. Onu istedim. Onu hak ettim ve..." Şimdi gülümsüyordu. "İçten içe bizim birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordu. Sadece kendine gerçeği itiraf etmekte zorlanıyordu. Yasaklama emri sona erdiğinde geri dönecektim. Onu ikna edecektim. Ve onu bağış etkinliğinde gördüğümde, benim için orada olduğunu anladım. O da benim orada olduğumu hissetmişti."

Bana bir bakış attı, gözleri nefretle parlıyordu. "Ama sen geldin, ona zorla kendini dayattın, onu tuzağa düşürmeye çalıştın. Onu bırakması için seni ikna etmem gerektiğini biliyordum. Ama siz kardeşler çok inatçısınız. Ona karşı hisleri olduğunu söylersem onu bırakırsın diye düşündüm, ama sen de kardeşin gibi umutsuz bir sürtüksün, hak etmediğin şöhret ve gücü elde etmek için her şeyi yaparsın."

Sen ve kardeşin aynı sorunun var. Yerini bilmiyorsun!"

Koltuğu sıkıca kavradım, tırnaklarım yıpranmış deriye batıyordu. "Sen hastasın," diye fısıldadım.

Sırtışı genişledi. "Kararlıyım."

Şehir pencerelerin önünden bulanıklaşıyor, dışarıdaki dünya çok hızlı, çok uzak. Gri bulutlar binaların üzerinde alçalmış, kaldırımlarda paltolarına sarılmış insanlar görüyorum. Kimse beni görmüyor. Kimse bilmiyor. Herkesin gözü önünde bir tutsakım, zayıf öğleden sonra güneşi kemiklerime işleyen soğuğu ısıtmaya yetmiyor.

"Lucas'ı terk ettin," diye hırıltıyla söylüyorum, onun konuşmaya devam etmesini istiyorum. Oyalama.

Hayatta kalmak için.

Omuz silkiyor. "Mecburdum. Ethan o saçma sapan uzaklaştırma kararını aldıktan sonra, artık rol yapmanın bir anlamı kalmamıştı. Onunla konuşmaya çalıştım. Nişan partimde Lucas'ı onun için terk etmeye hazır olduğumu söyledim. Hatta ona ilaç bile vermeye çalıştım. Ona sunduğum şeyin tadına bakarsa, beni asla bırakamayacağını düşündüm, ama o benim ona ne verdiğimi anlamadı. O aptal gölgesi, onu partiden sürükleyip götürdü. Jake."

Dudakları kıvrıldı.

"Lucas, sonunda onu terk ettiğimde elbette çok öfkeleni. Sanki onun yetersizliği *benim* suçummuş gibi. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Gerçekten. Çünkü biliyordum ki, bir gün Ethan'a geri dönecektim."

"Peki şimdi?" diye soruyorum zorlukla. "Beni kaçırmanın onu sana aşık edeceğini mi sanıyorsun?"

Rose'un elleri direksiyonu sıkıca kavradı, tırnakları sert deriye batıyordu. Gülümsemesi kayboldu, yüzeyin altında kaynayan öfke ortaya çıktı.

"*Bence*," diyor alçak, acımasız bir sesle, "benden bir şey çaldın. Benim olması gereken bir şeyi."

Gözlerini anlamlı bir şekilde karnıma çevirdi.

Damarlarımda akan kan buz gibi oldu.

"Senin içinde ne bulduğunu anlamıyorum," der, sesi zehirle doludur. "Acınası. Zayıf. Gözleri fal taşı gibi, küçük bir şehit gibi davranıyorsun."

Onu kandırdın, değil mi? Sende kalması için kendini hamile bıraktın."

Gözlerim kısıılır. "Bu doğru değil. Ethan beni seviyor." Bunu yüksek sesle söylemek beni sakinleştirir.

Bu gerçek.

O beni seviyor. Ve beni aramayı bırakmayacak.

Rose yine gülüyor, sesi tiz ve keskin. "İçindeki o küçük parazit gittiğinde seni ne kadar sevdiğini göreceğiz."

Bu sözün anlamı yumruk gibi kalbime çarptı.

"Gitti."

Sadece beni tehdit etmiyor. Bebeğimi de tehdit ediyor.

Korku boğazımı sıkıyor, ama onun altında daha sıcak bir şey canlanıyor. Öfke. Bebeğime zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Bundan kurtulamayacaksın," derim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ethan beni bulacak."

"Bulabilir," diyor umursamazca. "Eninde sonunda. Ama o zaman çok geç olacak."

Araba dar bir sokağa girer, lastikler gıcırdar. Terk edilmiş gibi görünen kirli bir binanın yanındaki sıradan bir otoparka park eder. Midem bulanır.

"Neredeyiz?" diye fısıldarım.

Rose motoru kapatır ve bana döner, şimdi tamamen sahte bir tatlılıkla. "Planın bir sonraki kısmı bu."

Arabadan iner ve ben ellerim bağlı halde kapıyı açmaya çalışırım, ama kapıya çocuk kilidi takıldığını fark ederim. Sadece o açabilir. Kapıyı çalgınca çekip dururken panik içimi kaplar.

Kapı açılır ve tanıdık bir ses duyarım, tüylerimi diken diken eden bir ses.

Annem.

Yüzü soğuk ve acımasız bir ifadeye bürünmüştür, dudakları tiksinti ile kıvrılmıştır ve bakışları üzerimde dolaşır — bileklerimi kesen plastik kelepçeler, gözlerimdeki saf korku.

"Sonunun böyle olacağı belliydi," diyor alaycı bir sesle.

Nefesim kesilir, ciğerlerimden keskin bir şekilde çıkar.

Hayır. Hayır.

Bu gerçek olamaz.

Arkasında Rose ölüyör, sesi keskin ve zafer dolu.

"Bana teşekkür etmelisin," diye mırıldanır Rose. "Sonuçta, seni sevgili annene kavuşturdum."

Annem, Rose'un beni arabadan çekip annemin ayaklarının dibine atması için yeterince kenara çekildi. "O artık senin."

"Ona yardım mı ediyordun?" diye fısıldıyorum, sesim kısılmış, anneme bakarken.

Rose ölümser. "Ah, tatlım. Onu ikna etmek çok zor olmadı. Görünüşe göre kendi annen benden daha uzun süredir sana kin besliyormuş."

Kafamı sallayarak, anlamaya çalışıyorum, ama her şey ters gitmiş gibi, sanki gerçeklik değişmiş gibi.

"Senin varlığını öğrendiğim anda senden kurtulmalıydım," diyor annem, sesi buz gibi soğuk. "Ama o beni engelledi."

Bu kelimeyi zehir gibi tükürüyor.

"Baban her zaman sorunlu biriydi. O aptalla evlendim çünkü mecburdum. Zengindi. Ama burnunu kendi işine sokamıyordu. Senin gibi nankör bir veledi bana yük olarak bıraktı."

Midem şiddetle sarsıldı.

"Sen ortadan kaldırılacaktın," diye tıslar, bir adım yaklaşır, topukları betonun üzerinde uğursuz bir ses çıkarır. "Diğerleri gibi."

Zip bağı daha da derine batarken, ben yere çöküp panikle boğazımı tırmalıyorum.

"Ve şimdi ortalıkta dolaşabileceğini mi sanıyorsun?" diyor, sesinde küçümseme var, gözleri kasıtlı olarak karnıma düşüyor, "başka bir hatayı da yanında taşıyarak? Sanmıyorum."

Rose kapı çerçevesine yaslanarak sıkılmış bir şekilde duruyor. "Onu düzelt. Gitmem gerek. Plaka konusunda biriyle buluşmam lazım."

Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, kaburgalarımı kıracakmış gibi hissediyorum.

Hayır

Hayır, yapamazlar.

Kollarımı kırmak için çaresizce bileklerimi büküyorum, ama plastik sadece derimi daha da kesip kızarık izler bırakıyor.

Rose sürücü koltuğuna geri oturur ve araba hızla uzaklaşır, beni annemle yalnız bırakır.

"Gidelim," diyor sertçe. Ama ayaklarım yere basar basmaz adrenalın devreye giriyor.

Saf hayatta
kalma
içgüdü.ü.
Öfke.

Annemi sertçe itiyorum ve o geriye sendeleyerek, küfürler savuruyor. Beni yakalamaya çalışıyor ama ben çoktan koşmaya başlamışım, ciğerlerim yanıyor, bileklerim acıyor, tüm içgüdülerim çılgılık atıyor.

Uzaklaşamıyorum.

Önümdeki gölgelerden bir silüet belirir. Lucas.

Son gördüğümünden daha kötü görünüyor — bir gözü şişmiş, ağzı yaralı ve morarmış — ama beni görünce gülümsemesi saf kötülük dolu.

"Bir yere mi gidiyorsun, küçük kız kardeş?"

"Hayır," diyorum nefes nefese, geri çekilirken. "Benden uzak dur..."

Saçımdan yakaladı, o kadar sert çekti ki acıdan gözlerim karardı. Çılgılık attım, debelendim ama o sadece güldü, saçımı daha sıkı kavradı ve beni yarı sürünerek, yarı sendeleyerek harap binaya doğru sürükledi.

"Sessiz kalmalıydın," diye kulağıma hırıldadı. "Sana söyleneni yapan uslu küçük kız kalmalıydın."

Klinik kapısı botuyla sertçe açılır.

Oda çamaşır suyu ve çürüme kokuyor. Floresan lambalar başımızın üzerinde vızıldayarak, çatlamış zeminlere ve soyulmuş duvarlara hastalıklı, sarı bir ışık yayıyor. İçerideki havanın boğucu ve aşırı sıcak olmasına rağmen, ince duvarlar ve çatlamış pencerelerden soğuk sızıyor ve zaten bunaltıcı olan atmosferi daha da boğucu hale getiriyor.

İki hemşire tezgahın arkasından başlarını kaldırıp bakıyor. Bir doktor, sanki olağan bir şey yokmuş gibi kahvesini yudumlarken yakındaki kapı çerçevesine yaslanmış duruyor.

Lucas'ın beni içeri sürüklemesini, sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi izliyorlar.

Alarm yok.
Korku yok.
Yardım
yok.

Lucas beni ileri ittiğinde, korku boğazımı sıkıyor.

"Bunu temiz yapıyoruz, şanslısın," diye mırıldanıyor. "Annen kendi halledecekti. Daha da pis olurdu."

Arkamda annemin alçak, soğuk sesiyle emirler yağdırdığını duyuyorum.

Gevşek bir fayansın üzerine takılıp dizlerimin üzerine sertçe düşüyorum. Bacaklarımda acı hissediyorum ama boğazımda yükselen çılgılığı bastırarak kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum.

Düşün, Natalie. Düşün.

Sana zarar verecekler.

Bebeğe zarar verecekler.

Mücadele et.

Çılgınca etrafa bakınıyorum. Hemşirelerden biri elinde bir dosya tutarak yaklaşıyor.

"İmza atmanız gerekiyor..."

"BEN KAÇIRILIYORUM!" diye avazım çıktığı kadar bağıriyorum, sesim kirli duvarlardan yankılanıyor.

Bir an için her şey donar.

Sonra Lucas bana tokat atar. Sertçe. Tokatın sesi klinikte yankılanır. Ağzımda kan tadı vardır.

"Kapa çeneni," diye bağıriyor, çenemi o kadar sert tutuyor ki kırılacakmış gibi hissediyorum. "Seni kurtarmaya kimse gelmeyecek, Nat."

Hemşireler hemşireler birbirlerine birbirlerine ama
söylemezler söylemezler. Doktor Doktor,
kendi kendine hafifçe gülerek arkasını döndü.

Yalnızım. Canavarlarla baş başa.

Ama içimde, derinlerde, inatçı, vahşi bir şey
vahşi bir şey ölmeyi reddediyor.

Pes etmiyorum. Onlar için değil. Kimse için değil.

Dizlerim titremeye başlasa da tekrar ayağa kalkarım. "Bunu ödeyeceksin," derim boğuk bir sesle.

Lucas sadece sırtarak beni arka odaya çekiyor. Arkamızdan annem de geliyor.

"Evrakları tamamlamamız gerekiyor, Bridget," az önce gülen doktor diyor. "Onu muayene odalarından birine kilitleyin. Biraz zaman alacak."

"Bunu bana yapamazsınız!" diye bağıriyorum. "Bu cinayet. Çocuğumu öldürüyorsunuz!"

"Kapa çeneni!" Lucas kafamı sedyenin metal kısmına vurur ve keskin bir acı, ardından sersemlik hissi gelir.

"Vesayet belgeleri hazır," diyor ve beni yere bırakıyor. İki hemşire beni kollarımdan tutup odaya sürükleyerek içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Bu sağlık personeli her kimse, kanunları umursamadıkları ya da yakalanmaktan korkmadıkları açık.

Yere yığılmış halde yatıyorum, hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor ama dışarıdaki konuşmaları duyabiliyorum.

"Ağzını kapalı tutman için sana yeterince para verdim. İşlem bittiğinde, seni götürecek araç hazır. Onu başka bir yere götürecek."

"Bize karşı çıkamaz mı?" Annemin sorduğunu duydum.

Lucas küçümseyici bir ses tonuyla konuşuyor. "Avukatlarım hazır bekliyor, onun yıllardır benim vesayetim altında olduğunu ve Ethan'ın onu manipüle etmeye çalıştığını doğrulayacaklar. Onu dava edeceğim ve tüm malını alacağım. Bakalım bundan nasıl kurtulacak."

Göğsümde bir şey kıpırdanıyor ve telefonumu aramaya çalışıyorum, ama Rose arabaya bindiğimde almıştı.

Elim karnıma kıvrılıyor. Ne yapacağım? Buradan nasıl çıkacağım? Ayağa kalkmaya çalışırken, kafamdaki zonklayan ağrıyı düşünmemeye çalışıyorum. Hava çamaşır suyu ve korku kokuyor. Duvarlar çıplak, yerler çatlak, tavandaki ışık öfkeli bir böcek gibi hafifçe vızıldıyor. Pencere yok, çıkış yok.

Ama pes etmiyorum.

Çılgınca odayı tarıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki canımı acıtıyor. Kullanabileceğim bir şey olmalı, herhangi bir şey. Çekmeceleri açıyorum, tıbbi malzemeleri bir kenara itiyorum ve duvara monte edilmiş dolapları karıştırıyorum. Parmaklarım titriyor, terden kayıyor, ama kendimi devam etmeye zorluyorum.

Ve sonra, en alt çekmecede, bir yığın kağıt önlüklerin altında yarı gizlenmiş olarak onu görüyorum.

Bir neşter.

Küçük. Keskin. Ölümcül.

Onu kapıp bir saniye göğsüme bastırıyorum, ciğerlerim rahatlama ve dehşetle yanıyor.

Fazla bir şey değil. Ama yeterli.

Onu dikkatlice pantolonumun beline, bol bluzumun altına sokuyorum, bıçağın kenarı tenime soğuk soğuk değiyor. Beni yine o masaya sürüklemek isterlerse, bunun bedelini kanlarıyla ödeyecekler.

Odanın bir köşesine yerleşiyorum, tüm sinirlerim gergin, saniyeleri, dakikaları sayıyorum. Ne kadar sürecektir bilmiyorum, ama onlara hazır olacağım.

Burada ölmeyeceğim. Onların kazanmasına izin vermeyeceğim.

Karşımda asılı duvar saati dakikalar geçtikçe tik tak sesleri çıkarıyor.

Çeyrek saat.

Yarım saat.

Bir saat geçiyor ve enerjimin azalmaya başladığını hissediyorum. Ethan nerede? Neden beni bulamadı? Kaybolduğumu biliyor mu? Beni çılgınca ve umutsuzca aradığını düşünmek hem beni rahatlatıyor hem de korkutuyor.

Kapı gıcırıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Kilidin açıldığını duyuyorum ve yutkunarak ayağa kalkıyorum. Neşteri derime daha derine batırıyorum ve kendimi sabitlemek için parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

Lucas odaya girer. Beni inceler ve bir an sessizlik olur.

"Sence senin değerli Ethan seni seviyor mu? Sence o kadar özel birisin ki seni kurtarmak için buraya koşarak gelecek mi?"

"Seni öldürecek," diyorum nefes nefese. "Bunu affetmeyecek."

Lucas'ın dudakları o kadar acımasız bir gülümsemeyle kıvrılır ki içim buz tutar. "Umarım seni seviyordur. Böylece sevdiğin birinin senden alınmasının nasıl bir şey olduğunu anlar. Bunca zaman benim Rose'umla oynadı. Onu istedi. İkisi birlikte benimle oynadılar. O beni onun için terk etti. Peki şimdi? Şimdi seni ondan alacağım. Seni bir daha asla göremeyecek."

"Beni ortadan kaldırmanın bu kadar kolay olacağını sanıyorsan, yanılıyorsun," diye tükürdüm. "Artık hiç kimse değilim, Lucas. Artık beni itip kakabileceğin biri değilim. İnsanlar beni tanıyor, bana hayran ve kaybolduğumu fark edecekler. Kimse benim vesayet altında olduğuma inanmayacak. Sen hayal görüyorsun. Sen ve annem ikiniz de. Hâlâ sizin merhametinize muhtaç olduğumu mu sanıyorsunuz?"

Gözleri öfkeyle doldu ve kolumu yakaladı, beni odadan sertçe dışarı çekerek, "Seni çiftliğe götürdüğümde ilk yapacağım şey bu dilini kesmek olacak. Yüzünü mahvedeceğim. Önemli mi? Sen mi? Sen değersizsin, Natalie. Hep öyle oldun. Seilmeyen, değersiz, istenmeyen. Sen bir hiçsin. İş bulup kendini beslemek senin değerini değiştirmez. Kimse seni hiç istemedi. Ethan'ın sana bacaklarını açtırmasının tek nedeni benim dikkatimi çekmek, çünkü o benim rakibim."

"Rakip mi?" İğrenerek dudaklarımı kıvırdım. "Bunu düşünen tek kişi sensin. O seni arkasında durmaya layık bile görmüyor. Çok acınası birisin, Lucas."

Elini bana vurmak için kaldırdı ama ben daha hızlıydım. Neşter sert ışıktaki parladı.

Lucas, bıçak ağzının köşesini keserken şok içinde bağırır, ince bir kan çizgisi cildinde parlak kırmızı bir leke oluşturur.

"Seni orospu!" diye bağırır, yüzünü tutarak. Bana saldırır, öfkesi morarmış yüzünü çarpıtıyor.

Düşünmeden, tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyorum. Yumruğumu karnına indiriyorum, sonra dizimi yukarı doğru vuruyorum. Nefes nefese geriye sendiyor. Nefes alamadığım bir saniye boyunca, başarabileceğimi düşünüyorum. Kazanabileceğimi düşünüyorum.

Sonra eller beni arkadan yakaladı. Hemşirelerdi. Beni yere yatırıp demir gibi sıkı sıkı tuttular.

"Hayır! Hayır!" diye bağırıyorum, çırpınıyorum, tekmeliyorum, ama onlar çok güçlü.

Neşter elimden düşüyor, yere çarparak gereksiz bir ses çıkarıyor.

Lucas ağzındaki kanı siler, yüzünde ölümcül bir öfke vardır. Neşteri tekmeler, karanlık bir köşeye fırlatır. "Seni yıllar önce öldürmeliydim," diye mırıldanır.

Hemşireler beni yatağa doğru sürükler. Her santimetrede onlarla mücadele ediyorum, dişlerimi sıkmış, kalbim parçalanıyor, zihnim çığlık atıyor.

Bunun olmasına izin *veremem*.

Ama beni zorla yere yatırıp soğuk, sert yatağa sabitliyorlar. Deri kayışlar bileklerimi sıkıca sarıyor. Ayak bileklerime ulaşmadan tekme atıyorum ve kardeşimin yüzüne vuruyorum. Acı içinde bağırarak yere düşüyor ve hemşireler ayak bileklerimi yakalıyor. Deri kayışlar derime batana kadar kıvranıp debeleniyorum ama nafiye.

Kapana
kısılmışım.
Çaresizim.

Annemin Lucas'la konuştuğunu, onu kontrol ettiğini duyuyorum ve daha da sert mücadele ediyorum.

O sırada uzaktan bir gürültü duyuyorum. Kafamı sağa çeviriyorum. Hemşireler endişeli bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. Annem hızla saçımı çekerek, "Onu içeri götürün. Anesteziyi boş verin. Onu oradan çıkarın" diyor.

"Hayır!" diye bağıryorum, onlar beni götürmeye çalışırken.

Kapı sağır edici bir gürültüyle açılır. Lucas, vurduğum yerden inleyerek ayağa kalkmaya çalışırken başımı hızla kaldırıyorum. Ve sonra...

Ethan odaya fırlatır, saf öfke ve hiddetle, gözleri benimkilere kilitlenir.

"Natalie," diye nefes nefese, bir dua, bir yemin gibi söyler ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür. Korkudan değil, saf, acıtan bir rahatlama.

"Ondan uzak dur," diye bağıırır, sesi çakıl taşları gibi.

Hemşireler donakaldı. Biri uğraştığı kayışları düşürdü ve hızla geri çekildi. Doktor ellerini kaldırmaya çalıştı, bir şeyler mırıldandı ama Ethan onlara bakmadan onları itip geçti, tüm dikkati bende.

Yatağa bağlanmış durumdayım, bileklerim ve ayak bileklerim o kadar sıkı bağlanmış ki yanıyor ve ona ulaşamıyorum bile.

Ama önemli değil. O
burada.

"Ethan," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sesim kırılıyor.

O çoktan yanımda, elleri acımasız ve çaresiz bir güçle kayışları yırtıyor. Normalde çok kontrollü olan gözleri, beni kurtarmak için olmasa beni korkutacak kadar yoğun bir şekilde yanıyor.

"Seni kurtardım," diye mırıldanıyor, deri kayışları öfkeyle titreyerek çekip koparıyor. "Buradayım. Artık güvendesin."

Ellerim serbest kaldığında açıkça ağlıyorum, beni ayağa kaldırdığı anda göğsüne yığılıyorum. Kollarını bana o kadar sıkı sarıyor ki, sanki beni kendine yapıştırmaya çalışıyor, bir daha hiçbir şeyin bizi ayıramayacağından emin olmak için.

hiçbir şeyin bizi bir daha ayıramayacağından emin olmak istercesine. Tanıdık kokusunu içime çekiyorum, beni gerçeğe geri döndürmesine izin veriyorum.

"Çok üzgünüm," diye nefes nefese onun boynuna fısıldıyorum.

"Denedim... Savaşmaya çalıştım..." "Savaştin," diye homurdanıyor, saçlarıma öpücükler konduruyor, öfkeli ve

kırık bir öpücük kondurur. "Her şeyi doğru yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

"Ondan uzak dur!" diye çığlık atıyor annem, Lucas'ın yanına, yere çökmüş. Ethan, annem bize saldırmak için hamle yaparken beni kenara çekiyor.

"Ailemizi mahvettin! Her şeyi mahvettin, seni fahişe. Seni pis, küçük sürtük..."

"Aynı şeyi sana da söyleyebilirdim, Bridget!" Kapıdan öfkeli bir ses gelir.

Annem ve ben donakaldık.

Roland kapıdan dışarı çıkar. "Kızımı benden uzak tuttun çünkü beni terk ettiğim için intikam almak istediniz. Senin ve o piç oğlunun yaşam tarzını finanse etmediğim için itibarımı lekelemeye çalıştın. Çocuğumu benden çaldın ve hayatını mahvettin. Onun babası ben olduğum için, senin sevgilin olmadığım için ona işkence ettin."

Annem hayalet gibi solgun.

"Nasıl yapabildin?" Roland, bu yeni bilgiyle başa çıkmaya çalışırken, alçak ve öfkeli bir sesle sorar. "O senin de kızın. Senin kanından. Ve ona hiçbir şey gibi davrandın."

Annemin gözleri kısılır ve bana bakar gibi alaycı bir gülümsemeye sırtar, sanki hâlâ o güçsüz kızmışım gibi, eskiden köşeye sıkıştırıp yumrukların yapamayacağı kadar derin yaralar açan sözlerle parçaladığı kız.

"Kan mı?" diye tükürür, keskin, acımasız, çirkin bir kahkaha atarak. Bana iğreniyormuş gibi bakar. "O bir lekeydi. Bir hataydı. Diğerleri gibi ondan da kurtulmalıydım."

Ethan kolunu bana daha sıkı sarar. Öfkesi benden yayıldığını hissedebiliyorum, ama benim için hareketsiz kalıyor.

Sadece Roland öne çıkıyor, elleri bastonunun üzerinde yumruk haline gelmiş.

"Onu benden hatırlattığı için nefret ettin," diyor, sesi sert ve kırık. "Onu nefret ettin ve bana zarar veremediğin için onun yerine ona zarar verdin."

Annemin gülümsemesi korkunç bir şeye dönüşüyor. "DNA testlerini yaptırdığında kazandığını mı sandın? Benden boşandığında kazandığını mı sandın? Şimdi haline bak. Ona bak. Kırık dökük küçük pislik. O bir fahişe, başka bir şey değil. Eğer saf kalsaydı, en azından Lucas onu iş arkadaşları arasında dolaştırıp, ondan bir fayda sağlayabilirdi. Ama o gidip o adamla yatarak onu küçük düşürdü."

Sözler bıçak gibi içime saplanıyor.

Bir an için, sanki oraya geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Soğukta dışarıda kilitli kalmış, içeri alınmak için yalvaran küçük bir kızım. Kapıların çarpılmasına ve küfürlerle sinen bir genç kız. Kimsenin göremeyeceği yaralarla hayatta kalmayı öğrenen bir kadın.

Roland ona şeytanın ta kendisiymiş gibi bakıyor.

"Sen hastasın," diyor boğuk bir sesle. "Sen anne değilsin. Sen bir canavarsın."

Gözleri nefretle yanıyor.

"Henüz bitirmedim," diye tükürüyor, sesi zehirle dolu. "Onu buradan sürükleyerek kurtaracağını mı sanıyorsun? O artık Lucas'ın vesayeti altında. Onu asla geri alamayacaksın. Bu küçük orospuyu öldüreceğim ve sana cesedini göndereceğim. O zaman onu alabilirsin."

Annemin benden nefret ettiğini hep biliyordum, ama bu, acımasız ve korkunç bir şekilde neredeyse komik. Varlığımdan nefret ediyor. Ölmemizi istiyor. Acı çekmemi istiyor. Bundan zevk alıyor.

Onu izlerken, parmaklarım Ethan'ı sıkıca kavrar. "Sen acınası birisin. Sen acınası bir kadınsın, anne. Ve planının işe yarayacağını düşünmekle deli olmalısın. Hiçbir yargıç senin sahte vesayet belgelerine inanmaz. Sen ve Lucas delisiniz."

Dışarıdan polis sirenleri duyuluyor ve Roland bana doğru adım atıyor. "Kızımı geri alıyorum Bridget. Sen ve Lucas birkaç yıl hapisane havasının tadını çıkarın."

"O kaltağı hiçbir yere götüremezsin." Lucas ona saldırır. "Hayır!"

diye bağırırım. Ama Ethan daha hızlıdır. Lucas'ın saldırısını engeller, tek ayakla yere serer ve polisler içeri girerken ayağını Lucas'ın eline bastırır.

"Seni öldüreceğim!" Lucas çığlık atar, gözleri korkunç bir delilikle doludur. "İkinizi de ve o çocuğu öldüreceğim. Her şeyinizi alacağım."

Ethan, bırak beni! Bunu ben hak ettim, sen değil! Bırak beni!”

“Oğlumu bırak!” Annem, polis memuru ikisini de kelepçelerken mücadele ediyor.

Ethan'a yaslanıp gözlerimi kapatarak nefes almaya çalışıyorum. Ancak son iki saatteki kargaşa beni etkiliyor ve kendimi ona yaslanırken, karanlığın beni sardığını hissediyorum.

En azından güvendeyim.

BÖLÜM 28

NATALIE

İLK HİSSETTİĞİM ŞEY ACI. VÜCUDUMUN HER YERİNDE DERİN, AĞRILI BİR ZONKLAMA beni karanlıktan çıkarıyor. İkinci hissettiğim şey sıcaklık. Elimi saran güçlü, sabit bir el, beni dünyaya bağlıyor.

Sert hastane ışıklarına gözlerimi kırpyorum, görüşüm bulanık. Odaklanmak, nefes almak bir saniye sürüyor, ama odaklandığımda Ethan'ı görüyorum. Yanımda oturuyor, saçları dağınık, gözlerinin altında koyu halkalar var. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

Beni hareket ederken görünce elini benimkinin etrafında sıkıyor ve kırık, rahatlamış nefesinin sesi içimi kesiyor.

"Ethan," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sesim zar zor çıkıyor.

Hemen eğildi ve titrek bir eliyle alnımdan saçlarımı geriye attı.

"Buradayım," diye fısıldadı. Sesi kısık ve boğuktu. "Ben yanımdayım."

Göğsüm acı bir şekilde sıkışır. Anılar bir anda zihnime geri gelir: araba, Rose'un çılgın gülümsemesi, annemin acımasız sözleri, Lucas'ın beni saçımdan sürüklemesi... Kayışlar. Neşter.

Kendimi durduramadan irkildim ve Ethan'ın yüzü buruştu.

"Hayır, hayır, sorun yok," der hızlıca, iki eliyle yüzümü kavrar. "Güvendesin. Güvendesin Natalie. Yemin ederim."

Beni saran paniğin içinde nefes almaya çalışıyorum. Bilmem gereken tek bir şey var, önemli olan tek bir şey. Umutsuzca onun bileğini sıkıca tutuyorum.

"Bebek," diye nefes nefese soruyorum. "Bebeğimiz...?"

"Bebek iyi," diye beni sakinleştiriyor. "Mükemmel. Güçlü. Sen... sen onu korudun, o halde bile..."

Sözünü bitiremiyor. Alnı, sanki dua ediyormuş gibi elimin arkasına bastırıyor.

O anda ağlamaya başlıyorum, hırpalanmış bedenimi sarsan sessiz hıçkırıklar. Rahatlama, her damarı yıldırım gibi dolduruyor, o kadar yoğun ki neredeyse dayanılmaz. Hala buradayım. Bebeğim hala burada.

Sonunda sesimi bulduğumda, fısıltıyla konuşuyorum. "Ne oldu?"

Bütün vücudu gerildi.

"Hepsi tutuklandı," diyor, sesi çelik gibi. "Annen, Lucas, Rose... klinik çalışanları bile. Kaçırma, cinayete teşebbüs suçlamalarıyla yargılanacaklar..." Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Bir daha sana yaklaşamayacaklar. Sana yemin ederim, Natalie."

Konuşacak halim yok, ona başımı sallıyorum. Her şey gerçek dışı gibi, sanki hala yarı uykuda bir kabusun içindeymişim gibi. Ama Ethan gerçek. Kalp atışları gerçek. Bebeğimiz gerçek.

Uzun bir süre sonra, bana bakmak için biraz geri çekildi. Gözleri fırtınalı, çenesi sıkı. Söylemesi gereken başka bir şey var; gözlerinden belli.

"Neden arabaya bindin?" diye soruyor sonunda, sesi sert. "Sen daha iyi bilirsin. Sen daha akıllısın."

Gözlerimi kapatıp boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Öyle değildi... Silahı vardı, Ethan."

Ethan hareketsiz kalır.

"Beni hedef alıyordu, ama onunla gitmezsem annene zarar vereceğini biliyordum. Annene bir şey olmasına izin veremezdim. Benim yüzümden olmazdı."

Ethan, sanki karnına yumruk atmışım gibi sertçe nefes verdi. Elleri yine yüzümü okşadı, hiç bu kadar nazik davranmamıştı.

"Artık güvendesin," der sertçe. "Buradasın, benimlesin ve geri kalan her şeyi ben halledeceğim."

Göz yaşları yine yanaklarımdan süzülür ve o, dudaklarını benim cildime değdirerek tek tek öper.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak eline yaslandım. "Ne kadar zamandır...?"

"İki gün. Doktor, her şeyin yarattığı zihinsel yükün çok fazla olduğunu söyledi. Ben hep yanında kaldım. Ayrılmam gerektiğinde Roland ya da annem devraldı."

"Roland," diye nefes alıp Ethan'ın bakışlarına karşılık verdim. "O gerçekten benim babam mı? Bu doğru mu?"

"Doğru," diyor sessizce. "O senin biyolojik baban, Natalie."

Gerçeğin üzerime çökmesine izin vermek için bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Sanki gerçekliğimin eksenini yerinden oynamış gibi hissediyorum.

Gözlerimi açıp tavana bakıyorum, floresan ışık steril beyaz fayanslara sert gölgeler düşürüyor.

"Onunla tanışabilir miyim?" diye soruyorum, sesim titriyor. "Onu görmek istiyorum. Neden gittiğini, neden orada olmadığını bilmem gerek."

Ethan sertleşir. Bir an için hiçbir şey söylemez. Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi çenesini sıkar. Elini benim elimde sıkıca tutuşundan, gözlerinin kararmasından bunu anlayabiliyorum.

Bana söylemek istediği bir şey var, dilinin ucunda yanıp tutuşan bir şey.

Ama onu yutar. Bunun yerine, eğilir ve dudaklarını alnıma değdirir.

"Onu getireyim," der nazikçe. Kalbim göğsümde acı bir şekilde çarpmaya devam etse de başımı sallıyorum. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, kafamda milyonlarca düşünce dolanır.

Ethan kapıda durur, sanki bir saniye bile ayrılmak istemiyormuş gibi bana bakarak. Ona gülümserim, yapabildiğim tek gülümseme, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye yetecek kadar. Koridora kaybolur ve ben, çarpan kalbimle ve yıllardır cevapsız kalan soruların acısıyla baş başa kalırım.

Birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak açılır ve Roland içeri girip kapıyı arkasında yavaşça kapatırken titrek bir nefes alırım.

Bir an için öylece durur, sanki çok hızlı hareket edip beni korkutmaktan korkuyormuş gibi.

Onu içime alıyorum — geniş omuzları, koyu saçlarında gri teller, ağzının ve gözlerinin etrafındaki derin çizgiler, hiç ayrılmadığı bastonu.

Yorgun görünüyor, kemiklerine işlenmiş gibi yıpranmış. Ama bakışları, benimkilerle buluştuğunda, kararlı.

Ve yürek parçalayıcı bir pişmanlıkla dolu.

"Merhaba, Natalie," diyor, sesi duygudan boğuk.

Biraz daha dik oturuyorum, hareketin ağrıyan kaslarımı gerdiği için yüzümü buruşturuyorum. "Selam," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor.

Tereddüt eder, sonra yavaşça odayı geçip Ethan'ın boşalttığı sandalyeye oturur. Aramızda ağır ve kırılğan bir sessizlik hakimdir.

İlk kim konuşur bilmiyorum. Belki ikimiz de aynı anda. "Özür dilerim," diyor.

"Sorularım var," diyorum nefes nefese.

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallar. Sanki yıllardır sorulmamış bu soruların yükünü taşıyormuş gibi. Elimde battaniyeyi bükerek cesaretimi topluyorum.

"Annem beni terk ettiğini söyledi."

Yüzünde karanlık bir ifade belirir. Acı.

Öfke.

Keder

"O sana yalan söyledi," diyor yumuşak bir sesle. "Ve onu durdurmak için orada olmadığım için üzgünüm."

Gözlerimi sertçe kırıpıyorum, gözlerimdeki acıyı gidermek için. "Neden?" sesim çatlıyor. "Neden orada değildin? Neden beni onunla yalnız bıraktın?"

Roland nefes verir, yüzünü okşayarak nereden başlayacağını bulmaya çalışır. Sonra bana o kadar acımasız bir dürüstlikle bakar ki nefesim kesilir.

"Sen çok küçüktün," diyor. "Neler olduğunu zar zor anlıyordun, ama... bir gece bana bir şey söyledin. Her şeyi değiştiren bir şey."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ne dedim?"

"Bana annenin 'arkadaşından' bahsetmiştin," der, sesi boş. "Ben iş seyahatindeyken evimize gelen adamdan. İlk başta hayal gördüğünü sanmıştım. Ama çok emindin. Onu tarif bile etmiştin."

Dizlerine dirseklerini dayayarak öne eğildi. "Bir seyahatten erken döndüm ve onları birlikte yakaladım. Annen ve o."

Midem bulanıyor. Bunun nereye varacağını zaten biliyorum. O daha sözlerini söylemeden, midemi bulandıran ağırlığı hissedebiliyorum.

"Meğer," Roland acı bir şekilde söylüyor, "o sadece bir kaçamak değildi. O, onun ilk aşkıymış. Biz evlenmeden önce de birlikteymişler. O benimle evlendi çünkü ona rahat bir hayat sunabilirdim. O ise bunu yapamıyordu."

Ağzı bükülür.

"Ve Lucas... Lucas onun oğlu. Benim değil."

Ona bakıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum.

"O bunu itiraf etti mi?" diye fısıldadım.

"İtiraf etti," diyor. "Ve bunu yaparken yüzüme gülümsedi."

Aramızda boş bir sessizlik düşer. Sanki içine batıyormuşum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"O benim çocuklarımın olmasını hiç istemedi," diye devam ediyor Roland, sesi boğuk. "Yıllar boyunca üç kez kürtaj yaptı. Benim çocuğuma hamile olduğunu her öğrendiğinde, onu aldırıldı."

Midemi koruyarak elimi karnıma bastırıyorum, midem bulanıyor.

"O da sana denedi," diyor boğuk bir sesle. "Ama onu yakaladım. Onu takip ettiğimde klinikteydi, onu dışarı çıkardım, senin için kavga ettim. Beni görünce şok oldu. Başka bir çocuğa hazır olmadığını, doktorunun hamileliğe karşı olduğunu söylemeye çalıştı, ama..."

Gözleri yaşlı, yıkılmış bir halde. "O zamanlar aktif olarak çocuk sahibi olmak için uğraşıyorduk. Her klinik ziyaretinden sonra bana düşük yaptığını söylerdi. Kaybettiğim her çocuk için yas tutardım. Hamileliğin ona zararlı olup olmadığını öğrenmek için en iyi doktorları buldum. Eğer öyleyse, ona zarar vereceğini bir an bile düşünseydim, ona bunu yapmasını asla istemezdim. Tüm doktor ziyaretlerinden yorulduğunda

yorgun düşünce, sonunda benim çocuğumu taşımak istemediğini söyledi. Bu düşünce onu tiksindiriyordu.”

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, sesi titriyor. “Onun kararını engelleyemedim ve o da bunu biliyordu. Onu o kliniğe geri dönmekten alıkoyamadım. Bu yüzden senin hayatını satın aldım. Ona istediği parayı söylemesini istedim. Tek istediğim sendin. Malımın yarısını aldı ve karşılığında seni aldım. Mümkün olsaydı seni ondan alırdım, ama senin bir anneye ihtiyacın vardı ve o boşanmak istemedi.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Hayatım boyunca, beni sevmediğini, çünkü eksik olanın ben olduğumu, kocasını benden aldığımı düşündüm.

Ama gerçek çok daha karanlık.

"O senden nefret ediyordu çünkü sen hayattaydın," Roland, yüzümde beliren dehşeti görerek sessizce söylüyor. "Sen, o adama verdiği sözü, sadece onun çocuklarını doğuracağına dair sözünü tutmadığının kanıtıydın. Sen, onun mükemmel yalanındaki çatlaktın."

Başımı sallıyorum, yükselen mide bulantısı ve kalp kırıklığını bastırmaya çalışarak nefes almaya çalışıyorum.

"Onunla yüzleştim. Seni alıp gideceğimi söyledim. O da elinden gelen her şeyle karşı koydu." Roland dikleşir, gözleri parlar. "Babalık testi yaptırdım. Lucas'ın benim oğlum olmadığı kanıtlandı. Boşanma davası açtım. Senin tam velayetini aldım."

Göğsümde umut parıldıyor, şimdi bile.

"Beni ondan uzaklaştırmaya çalıştın," diyorum, sesim titriyor.

"Evet," dedi sertçe. "Ama o direndi. Seni kaybederse nafaka ödemelerini de kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden yalanlar uydurdu." Anısı hala onu yakıyormuş gibi başka yere baktı. "Beni ona ve sana şiddet uyguladığımla suçladı. Lucas'ı mahkemede ona destek olsun diye kullandı. Yalanlar söylediler."

Titrek bir elimi ağzıma bastırıyorum.

"İkinize de elimi sürmedim," diyor Roland, sesi titriyor. "Seni sevdim Natalie. Hâlâ seviyorum."

Sıcak ve sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülür. Artık onları tutamıyorum. O beni istiyordu. Beni seviyordu. Benden uzaklaşmak istemediği için gitmedi.

"Boşanmadan sonra soyadını sevgilisinin soyadını aldı," diyor Roland. "Taşındı. Seni bulmaya çalıştım ama seni sakladı."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve gözlerindeki yıkım içimi parçalıyor.

"Her gün seni düşündüm."

İçimden bir yerlerden kopan sesle hıçkırarak ağlıyorum. Acıyor. Çok acıyor. Ama bu artık farklı bir acı; sonunda gerçeği öğrenmenin verdiği acı.

Bir an tereddüt ediyor, sonra elini uzatıyor, zorlamadan. Elini izliyorum. Nasırlı parmaklarını, titrek gücünü.

Sonra elimi onun eline koyuyorum.

Parmakları benimkileri nazikçe kavrar, sanki kutsal bir şeyi tutuyormuş gibi.

"Başına gelen her şey için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Eğer hepsini silebilseydim, silerdim."

"Sana inanıyorum," gözyaşlarım arasında söylemeyi başardım. Ve gerçekten inanıyorum.

Bu bilgi bombardımanıyla boğuşurken birkaç dakika sessizce oturuyoruz.

"O gün ofiste," diye sonunda lafı ağzıma alıyorum, "beni tanıdın mı? İlk tanıştığımızda?"

Bir an durdu. "O yüzü her yerde tanıyabilirdim. Kaç yıl geçerse geçsin fark etmezdi. Ve Thorne; onun sevgilisinin soyadını biliyordum. Seni benden saklamak için her şeyi yapmıştı. Çocuk nafakasını toplu olarak aldıktan sonra bile, lüks yaşam tarzını elimden aldığım için beni cezalandırmak istedi. Ailem senin ve Lucas için bir güven fonu oluşturmuştu. O da onu aldı. Neyse ki, onu kullanma izni sadece sana verilmişti, bu beni rahatlattı."

Yıpranmış eline bakarak yutkundum. "O da benden aldı."

Ona yıllar önce Ethan ile aramda olanları, ardından Lucas'ın öfkesini ve annemin tepkisini anlatırken, Roland... hayır, babam kederle gözlerini kapatıyor.

"Seni aradım, Natalie," diye nefes nefese söylüyor. "Ve seni bulduğumda, sana yaklaştırmaya çalıştım, sana en iyi şekilde söylemenin yolunu aradım, ama Ethan sürekli engel oldu. Ve şimdi seni hamile bıraktı."

Gözyaşlarımdan arasında gülümsüyorum. "Onu seviyorum, Ro... Baba. Onu seviyorum ve düzgün bir şekilde nişanlanacağız."

Benden "baba" kelimesini duyunca, karşımdaki adam yıkılır ve ağlamaya başlar. "Bana böyle demen için çok uzun zaman bekledim."

Hâlâ bana yabancı gibi geliyor, ama... "Seninle ilgili pek bir anım yok. Hayatım boyunca sen benim hikâyemin kötü adamıydın, beni terk ederek hayatımı cehenneme çeviren kişiydin."

"Özür dilerim, Nat—"

"Ama bu senin suçun değildi," diye gülümserim ve gözyaşlarını silmek için elimi uzatırım. "Hayatımda bir babam olduğu için mutluyum. Bizim için yeni bir başlangıç istiyorum. Yakında büyükbaba olacaksın."

Gözleri yaşlarla dolmuş, bana gülümsüyor. "Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hiç hayal kırıklığına uğratmadın." Elini sıkıyorum.

Aramızdaki hava bir şekilde daha hafifleşir, eski yalanların ezici ağırlığı yavaş yavaş kaybolur. Geleceğin nasıl olacağını bilmiyorum. Tüm yaraların iyileşmesi ne kadar sürecek bilmiyorum, ama onu hayatımda istediğimi biliyorum.

Bizden çalınanları yeniden inşa etmek istiyorum.

ANNEM ONU ETKİLEMESEYDİ, KARDEŞİM BU KADAR CANAVAR BİRİNE DÖNÜŞMEYEBİLİRDİ. annem onu etkilemeseydi, kardeşim böyle bir canavar haline gelmezdi. Hayal dünyasında yaşayan zihniyeti ve Ethan'a olan kıskançlığı, kanımı donduran suçları ortaya çıkarmasına neden oldu.

Annem o klinikte bir şey söyledi, yalan söylediğini düşündüğüm, ya da en azından umduğum bir şey. Lucas'ın beni iş arkadaşlarına, yatırımcılarına dağıtmayı planladığını söyledi. Bu doğru çıktı.

Ethan'la yattığım için sadece Ethan'dan nefret ettiği için kızgın değildi, aynı zamanda bakireliğimi ona kaptığım için, beni değersiz bıraktığım için kızgındı.

Değersiz kalmıştım. Kaybettiği yatırımcılar hapse girdiği için değil, onlara bakire kız kardeşini söz verdiği için kaybetmişti. Bu düşünce hala geceleri uykumu kaçırıyor, beni uykusuz bırakıyor. Onlar için ben insan değildim. Onlar için temel insanlık değerlerine bile layık değildim.

Ben bir nesneydim.

Bunca yıl onların sevgisini kazanmak için uğraştım, ama onların gözünde bir hiçtim.

Bu yeni bilgi artık gözlerimi yaşlatmıyor, ama beni uyuşturuyor, bu kadından geldiğimi, bu adamla akraba olduğumu düşünmek.

"İnsanlar gerçekten böyle şeyler yapar mı?" diye Ethan'a soruyorum, elimdeki siyah beyaz, yamalı kediciğe bakarak. Onu sokakta yarı aç halde buldum ve Ethan onu veterinere götürmeme ve eve getirmeme izin verdi. Sürekli uyuyan bu küçük tüylü top, fark ettiğimden daha fazla rahatlık verdi bana.

Ethan, ben ona yaslanırken parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, nazik dokunuşu kafa derime sıcaklık yayıyor. "Keşke annen ve üvey kardeşinin bir istisna olduğunu söyleyebilseydim, ama insanlar acımasız olabilir. Annen, babana olan nefretine o kadar kapılmıştı ki, senin onun bir parçası olduğunu umursamadı. Tabii ki, boşanma sürecinde sevgilisinin de ölmesi durumu daha da kötüleştirdi. Onu daha da kindar yaptı."

Bu küçük bilgi polis sorgusu sırasında ortaya çıktı. Lucas'ın babası, annemin çocukluk aşkı, bir trafik kazasında öldü. Annem bu olaydan sonra boşanmayı durdurmaya çalıştı, ama babam reddetti, bu da onu daha da kızdırdı. O zaman tüm bu istismar hikayesini uydurdu.

"Peki, şimdi onlara ne olacak?" diye soruyorum, kucağımdaki mırıldanan kediciği okşayarak.

"Hapishaneye. İkisi de cezalarını azaltmak için suçlarını kabul ettiler. Anlaşılan Lucas, Rose'un anneni yakalamak için yardım ettiğini bilmiyormuş, bu yüzden çok sinirlendi. Mahkemede ona saldırmaya çalıştı. Bu da davasına hiç yardımcı olmadı. Rose'un ailesi en iyi avukatları tuttu, ama davası çok sağlam. Seni kaçırdı, evine ve iş yerine ölüm tehditleri gönderdi. Büyük olasılıkla delilik savunması yapacaklar."

Onun kollarında daha sıkı kıvrılıp, kucaklamasının verdiği güvenin tadını çıkarıyorum. "O bizden uzak durduğu sürece."

Aralık başından Mart başına kadar üç ay geçti ve her şey değişti. Yedi aylık hamileyim ve vücudum, hala alışmaya çalıştığım bir şekilde geçen zamanın hikâyesini anlatıyor. Karnım artık belirgin bir şekilde şişkin, Aralık'taki gibi hafif bir kıvrım değil ve bebeğimizin hareketleri, bazen nefesimi kesen hafif kanat çırpmalardan belirgin tekmelere dönüştü.

Morluklarım çoktan kayboldu, ama içimdeki yaralar hala iyileşiyor. Babamın varlığı ve Ethan'ın sürekli sevgisi, ruhumdaki kanayan yaraları kapatmada çok yardımcı oluyor.

İş, iyi bir dikkat dağıtıcı oldu, ancak hamileliğim ilerledikçe bazı düzenlemeler yapmak zorunda kaldım. Ethan, babamın yanına taşınmakla tehdit edene kadar işe dönmeme izin vermedi. Babam bu fikre çok sevindi. İki hafta sonra nihayet işe döndüm. Tutuklamalar haberlere çıktı, bu yüzden koridorlarda dedikodular arttı. Dedikodular, artık bol giysilerle bile saklayamayacağım büyüyen karnıma yöneldi.

Nazikçe, kucağımda uzanan Sophie'yi okşuyorum, küçük pembe patileri bisküvi yoğuruyor. Bizimle uyumayı seviyor ve sık sık Ethan'ın yüzüne sürünerek ve kıvrılarak onu boğmaya çalışıyor. Ethan, sevmediğini iddia etse de kediciği seviyor.

Ancak Sophie'nin en büyük hayranları babam ve yakında kayınpederim olacak kişi. Harold Wilder'ın hayvanlara ilgi duyacağını hiç beklemiyordum — çok ağırbaşlı ve biraz huysuz görünüyordu — ama o ve babam, ziyarete geldiklerinde Sophie'yi ceplerine koymayı seviyorlar. Sophie iki aylık ve birkaç saatte bir emzirilmesi gerektiği için onu evde yalnız bırakamıyorum, bu yüzden Ethan'ın ailesini ziyarete gittiğimizde o da bizimle geliyor.

"Megan ne kadar başını belaya soktu?" Ethan'a bakarak yüzümü buruşturuyorum.

O gülümsedi. "Derrick ona hep biraz düşkündür. Ona bir şey olmasına izin vermez. Ama onu hiç bu kadar acımasız görmemiştim. Bu, kan görse ağlayan aynı küçük kız. Caleb'i ziyarete gitmiş ve bizi takip etmişler, şanslıydık."

Jake bana bu sahneyi defalarca anlattı ve her anlatışında biraz abarttı. En son anlatışında, Rose'u tek bir tekmeyle odanın bir ucundan diğerine uçurdu.

Rose'un tek bir tekmeyele odanın diğerk ucuna uçuğunu yazdı.

Şirkette hala yapılacak çok iş var, bir köstebek bulunmalı, yeniden yapılanma tamamlanmalı, ama şimdilik bunların hiçbirı umurumda değıl. Ethan ve küçük ailemizle vakit geçirmek istiyorum. Rahat nefes alabilmek istiyorum.

"Annem yarın gelip bebek odasının mobilyalarını kurmana yardım edecekmiş." Ethan çenesini başıma dayadı, elimle oynadı, parmağımdaki parlak yüzüğü düzelitti, elmas ışığı yansıtıyordu.

"Öyleymiş. Sonra Harold, annemin hayatında hiç tornavida tutmadığını söyledi, o yüzden o da gelecekmiş. Sonra babam da bunu duydu ve kendini davet etti. Megan da gelmek istediğini söyledi, Caleb ve Jake de öğleden sonra uğrayıp hasarı tamir edeceklerini söylediler."

Ethan gülüyor. "Yarın hafta sonu olduğu için iyi oldu."

Tereddüt ediyorum. "Nick'ten hala haber yok mu?"

Ethan'ın gülümsemesi kaybolur.

Elisha, ben hastaneden taburcu olduktan bir hafta sonra doğum yaptı. Ailesi onu bir kez hastanede ziyaret etti ve kayınpederiyle Nick'in mirasını kendisine vermesini talep ettiğı bir kavga çıktı. Nick'e değıl, kendisine.

Harold reddetti ve Nick de almayacağını söyledi. Karısının böyle bir şey önermesine bile kızmıştı. Karısı, ailesinin bebeğı görmesini yasakladı. Herkes üzgün ve Nick içine kapanık hale geldi.

Onu şahsen tanımıyorum, çok kısa süreli bir tanışıklığımız var, ama Ethan'ın en küçük kardeşi için endişelendiğini biliyorum.

"Endişelenme. Ona zaman ver. Bir yandan çocuğu var, diğerk yandan ailesi."

"Babam mirası ona verirdi," diyor Ethan sert bir sesle, "ama o bununla yetinmeyecek. Nick'ten şirketini kendi adına yazmasını istiyor. Her geçen gün daha da cesaretleniyor."

"O bunu yapmaz, değıl mi?" diye soruyorum, yüzümde endişe beliriyor.

Kafasını sallar. "O birçok şey olabilir, ama aptal değıldir. Oğlu doğduktan sonra, Elisha onu rehin alarak

Ailesi onu istediğini elde etmek için kullanacak. Bu yüzden senin hamileliğine de pek sevinmedi. Şimdi herkes sana yağ çekiyor, o yüzden daha da mutsuz."

Yanaklarımdan kızarıklık yükseldi. "Kimse bana yalakalık yapmıyor."

Beni kendine çekip yanağıma bir öpücük konduruyor, dudakları cildimde kalıyor. "Daha doğmadan herkese çocuğumuza erişim izni verdin. Herkes bebek odası, kıyafetler, en küçük ayrıntılara kadar her şeye karışıyor. Ailemin seni sevmesini sağladın Natalie. Çocuğumuz da çok sevinecek."

Geniş bir gülümsemeyle, "Bu fikri sevdim. Bebeğimizin harika bir çocukluğu olsun istiyorum," dedim.

"Öyle olacak."

"Ben..." Ona bakıyorum, gözlerimde yaramaz bir ışıltı var. "Doğumdan sonra bir yıl içinde evlenmek istiyorum."

Ethan gözlerini kırptırır.

Bana bakmaya devam edince dudaklarım gülümsemeye başladı. "Ne? Dilini mi yuttun? Hayatımızın geri kalanında nişanlı kalmamı beklediğini söyleme sakın?"

Gözleri, parmağımda parıldayan elmas yüzüğe kayar.

Sophie'yi kanepenin diğer tarafına nazıkçe koyup nişanlığımın üzerine oturarak yüzüğümü gösteririm. "Nişanlandık. Düğün istiyorum."

Onun bu kadar şok olmuş halini görmek beni güldürüyor. Her zaman kontrolü elinde tutan Bay Wilder, aslında dilini yutmuş durumda.

"Ben... ben ciddi olduğunu düşünmedim. Sadece yüzüğü beğendiğini sanmıştım."

Kahkahalar içimden fışkırıyor. "Hayır, Ethan. Bu yüzüğü taktım çünkü seninle evlenmek istiyorum. Tabii ki fikrini değiştirmediyse."

Kollarını bana doladı, sesi sert. "Hemen gidelim. Belediye binasında evlenelim..."

"Hayır." Elimi onun ağzına koydum. "Ailem ve arkadaşarımla küçük bir düğün istiyorum. Büyük bir şey değil, ama sevdiğimiz insanların orada olmasını istiyorum. Babamın beni sana kadar götürmesini istiyorum."

Güzel bir beyaz gelinlik almak istiyorum ve Megan, Sarah ve annenle birlikte gelinlik alışverişine çıkmak istiyorum. Nedimelerim olsun istiyorum ve mavi bir şey ve ödünç alınmış bir şey istiyorum. Aslında, sanırım mavi şeyi buldum bile. Annen bana bir mendil verdi. O benim mavi şeyim olacak. Ama kendi düğünümü istiyorum Ethan."

Bana mutlu bir şekilde gülümsüyor. "O zaman hepsine sahip olacaksın. Bana tarihi söyle. İştten bir ay izin alırım. Hayır, iki ay."

Sadece bana bu yönünü gösteren bu adamı görmek beni gülümsetiyor. "Şirketin iki ay izin vermesini sanmıyorum. Ama bebeğimiz büyüdüğünde balayına çıkarız."

Beni yumuşak ve sevgiyle öper, elleri yüzümü sanki çok değerliymişim gibi okşar. "Ne istersen, Natalie."

Bu adam hayatımdaki tüm çirkin şeyleri alıp yerine o kadar çok sevgi ve mutluluk koydu ki, kalbim patlayacak gibi hissediyorum.

Bu bebek, yaklaşan evliliğimiz, bizim için yeni bir başlangıç.

O da bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve geleceğin kapıları önümde geniş ve altın rengi bir şekilde açılıyor.

"Sana istediğin kadar çocuk vereceğim," diye fısıldadı kulağıma. "Sana bir ev alacağım ve çocuklarımızla dolduracağız. Seni dünyadaki tüm lunaparklara götüreceğim, hayal edebileceğin her şeyi gerçekleştireceğim. Seni o kadar mutlu edeceğim Natalie ki, kederin ne demek olduğunu asla bilemeyeceksin."

Bu sefer onu öpüyorum, gözlerim yaşlarla dolmuş, kalbim sevgiyle dolup taşıyor.

Artık yalnız değilim. Bu adam yanımda olduğu sürece yalnız değilim.

O, her gözyaşımın, her ağlamamın cevabı.

O benim.

Ve her zaman benim olacak.

AFTERWORD

Ethan ve Natalie'nin hikâyesini okumaktan keyif aldıysanız ve Wilder kardeşlerin geri kalanlarının hikâyelerini okumak isterseniz, Caleb'in kitabı yakında çıkacak.

**KJ Raffat'ın haber bültenine katılarak kapak tanıtımlarına, fragmanlara, ilk bölümlere ve perde arkasına özel erişim hakkı kazanın.
ilginç bilgiler**

kjraffat.com/newsletter

ACKNOWLEDGMENTS

İlk teşekkürlerim, bu kitabı elinize alıp bu sayfaya ulaşan siz değerli okuyuculara gidiyor. Ethan ve Natalie'nin hikayesi, kendi adıma yayınlanan ilk kitap olduğu için benim için çok değerli. İkisi de karmaşık, sinir bozucu karakterlerdi ve birkaç kez saçımı yolmak istedim, ama onların hayat bulduğunu görmek beni çok mutlu etti.

Sürekli rehberlikleri ve sonsuz sabırları için yazar arkadaşlarıma özel teşekkürlerimi sunarım. Lyra Parish, J.S. Cooper, A.M. Roark, Red Velvet ve Sara Vincent! Sevgili ve sabırlı editörüm Adair Ashwood, bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim! Harika bir iş çıkardın ve çabaların ve desteğin için çok minnettarım. Amber, Genesis ve Ginneke, pes etmek üzereyken beni gerçekten motive ettiniz!

Ethan ve Natalie'yi karakterlerini çok iyi yansıtan çizimleriyle resmeden inanılmaz Maryam Safdar'a teşekkürler! Yıllardır seninle çalışmak istiyordum ve sonunda bu gerçekleşmiş olması beni çok heyecanlandırıyor! Kapak tasarımı çok güzel yapan Blue Moon Creative Studio'dan Jillian'a da teşekkürler!

Beni en çok destekleyen aileme, teyzeme ve amcama çok teşekkür ederim! Hepinize minnettarım!

Yıllardır kendi kitabımı yayınlamak istiyordum, ama koşullar hep bir türlü olmadı. Kendi adıma bu ilk kitabımı yayınlamak, benim için bir hayalin gerçekleşmesi gibi! Zorlu bir çalışma, uykusuz geceler ve kendime güvenimin sarsıldığı günler oldu, ama işte buradayız!

KJ RAFFAT HAKKINDA

KJ Raffat, okuyucularının nefesini kesen cesur kahramanlar ve zorluklardan korkmayan iradeli kahramanlar hakkında kitaplar yazıyor. Elinde bir fincan kahveyle insanları izleyebileceği küçük, rahat kafelerde yazmayı seviyor. İki kedisi Mano ve Toby, en büyük eleştirmenleri ve destekçileri.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

